DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

An uplifting and utterly heartwarming page-turner to escape with

Eliza J Scott

The Little Bookshop by the Sea

Welcome to your happy place...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KÜÇÜK KİTAPÇI 9Y
DENİZ

ELIZA J SCOTT

Storm
PUBLISHING

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALSO BY ELIZA J SCOTT

Micklewick *Körfezi'***ne Hoş Geldiniz**

Serisi *Clifftop Cottage'da Yaz Günleri*

Micklewick Körfezi'nde Aşkı Bulmak

Bozkırlarda Yaşam Serisi

Mektup - Kitty'nin Hikayeşi

Tılsım - Molly'nin Hikayesi Sır -

Violet'in Hikayesi

Bir Noel Öpücüğü

Şatoda Bir Noel Düğünü Kırsalda

Rahat Bir Noel

Güneşli Gökyüzü ve Yaz Öpücükleri

Köy Veterineri ile Sıcacık Bir Noel

Kalp Şeklinde Seri

Bunu Kalbime Söyle

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONTENTS

Bölüm 1 Bölüm 2 Bölüm 3 Bölüm 4 Bölüm 5 Bölüm 6 Bölüm 7 Bölüm 8 Bölüm 9 Bölüm 10 Bölüm 11 Bölüm 12 Bölüm 13 Bölüm 14 Bölüm 15 Bölüm 16 Bölüm 17 Bölüm 18 Bölüm 19 Bölüm 20 Bölüm 21 Bölüm 22 Bölüm 23 Bölüm 24 Bölüm 25 Bölüm 26 Bölüm 27 Bölüm 28 Bölüm 29 Bölüm 30 Bölüm 31 Bölüm 32 Bölüm 33 Bölüm 34 Bölüm 35 Bölüm 36 Bölüm 37 Bölüm 38 Bölüm 39 Bölüm 40 Bölüm 41

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Sonsöz

Clifftop Cottage'da Yaz Günleri 1
2
E-posta Kaydı
Eliza J Scott tarafından da yazılmıştır.
Yazardan Bir Mektup
Micklewick Körfezi'nde Aşkı
Bulmak Teşekkür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Muhteşem arkadaşlarım Jessica Redland ve Sharon Booth'a,
desteğiniz ve teşvikiniz için teşekkür ederim.
Sen harikasın! Xxx

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ONE

Viktorya döneminin şirin sahil kasabası Micklewick Körfezi'ne bahar geri dönmüştü; haftalardır yağan yağmur ve kıyı şeridini döven şiddetli rüzgârların ardından hoş bir soluklanma olmuştu. Yukarıda gökyüzü masmavi, güneş ise Kuzey Denizi'nin dalgaları üzerinde parıldayan neşeli sarı bir toptu. Küçük balıkçı teknelerinden oluşan bir filo dalgaların üzerinde salınırken, martılar zengin avlar bulma umuduyla yukarıda daireler çiziyor, delici çığlıkları hafif esintiyle toplanıyor ve körfez boyunca taşınıyordu.

Pazartesi sabahı üst kordon boyunca işe giderken Florrie Appleton'ın damarlarında mutluluk dolaşıyordu. Eski model bisikletinin tekerlekleri bisiklet yolu boyunca vınlayarak ilerliyor, kaldırım taşlarının üzerinden sıyrılıyor, atkısı arkasından fırlıyordu. Eldivenli parmağıyla gözlüğünü burnuna doğru itti ve temiz, tuzlu havayı ciğerlerine çekti, gözleri solunda uzanan kumsalın tanıdık görüntüsünü içerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Gelgit, kıyı şeridini çevreleyen çakıllı kıyıya doğru hızla ilerliyor, geri çekilmeden önce köpüklü bir kütle halinde doruğa ulaşıyordu. Her zamanki gibi sabahın erken saatlerinde bir avuç sörfçü, iskelenin uzun metal ayaklarının yanındaki dalgakıranların üzerinde yüzüyordu. Hava nasıl olursa olsun hep oradaydılar ve bu noktadan bakıldığında, parlak siyah dalış kıyafetleri içinde dalgalara dalıp çıkan bir grup fok balığı gibi görünüyorlardı.

Florrie heyecanla pedalları daha sert çevirdi, esmer saçları kırmızı beresinin altından dalgalanıyordu. İleride bir araba gördü.

uzun gri paltolu ve düz kasketli bir adam bisiklet yoluna girmişti. Başı öne eğikti ve sanki dünya kadar zamanı varmış gibi ağır ağır ilerliyordu.

"Affedersiniz!

Kadın bisiklet zilini hızlıca çaldı ve adam kaşlarını çatarak ve neredeyse elindeki cep telefonunu düşürerek yolundan çekildi.

"Özür dilerim!" dedi, yanından geçerken özür dileyen bir yüz ifadesi takındı, zihninde bir tanıma ateşi yandı. Zihnini yakalayıp yüze bir isim koymaya fırsat bulamadan kayboldu. Kaşlarını çattı; onu nereden tanıdığını hatırlayana kadar bu onu rahatsız edecekti.

Florrie böyle günleri severdi, canlandırıcı ve iyimserlikle dolup taşardı. Sanki küçük sahil kasabası uzun kış aylarından çıkıyor, açılıyor, tazeleniyor ve önündeki yeni haftayla yüzleşmeye hazır hale geliyordu. Happy Hartes Kitabevi'ne vardığında üstesinden gelmeye hevesli olduğu işlerin listesini zihninden geçirmeye başlamıştı bile. Depodaki ikinci el kitaplarla dolu tozlu raflar öncelik sırasını zorlarken, *nereden başlayacağımı çok iyi biliyorum*, diye düşündü. Söz konusu kitaplarla ne yapacağına dair önerilerinin patronu Bay Harte tarafından dirençle karşılanacağını bilse de, her zaman denemeye değer olduğunu düşündü.

Taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin kokusu onu düşüncelerinden uzaklaştırınca burnu seğirdi. "Merhaba, Nadia. Crows' Nest kahve büfesinin etrafına sandalye ve masaları yerleştirmekle meşgul olan iyi giyimli genç bir kadına el salladı. Büfe, aşağıdan yukarıya doğru zikzaklar çizerek çıkan yüz doksan dokuz basamaklı merdivenlerin hemen yanında yer alıyordu; tırmanmaya cesaret edip sonunda tepeye ulaşan, bacakları ağrıyan, nefes nefese kalan ve susuzluklarını gidermek için yanıp tutuşanlara hoş bir manzara sunuyordu.

"Günaydın, Florrie. Sonunda güzel bir gün! Nadia saçlarını yüzünden uzaklaştırarak gülümsedi.

"Bu muhteşem. Florrie gülümsedi.

Her gün gördüğü, köpeklerini gezdiren ya da sabahın erken saatlerinde koşuya çıkan tanıdık yüzlere gülümseyip başını sallayarak yoluna devam etti. Sağındaki yolun karşısındaki Viktorya döneminden kalma heybetli evlere baktı. Beş kat yüksekliğinde, uzun bacaları ve zarif bir şekilde oyulmuş kornişleri ve lentolarıyla her biri muhteşem deniz kıyısının çok sevilen manzarasını sunuyordu. Çoğu yıllar önce apartman dairesine dönüştürülmüş olmasına rağmen, daha varlıklı oldukları zamanlarda sergiledikleri mağrur havayı hâlâ koruyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Micklewick Körfezi sosyetesinin varlıklı üyeleri yaşıyordu. Florrie sık sık en parlak dönemlerinde nasıl olduklarını merak ederdi.

Yanlarında duran ve kendine ait koca bir bloğu işgal eden devasa Micklewick Majestic Oteli'ydi. Çok da uzun olmayan bir süre önce Micklewick Körfezi'nin tacındaki mücevherdi; herkesin görülmeye geldiği, müziğin arka planda usulca çınladığı ve sohbetin iğne düşse duyulacak kadar kısık sesle mırıldandığı bir yerdi. Ancak son yıllarda zor zamanlar geçirmiş ve şimdi bakımsız ve kimsesiz görünüyordu; pencereleri tahtalarla kapatılmış, çatısından kiremitler kaymış ve esintide gürültüyle sallanan hırpalanmış bir "Satılık" tabelası vardı. Göze batar hale gelmesi uzun sürmemişti. Söylentilere inanılacak olursa, sahibi kumar bağımlılığı yüzünden servetini kaybetmişti ve şimdi köpekbalıkları etrafta dolaşıyor, dişlerini ete geçirmek için bekliyorlardı.

Patikanın etrafından dolanıldığında, Skitey Bank'ın eteklerindeki sahilde yer alan eski kısmın - ya da yerel halk tarafından bilinen adıyla Old Micklewick'in - bulunduğu körfezin manzarası ortaya çıkıyordu. Micklewick Koyu'nun kökeni burada, uçurumun yamacında sallanan, bacalarından dumanlar tüten, bir zamanlar sazdan yapılmış çatılarının yerini şimdi neşeli turuncu kiremitlerin aldığı beyaz badanalı küçük kulübeler kümesinde yatıyordu. Florrie'ye göre bu evlerin denize doğru kayması için sadece bir dürtme yeterli olacakmış gibi görünüyordu. The Jolly Sailors adlı karakteristik bir pub, eski, Arnavut kaldırımlı sıraların arasında oturuyordu. Florrie ve arkadaşlarının cuma geceleri uğrak yeriydi; orada pek çok mutlu saat geçirmişlerdi. Bu küçük bölge, bol miktarda kaçakçı ve korsan hikâyesi ve "Jolly "den -sevgiyle anıldığı şekliyle- Micklewick'in efsanevi beyefendisi Benjamin Fitzgilbert'in büyük evine kadar uzanan bir tünelle tarihe gömülmüştü; Benjamin Fitzgilbert, toprak sahibi eşrafın bir üyesi ve üretken bir kaçakçı olarak çifte bir hayat sürmüştü. Viktorya dönemine kadar, kıyıdan birkaç mil ötede gelişen endüstrinin başarısı sayesinde cepleri birdenbire dolan varlıklı kişiler buranın cazibesine kapılmıştı. Çok geçmeden, inşaatlar ciddi bir şekilde başladı ve yeni kasaba birkaç ay içinde, körfezin karşı tarafında, şehrin eski kısmına tepeden bakıyormuş gibi görünen bir yerde kuruldu.

Ama hava nasıl olursa olsun, her sabah Florrie'nin ruhunu ürperten manzara, kudretli Thorncliffe'in manzarasıydı. Yüksek uçurum, Kuzey Yorkshire Sahili'ni kaplayan kayalıklarla omuz omuza, kıyı şeridini koruyan dev bir nöbetçi gibi görkemli bir şekilde duruyordu. Karıştırdı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu her gördüğünde içinde bir şeyler kıpırdanırdı. Yerel tarihçiler, güçlü varlığına bir gönderme olarak adının Gök Gürültüsü Tanrısı Thor'dan geldiğini iddia ediyorlardı ve fırtınalı havalarda d a l g a l a r ı n ayaklarına çarparken çıkardığı gürültülü sese bakılırsa Florrie buna pekâlâ inanabilirdi.

Güneş ışığı Thorncliffe Çiftliği'nin uçurumun tepesine yayılmış yamalı tarlaları üzerinde hızla ilerliyor, beyaz badanalı sahil güvenlik kulübelerinin ve onların arkasındaki tarlada Florrie'nin arkadaşları Maggie ve Bear Marsay'in evi olan şirin Clifftop Kulübesi'nin üzerinden süzülüyordu. Kulübe yere çömelmiş, sık sık kendini denizden fırlatan vahşi havaya karşı kendini destekliyor gibi görünüyordu. Küçük bina dışarıdan da en az içerisi kadar rahat görünüyordu.

Florrie keskin bir sola döndü, şehir merkezine ve mağazalara giden yolda pedal çevirirken nefesi kısa aralıklarla kesiliyordu. Postacının yanından geçerken, "Merhaba Dennis," dedi. Postacı yola çıkarken elindeki mektupları istiflemekle meşguldü.

"Günaydın, Florrie, aşkım. Harika

bir gün.' "Kesinlikle öyle.

Bir dakika sonra Victoria Meydanı'ndaydı ve bir dizi dükkânın en sonunda yer alan Happy Hartes Kitabevi'ne doğru bisiklet sürüyordu. Çift cepheli bir binaydı; büyük, eğik pencereleri ve yarı camlı bir kapıya açılan yıpranmış siyah ve beyaz taş ocağı karoları vardı. Bisikletinden atladı, pencerenin yanında aylak aylak dolaşan uzun boylu, siyah saçlı ve sarkık püsküllü bir adama üstünkörü bir bakış attı. Dükkânın sağında yer alan ve üst kattaki daireye açılan özel kapıya doğru ilerledi, gözleri soyulmuş, mat kahverengi boyaya takıldı. İçini çekti, parmağını pencere pervazında gezdirdi; geçen yıl da kötü görünüyordu ama kış boyunca hiç de iyi durumda değildi. Bu konuda bir şeyler yapılması gerekiyordu, hem de hemen.

İzlendiğini hisseden Florrie, uzun boylu adamın kendisine baktığını görmek için başını çevirdi. Cildinin sıcak tonu ve saçlarındaki güneşten öpülmüş röfleler yakın zamanda daha güneşli iklimlerde vakit geçirdiğini gösteriyordu. Florrie'nin midesi beklenmedik bir şekilde bulandı; Jasmine'in deyişiyle adam gerçekten de "ateşli" biriydi.

"Günaydın. Yakışıklı yabancı ona gülümsedi. Dostça bir gülümseme, tanıdığınız birine vereceğiniz türden bir gülümsemeydi, ancak onu daha önce hiç görmediğinden emindi - onun kadar yakışıklı birini unutması mümkün değildi! Hafızasını canlandırmak umuduyla hızla beynini yokladı ama nafile.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Günaydın. Gülümsemesine karşılık verdi, adamın yüzünü taradı ve onda belli belirsiz tanıdık bir şeyler *olduğunu* düşünerek biraz şaşırdı. Onun yaşlarında görünüyordu - otuz iki; okulda birlikte olduğu ama bir süredir görmediği biri miydi? Bu düşünce aklından geçti ama üzerinde durmaya fırsat bulamadan kayboldu. *Hay aksi!*

Kenarları yumuşatılmış bir Kuzey Yorkshire aksanıyla, "Güzel bir gün," dedi. Gülümsemesi genişledi ve Florrie'nin omurgasında arsız bir karıncalanma yarattı.

"Öyle. *Ah, ne günlerdi!* Tüm cazibe duyularını alarma geçiren sadece onun yakışıklılığı değildi; burada başka bir şey daha vardı. Böyle bir tepki onun karakterine tamamen aykırıydı ve bunu idare etmekte zorlanıyordu. *Sakin ol, Florrie!*

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu, başıyla dükkânı işaret ederek.

"Mm-hmm. Birden dili tutulmuş gibi hissetti, tıpkı okulda aşık olduğu bir gençle konuşan bir ergen gibi. Bunun, aniden çarpan kalbi için olduğu kadar onun için de açık olmadığını umuyordu. "Evet. *Bu da nereden çıktı şimdi? Kendine gel, kadın! Graham'ı unutma!*

"Doğru. Başını salladı, güneşli ışıltısı Florrie'nin içinde erimekten mutluluk duyacağı bir çift gözün köşelerini kırıştırıyordu. Onun cevabını değerlendirmesini izledi, içi karmakarışıktı. "Özür dilerim, burnumu sokmak istememiştim, sadece... şey, küçük bir çocukken burayı ziyaret ederdim, hepsi bu. Kitapçının benim için... um... özel çağrışımları var.

"Ah?" diye seslenmeyi başarabildi, bu sırada beyni onu bulma umuduyla anılarını karıştırmaya başladı ama başarılı olamadı. Lacivertin koyu bir tonu olduğunu ve gülünç derecede uzun, koyu kirpiklerle çerçevelendiğini fark ettiği gözlerine baktı, ancak altlarında koyu halkaların asılı olduğu gözünden kaçmadı. Gerçekten de inanılmaz derecede uzun boyluydu - kız onun 1.80'den fazla olduğunu tahmin ediyordu - kendisinin 1.80'lik minyon boyunun üzerinde yükseliyordu. "Benim için de özel çağrışımları var, sadece burada çalıştığım için değil.

Tekrar başını salladı, gülümsedi ve eğer yanılmıyorsa, onun ne demek istediğini tam olarak biliyormuş gibi bir ifade takındı. "Çok heveslisin; görüyorum ki dükkan dokuz buçuğa kadar açılmıyor.

Florrie başıyla onayladı. "Patronumla kahvaltı yapabilmek için her zaman bir saat erken gelirim; karısı öldüğünden beri yaptığım bir şey bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Çok naziksiniz. Adamın gülümsemesi hafifçe soldu ve kadın adamın gözlerinin karardığından emin oldu.

"Pek sayılmaz, Bay Harte - kendisi patronumdur - iyi bir arkadaştır ve yıllar boyunca bana çok nazik davrandı; aslında işverenimden çok ailem gibidir. Gözleri birbirine kilitlendi ve aralarında aniden bir çekim oluştu, bu da onu olduğundan daha da dengesiz bir hale getirdi. Yanaklarının yandığını hissetti ve adamın fark etmemiş olmasını umdu. Boğazını temizleyerek, "Peki seni Micklewick Körfezi'ne geri getiren nedir?" diye sordu.

Gözlerini onunkilerden ayırıp ayaklarına dikti ve ayakkabısının burnuyla yeri eşeledi. "Um... buraya gelmeyeli uzun zaman oldu... sadece bir ziyaret etmek istedim... eski yerin neye b e n z e d i ğ i n i merak ettim.

"Doğru. Florrie'nin ilgisini çekmişti ama bir şey onu daha fazla zorlamak konusunda isteksiz kılıyordu.

Kırk iki numaralı otobüsün köşeyi döndüğünü fark edene kadar bir süre sessizlik içinde durdular; genellikle o gelmeden önce Bay H ile kahvaltı ediyordu. Saatine bir göz attı. 'Oops! Acele etsem iyi olacak; Bay H nereye gittiğimi merak edecek,' dedi, keşke kendini ayırmak zorunda kalmasaydım.

"Evet, tabii ki. Gözleri tekrar onunkilerle buluştu. "Seninle tanıştığıma memnun oldum, Florrie. Daha sonra açık olduğunda dükkâna uğrayacağımdan emin olabilirsin. Kalbini hoplatan bir gülümsemeyle parladı. "Sonra görüşürüz.

"Sonra görüşürüz. Florrie, adam uzaklaşırken ellerini mumlu ceketinin ceplerine sokarak onu izledi. Adamın ziyaretinde anlattığından daha fazlası olduğu hissine kapılmıştı, özellikle de gözlerinin altındaki koyu halkalar ve üzerindeki hafif bezgin hava bunu kanıtlar nitelikteyse.

Döndü, daireye doğru ilerlerken olduğu yerde durdu, kaşları birbirine karıştı. Onun adını nereden biliyordu?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TWO

Florrie bisikletini dairenin girişine doğru sürerken midesi allak bullak olmuştu. *Bütün bunlar da neydi?* Bisikletini duvara yasladığında merdivenlerden gelen pati sesleri başını kaldırmasına neden oldu. "Günaydın, Gerty. Bugün nasılsın kızım? Florrie gülümseyerek, her zamanki coşkulu selamıyla bacaklarına sokulan siyah Labrador'un parlak kulaklarını karıştırmak için eğildi. "Bu çok hoş bir karşılama. Gerty'nin sağlam vücudunu okşadı. 'Bay H bu sabah nasıl? Çaydanlığı yaktı mı? Sence dış pencerelerin yeniden boyanması hakkında konuşmak için doğru ruh halinde mi?

Gerty patisini Florrie'nin bacağına bastırdı, mutlu kahverengi gözlerle ona baktı, kuyruğu yerde sallanıyordu. "Haydi, gidip bakalım," dedi Florrie ve Labrador hemen dikkat kesildi.

Florrie bisikletinin sepetinden sırt çantasını aldı ve Gerty'yi takip ederek yıpranmış merdivenlerden çıkıp dairenin mutfağına girdi. On dokuz-yetmişli yıllardan beri neredeyse hiç yenilenmemiş olmasına rağmen, yukarıdaki diğer odalar gibi burası da tertemiz ve düzenliydi.

"Günaydın, Florrie, canım. Bernard Harte yarım ay gözlüklerinin üzerinden bakarken ona gülümsedi. Masada oturuyordu, beyaz saçları geriye doğru düzgünce taranmıştı, lacivert V yakalı kazağı tombul göbeğinin üzerinde gergindi. Bir elinde çay bardağı, önünde de yerel bir gazete vardı. Yeni teslim edilmiş küçük bir posta yığını da yan tarafa konmuştu. Her zamanki gibi, ısıtılmış kruvasan ve çikolatalı pasta çeşitleri vardı.

Ortada bir tabağa dizilmişlerdi ve bu sabah özellikle harika kokuyorlardı.

"Günaydın, Bay H." Florrie beresini çıkarırken ona geniş bir gülümseme verdi, saçları elektriklenmenin etkisiyle anında uçuşmaya başladı. Düzeltmek nafileydi, bu yüzden eşarbını çözdü ve paltosunu çıkardı. 'Oh, yum! Çok lezzetli görünüyorlar; çok acıktım, temiz hava her zaman iştahımı kabartır ve bu sabah özellikle tazeydi, size söyleyebilirim,' dedi rahat bir şekilde, yakışıklı yabancıyla olan konuşmasını aklından çıkarmak için elinden geleni yaptı ve daha sonra ciddi bir şekilde düşüneceğine dair kendine söz verdi.

Her iş günü sabahı yaptığı gibi Bay Harte, iki kapı ötedeki fırıncı dükkânı Seaside Bakery'den aldığı taze malzemelerle kendisi ve Florrie için kahvaltı hazırlıyordu. Salıdan cumartesiye kadar kahvaltıda kızarmış ekmekler ya da kalın, fırınlanmış kekler, tereyağı, çilek reçeli ya da keskin marmelat bulunurdu ama pazartesi günleri Bay H her zaman onlara kruvasan ve pains-au-chocolat ikram ederdi, bu onun haftaya parlak bir başlangıç yapma yöntemiydi. Kitapçı dükkânı dokuz buçukta açılırdı ve Florrie bir saat erken gelmeyi alışkanlık haline getirmişti, böylece ikili günün planlarını ve -Florrie kendini yeterince cesur hissettiğinde- kitapçı dükkânını biraz daha güncel hale getirme fikirlerini tartışırken bol miktarda çay ile yıkanan yavaş bir kahvaltının tadını çıkarabilirlerdi. Gerçi önerileri genellikle geri çevriliyordu ama bu onu denemekten alıkoymuyordu.

'Aç olduğunuzu duyduğuma sevindim, birkaç kilo daha alsanız iyi olur, bir serçeden daha büyük değilsiniz. Yanaklarındaki güllere bakılırsa buraya gelmek için şehrin yarısını bisikletle dolaşmışsın. Koyu mavi gözlerini aydınlatan bir kahkaha attı.

Florrie ceketini asmaya giderken sırıttı. Tanıdık rutine alışmış olan Gerty köşedeki küçük göbekli sobanın yanına yerleşti, gözleri masadaki hamur işlerinden hiç ayrılmıyordu. "Bay H, çok iyi biliyorsunuz ki kordon boyunca manzarayı seyretmeden bir günümün geçmesine izin veremem. Sabahın ilk saatlerinde, şehir uyanırken bisikletle oraya gitmek hiç de zor değil; yolculuğuma eklediği on dakikaya fazlasıyla değiyor. Thorncliffe'e bakmaktan asla bıkacağımı sanmıyorum.

"Ah, evet, ne demek istediğinizi anlıyorum. Gözlüklerini çıkardı ve içini çekti. 'Benim Dinah'ım da oradan s e n i n gibi sevgiyle b a h s e d e r d i; bir gün bile

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir an bile bakamadan. Eskiden ben de böyle hissederdim ama şimdi bakmaya kıyamıyorum.

Florrie'nin kalbi onun sesindeki hüzünle sıkıştı. Seksen dört yaşındaki adam karısını iki yıl önce kaybetmişti. Felç geçirmiş ve vefatından bir yıl önce tekerlekli sandalyeye giderek daha bağımlı hale gelmişti. Bay H her gün onu kordon boyunca iter, oturup uçuruma bakarlar, Crows' Nest'ten kahvelerini yudumlar, tekneleri ve sörfçüleri seyrederlerdi.

Florrie küçük bir gülümsemeyle masaya doğru ilerledi ve çilek kırmızısı kaplumbağa yaka kazağının paçalarını siyah dar kot pantolonunun üzerine çekti. Bay H'nin çay bardağını doldurduktan sonra kendisi için de bir bardak çay doldurdu. 'Bu uçurumda insanın içine işleyen bir şeyler var. Dürüst olmak gerekirse buradan başka bir yerde asla yaşayamazdım.

"Hmm. Keşke genç Edward da böyle hissetse. Burada yaşamaya gelmesinden daha çok istediğim bir şey olamazdı. Londra'ya yerleşmiş gibi görünmüyor.'

"Ah? Gözlüklerini burnuna doğru itti. Hatırlayabildiği kadarıyla Bay H, oğlu Peter, gelini Suzanne ve bunun üzücü bir sonucu olarak otuz dört yaşındaki torunu Edward'dan uzak duruyordu. Olayın iç yüzünü tam olarak bilmiyordu ama bunun Bay H ile Peter arasında kitap dükkânı yüzünden çıkan şiddetli bir tartışmayla ilgili olduğunu tahmin ediyordu. Her ne kadar ne Bay ne de Bayan H bu konuda pek konuşmamış olsalar da, bunun onlara büyük bir acı verdiğini söyleyebilirdi, özellikle de onları o zamanlar küçük bir çocuk olan tek torunlarıyla herhangi bir temastan mahrum bıraktığı için. Altı ay önce, hiç beklenmedik bir anda, Bay H'nin izini süren Edward'dan, köprüler kurmak ve büyükbabasını tanımak istediğini belirten bir mektup aldığında kimse ondan daha fazla şaşırmamıştı. Bay H kendinden geçmiş ve torununu görmek için bir an bile kaybetmeden Londra'ya koşmuştu. O zamandan beri onu birkaç kez ziyaret etmiş ve her seferinde yaşama sevincini tazeleyerek geri dönmüştü.

Patronunu bu kadar mutlu görmek Florrie'nin içini ısıtmıştı, ama aklının bir köşesinde bu buluşmanın kısa sürebileceği uyarısı vardı, özellikle de Edward'ın ailesinin bununla bir ilgisi varsa. Bunu kendine saklıyor, Edward'ın sevgili büyükbabasını hayal kırıklığına uğratmayacağını umut ediyordu.

Bay Harte posta yığınının tepesinden bir kartpostal kaldırdı ve ona doğru salladı. "Bunu bana o gönderdi. Gözlüklerini tekrar taktı.

"Oh?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Evet ve posta damgalarının çeşitliliğine bakılırsa, buraya gelmesi biraz zaman almış. Her neyse, zavallı çocuk o kadar meşgul ki arayacak ya da e-posta gönderecek zamanı olmadı. Çok çalışıyor; Tanrı'nın gönderdiği tüm saatler boyunca.

Florrie, Bay Harte'ın dikkatini çekmeden önce yüzeye çıkmaya başlayan şüphelerini bastırdı. Onu hayatı boyunca tanımıştı ve on üç yaşından beri onun ve Bayan H'nin yanında çalıştığından, onu dükkânının raflarını süsleyen kitaplar gibi okuyabilme yeteneğini geliştirmişti. Ama bu yine de Edward'ın büyükbabasıyla yeniden kurduğu ilişki hakkında şüpheleri olmasından endişelenmesine engel olmuyordu. Eğer öyleyse Bay H yıkılırdı.

"Ve satır aralarını okuyunca..." Bay H durakladı, kartpostalı inceledi, "...hmm, sanırım genç Edward biraz yalnız. Evet, yalnız, benim hissettiğim de bu. Edward yalnız, ki bu onun gibi harika bir genç adam için büyük bir utanç.

"Yalnız mı? Çayından bir yudum aldı ve bardağının üzerinden ona baktı, gözlükleri buğulanmıştı. Kartpostaldaki birkaç kelimeden bu sonucu nasıl çıkardığını merak etti.

"Evet, bana bunu düşündüren şeyin ne olduğunu sorma, sadece içimde bir his var, buna dedelerimin sezgisi diyebilirsin. Kaşlarını çatarak kartpostala baktı ve dudaklarını büzdü. "Belki de onu bir süre burada kalması için davet etmeliyim; küçük bir mola verebilir. Ne dersiniz?

'Bence bu harika bir fikir. Eminim seninle vakit geçirmek için can atacaktır. Ona gülümsedi ve şüphelerini bastırmak için elinden geldiğince coşku topladı. Bay H'nin torunu tarafından hayal kırıklığına uğratılacağı düşüncesi kalbini sızlattı.

Kıkırdadı, romatizmalı gözleri parlıyordu. "Micklewick Körfezi'ne gelme ihtimali seni de en az benim kadar heyecanlandırmışa benziyor.

Ne dedin? Hayır! 'Sadece onun ziyaretinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum; birkaç gün izin alabilirsin, böylece ikiniz arayı kapatabilirsiniz; bir mola sana da iyi gelir. Yaptığı açıklamanın Florrie'nin aklının *bu* yöne kaymasını engelleyeceğini umuyordu; Edward'la temas kurduğundan beri düzenli olarak Florrie ve torununun "çok hoş bir çift olacaklarını" düşündüğünü söylüyordu.

'Evet, bu çok doğru. Düşünsenize, genç Edward'la birkaç günlük geziler oldukça muhteşem olurdu. Ona şehri gezdirebilirsin, değil mi? O neşeli arkadaş grubunuzla birlikte onu kanatlarınızın altına alırsınız?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Florrie çayını içerken boğulmamak için kendini zor tuttu. *Şaka yapıyor olmalısın!* Bay H'nin onu izlediğini fark edince kendini toparladı. "Şey... sanırım öyle... evet. Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı.

"Muhteşem! Ciğerlerine biraz temiz deniz havası çekmek ona çok iyi gelecek. İçeride çok fazla zaman geçiriyor, resim yapıyor ya da her ne yapıyorsa artık. Bay Harte dik oturdu. "Burada, Kuzey Yorkshire'da geçireceği birkaç hafta ona ilaç gibi gelecektir.

Senin için de bir tonik gibi olur, diye düşündü, ona sevgiyle bakarken, yanaklarına rengin geri döndüğünü gördü. Kendini yumuşamış hissetti. "Senin yerinde olsaydım, o başka planlar yapmadan hemen işe koyulurdum.

"Evet, iyi bir noktaya değindin. Bir an durdu, düşünüyordu. 'Peki, bir kez daha kontrol edebilir miyim, genç Edward'ın buradayken sizinle ve arkadaşlarınızla takılmasına izin vermekten mutlu olur musunuz? Eminim kendi yaşına yakın insanlarla vakit geçirme seçeneğini, burada kaldığı süre boyunca benim gibi yaşlı bir bunakla takılıp kalmaktan daha çekici bulacaktır.

Florrie içten içe homurdandı, iki arada bir derede kaldığını hissediyordu; Edward Harte'ı Bay H'nin arka planda gizliden gizliye aşk tanrısı rolü oynadığı bir ortamda eğlendirmek zorunda kalma ihtimali hiç de çekici değildi. Ama patronunun yüzündeki umut dolu ifadeyi görünce reddetmesi imkânsız hale geldi, bu yüzden gülümsemeye zorladı ve sesini isteksizliğin kaplamasına engel olmaya çalışarak, "Evet, bize katlanabildiği sürece," dedi. *Az önce neyi kabul ettim ben?*

"Mükemmel! Bay H'nin gözleri parladı. 'Eminim yapabilecektir. Kahvaltımızı yapar yapmaz onu arayacağım. Şimdi gel canım, tıka basa ye, çikolatalı pastayı ne kadar sevdiğini biliyorum. Bu arada bana bunları getiren Yasemin'di; selam söylememi istedi. Kahvaltılık hamur işi tabağını ona doğru itti.

Florrie gülümsemeye çalıştıysa da bu, içini bir kuşku duygusunun kaplamasına engel olamadı.

Bu konuşmadan sonra Jasmine, Stella, Maggie ve Lark'la Jolly Sailors'da her zamanki Cuma gecesi buluşması yeterince yakın olmayacaktı, ama Edward Harte'ın da onlara katılacağı düşüncesi kalbinin siyah balerin ayakkabılarına kadar düşmesine neden oldu. Bunu onlara nasıl açıklayacaktı, özellikle de Cuma geceleri sadece beş kişi olduklarına göre? İçini çekti; bunun Bay H. için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama her halükârda iştahını kesmişti.

Gerty'nin yanından, onun varlığını hatırlatan bir inilti geldi. Florrie karşıdan bakınca Labrador'un ona sanki şöyle der gibi baktığını gördü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

'Hadi! Ne bekliyorsunuz? Yiyecek bir şeyler var! Florrie gülümsemekten kendini alamadı. Tipik Labrador tarzında, Gerty'nin iştahının etrafında olup bitenlerden etkilenmediği açıktı.

Florrie bir pain-au-chocolat'ya uzanırken, Bay H'nin bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti. Kahverengi gözlerini kaldırdığında onun gözlüklerinin üzerinden dikkatle kendisine baktığını gördü. 'Her şey yolunda mı canım? Bu sabah biraz dalgın görünüyorsun, bu senin yapacağın bir şey değil.

Florrie'nin kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve onun tavrındaki değişikliği sezdiğine pişman oldu. "Ben kesinlikle iyiyim; sadece halletmem gereken işlerin zihnimde bir listesini yapıyorum, hepsi bu.

"Hmm," dedi, çayından bir yudum aldı, gözleri onu hiç bırakmadı.

'Ve dün gece geç saatlere kadar kitap okudum, bu yüzden biraz yorgunum. Belki de bunu anlıyorsunuzdur. Bu gece erken yatmam gerekecek. Güldü ve bakışlarını ondan kaçırdı. Florrie'nin bahaneleri kendi kulağına bile dayanıksız geliyordu.

'Peki o genç adamla aranız nasıl? Son zamanlarda ondan pek bahsetmediniz. Orada her şey yolunda mı?'

Oh, işte başlıyoruz. Karışma başlasın! Bu sorgulamanın nereye varacağını çok iyi biliyordu. Edward konusundan uzaklaştığı için rahatlamış olsa da, konunun Graham'a gelmemesini tercih ederdi. Konuyu değiştirme zamanı!

"Her şey yolunda, teşekkürler. Pastasından bir köşe kopardı. "Bu arada, Bayan Davenport'un bugün uğrayacağını mı söylemiştiniz?

"Evet, Cumartesi akşamı kitabının geldiğini haber vermek için onu aradım; bu sabah bir ara kitabını almak için arayacağını söyledi.

Florrie başıyla onayladı. Bay ve Bayan H'nin eski bir arkadaşı ve kitapçının müdavimlerinden olan Bayan Davenport'a karşı zaafı vardı; kitap almak için olduğu kadar sohbet etmek için de sık sık uğrardı. Florrie, Bayan Davenport'un üyesi olduğu çeşitli kulüplerle meşgul olduğunun farkında olsa da, ailesinden nadiren söz ederdi. Florrie onun yalnız olduğundan şüpheleniyordu. "Hmm. Geçen gün onu düşünüyordum; Julie Spelton'ın romanlarından birini okuyup okumadığını merak ediyordum. Gerçekten popüler olmaya başladılar; sanırım onlardan hoşlanırdı. Bildiğimiz gibi Bayan Davenport'un favorisi olan Tilly Turner'ın kitaplarıyla aynı romantizm ve mizah karışımı. Ayrıca İskoçya'nın dağlık bölgelerinde geçiyor, ki bu da onun bir diğer favorisi.

'Evet, şimdi sen söyledin, sanırım haklısın. Bir çift sipariş edeceğim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Vay be! Dikkat dağıtma işe yaramıştı. Florrie gülümsedi. "Güzel. Müşterileri için yeni yazarlar bulmak ona heyecan veriyordu, özellikle de Bayan Davenport gibiler için. Yıllar geçtikçe Florrie onu çok sevmiş ve tezgâhta sohbet ettikçe onu daha iyi tanımıştı. Denemesi için yeni yazarlar bulma konusunda da oldukça ustalaşmıştı.

Bay H kartpostalı avucunun içine aldı ve dudaklarını büzdü. Aklının yeniden Edward ve aşk hayatı konusuna kaydığını hisseden Florrie hemen harekete geçti. "Hiç evlenmemiş ya da bir partneri olmamış olması çok yazık.

"Kim?

Bayan Davenport. Çok sıcak, iyi kalpli bir ruha sahip ve okuduğu kitaplara bakılırsa, romantizm fikrini sevdiği çok açık. Bence hayatını paylaşacağı birinin olmaması büyük bir utanç.

'Evet, çok yazık; Jean genç bir kadınken Johnny Jackson tarafından kalbi kırıldıktan sonra bir daha toparlanamamış gibi görünüyordu. Onu sıcak bir patates gibi bıraktığında herkesi şaşkına çevirmişti.

"Bu çok üzücü. Florrie, Bay H'nin dedikodudan hoşlanmadığını biliyordu ve ne zaman konuşmaları Bayan Davenport'a gelse, her zaman paylaştığı yetersiz ayrıntılar üzerinde durmazdı ama yine de onun anlattığından daha fazlasını bildiği hissinden kurtulamıyordu. Belki küçük bir dürtme daha fazlasını ortaya çıkarmaya yardımcı olabilirdi ve bu sabah denemek için mükemmel bir an gibi hissetti. "Acaba gerçekten ne oldu?

"Kimse işin iç yüzünü bilmiyor ama bir an Johnny ve Jean birbirlerine deliler gibi aşıktı ve kaderlerinde birlikte evlenmek vardı, bir an sonra ise Johnny, Jean'in en yakın arkadaşı olan Elsie Norwood'un kollarındaydı. Kasabayı terk edip Elsie ile evlenerek herkesi şok etti. Söylentilere göre altı ay sonra bir bebekleri oldu ama kimse bundan emin değil. Johnny ondan sonra Micklewick Bay'e hiç dönmedi. Dinah ve ben onun Elsie'de ne bulduğunu asla anlayamadık, her zaman Elsie'nin oldukça işbirlikçi olduğu izlenimini edindik.

"Tanrım, işin içinde bir bebek olduğunu bilmiyordum, Bayan Davenport'un bu kadar harap olmasına şaşmamalı. Arkadaşının kalbinin o kadar kötü kırılmış olduğunu düşünmek onu üzmüştü ki, kalbini yeniden aşka açamayacağını hissetmişti. "Evet, çok fazla şey s ö y l e d i m; anlattıklarım sizde kalırsa minnettar olurum. Sana söylemiştim.' Öksürdü ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tabii ki. Bir fincan çaya daha ne dersin? Bay H niyet ettiğinden daha fazlasını paylaşmış olabilirdi ama Florrie hâlâ bir şeyler sakladığını hissediyordu. Ve bu bir şey onun ilgisini çekmişti.

"Evet, teşekkür ederim canım. Florrie'nin fincanını doldurmasını izledi. 'Peki sen ve genç adamın bu hafta sonu güzel bir yere gittiniz mi? Sizi harika bir yere yemeğe mi götürdü, yoksa dansa mı? Gözlerinde yine o parıltı vardı. "Senin gibi çekici bir genç kıza prenses gibi davranılmalı; umarım kollarında olduğun için ne kadar şanslı olduğunu biliyordur.

Florrie çaydanlığı yere bırakarak gözlerini onunkilerden kaçırdı. "Graham hafta sonu bir iş gezisindeydi.

"Anlıyorum," dedi Bay H yavaşça, elini çenesine götürerek. Aralarında yüklü bir sessizlik uzadı. "Genç Edward'ın burada olmaması çok yazık oldu; ikinizin tanışması için mükemmel bir fırsat olabilirdi.

Edward'ın adını tekrar duyunca Florrie'nin midesi bulandı ve yüzünün kızardığını hissetti. Bay H, kurnaz yaşlı tilki, denese bile daha az kurnaz olamazdı. Ama bu oyunu iki kişi de oynayabilir, diye düşündü, Edward'ı kararlılıkla aklından uzaklaştırırken; biraz al-ver zamanı gelmişti. Eğer torununu "kanatları altına" almayı kabul ettiyse, Bay H'nin, o bahseder etmez genellikle büyük bir ustalıkla halının altına süpürdüğü işlerden biriyle ilgilenme isteğini reddedemezdi. O anı yakaladı. "Bu sabah geldiğimde dışarıdaki boyanın kış boyunca oldukça kötü olduğunu fark ettim ve daha da kötüleşmeden boyatmamız gerektiğini düşünüyorum; bırakırsak ahşap çürüme riski altında. Sizin için birkaç fiyat teklifi almaktan ve tüm bunları organize etmekten mutluluk duyarım. Patronunun isteksiz yüz ifadesini görmezden gelerek umutlu bir gülümsemeyle sözlerini tamamladı.

"Zorunda mıyız? Gerçekten o kadar kötü mü? Orayı son kontrol ettiğimde iyi olduğuna eminim; ve dürüst olmak gerekirse, böyle bir şey için gerçekten kalbim yok. Dinah'yı kaybettiğimden beri artık pek bir anlamı kalmadı,' dedi, gözlerindeki ışıltı kaybolmuştu.

Sorun da tam olarak buydu ve Florrie şimdi bu konuyu açtığı için kendini çok kötü hissediyordu. Bayan Harte öldüğünden beri dükkân giderek daha da bakımsız hale gelmişti ve müşterilerin bu yüzden azaldığını düşünmeden edemiyordu. Florrie patronunu gücendirmeden yapabildiği kadarını yapıyordu ama dükkânda o kadar çok harika potansiyel vardı ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bayan Harte'ın dükkânın eski halinin bir gölgesi haline geldiğini görüp üzüleceğini biliyordu.

'Peki, Edward için yapmaya ne dersin? Onun ziyareti için? Florrie ağzına bir parça çikolata attı ve çiğnedi. "Ona bunu seni görmeye gelmesinin şerefine yaptığını söyle, o zaman reddedemez. Edward'a doğru gönderilecek küçük bir suçluluk duygusu işe yarayabilirdi - büyükbabasını görmeye gitmek konusunda aklında herhangi bir şüphe kalması ihtimaline karşı.

"Bunu hiç düşünmemiştim. Şimdi siz söyleyince, dükkânı perişan halde görmesini istemem. Evet, öyle yapalım, burayı tekrar eski haline getirelim. Bay H birden daha parlak göründü. "Bunu yapacak birini bulmanızın sakıncası olmadığına eminseniz, hemen gidip Edward'a ulaşmaya çalışayım.

"Harika. Ellerini birbirine sürterek gülümsedi. Bay H'yi böyle neşeli görmek kalbini sevindirdi. Tüm gücüyle torununun onu hayal kırıklığına uğratmayacağını umdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THREE

Bay Sidney Harte, 1873 yılında Victoria Meydanı dört numaranın anahtarını ele geçirdi ve gururla Harte's Bookshop'u kurdu; yeni varlıklı Micklewick Körfezi'ndeki ilk kitapçı. Hemen, bugün hala dükkanın duvarlarını kaplayan ahşap rafların montajını yaptırmaya başladı.

1948 yılında Bay ve Bayan Billy Harte, kitapçının hemen solundaki Bunty's Haberdashery'nin yarısını satın aldı. Dükkan sahipleri Bay ve Bayan Cotterill zor günler geçiriyordu ve binalarının bir bölümünü Harte'lara satarak işlerini tamamen bırakmalarına gerek kalmadan zor durumdan kurtulmuş oldular. Satın alma işlemi imzalanıp mühürlenir ve teslim edilir edilmez, kitapçının arka tarafına yeni bir kapı açılarak mülkün yeni satın alınan kısmına erişim sağlandı ve burayı tuhafiyeden ayıran bir duvar inşa edildi. Ekstra oda, gelişmekte olan kitap dükkânı için çok ihtiyaç duyulan depoyu sağlayacaktı. Herkes yeni durumdan memnun olduğunu beyan etti.

O ilk günlerden bu yana elektriğin eklenmesi, zeminin halı ile kaplanması ve satış alanının orijinal Bay Harte'nin ofisinin bulunduğu ve çay molalarını verdiği arka odaya doğru genişletilmesi dışında çok az şey değişti - bir zamanlar bir mağaza dolabı olan yere indirildi.

Şimdiki Bay Harte, 1980 yılında eşiyle birlikte dükkânın işletmesini devralmış ve işletmeye kendi damgalarını vuracak olan yeni nesil Harte bekçilerinin müjdesini vermiştir. Bunu da dükkâna birkaç tane

Dükkânın ortası boyunca sıralı ayaklı kitap rafları, çocuk köşesinde alçak oturma grupları ve kırtasiye malzemeleri - bu çeşitliliğin dükkânın sonunu getireceğini düşünen Bay Harte'ın babasının dehşetine rağmen. Daha fazla yanılmış olamazdı ve Harte's Bookshop başarılı oldu.

Florrie'nin dükkânla ilgili ilk anısı dört yaşındayken Noel zamanı olmuştu. O soğuk Aralık öğleden sonrasında içinde parlayan merak duygusunu hâlâ çok net hatırlayabiliyordu. Eldivenli küçük parmakları pencere pervazına dayanmış, soğuktan kızarmış burnunu cama dayamış, vitrine bakıyordu. Bir grup kardan adam, gece mavisi saten ve kapı her açıldığında etrafa yayılan görünmez ipliğe asılı parıltılı kağıt kar tanelerinden oluşan bir fonda ona mutlulukla sırıtıyordu. Parlak renkli kapaklara sahip çocuk kitapları pamuk yünü karın üzerine serilmişti ve üzerlerine ışıkta parıldayan simler serpilmişti. Bu, ne zaman aklına gelse tüylerini diken diken eden büyülü bir anıydı.

Annesi onu olay yerinden uzaklaştırmayı başardığında, Florrie içeri alındı ve sanki dükkânın sıcaklığı kollarını etrafına dolamış ve onu nefis kitap kokulu bir kucaklamayla sarmış gibi hissetti. Bu kısa sürede sevdiği ve mutluluk duygusuyla bağdaştırdığı bir kokuydu. Annesinin elini tutarak kitaplara baka baka yürüdü, gözleri meraktan kocaman olmuştu. Raflar, raflar ve raflar dolusu kitap vardı.

Mağazanın çocuk bölümündeki karlı mağarasında Noel Baba'yı görmek için kuyruğa girmişler, heyecan ve korku karışımı bir duygu Florrie'nin midesini köpürtmüştü. Florrie, kendisine verdiği kitaba sıkıca tutunmuş, gözleri mutlulukla parlayarak oradan ayrılmıştı. Kitaplara olan sevgisinin ilk tohumları atılmıştı ve bu ona son derece büyülü gelmişti. Kitap bugün hâlâ hazine kutusunda güvenle saklanıyordu.

Florrie'nin annesi Paula doymak bilmez bir okuyucuydu ve kızını her hafta sonu kitapçıya götürürdü. Annesi aşk kitapları bölümünde kendini kaybederken Florrie kitap raflarını incelemekten, küçük parmaklarını gökkuşağı gibi parlayan sırtlarda gezdirmekten memnundu. Ve harçlık alacak kadar büyür büyümez Florrie harçlığını orada harcayacaktı.

Harte'lar genç müşterilerini çok sevmeye başlamışlardı. "Dükkanımızın nesini bu kadar çok seviyorsun Florrie? Bayan Harte bir keresinde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gün.

Bir an duraklayan altı yaşındaki Florrie, göğsüne ciddiyetle vurarak, "Çünkü kalbimi mutlu ediyor," dedi. Bayan Harte keyifle kıkırdamıştı ama bu onun zihninde bir fikrin filizlenmesine yol açmıştı. Çok geçmeden yeni boyanmış bir tabela dükkânın üzerinde neşeli, kalın harflerle "Mutlu Hartes Kitapçısı" olduğunu ilan etti. Bayan H ona isim değişikliğinin arkasındaki ilham kaynağının kendisi olduğunu söylediğinde Florrie'nin yüzü aydınlanmıştı.

Yaşı ilerledikçe Florrie, annesi alışverişin geri kalanını bitirirken dükkanda kalmak isterdi. "Sorun değil Paula, tatlım," derdi Bayan Harte. 'Ona göz kulak oluruz, buna ihtiyacı olduğundan değil; çocuk reyonundan asla uzaklaşmaz.

"Acele etme! Florrie heyecanla "Acele etme!" der, annesi güler ve başını sallardı. Ancak Florrie için hiçbir şey kitaplarla çevrili olmaktan ya da kitapçının duvarları arasındaki huzurlu atmosferin tadını çıkarmaktan aldığı keyifle kıyaslanamazdı. Mutlu Hartes Kitabevi'nin o kadar müdavimi oldu ki, Bay ve Bayan H onu "gayri resmi" torunları olarak görmeye başladılar ve ne zaman uğrasa ona bisküvi ve meyve suyu veriyorlardı. Florrie de onların bu iyiliğinin karşılığını rafları düzenleyerek ve kitapları düzelterek ödedi.

Florrie on üç yaşındayken, Harte'lar ona hafta sonu işi teklif ettiğinde mutluluktan havalara uçacağını düşündü. Cumartesi öğleden sonra sadece birkaç saatlik bir işti ama onun için dünyalara bedeldi. Yaşı ilerledikçe çalışma saatleri arttı ve orada geçirdiği her dakikayı çok sevdi, yeni gelen kitap kutularını açmanın, onları bir sergide düzenlemenin ya da -en iyisi- insanlara tavsiye etmenin heyecanından asla bıkmadı, bu konuda hızla ustalaştı.

* * *

Üniversiteye gitme zamanı geldiğinde Florrie, Micklewick Körfezi'ne en yakın şehir olan York'ta İngiliz Edebiyatı okumayı bilerek kabul etmişti. Utanmaz bir ev kuşu olan Florrie için York hâlâ macera unsuru sunacak kadar uzaktı ama ne zaman bir haftadan uzun süre evden uzak kalsa peşini bırakmayan o mide bulandırıcı ev hasreti duygusunu riske atacak kadar da uzak değildi. Florrie bu azabın izini, hiçbirinin bir hafta boyunca evinden uzak kalmadığı talihsiz bir okul gezisine kadar sürebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arkadaşları mutluydu, mutsuzlukları küçük gruplarının etrafına çılgın bir ateş gibi yayılıyordu, ta ki üzerlerine bir kasvet bulutu çöküp en ufak bir eğlence pırıltısını bile bastırana kadar. Hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir şey bunu değiştirememişti. Her gece ağlayarak uyuyan on bir yaşındaki Florrie için bu, hayatının en uzun haftasıydı ve hafızasının en karanlık derinliklerine attığı bir haftaydı. Ancak etkileri bilinçaltında hala devam ediyordu, öyle ki evde yaşamayı ve üniversiteye gidip gelmeyi bile düşünmüştü. Ailesinin nazik teşviki sayesinde sonunda öğrenci evinde kalmayı kabul etmişti.

Annesi nazik bir şekilde, 'İlk yıl için bir dene tatlım, eğer beğenmezsen geri kalan zamanda burada yaşar ve işe gidip gelirsin,' demişti. 'Ve günün sonunda, ne zaman eve gitmek istersen, o kadar da uzak değil. Küçük arabana atlarsın ve Micklewick Körfezi'ne göz açıp kapayıncaya kadar dönmüş olursun.

"Doğru. Florrie başını salladı, annesinin sözleri onu öğrenci konaklama web sitesinde gördükleri küçük banyolu odaya doğru itti. Etrafa serpiştirdiği kendi ıvır zıvırlarıyla, raflardaki favori kitaplarıyla odayı oldukça sade bir hale getirebileceğini düşünmüştü.

'Bunu yapmadığın için pişman olmanı istemiyoruz, çiçeğim, üstelik bir yıl boyunca uzakta olacaksın da değil. Çok iyi vakit geçireceğini düşünüyorum; York harika bir şehir, güzel ve kompakt. Ve o çok sevdiğin küçük ikinci el kitapçısı da var," demişti babası Charlie, ona gülümseyerek. "Ve eğer gerçekten istiyorsan, hafta sonları her zaman eve gelebilirsin.

Florrie de tam olarak bunu yapmayı seçmişti. Bu mükemmel bir uzlaşmaydı ve aynı zamanda kitapçıdaki işine devam edebileceği anlamına geliyordu.

Florrie üniversitedeki ikinci ve üçüncü yıllarında yurtta kalmayı bırakıp arkadaşlarıyla aynı evde kalmaya başladı ve oldukça mutlu bir şekilde yerleşti - gerçi hâlâ The Happy Hartes Bookshop'ta çalışıyor ve hafta sonları eve geliyordu.

İşte böyle bir hafta sonunda dünyası başına yıkıldı.

Final sınavlarından birkaç hafta önce, Florrie bahçedeki piknik masasında kitaplarını inceliyordu, geniş şemsiyesi onu güneşin sıcağından koruyordu. Sınır çitinin yanındaki ağaçlarda kuşlar cıvıldaşıyor, yaban arıları çiçekten çiçeğe dans ediyor, nektar toplamakla meşgulken mırıldanıyorlardı. Bir ses onu çalışmaktan alıkoydu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yatak odalarının açık penceresinden anne babasının sesleri geliyordu. Ses tonları Florrie'nin kulaklarını tırmalıyordu; sanki hararetli bir tartışma yapıyorlardı ki bu nadiren yaptıkları bir şeydi. Florrie donakaldı, dikkatle dinliyordu, kalbi göğsünde güm güm atıyordu, ama arada bir geçen araba ve yakındaki birinin çim biçme makinesini çalıştırmaya çalışırken çıkardığı kesik kesik sesler sayesinde ancak tek tük sözcükler duyabiliyordu.

Gürültüde ani bir durgunluk oldu ve babasının sesi yüksek ve net bir şekilde duyuldu: 'Ona söylemelisin Paula; bu adil olan tek şey. Er ya da geç öğrenecek.

'Şşşt! Sesini alçalt, Charlie, seni duyacak!'

Florrie elini ağzına bastırırken kalbi serbest düşüşe geçti. Babası neyi bilmesini bu kadar istiyordu? Zihni yarışmaya başladı, düşünceleri tek bir yöne çekildi ve annesinde karar kıldı. Son zamanlarda pek iyi görünmediği Florrie'nin dikkatinden kaçmamıştı. Bu konuda yorum yaptığında, annesi endişesini elinin tersiyle itmiş, aşırıya kaçtığını ve yeterince uyumadığını söylemişti. Annesinin açıklaması Florrie'yi yatıştırmıştı. Şimdiye kadar.

Oldukça sinir bozucu bir şekilde, yan taraftaki çim biçme makinesi çalışarak başka bir şey duyma olasılığını ortadan kaldırdı. Florrie eve koştu; anne ve babası ona tam olarak neler olup bittiğini anlatana kadar kitabından bir kelime daha okuması ya da bir iş daha yapması mümkün değildi.

Paula önce bir sorun olduğunu inkâr etmeye çalıştı, Florrie'ye yanlış duyduğunu söyledi, kızının endişesini sahte bir neşeyle geçiştirdi. Florrie'nin ikna olmadığını görünce, çok az anlam ifade eden belirsiz bir neden söyledi, Florrie annesinin gerçekte ne söylediğini bile hatırlayamadı. Ama babasının yüzündeki ıstırap çok şey anlatıyordu ve Paula'ya yenilgiyi kabul etmekten ve isteksizce de olsa Florrie'ye hararetli konuşmalarının nedenini söylemeyi kabul etmekten başka seçenek bırakmadı.

Florrie'nin genellikle mutlu zamanlar ve lezzetli Pazar yemekleriyle özdeşleştirdiği sıcacık aile mutfağında, güzel, eğlenceyi seven, iyi kalpli annesinin ağır hasta olduğunu öğrendi.

Ama bu ne anlama geliyor? İyi olacaksın, değil mi? Lütfen bana iyi olacağını söyle. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken, Florrie'nin sesi duygu yüklüydü, aklı karmakarışıktı.

"Hastanedeki ekip harika; annen emin ellerde," dedi babası, karısının kolunu sıkarken, gözleri ıslaktı. Sulu bir gülümseme topladı. "Biz farkına varmadan iyileşmiş olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paula, Florrie'nin eline uzanarak, "Elbette yapacağım," dedi. 'Keşke zamanlama daha iyi olsaydı, hepsi bu. İsteyeceğim son şey bunun derslerini etkilemesi, tatlım.

"Sen benim derslerimden daha önemlisin, anne. Florrie kollarını onun omzuna atarak hıçkıra hıçkıra ağladı. "Seni seviyorum anne, sadece iyi olmanı istiyorum.

'Tatlım, ağlama. İyi olmaya niyetim var; yapacak çok işim var.

Sonuç olarak Paula Appleton kolunun altında bir yumru buldu. Bu, bir dizi yüksek ateş, dayanılmaz gece terlemeleri ve ani kilo kaybıyla birleşince - ki doğuştan minyon yapısı bunu kaldıramazdı - Charlie'nin başının etini yemesine rağmen doktorundan randevu almıştı.

Daha ne olduğunu anlamadan biyopsi, kan testleri ve tarama için hastaneye kaldırılmıştı ve sonuçlar tartışmasız bir şekilde 1B Evre Hodgkin Lenfoma'ya işaret ediyordu.

Paula teşhisi metanetle karşıladı, başlangıçta hastalığını kendine saklamak istedi, ta ki kemoterapiye ve ardından danışmanının ifadesiyle "ekstra sigorta" olarak biraz radyoterapiye ihtiyacı olduğu ortaya çıkana kadar. Bunu bir sır olarak saklayabilmesinin imkanı yoktu.

Florrie'ye, 'Hastalığın seyri iyi,' dedi. 'Danışman Bay Shevis, hastalığı erken evrelerinde yakaladıklarını ve tamamen iyileşmemi beklediklerini söyledi.

Florrie başını salladı, tekrar yerine otururken kendini uyuşmuş hissediyordu, gözleri annesinden hiç ayrılmıyordu. "Bu çok iyi. Bu konuşmayı yaptığına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Ve saçlarım dökülmeye başlamadan önce kafamı kazıtmak niyetindeyim.

Bu sözler Florrie'nin tüylerini diken diken etmişti; annesinin her zaman gür ve parlak saçları vardı.

'O zaman kendime birkaç muhteşem peruk alacağım. Her zaman lüks bir kafa dolusu Pre-Raphaelite bukleye sahip olmayı hayal etmişimdir. Saçlarını savuruyormuş gibi yaparak eliyle geriye doğru savurdu. 'Ve hatta korkutucu bir mor kırpma için gidebilirim. Bunu giydiğimde babanın yüzünü hayal etsene! Anne ve kızı Charlie'nin yüzündeki ifade karşısında kıkırdama krizine girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu on bir yıl önceydi ve Paula'ya o zamandan beri temiz bir sağlık raporu verilmişti. Ancak annesini kaybetmeye bu kadar yaklaşmış olmasının yarattığı şok Florrie'nin ruhunda silinmez bir yara bırakmıştı. Ebeveynlerinin ölümlülüğünün farkına varmasını sağlamış; sonsuza kadar yanlarında olamayacaklarını anlamasını sağlamıştı. Florrie bugün bile annesine sürekli göz kulak olma ihtiyacı hissediyor, işlerin yolunda gitmediğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol ediyordu. Annesinin hayatının nasıl bu kadar kolay bir şekilde kısa kesilebileceği düşüncesi onu paniğe sürükleyerek geceleri uyanık tutmaya devam ediyordu. Köklerini Micklewick Körfezi'nde toprağın derinliklerine saldı, ailesini asla hafife almayacağına ve onlardan çok uzaklaşmayacağına yemin etti.

* * *

Bay ve Bayan Harte emekliliği düşünmeye başladıklarında, ayrı yaşadıkları oğullarına ulaştılar. Geçen zamanın Peter'ı yumuşattığını ve kitapçı dükkânı hakkındaki görüşlerinin değişerek dizginleri ele almayı düşünebileceğini umuyorlardı. Onu bulmak kolay olmamıştı ama Suzanne'la başka planları olduğunu, karavanlarıyla dünyayı gezdiklerini ve başka türlü ikna edilemeyeceklerini söyleyen soğuk bir yanıt, çabalarının boşa gittiği anlamına geliyordu. Peter ailesine mülkü satmalarını bile önermişti ki bu asla bir seçenek değildi. Bay ve Bayan H büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı, özellikle de oğulları uzlaşma çabalarını görmezden geldiği için.

Bu bir yana, Florrie işlerin genellikle bir şekilde yoluna girdiğini fark etti ve Harte'ların planladıkları emeklilik, onun lisansını bitirip tam zamanlı olarak Micklewick Körfezi'ne dönmesiyle aynı zamana denk geldi.

"Sana bir önerim var, Florrie, aşkım. Bayan Harte elini her zamanki gibi topuz yaptığı gri saçlarının üzerinde gezdirdi. İkili bir Cumartesi sabahı mola vermiş, bir demlik çayı paylaşıyorlardı.

"İşte şimdi ilgimi çekti. Florrie öne doğru oturdu ve gözlüklerini burnuna doğru itti.

"Üniversiteyi bitirdiğinde ne yapmayı planladığını merak ediyordum.

Florrie gürültülü bir iç çekiş yaptı ve koltuğuna geri yaslandı. 'Gerçekten hiç işim yok. Eve geri dönmek istediğimi biliyorum - burayı seviyorum - ama İngiliz Edebiyatı diploması olan biri için pek fazla yerel iş yok, belki hariç,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ama bunu tam zamanlı yapmak istemiyorum. Babam okul öğrencilerine özel ders vermem için reklam yapmamı önerdi, ki bu fikri oldukça sevdim. *Ve anneme yakın olmak istiyorum.*

Bayan H başını sallayarak, "Mmm, bence bu işte iyi olursun; bunun için sabrın ve güzel bir tarzın var," dedi.

"Teşekkür ederim. Florrie hızlı bir gülümseme verdi. "Sizin ve Bay H için de uygunsa, Cumartesi günkü işime devam etmek istiyorum; burada çalışmamayı hayal bile edemiyorum.

"Elbette canım. Dükkân sensiz aynı olmazdı. Aslında bu beni bahsettiğim öneriye çok güzel bir şekilde götürüyor,' dedi Bayan H, tombul ellerini birbirine sürterken gözleri parlıyordu. "Bildiğiniz gibi, Bay H ve benim bu yıl emekli olma planlarımız vardı, ancak Peter ve eşinin devralmaya istekli olmaması bizi yeniden düşünmeye zorladı. Dükkânın satılması söz konusu değil - Bernard dükkânın biz Hartes'lerle akraba olmayan biri tarafından işletilmesini kabul etmezdi, bu konuda ben de aynı şeyi yapmazdım. Her neyse, artık emekli olma zamanımız geldi ve bunu iyice düşünme fırsatımız oldu, ikimiz de henüz bu fikre pek sıcak bakmıyoruz; ikimiz de formda ve sağlıklıyız ve daha önümüzde uzun yıllar var. Florrie'ye gülümsedi.

Florrie sevgiyle gülümsedi, Bayan H bir soru sormak için her zaman uzun yolu seçerdi. "Bu doğru ve ikiniz de yaşınızda görünmüyorsunuz.

"Ah, Tanrı seni korusun, çok naziksin canım. Uzanıp Florrie'nin elini sıktı. 'Bunu söyledikten sonra, kendimize biraz daha fazla boş zaman ayırma fikrini oldukça seviyoruz. Merak ettiğimiz şey, bizim için tam zamanlı çalışmaya ne dersin? Bu şekilde Bay H ve ben çalışma saatlerimizi yarı zamanlıya indirebiliriz. Bu ikimizin de sorununu çözer. Cevabınızı hemen vermeniz gerekmiyor, düşünmek için zaman ayırın ve sırf bizi memnun etmek için kendinizi evet demek zorunda hissetmeyin - size sahip olmayı sevmeyeceğimizden değil. Bir kitapçıda çalışmanın diplomanı en iyi şekilde değerlendirmek olmayacağını biliyorum ve korkarım ücretler de niteliklerine uygun olmayacak, ama sana ödeyebileceğimiz kadarını öderiz. Derin bir nefes aldı ve umutla Florrie'ye baktı.

Florrie'nin düşünmek için zamana ihtiyacı yoktu. 'Burada tam zamanlı çalışmayı çok isterim! Bu mükemmel bir çözüm. Teşekkür ederim! Kitapçı benim mutlu olduğum yer. Ailesine yakın yaşarken sevdiği bir işi yapabileceği düşüncesi Florrie'nin kalbini sevinç ve rahatlama karışımıyla doldurmuştu.

"Oh, bu harika, tatlım. Bayan H, Florrie'nin ciğerlerindeki havayı neredeyse sıkarak onu yumuşacık göğsüne bastırdı. 'Şimdi, eğer izin verirseniz

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Gidip Bernard'a söylemeliyim, çok sevinecek. Florrie'yi bıraktı ve koşar adımlarla aşağıya, dükkâna indi.

O konuşmanın üzerinden geçen zaman içinde Florrie, Mutlu Hartes Kitabevi'nde çalışmaktan hâlâ o zamanki kadar mutluydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FOUR

O sabahın ilerleyen saatlerinde, Bay H dükkâna girdiğinde Florrie bir müşteriye hizmet etmeyi henüz bitirmişti. Yüzünün asık olması ve elini çenesine sürtmesi - canını sıkan bir şey olduğunda yaptığı bir alışkanlıktı - Florrie'nin duyularını alarma geçirdi ve aklı hemen torununa gitti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Bay H müşterinin arkasından kapının kapanmasını izledi. "Emin değilim. Az önce genç Edward ile bir telefon görüşmesi yaptım.

"Ah? Gözlüklerini burnuna doğru itti, bir kıyamet duygusu çöküyordu. 'Mmm. İnanabiliyor musun, aslında buraya geliyordu? Beni ziyaret ederek sürpriz yapacaktı - ne kadar düşünceli bir çocuk- ki komşularından birinden Luella'nın, yani eski kız arkadaşının, dairesine geldiğini söyleyen bir telefon aldı. Anlatılanlara göre, pek de komşusu ona Edward'ın birkaç günlüğüne gittiğini söylediğinde mutlu olmuş. "Peki Edward şimdi nerede? Eski sevgilisinin neden şimdi biraz uzak kalmasından rahatsız olurdu.

"İşleri yoluna koymak için bir sonraki trenle Londra'ya dönmek zorundaydı. Görünüşe göre, kadın onu aramış, öfkeyle bağırıp çağırmış ve onunla acilen konuşması gerektiğini söylemiş. Bay H'nin yüzünden bir bulut geçti. "Aramızda kalsın, bir süredir onunla sorun yaşadığına inanıyorum.

"Doğru. Florrie'nin zihni az önce duyduklarını işliyordu. Doğru olabilir miydi? Merak etti. Yoksa ziyarete gelmemek için uydurulmuş bir bahane miydi?

Büyükbabası mı? Yine de Bay H'nin tepkisi Edward'ın eski sevgilisiyle olan sorunlu ilişkisinden önceden haberdar olduğunu gösteriyordu, yani belki de içinde bir iki doğruluk payı vardı. "Bu talihsiz bir zamanlama.

"Öyle. Bay H içini çekti. "Ama geri dönmekte haklıydı; anlatılanlara bakılırsa, işler istediği gibi gitmediğinde biraz öfkeleniyor. Aklıma bir zamanlar

-' Daha fazla kelime dökülmesini engellemek istercesine elini ağzına bastırdı.

Florrie patronunun devam etmesini bekledi. Ed'in eski sevgilisinin ona kimi hatırlattığını öğrenmek için yanıp tutuşsa da, zorlamanın Bay H'nin daha da susmasına neden olacağını biliyordu, bu yüzden sessiz kaldı.

Bay H'nin daha fazla ayrıntıya girmeye niyeti olmadığı anlaşılınca derin bir nefes aldı. Deneyimlerinden, Bay H'nin kişisel meseleler söz konusu olduğunda -kendisinin ve diğer herkesin- bir istiridye kadar sıkı olduğunu ve ne pahasına olursa olsun dedikodudan kaçındığını biliyordu. "Dedikodusu yapılan kişiler için incitici ve potansiyel olarak iş için kötü; bununla uğraşamam," derdi düzenli olarak. Şimdiye kadar Florrie'ye bunlardan hiç söz etmemesinin nedeni de kuşkusuz buydu. Ve eğer doğruysa, Edward için korkunç bir durum olmalıydı.

'En azından bu şekilde, eski sevgilisiyle arasını düzelttiğinde ziyaretini dört gözle bekleyebilirsin.

Bay H'nin yüzü aydınlandı. "Evet, haklısınız ve dönmeden önce işleri yoluna koyması kesinlikle en iyisi.

"Bunun ne zaman olacağını söyledi mi?

"Evet; Luella'yla yarım kalan tüm işleri tamamladığından emin olmak istiyor, bu yüzden ziyaretini gelecek haftaya erteledi, bu da ona bolca zaman kazandıracaktır. Ellerini birbirine sürterek genişçe gülümsedi. 'Bu mutlu not üzerine, sanırım çaydanlığı açacağım. Bir fincan çay ister misin, canım?

"Kulağa hoş geliyor. Florrie, torunu hakkında içini kemiren şüphelere rağmen Bay H'nin coşkusuna karşılık vermek için elinden geleni yaptı; büyükbabasını hayal kırıklığına uğratmayacağını gerçekten umuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FIVE

"Yani gerçekten Bay H ile kalmaya mı geliyor? Stella sordu, uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savururken mükemmel bir şekilde taranmış kaşları inanmaz bir şekilde kalkmıştı. Gıcır gıcır bir gömlek giymiş, uzun bacakları tasarımcı kot pantolonuyla son derece şık görünüyordu.

"Mm-hm. Bay H'ye göre öyle.' Florrie başını salladı. "Bunca yıldan sonra inanması zor.

"Sanırım bundan vazgeçecek," dedi Yasemin. "Son ziyaretinden bu yana ne kadar zaman geçti demiştin? Jasmine elf yüz hatları, yeşil gözleri ve dikenli boyalı kızıl saçlarıyla Florrie'nin aklına hep bir periyi getirirdi.

Florrie, "Bay H'ye göre, çok genç bir delikanlı olduğundan beri buraya gelmemiş," dedi.

"Sanırım gelecek; bunu hissedebiliyorum," dedi Lark o tanıdık, öteki dünyalı ses tonuyla.

Maggie kararlı bir şekilde, 'Eğer Lark bunu hissedebiliyorsa, kendinizi hazırlasanız iyi olur; kesinlikle geliyor,' dedi.

Cuma akşamıydı ve arkadaşlar The Jolly Sailors barının rahat bir köşesindeki en sevdikleri masada oturuyorlardı. Alçak kirişli barda canlı bir folk müzik listesiyle sohbet ve kahkahalar birbirine karışıyordu. Bar, her zaman olduğu gibi eklektik bir müşteri kitlesiyle doluydu; balıkçılar, iş adamları, kadınlar ve öğrenciler bu sıcak atmosfere doğru yönelmiş gibiydi. Havaya şefin imza yemeği olan balık ve patates kızartmasının ağız sulandıran aroması yayılmıştı.

Sirke, Florrie ve arkadaşlarının düzenli olarak yaptıkları bir şeydi. Balıkçılık malzemeleri mekanın dört bir yanına serpiştirilmişti; eski bir ıstakoz kabı sahte ıstakozla birlikte bir rafın üzerinde dururken, ip ağlara sarılmış cam balıkçı şamandıraları kirişlerden oraya buraya asılmıştı. Micklewick Körfezi'nin en kötü şöhretli kaçakçısı Jacob Crayke'e ait olduğu söylenen eski, hizmet dışı bırakılmış bir tabanca, barın arkasındaki bir vitrin kutusuna yerleştirilmişti. Aydınlatma, stratejik olarak yerleştirilmiş yeniden devreye sokulmuş kasırga lambaları sayesinde sağlanırken, sıcaklık ise kubbeli şöminenin ocağında neşeyle çıtırdayan ateş tarafından sağlanıyordu. Geniş, koyu meşe barın üzerinde eski bir gemi çanı asılıydı. Parlayana kadar cilalanmış olan bu çan her akşam son siparişleri vermek için çalınırdı. En uçta, yelkenli bir geminin büyük memeli, altın saçlı bir denizkızı şeklindeki ahşap figürü duruyordu. Bir buçuk asır önce barın önündeki sahile vurmuş ve o zamanki ev sahibi tarafından yakalanmıştı. Meme uçlarından birinden iyi yıpranmış bir denizci şapkası sarkıyordu, bu da sivri yüzlü yerel balıkçı Istakoz Harry'nin buralarda olduğu anlamına geliyordu. Bara girdiğinde yaptığı ilk şey, bir bardak gerçek bira sipariş etmeden önce şapkasını asmak ve sohbet etmek ya da gürültülü bir domino oyunu oynamak için arkadaşlarını aramaktı. Birkaç pint Old Micklewick Magic'in diğer tarafındayken, her zaman eğlenceli bir akşam için yapılan gürültülü bir şarkıya yabancı değildi.

"Graham ile aranız nasıl?" diye sordu Stella her zamanki cesur üslubuyla - mesleği avukatlık olduğu için her zaman doğrudan konuya girerdi.

Florrie elini iki yana sallayarak yüzünü buruşturdu. Graham'la neredeyse bir yıl önce burada, Jolly'de tanışmıştı. İkili sohbet etmeye başlamış ve Graham ona çıkma teklif etmişti. O geceden beri işlerin daha heyecanlı hale gelmemesi onu hayal kırıklığına uğratmaya başlamıştı. "Şey...

"O kadar iyi, ha? Maggie kıkırdadı, çikolata kahvesi gözleri ve yumuşak ışıkta parlayan zengin, koyu bukleleri yarı İtalyan mirasına ihanet ediyordu.

Florrie'nin kaşları çatıldı. "Her şey *yolunda* ama sanki ikimiz de ilişkimizi ağırdan alıyormuşuz gibi geliyor, anlıyor musun? Ona çok düşkünüm ama aramızda bir kıvılcım yok. Dürüst olmak gerekirse, hiç de olmadı. Arkadaşlarına baktı, pişmanlık midesinde toplanıyordu. "Kâğıt üzerinde yürümeliyiz; birbirimize çok uygunuz, ama gerçek şu ki, her şey çok... çok *kibar* geliyor.

"Bize bilmediğimiz bir şey söyle, civciv. Jasmine gülümsedi. 'Hepimiz onun yeterince iyi bir adam olduğunu düşünüyoruz, gerçekten öyle, ama

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birlikte olduğunuzda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha çok arkadaş gibi görünüyor.'

"Ateşli, tutkulu aşıkların aksine. Stella arsızca göz kırptı ve genişçe sırıttı, sonra eğilerek sallanmasını önlemek amacıyla katlanmış bir bira altlığını masanın ayağının altına sıkıştırdı. "İşte, yeni gibi oldu," dedi, test ediyordu.

"Böyle söylediğin için sana güveniyorum, Stells. Jasmine ona bilmiş bir bakış attı. "Graham'la *arkadaş* olmanın yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum ama daha romantik bir düzeyde bağlanmış gibi görünmeniz gerekiyor. Maggie ve Bear'ın ilk bir araya geldiklerinde nasıl olduklarını hatırlıyor musun?

"Hatırlatmayın," dedi Lark, soluk yeşil gözlerini kocaman açarak şakayla karışık başını salladı.

Maggie kıkırdayarak, "Sakin ol, Jazz; akşamın bu erken saatinde işlerin müstehcenleşmesine gerek yok," dedi.

"Sanırım Jazz'ın söylemeye çalıştığı şey, sen ve Graham'ın bir çift gibi görünmediğiniz, civciv," dedi Lark, sarışın denizkızı örgüsü omzunun üzerinden sallanarak. 'Bunu söylemekten nefret ediyorum ama birbirinizden *hoşlandığınıza* dair oldukça güçlü hisler veriyorsunuz ama birbirinizden gerçekten *hoşlanmıyorsunuz*.

'Sahip olduğu ebeveynlerle duygusal olarak bu kadar yapmacık olmasına şaşmalı mı? Bence gülümsemeye çalışsa babasının yüzü çatlardı, annesine gelince, o da tam bir soğuk balık,' dedi Stella.

"Sözlerini hiç sakınmazsın, değil mi Stells? Maggie söyledi.

Florrie bir süre sessiz oturdu, arkadaşlarının sözlerini özümsedi, Breton bluzunun manşetindeki gevşek bir iplikle oynadı. Kaba davranmadıklarını biliyordu; onun için en iyisini istiyorlardı - annesi o kadar hastayken onlarsız yapamazdı. Birlikte büyümüşlerdi, birbirlerini ilkokuldan beri tanıyorlardı, iyi günde kötü günde birlikte olmuşlardı. Tek istisna, Florrie'nin üniversitede tanıştığı ve oradayken aynı evi paylaştığı Maggie'ydi. Maggie düzenli olarak Florrie'nin ailesine uğrar ve onunla birlikte kalırdı ve sanki onları ezelden beri tanıyormuş gibi arkadaş grubuna uyum sağlamıştı. Maggie böyle bir ziyarette ve The Jolly Sailors'da geçirdiği bir akşamda kibar dev Bear Marsay ile tanışmıştı. Tuğla gibi yapılı, asi siyah bukleleri ve gür sakalıyla Maggie'yi görür görmez ona vurulmuştu. O zamanlar ailesiyle birlikte Thorncliffe Çiftliği'nde yaşıyordu ve ikili kısa sürede ayrılmaz bir ikili haline gelmişti. Maggie eğitimini tamamladıktan sadece birkaç yıl sonra çiftliğe bağlı Clifftop Cottage'a taşındılar ve ertesi yıl evlendiler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Florrie'nin kitapçının önünde gördüğü yakışıklı yabancının görüntüsü zihninde belirdi ve kalbinin çarpmasına neden oldu. Pazartesi sabahı onu gördükten sonra dükkâna uğramasını yarı yarıya beklemiş, uğramayınca da hayal kırıklığına uğramıştı. Ama bu, o zamandan beri düşüncelerinin büyük bir bölümünü onun işgal etmesine engel olmamıştı. 'Peki Lark, sorabilir miyim, sence o özel sezgilerini kullanarak Graham ve ben birlikte kalabilir miyiz? Uzun vadeli bir geleceğimiz olduğunu hissediyor musun? Yoksa sence sadece hareket halinde miyiz ve bunu bir güne bıraksak daha mı iyi olur?

"Bunu sormak zorunda olman bile bana kalırsa sorunun cevabını veriyor. Stella bir an için ciddi göründü.

"Haklısın," dedi Maggie. Jasmine'in yanında oturuyordu, kot pantolonunun üzerine parlak renkli bir hırka giymiş ve buklelerinin etrafına kırmızı beyaz noktalı bir eşarp bağlamıştı. Her santimiyle yaratıcı bir zanaatkâr gibi görünüyordu. Florrie'nin en yakın arkadaşıydı.

Kendine has sakin havasını yansıtan Lark, yavaşça nefesini içine çekti ve ardından nefesini düzenli bir şekilde bıraktı. 'Eğer gerçek cevabımı istiyorsan-'

"Öyle," dedi Stella, Jasmine'in bir bakışını kazandı. 'Doğrudan ona ver.

Florrie, "Stell haklı, biliyorum," dedi.

'Doğrusu, Graham'ı hiçbir zaman uzun vadeli geleceğinizde göremedim; onun sizin "sonsuza dek mutlu" olacağınız kişi olduğu hissine kapılmadım. O harika bir adam ama siz ona uygun değilsiniz.

"Stella'nın geçen gece yakınlaştığı adama söylediği de tam olarak buydu. Jasmine pis bir kahkaha attı ve yakındaki masalarda başların dönmesine neden oldu.

"Jasmine! Florrie diğerleriyle birlikte kıkırdamaktan kendini alamadı.

Jasmine'e attığı pis bakışa rağmen, Stella'nın ağzında bir gülümseme belirdi. "Bu yorumuna hak ettiği küçümseme ile yaklaşacağım, Jazz. Ama bu bir yana, bir adamın hayatımı zorlaştırmasına izin vermem mümkün değil.

Maggie'nin gözleri Stella'dan Florrie'ye kaydı. "İhtiyacın olan şey, hayatım, birinin gelip dünyanı sarsması.

Stella ve Jasmine koro halinde, "Ve onun yatağı," dediler ve kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Cidden, siz ikiniz nasılsınız? Lark sırıttı. 'Yine de aynı fikirdeyim. Burada sana bunu hissettiren biriyle birlikte olmalısın -

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve siz ikinizin müstehcen yorumlarına ihtiyacımız yok, teşekkürler, ciddiyim. Ellerini göğsüne bastırdı, Stella ve Jasmine'e sahte bir uyarı bakışı atarken gümüş bilezikleri şıngırdıyordu.

Florrie'nin bir an için dikkati, tanıdık, uzun gri paltolu ve düz kasketli bir adamın soğuk bir hava dalgasıyla bara girmesiyle dağıldı ve haftanın başındaki hatırlama anını tetikledi. Zihninin gerisinde belli belirsiz bir anıya takılmıştı ama sinir bozucu bir şekilde adamı hâlâ teşhis edememişti. Ellili yaşlarının başında görünüyordu ve hava koşullarından etkilenmiş tenine bakılırsa açık havada olmayı tercih ediyordu. Yüzündeki sürekli asık ifadenin sebebinin ne olabileceğini merak etti.

"Graham yeterince iyi bir adam, ama biraz... bej rengi. "Bej mi?

Maggie'nin sözleri Florrie'yi konuşmalarına geri götürdü.

Maggie başını sallayarak, 'Evet Graham, o biraz bej rengi,' dedi. 'Sen muhteşem bir kızsın Florrie, ayrıca zeki ve hınzır bir mizah anlayışın var. Eğer tavsiyemi istersen, ikinci en iyiyle yetinmemeli ya da sırf uğruna ilişkini sürdürmemelisin. Hayat çok kısa.'

"Evet, yanılmıyorsun. Jasmine'in yüzünde bir hüzün belirdi. 'Ah, Jazz,

özür dilerim; öyle demek istemedim-'

"Sorun değil; yapmadığını biliyorum, civciv. Jasmine Maggie'nin elini sıktı. "Sadece unut gitsin ve beni görmezden gel. Ben iyiyim. Gerçekten.

Florrie Jasmine'in yüzüne baktı, midesi çok erken dul kalan arkadaşına duyduğu sempatiyle burkuldu. Bu olay beş yıl önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, Jazz düzenli olarak bazen daha dün gibi hissettiğini söylerdi. Florrie onun duygularının neden hâlâ ham olduğunu anlayabiliyordu. Arkadaşıyla göz göze geldi ve gülümsedi, Jasmine'in yüz ifadesinin aydınlandığını görünce rahatladı. Onunla yalnız konuşmak ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için aklına bir not aldı. İki küçük çocuk ve iki yarı zamanlı işin yanı sıra kutlama pastaları pişirmeye başlamak kolay olamazdı.

"Maggie haklı," dedi Lark bilgece. Florrie ona döndü, Lark gizemli bakışlarından birini atarken ikili göz göze geldi. "Her zaman, hiç beklemediğin bir anda birinin gelip ayaklarını yerden keseceği hissine kapılmışımdır.

"Gerçekten mi? Bana daha fazlasını anlat,' dedi Florrie gülümseyerek, 'özellikle de hislerin "uzun boylu, esmer ve yakışıklı" kelimelerini içeriyorsa. Yakışıklı yabancının rüya gibi mavi gözleri tekrar düşüncelerine daldı. Onunla acımasızca dalga geçeceklerini bildiği için karşılaşmasının ayrıntılarını arkadaşlarıyla paylaşmamıştı. Ayrıca, onunla tekrar karşılaşması da pek olası değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tüm söyleyebileceğim-

"Buyurun hanımlar. Jolly'nin balık ve patates kızartmalarından iki tane. Lark'ın sözleri The Jolly Sailors'ın ev sahibesi Mandy'nin cockney ses tonuyla kesildi. 'Tara ve Immy diğer tabaklarla birlikte hemen arkamdalar. Ve dikkat edin, çok sıcaklar - yani tabaklar, bayanlar değil.

Tara sırıtarak, "Hey, bence çok ateşliyiz, değil mi Immy?" dedi. "Çok

doğru. Immy poposunu oynatarak hepsinin kıkırdamasına neden oldu.

'Oh, vay canına! Çok lezzetli kokuyor. Açlıktan ölüyorum,' dedi

Maggie. 'Mmm-hmm. Kesinlikle öyle,' dedi Jasmine.

"Tamam, Tara da bezelye lapasını aldı, ben de gidip sos teknesini getireyim. Mandy gülerek başını salladı. 'Yorkshire'da cipslerinizin üzerine sos dökülmesini hâlâ aklım almıyor.

Maggie ona gülümseyerek, "Tuhaf bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedi.

"Bu bir lezzet," dedi Lark. 'Biz her şeyi sosla kaplarız. Belki mısır gevreği ve benzeri şeylere değil.

"Evet, Stella'nın erkeklerine sürdüğü biliniyor, öyle değil mi Stells? Stella ona bir parmak sallayınca Jasmine kıkırdadı.

"Ben de seni seviyorum, Jazz. Stella dikkatini Mandy'ye çevirdi. 'Ve bunun sadece Yorkshire ile sınırlı olduğunu sanmıyorum; kuzeyin diğer bölgelerinde de yaygın olduğunu düşünüyorum.

Mandy ellerini kalçalarına koydu, yüzü mutfağın sıcaklığından kızarmıştı. 'Eh, her gün yeni bir şey öğreniyorsun - ve Jasmine'in Stella hakkında söylediklerini kastetmiyorum. Her neyse, hemen döneceğim.

"Teşekkürler, Mandy. Florrie onun ardından gülümsedi ve gri paltolu gizemli adamla göz göze geldi. Bu düşünceli bakışlarda bir şeyler vardı; keşke onu nereden tanıdığını hatırlayabilseydi.

'Hey, Florrie, asla bilemezsin, Edward Harte gerçekten ateşli biri olabilir. Sonunda ona vurulabilirsin, ne demek istediğimi anlıyor musun? Stella ona arsızca göz kırptı.

"Bu pek yardımcı olmuyor, Stells. Florrie arkadaşına bir bakış fırlattı; Bay H'nin kibrit yapmaya çalışması yeterince kötüydü.

"Sadece söylüyorum, hepsi bu. Stella bir çatal dolusu balığı ağzına attı ve çiğnedi, gözleri muzipçe parlıyordu.

"Stells haklı aslında," dedi Maggie. 'Gerçek bir yakışıklı olabilir.

Florrie bir cipsi bezelye lapasına batırdı. "Hmm. Oldukça önemli bir ayrıntıyı unutuyor gibisin: Ben zaten biriyle çıkıyorum ve aldatma gibi bir alışkanlığım yok. Ne demek istediğini vurgulamak için elindeki cipsi onlara doğru salladı,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yakışıklı yabancıyı düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışırken yüzünün kızardığını hissetti.

"Evet, ama bu bir yana," dedi Stella, lokmasını yutarken, "samanlıkta hızlı bir yuvarlanma için iyi olabilir. Bu seni canlandırır.

"Stells, *bütün* erkeklerin samanlıkta yuvarlanmak için iyi olduğunu düşünüyorsun," dedi Jasmine. 'Bu hiç doğru değil. Beni kesinlikle baştan çıkarmayacak birkaç kişiyle çalışıyorum.

o bölümde.' Stella teatral bir ürperti verdi. 'Ama asla bilemezsin, Edward Harte bizim küçük Florrie'nin dünyasını sarsacak kişi bile olabilir. Tanrı biliyor ya, buna ihtiyacı var; Graham'ın UP'lerinde dinamit taşıyor gibi göründüğü pek söylenemez, değil mi? Alınmak yok, civciv.' Onun bu sözleri arkadaşlarının kahkaha atmasına neden oldu.

Florrie hâlâ kıkırdıyor, Stella'nın Edward Harte hakkındaki yorumlarını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu ki, gözleri gri paltolu gizemli adamı aramak için bara doğru kaydı, ama adam ortalıkta yoktu. Barın müdavimlerinden Ando Taylor ile göz göze gelince irkildi. Kırklı yaşlarında olmasına rağmen Ando, hırpalanmış deri ceketi, dar kot pantolonu ve son moda spor ayakkabılarıyla kaykay parkında birlikte takıldığı gençler gibi giyinmişti. Tanıdık beyzbol şapkası da bu görünümü tamamlıyordu; dağınık, ağarmış saçları sırtından aşağıya fare kuyruğu şeklinde sarkıyordu. Florrie ne olduğunu anlayamadan, adam ona kendinden emin bir gülümseme verdi. Yüzü kızararak hızla arkasını döndü. Adam son zamanlarda ona hoş karşılanmayan bir ilgi göstermeye başlamıştı ve Florrie onu cesaretlendirmek istemiyordu. Adam gerçekten de onun tipi değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SIX

Hafta sonu sakin geçti. Cumartesi günü kitapçıda izinli olma sırası Florrie'deydi ve o da bunu küçük teraslı kulübesinin çatı katındaki odasını yeniden düzenleyerek değerlendirdi; yeni bir kitaplık teslim almış ve mucizevi bir şekilde onu araya sıkıştırmayı başarmıştı. Böyle hafta sonlarının tadını çıkarıyor, evindeki huzurun tadını çıkarıyordu.

Eşikten adımını atar atmaz kulübeye aşık olmuştu, üstelik yenilenmeye çok ihtiyacı olmasına ve kesinlikle pis olmasına rağmen. Emlakçı bile burası hakkında söyleyecek olumlu bir şey bulmakta zorlanmış ve en azından burayı "bijou" olarak tanımlarken mahcup görünme nezaketini göstermişti, ama Florrie pisliğin ve kirin ardındaki gerçeği görmüştü; ona *göre* burası bir mücevher, pırlantanın içindeki küçük bir elmastı. Şehrin pek de sağlıklı olmayan bir bölgesinde - ya da Graham'ın sinir bozucu bir şekilde ifade ettiği gibi "demiryolunun yanlış tarafında" - ve yıkık dökük olması, haftada iki gece verdiği özel derslerin yardımıyla biriktirdiği tasarrufları kullanarak burayı ucuza kapatabileceği anlamına geliyordu. Arka tarafta posta pulu gibi bir bahçesi ve ön tarafta pencerenin altında küçük bir çiçek tarhı vardı, her ikisine de sevgiyle bakıyordu. Hepsinden iyisi, altı evden oluşan bir sıranın sonundaydı ve çatı penceresinden de olsa deniz manzarası vardı.

Bu altı yıl önceydi ve bu süre içinde babasının yardımı ve inşaat becerileri sayesinde mülkü tamamen değiştirmişti. Eski püskü PVC kapı, sert ağaçtan yapılmış sağlam bir kapıyla değiştirilmişti. O da

Koyu bir okyanus mavisine boyadı ve fırçalanmış krom bir kulp ve uyumlu bir mektup kutusu ile donattı, yanına bir saksı deniz çileği koydu. Buraya bir isim bile vermişti: Samphire Cottage. Kapıya uygun olarak boyanmış ferforje demir kapıyı açıp kısa patikadan aşağı indiğinde hâlâ heyecan duyuyordu.

* * *

Pazar günü öğleden sonra oturma odasında bir koltuğa kıvrılmış, elinin altında bir fincan çay, bir kitaba dalmıştı. Oda küçük olmasına rağmen, iki kişilik bir kanepe ve patchwork örtülerle kaplı iki uyumsuz sandalyeyi hiç de dağınık hissetmeden barındırmayı başarmıştı. Önlerinde küçük, geri dönüştürülmüş bir sehpa dururken, pencerenin altına tek çekmeceli küçük bir yan sehpa sıkıştırılmıştı ve üzerinde krem rengi eski bir telefonun yanı sıra bir not defteri ve çeşitli kalemler içeren çiçekli bir saksı vardı. Dökme demir şöminenin her iki yanında, üzerinde raflar bulunan gömme bir dolap vardı - yine babasının el emeği. Süpürgelik tahtaları ve pencere çerçevesiyle uyumlu olması için kot mavisi yumurta kabuğuna boyanmış olan bu raflar küçük televizyonunu, radyosunu ve kitaplarını koymak için mükemmeldi. Bir sürü kitap. Duvarlar için soluk, alaca bir pembe, zemin için de hindistan cevizi halı seçmişti; şöminenin önünde ise retro maviler, pembeler ve bir tutam sarıdan oluşan bir paspas duruyordu. Ağır astarlı, yere kadar uzanan perdeler, arkadaşının sahibi olduğu Lark's Vintage Bazaar'dan alınmıştı. Lark bunları Fransa'da, eski eşyalar satan bir pazar tezgahından almıştı ve Florrie bunlara hemen aşık olmuştu. Duvarları süsleyen büyük Viktoryen örnekleyici ve vintage çiçek baskıları da Lark'ın bulgularıydı. Florrie'nin tembel bir öğleden sonrayı geçirmenin en sevdiği yollarından biri bu odada kitap okumak ve ona verdiği huzurun tadını çıkarmaktı.

Sabit telefonunun tiz sesi sessizliği delip geçerek onu yerinden sıçrattı. "Tanrım!" dedi elini göğsüne bastırarak. Kendini toparlayarak pencereye doğru ilerledi ve ahizeyi kaldırdı - eski model olduğu için telefonun arayan kimliği fonksiyonu yoktu. "Merhaba.

"Merhaba Flo, benim. Cep telefonunu aramaya çalıştım ama doğrudan sesli mesaja düştü. Graham ona Flo diyen tek kişiydi. Florrie'nin bundan hoşlanmadığı mesajını hâlâ almamıştı; bu ona Florrie'nin huysuz ve seçici bir yaşlı kuş olarak hatırladığı büyük teyzesi Flo'yu hatırlatıyordu. Buna rağmen

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bunu ona defalarca söylemesine rağmen, o hala bunu kullanmakta ısrar ediyordu. Sonunda bir şey söylemekten vazgeçti.

"Merhaba Graham, York'ta işler nasıldı? Şöminenin üzerindeki saate baktı; saat on buçuktu, Graham'ın ailesinin yanında geçirdiği geceden yeni döndüğüne şüphe yoktu. "Annenle baban nasıl?

"Evet, iyi, teşekkürler. Bir an durakladı, gariplik telefon hattına yayılıyordu. "Aslında hala onlarla birlikteyim.

Kaşları birbirine yaklaştı. Sesi farklı geliyordu; bir şeylerin ters gittiğini hemen hissetti. 'Ah, doğru... şey, sen iyi misin? Her şey yolunda mı? Büyükannesinin son zamanlarda rahatsız olduğunu biliyordu ve bunun onunla bir ilgisi olmadığını umuyordu. Kaşları çatıldı; arka plandaki konuşmaları duyabiliyordu, babasının derin ses tonu kulağında yankılanıyordu.

"Evet, evet, iyiler. Her şey yolunda... sadece, şey... bak, bunu söylemenin kolay bir yolu yok, Flo...'

"Ne diyeceğim? Florrie kalbinin göğsüne çarpmasına rağmen sesini sakin tutarak sordu. Ama o zaten biliyordu.

'Bakın, gerçekten üzgünüm - ve bunu telefonda yaptığım için kendimi çok kötü hissediyorum ama daha fazla bırakmak istemedim...'

Yutkundu. Bu, onunla başlatmak için kendini hazırladığı bir konuşmaydı ama bunu yüz yüze yapmak için bekliyordu. "Sanırım ne olduğunu biliyorum-" Ama Graham onu duymuş gibi görünmüyordu.

"Ben, şey... ikimiz de son zamanlarda aramızın pek iyi olmadığını biliyoruz; bana fark etmediğini söyleyemezsin, şey... bir süredir idare ediyorduk, en azından bana öyle geliyordu. Her neyse, burada ailemle birlikte olmak bana düşünme ve kafamı toparlama şansı verdi. Onlarla nasıl hissettiğimi konuştum ve birbirimizi kızdırmaya başlamadan önce bu günü sonlandırmamızın muhtemelen en iyisi olacağı sonucuna vardım.

Florrie bir an sessiz kaldı, dalgın dalgın pencereden dışarı baktı. Pahalı görünümlü bir spor araba yanından geçip gidiyordu. Hayal meyal arabanın yerel bir iş adamı olan Dick Swales'e -ya da bilinen adıyla Dodgy Dick'e- ait olduğunu hatırladı. Karısı Wendy, yolcu koltuğunda oturuyordu - simsiyah saçları başka birine ait olamazdı - ve her iki taraftaki mülkleri inceliyor gibi görünüyordu. Florrie'nin zihninde bir huzursuzluk dolaştı, acaba son zamanlarda apartman sakinlerinin mektup kutularına bırakılan notlardan onlar mı sorumluydu diye düşündü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sokakta evlerini satın almayı teklif ediyor, sözde emlakçı ücretlerinden tasarruf ediyorlardı. Belli ki, şehrin çok da uzun zaman önce istenmeyen bir bölgesinde yer alan "dandik" evlerin, ilk kez ev alacak genç ve iyi niyetli kişiler tarafından kapışıldığını ve bölgenin bir tür rönesans yaşadığını fark etmişlerdi. Satın almak için bundan daha iyi bir zaman olamazdı; hala pazarlık yapılabilirdi. Keşke evler satışa çıksaydı.

Söylentilere bakılırsa Bay ve Bayan Dodgy Dick, meydandaki birkaç dükkân da dâhil olmak üzere kasabada hatırı sayılır bir mülk portföyüne sahip olmuşlardı. Mutlu Hartes Kitabevi'ni elinden almak için Bay H'ye başvurmuşlardı. Bay H onları kulaklarında bir pire ile göndermişti ve o zamandan beri geri dönmemişlerdi. Bugün onun kapısını çalsalar, aynı şekilde karşılık göreceklerdi.

Flo? Flo? Hâlâ orada mısın? İyi misin? Graham'ın sesi onu elindeki konuya geri çekti.

"Evet, üzgünüm. Ben hala buradayım.'

"Peki, ne düşünüyorsun? Sesi kesildi.

Az önce söylediği her şeye ne kadar katılsa da, sözlerinin etkisini kavraması zaman alıyordu. İşte buydu; bu sondu. Neredeyse bir yıldır birlikteydiler ve onu yakıcı bir tutkuyla sevmese bile, duygularını öylece kapatabilecek biri değildi. Ama bir şey artık çok açıktı: üzgün hissetmesine rağmen, hiçbir şekilde yıkılmış değildi. Birdenbire zihninde yakışıklı yabancının görüntüsü canlandı ama o daha üzerinde duramadan Graham konuştu.

'İyi olduğuna emin misin? Bu kadar şok olmanı, bu kadar üzülmeni beklemiyordum.

Gözlerini hızla kırpıştırarak düşüncelerini dağıttı. "Evet, ben iyiyim. Şok olmadım ya da üzülmedim. Nasıl hissediyordu? "Her şey yolunda.

"Ah. Sesinde belirgin bir hayal kırıklığı vardı. "Üzgün değil misin?

'Şey, elbette *biraz* üzgün hissediyorum - şüphesiz ben de sizin gibi - ama söylediğiniz her şeye tamamen katılıyorum. Aslında geçen gece kızlarla bu konu hakkında konuşuyordum ve-'

"Ne? Arkadaşlarınla ilişkimiz hakkında mı konuştun? Adamın ses tonu hayal kırıklığından kızgınlığa sıçrayarak onu şaşırttı.

"Şey, evet, ben-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu konuda cidden çok kızgınım Flo. Bir grup cadıya arkamdan konuşmak düpedüz vefasızlık. Bunun için başka bir kelime yok. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Gerçekten hayal kırıklığına uğradım.

Florrie onun sesinin bu kadar öfkeli çıktığını hiç duymamıştı ama arkadaşlarını küçümsemesi onu rahatsız etmişti ve bir sızı hissetti. 'Ama ailenle benim hakkımda konuşman sorun değil, öyle mi? Ve bilgin olsun diye söylüyorum, benim arkadaşlarım bir grup cadı değil, onlar iyi kadınlar ve bana sadık dostlar. Ve bana Flo demekte ısrar etmen beni kesinlikle çıldırtıyor! Öfkesi giderek artıyordu.

Cevap vermeye fırsat bulamadan Florrie arka planda bir kadın kahkahasının tanıdık çınlamasını duydu. Büyük bir gürültü koptu. "Graham, Bethany seninle mi?

Bir süre geçti.

"Ben... şey, evet... şey, o burada. Sözcükleri bir çırpıda döküldü. Bir vuruş daha geçti.

"Onunla görüşüyor musun?

"Şey, işte çok fazla zaman geçirdiğim için Bethany ve ben, şey, yakınlaştık, özellikle de geçen hafta sonu iş toplantısı için gittiğimizden beri. Aslında seninle ne kadar az ortak noktamız olduğunu fark ettim; nasıl da birbirimizi yiyip bitirmişiz ve ben...'

Yaptığı açıklama hiç de sürpriz olmamıştı. Florrie birkaç ay önce ofisine uğradığında, asistanı Bethany'nin Graham'ın her sözüne nasıl asıldığını, ona köpek yavrusu gözlerle baktığını ve onunla her konuştuğunda nasıl da parladığını fark etmişti. Graham bunu çok beğenmiş, Florrie için sakladığından daha neşeli bir versiyonunu göstermişti. Kendine karşı dürüst olsaydı, Bethany'yle birlikte olmalarının kaçınılmaz olduğunu bilirdi.

'Sorun değil Graham, bana kendini açıklamak için kendini düğümlemene gerek yok. Haklısın, senin deyişinle "gümbür gümbür" gidiyorduk ve ayrılmak ikimiz için de doğru olan şey. Sana ve Bethany'ye her şeyin en iyisini diliyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum; o iyi bir kız. Kendinize iyi bakın. Hoşça kal, Graham. Ahizeyi tekrar yuvasına koydu ve Graham'ın kendisine seslenen sesinin belli belirsiz tınısını duydu. Dışarıda, Dodgy Dick'in arabası gitmişti ve Florrie'nin bakışları karşıdaki evin bahçe duvarı boyunca süzülen kızıl bir kediye takılmıştı, midesinin etrafında bir duygu karmaşası dönüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SEVEN

'Oh, Florrie, civciv, bunu duyduğuma üzüldüm. Yanına gelmemi ister misin? Florrie, Maggie'nin sempatisinin telefon hattından kendisine doğru süzüldüğünü hissedebiliyordu.

"Hayır, gerçekten iyiyim. Sadece bilmeni istedim ve bunu söylerken kendimi biraz kaba hissediyorum ama içimdeki en baskın duygu rahatlama. Birinden telefonda ayrılmanın en iyi yol olmadığını biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse, Graham'ın bunu başlatmasına sevindim; beni konuyu açmak zorunda kalmaktan kurtardı. Bu çok daha kolaydı.

'Yine de, *onunla* birlikte olmadan önce senden ayrılabilirdi ve bunu sana yüz yüze söyleme nezaketini gösterebilirdi. Ve sesiniz hiç de kötü gelmiyor, Bay Beige benim gözümde çok düştü. Çok. Düştü. Ve şu Bethany fahişesine gelince! Hah! Kardeşlik kurallarına göre başka bir kadının erkeğinin peşinden koşamazsın,' dedi Maggie onaylamayarak.

Florrie'nin kalbi arkadaşının sadakati karşısında sıkıştı ve küçük bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Ah Maggie, seni ve beni desteklemeni seviyorum, ama dürüst olmak gerekirse, umurumda değil. Geçen gece barda yaptığımız konuşmadan nasıl hissettiğimi biliyordun; aslında bu büyük bir rahatlama. Bethany de iyi bir kız; gerçekten birbirlerine çok yakıştıklarını düşünüyorum. Graham'ı zihninde kendisi ve yakışıklı yabancıyla ilgili bazı cızırtılı düşüncelerle aldattığını eklemek istemedi.

Maggie homurdandı. "Neden? O da mı bej?

Florrie kıkırdadı. 'Hayır, o gerçekten çok güzel ve gördüğüm kadarıyla oldukça eğlenceli bir mizah anlayışı var. Muhtemelen onun neşeli yanını benim inek kişiliğimden çok daha iyi ortaya çıkarıyor.

'Bunu söyleyen, bir cesaret uğruna dalgalara dalmadan önce çırılçıplak sahilde koşan bir kadın. Bu bana inekçe ya da asosyalce gelmiyor.

Florrie inledi ve eliyle gözlerini kapattı, yanakları bu anı yüzünden yanıyordu. 'Arghh! Hayır, haklısın, bu kulağa çılgınca geliyor! Bir daha bundan bahsetmeyeceğine söz verdiğini sanıyordum.

"Parmaklarımı çapraz yapmıştım, bu yüzden sözüm sayılmaz. Her neyse, seni çıplak gördükten sonra Ando Taylor ve Istakoz Harry'nin gününü -aslında *yılını*- güzelleştirdin. Eminim şimdi bile ağızlarının suyu akıyordur. Maggie gırtlaktan kıkırdadı.

Ando'nun Cuma gecesi ona attığı çapkın gülümseme aklına geldi. "Yapma! O geceki davranışım tam da bu yüzden bir daha asla cesaret edemeyeceğim.

"Meşhur son sözler falan.

"Güven bana, söylemeyeceğim.

"Yeterince makul. Bay Beige ile ölümünüzü ailenize anlattınız mı?

Florrie içini çekti. "Henüz değil; annemin hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum, Graham'a çok düşkündü.

'Ah, ama ona ne kadar düşkün olsa da, senin mutlu olmanı isteyecektir. Sözümü unutma, eğer anneni tanıyorsam, bunu sandığından daha iyi

karşılayacaktır. "Umarım haklısındır.

"Öyleyim. Ve hıçkıra hıçkıra ağlamadığına sevindim.'

'Buna imkan yok! Aslında ben daha çok Dodgy Dick ve Wendy'nin neyin peşinde olduğu konusunda endişeliyim.

"Ne demek istiyorsun?

'Onları o süslü arabalarıyla yolda dolaşırken gördüm; sanki evleri tartıyorlardı. Aslında beni biraz tedirgin etti. "Hmm. Geçen gün Wendy'nin telefonda biriyle konuştuğunu duydum. Şarküterinin dışında durmuş, açıkça herkesin onu duymasını istiyor ve portföylerini genişletmeye ne kadar hevesli olduklarını söylüyordu.

'Benim küçük evimden uzak durabilirler. Ughh! Ve her şeyin üstesinden gelmek için, dekoratörlerden evin boyanması için

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kitapçı; çok pahalılar. Eğer daha ucuz birini bulamazsam, Bay H'nin bu işi yaptırmaya olan ilgisini kaybedeceğinden endişeleniyorum.

'Bunu söylemen komik, Bear'a boya işlerini yapacak birini aradığından bahsediyordum ve o da arkadaşının fiyatına yapabileceğini söyledi. Geçen gece bundan bahsetmek istemiştim ama unutmuşum.

"Gerçekten mi? Florrie canlandığını hissetti.

'Gerçekten mi; resim ve dekorasyon işine girmeyi düşünüyordu. Siz bir renge karar verir vermez birkaç boya tablosu alıp işe koyulabileceğini söyledi.

Bu Bear'ın tipik özelliğiydi, iyi kalpli ve cömertti; o ve karısı birbirlerine çok yakışıyorlardı.

'Eğer eminse, Bay H adına konuşabileceğimi biliyorum - Ayı'yı çok sever - o zaman teklifini kabul etmek isteriz. Lütfen ona gerçekten minnettar olduğumuzu ve ne kadar erken başlarsa o kadar iyi olacağını söyleyin.

"Yapacağım.

Aklında bu kadar çok şey varken, Florrie kendini kitabına geri dönemezken buldu. Ne olduğunu anlayamadan paltosunu giymiş ve mutfaktaki küçük hizmet odasından bisikletini almıştı. Aniden gidip ailesini görme isteği duydu.

* * *

"Charlie, Florrie'miz geldi. Paula kızını kucakladı ve her zaman yaptığı gibi onu sıkıca kavradı. 'Seni görmek çok güzel, tatlım, ama vay canına, kesinlikle bitkin hissediyorsun. Sıcak bir yere gel. Yemek yedin mi? Ben de tam servis yapmak üzereydim. Garajın içini boşalttığımızdan beri Pazar rostomuzu her zamankinden biraz daha geç yiyoruz - gerçekten, oradaki eşyalara inanamazsın. Babanın neden bu kadar çok çöp biriktirme ihtiyacı hissettiğini ancak Tanrı bilir. Gülümsedi, iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi. "Şu anda mutfakta biftek doğruyor; daha bir sürü var.

Biftek, Yorkshire pudingleri ve annesinin efsanevi soğan sosunun nefis kokusu etrafını sararken Florrie verandaya adım attı. Hâlâ ailesiyle birlikte yaşadığı günlere dair ani bir nostalji patlaması hissetti. Midesi yüksek sesle guruldadı. 'Ooh, harika kokuyor,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Annem. Çayımı içmiş olsam bile senin nefis kızartmalarından birini geri çeviremezdim.

Paula ona gülümsedi. 'İyi iş, çiçek. Tamam, ceketini alayım. Radyatörün üstüne asacağım, böylece gitme vaktin geldiğinde sıcak ve güzel olacak. Bisikletini şuraya koy; babanın ayakkabılarına dikkat et, neden orada bıraktığını bilmiyorum.

Florrie kendisine söyleneni yaptı, onunla ve babasıyla ilgilenmekten daha çok sevdiği bir şey olmayan annesine sevgiyle gülümsedi. Sadece 1.80 boyundaki anne ve kızın birbirlerine ne kadar benzedikleri, her ikisinin de aynı minyon yapıya, kahverengi gözlere ve narin, kalp şeklinde bir yüze sahip oldukları düzenli olarak yorumlanırdı.

Paula koridordan mutfağa doğru ilerledi. 'Haydi, civciv; baban radyoyu açtı, sağır kulaklarının ona indiğini söylediğimi duyabileceğini sanmıyorum.

Florrie odayı dolduran ısı duvarına doğru yürüdü, babasının mutfak masasındaki bifteğin üzerine eğilmiş görüntüsü bir mutluluk dalgasını tetikledi. "Merhaba baba. Tuzlu ve biberli saçlarının düzeltilmeye ihtiyacı olduğunu fark etti.

"Florrie, tatlım! Kırmızı yüzü ışıl ışıl bir gülümsemeye dönüştü. 'Bu ne güzel bir sürpriz. Nasılsın, genç kız? Lütfen bizimle akşam yemeği yemek için duracağını söyle. Herkese yetecek kadar var; annen bütün sokağı doyuracak kadar patates püresi ve Yorkshire pudingi yaptı.

Paula ona sevgiyle gülümseyerek Florrie'nin kolunu okşadı. 'Öyle, Charlie; ben de tam ona bir yer ayarlamak üzereydim. Çekmeceden bir masa örtüsü daha uzatabilir misin?

"Senin için her şeyi yaparım aşkım. Oyma bıçağını yere bıraktı ve eski çam masanın çekmecesine uzandı. 'Al bakalım. Şimdi buraya gel Florrie ve yaşlı babana bir sarıl.

Bu Florrie için asla çok büyük olmayacak bir şeydi. Tek çocuk olan Florrie, ailesinin gözbebeğiydi. Onunla son derece gurur duyuyorlardı, özellikle de ailede üniversiteye giden ilk kişi olduğu için.

Her ne kadar küçük kulübesini çok sevse de, ailesi ondan uzakta yaşamıyor olsa bile, ziyaret için eve gitmek gibisi yoktu. Her zaman sıcak ve misafirperver, rahat ve rahat bir atmosfer vardı. Ve annesinin Pazar akşam yemekleri eşsizdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* * *

"Dürüstçe fikrimi soracak olursanız, kendi adıma hiç şaşırmadım. Charlie koltuğunda arkasına yaslanmış, bir fincan çayını yudumluyordu. "Zerre kadar değil. Oturma odasında yeniden bir araya gelmişlerdi; Florrie Graham'la ilgili haberi paylaşmak için yemeğin bitmesini beklemiş, yemeğin üzerine kara bulutlar çökmesini istememişti.

'Ben de değilim, aşkım,' dedi Paula.

"Gerçekten mi? Florrie'nin beklediği tepki bu değildi.

Paula çay bardağını göğsüne bastırarak başını salladı. "Yeterince iyi bir delikanlıydı ama sana göre değildi.

'Fena değildi, ama doğruyu söylemek gerekirse ikinizin de bir günlüğüne ayrılmış olmanıza sevindim. Sıkıcıydı.'

"Charlie!

'Evet, öyleydi ve sen de öyle düşünmüyormuşsun gibi davranma, Paula. Florrie'mizin ışıltısını söndürdü.'

Florrie annesinden babasına baktı. "Gerçekten böyle mi düşündün?

"Evet, öyle canım," dedi babası.

'Dediğim gibi, yeterince iyiydi ama baban haklı. Bir süredir senin için endişeleniyorduk.

Bu Florrie için yeni bir haberdi.

"Ama şimdi hoş bir genç adamın gelip ayaklarını yerden kesmesi için özgürsün. Annesi ona gülümsedi. 'Ve doğru zaman geldiğinde o da gelecek. Sözlerimi unutma.

Florrie annesine baktı; söyledikleri Lark'ın Cuma günü söylediklerini tekrarlıyordu. 'Sanırım bir süreliğine bekâr kalmanın tadını çıkaracağım anne. Şu anda ihtiyacım olan son şey Graham'ın yerine başka birini koymak. *Yakışıklı yabancılar bile.*

EIGHT

Florrie yatak odasının penceresine vuran yağmurun ve Viktorya döneminden kalma dökme demir şöminenin bacasında uğuldayan rüzgârın sesiyle uyandı. Esneyerek gözlerini ovuşturdu ve gözlerini kısarak çiçekli perdelerin aralığından havanın yeni yeni aydınlanmaya başladığını görebildiği odaya baktı. Kalkmak için çok erkendi, bu yüzden arkasını döndü, yastığını şişirdi ve kalın kuş tüyü yorganının altına iyice sokuldu; merkezi ısıtma devreye girene kadar bekleyecek, evin soğuğunu almasına izin verecekti.

Ama ne yaparsa yapsın, tekrar uyuyamıyordu. Zihni Graham - ve ailesinin onun hakkındaki şaşırtıcı düşünceleri - Dodgy Dick ve Edward Harte'ın olası ziyareti arasında gidip geliyordu. *Edward Harte*, diye düşündü; büyükbabasını hayal kırıklığına uğratmayacağını umuyordu. Bu konu üzerinde durmak istemediğinden başucundaki ışığı yaktı ve komodinin üzerindeki romanı aldı. Çalar saatin çalmasından önceki zamanı bir kitabın sayfaları arasında geçirmekten daha iyi ne olabilirdi? Dün gece geç saatlere kadar okumuştu, kitabını isteksizce bıraktı; erken saatlere kadar sayfaları çevirmeye devam ettiği, zamanın nasıl geçtiğini anlamadığı biliniyordu, bu hafta sonları iyiydi ama ertesi gün işe yetişmek zorunda olduğunuzda pek de iyi değildi.

Alarm çaldığında sadece birkaç dakikadır okuyormuş gibi hissediyordu. Kitap ayracını sayfaların arasına yerleştirdi ve yorganı geri itti. "Pekâlâ, Pazartesi, bakalım bizim için neler saklıyorsun?

Florrie işe gitmek üzere yola çıktığında rüzgârın dinmiş olmasına şükretti. Yağmur hâlâ yağıyor olsa da hafifti ve bisikletini kullanmasını engellemiyordu. Hava koşullarına karşı iyice sarınmış ve çenesini atkısının içine sokmuş bir halde, bisikletinin tekerlekleri su birikintilerinin arasından sıçrayarak üst kordon boyunca hızlı adımlarla ilerledi. Bu sabah sadece köpek gezdirenler ve koşucular dışarıdaydı ve bisiklet yolu hemen hemen ona kalmıştı. Karanlık, kara kara düşünen bulutlar gökyüzünü kaplamıştı ve deniz siyah ve dalgalı görünüyordu, beyaz atlar kıyı şeridine doğru hücum ediyor, Thorncliffe'e öfkeyle çarpıyordu. Koydan uzaklaşan bir balıkçı teknesi gözüne çarptı; sanki dayanıksız balsa ağacından yapılmış gibi dalgaların üzerinde savruluyordu. Hava ne kadar korkunç olursa olsun, her zaman suyun buz gibi pençesine göğüs geren bir sörfçü sürüsünün olması onu şaşırtmaktan asla vazgeçmiyordu. "Brrr! Onları düşünmek bile onu üşütüyordu.

Mutlu Hartes Kitabevi'ne vardığında memnundu, Seaside Pastanesi'nin önünden geçerken atından indi. Pencereden, tezgâhlardan birine kek yerleştirmekte olan Jasmine'i gördü, Florrie'nin yanından geçtiğini fark edemeyecek kadar meşguldü.

Florrie daha kapıdan yeni girmişti ki Gerty merdivenlerden inerek, mızmızlanarak ve tedirgin görünerek geldi. Her zamanki sallanan kuyruklu selamlamasından çok farklıydı. Florrie eldivenlerini çıkarıp soğuktan kızarmış parmaklarına üfledi, gözleri o günkü postanın ve gazetenin hâlâ durduğu yere takıldı. İçgüdüsel olarak bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. "Ne oldu Gerty? Baban nerede?" diye sordu eldivenlerini ceplerine sokarak.

Gerty mızmızlandı ve merdivenlerden yukarı fırladı. Florrie postayı ve gazeteyi kaptığı gibi hızla arkasından geldi, bir önsezi duygusu onu harekete geçirdi. Bay H'nin mutfak masasında her zamanki yerinde olmadığını görünce tüyleri diken diken oldu, ağzından buhar çıkan bir demlik çay ya da hazırda bekleyen kruvasanlar yoktu. Ve sıcaklığa bakılırsa, göbekli soba henüz yakılmamıştı. Kalbinin sıkıştığını hissetti. Birlikte kahvaltı ettikleri onca zaman boyunca hiç böyle bir şey olmamıştı. Etrafına bakınırken aklından sayısız düşünce geçti. Acaba dışarı çıkmış ve zamanın nasıl geçtiğini anlamamış mıydı? Bayan H'nin mezarına mı gitmişti; unuttuğu özel bir yıldönümü mü vardı? Yine de Gerty'yi yanına almadan evden ayrılması hiç de onun yapacağı bir şey değildi.

"Bay H? Çaydanlığı koyayım mı? Florrie sesini yükselterek konuştu - bunu asla kabul etmeyecek olsa da, biraz ağır işitiyordu.

Tam postayı ve gazeteyi masanın üzerine koyduğu sırada Gerty mutfağa koştu, mızmızlanarak etrafında volta atıyordu, belli ki sıkıntılıydı. Florrie bir an bekledi, dairenin başka yerlerinden gelen hareket seslerini dinledi ama hiçbir şey yoktu. "Bu baban gibi değil, Gerty. Labrador burnunu Florrie'nin eline dayadı ve tekrar inledi. Florrie'nin midesi endişeyle burkuldu. "Bay H," diye bir kez daha seslendi, sesi endişeyle doluydu. Cevap gelmeyince sahanlığa çıktı ve Gerty'yi takip ederek oturma odasına girdi.

"Bay H? Florrie koşarak onun koltuğunda oturduğu, eski moda gazlı şöminenin önünde ısınmaya çalıştığı yere gitti. Başı öne eğikti ve gözlükleri burnundan aşağı kaymıştı ama yüz ifadesi huzurluydu. Florrie'nin gözleri kucağına kaydı ve Bayan H'nin en sevdiği eşarbını parmaklarının arasından geçirdiğini gördü. "Ah, Bay H," dedi fısıltıyla. Adamın karısını özlediği ve yalnız olduğu düşüncesi Florrie'nin yüreğini burktu. Gerty başını onun kucağına dayadı ve elini dürtmeye başladı, bunu yaparken de inliyordu.

Onu böylesine derin bir uykudan uyandırmak istemeyen Florrie, omzunu hafifçe sarsmaya gitti ama ona dokunduğu anda ne olduğunu anladı. Nefesi boğazında düğümlendi ve gözlerinden yaşlar süzülerek elini çekti. "Oh, hayır! Bay H! Hayır! Koşarak odadan çıktı, merdivenlerden aşağı indi ve sokağa çıktı.

Florrie! Ne oldu? İyi misin? Şok geçirmiş gibi görünüyorsun. Arkadaşı perişan bir halde fırına girdiğinde Jasmine'in yüzü düştü, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

Florrie hıçkırarak, "Bay H," dedi. "O... o..." Kelimeleri söylemeye dili varmıyordu. "Yapamam... onu uyandıramam... uyanmayacak!

"Oh, Florrie, hayır, seni zavallı şey. Jasmine patronu Sarah ile telaşlı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra tezgâhın etrafından koşarak Florrie'yi kucakladı.

"Ambulans çağırıp ameliyathaneyle temasa geçeceğim," dedi Sarah, sesi sakindi. "Florrie'yi arka tarafa getir, Jasmine.

Jasmine başıyla onayladı ve Sarah telefon ederken Florrie'ye tezgâhın etrafında rehberlik etti.

"Buyur, iç bunu aşkım. Ambulans ve Dr. Giffin yolda. Sarah Florrie'ye bir fincan ekstra tatlı çay uzattı.

"Teşekkürler. Florrie onu aldı, elinde tutarken parmaklarındaki sıcaklıktan memnundu. Dişleri gıcırdıyor, soğuk ve şokun birleşiminden dolayı titriyordu. "Ben... ben... buna inanamıyorum. Yeni gözyaşları dökülürken başını salladı. "Onu en son Cuma günü gördüğümde çok iyi görünüyordu... kötü hissettiğine dair hiçbir şey söylemedi... neşeli görünüyordu ve torununu görmek için sabırsızlanıyordu. Aklına söz konusu torunu geldi. "Ailesiyle irtibata geçip onlara söylemeliyim..." Hâlâ o kelimeleri söylemeye cesaret edemiyordu.

Dükkan kapısının üstündeki zil çaldı. Sarah sempatik bir gülümsemeyle, "Ben bakarım Jazz, sen Florrie'yle kal," dedi.

"Ah, Petal, onu bu şekilde bulmak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Jasmine, Florrie'nin yanına bir sandalye çekti, bir kutu kağıt mendili kucağına itti ve arkadaşının sırtını ovmaya başladı.

'Onun yalnız olduğu düşüncesi bile...' Başını salladı ve çayına dolgun bir gözyaşı düştü. 'Ughh! Bir arkadaşa ihtiyacı olursa beni aramasını söyleyip duruyordum; evde tek başına kalmaktansa onunla oturmaktan çok mutlu olurdum.

"Yalnız değildi civciv, yanında Gerty vardı ve ona tapıyordu; birbirlerine tapıyorlardı.

"Gerty. Labrador'dan söz edilmesi Florrie'nin gözyaşlarını dindirdi. 'Benimle eve gelmek zorunda; dairede tek başına kalamaz. Zavallı kız, onsuz kaybolacak. Aslında oraya dönsem iyi olacak, kendini geçmiş hissedecek ve sanırım dairenin kapısını kilitlemedim. Florrie kendini toparladı ve elindeki fincanı tezgâhın üzerine koydu. Bacakları kurşun gibiydi ve gözleri şişmişti. Burnunu çekti ve elinde tuttuğu ıslak mendille burnunu sildi.

"Sana kalmış, ama kendini iyi hissetmiyorsan yapmak zorunda değilsin. Bear orada; Sarah onu gazete bayiine girerken görmüş, ben de ona kısa bir mesaj attım ve o da hemen daireye doğru yola çıktı.

"Teşekkürler Jazz, çok naziksin ama Bay H.'ye hızlıca veda etmek istiyorum. Daireden öylece çıkıp onu orada bıraktığım için kendimi kötü hissediyorum. Florrie'nin boğazı düğümlenirken gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. "Ve zavallı yaşlı Gerty, neler olduğunu merak ediyordur.

"Evet, anlıyorum piliç," dedi Jasmine usulca. "Seninle gelmemi ister misin?

Florrie başını salladı ve dudaklarını zayıf bir gülümsemeye bastırdı. "Ben iyi olacağım.

* * *

Bay H'nin kişisel eşyalarını karıştırmak pek çok açıdan yanlış gelse de, zorunluluktan dolayı bunu yapmıştı ve masasını hızlıca aradıktan sonra çekmecelerden birinde yıpranmış görünümlü bir adres defteri bulan Florrie rahatlamıştı. Gözyaşlarını silerek, eve döndüğünde Bay H'nin oğluyla irtibata geçme niyetiyle onu sırt çantasına koymuş, böylesine korkunç bir haberi verme ihtimali karşısında midesi düğümlenmişti.

Samphire Cottage'a döndüğünde Florrie mutfak masasına oturdu, elinde Bay H'nin adres defteri, göğsünde hüzün vardı. "Pekâlâ, şu işi bitirelim Gerty," dedi iç çekerek.

Florrie, Peter Harte'ın isminin yanına karalanmış tüm telefon numaralarını denedi ama başarılı olamadı. Sonunda, kitabın sayfaları arasına sıkıştırılmış çok sayıdaki yıpranmış kâğıt parçasını gözden geçirdikten sonra, e-posta adresini buldu. *Tanrıya şükür!* Hâlâ kullandığı bir e-posta adresi olması için parmaklarını çaprazladı.

Sonunda, e-postayı hazırlamak ve yeniden hazırlamak saatler sürdü, her kelimenin üzerinde hıçkıra hıçkıra ağladı - hangi yolu seçerseniz seçin, hiç tanımadığınız biriyle ebeveyninizin vefat ettiğini söylemek için iletişime geçmek kolay değildi.

Florrie, Peter'ın soğukkanlı ve gerçekçi ses tonuna rağmen hızlıca cevap vermesine minnettar oldu, ancak cenaze töreniyle birlikte cenaze düzenlemeleriyle de ilgilenmesini beklediğini öğrenince şaşırdı. Kendisinin ve eşinin şu anda ülke dışında olduklarını, bu yüzden organize etmenin onlar için baş ağrısı olacağını söyledi. Son söz olarak da Suzanne ile birlikte cenaze töreni için Micklewick Körfezi'ne gitmek için ellerinden geleni yapacaklarını söyledi.

"Ne? Kaşlarını çattı ve e-postayı tekrar gözden geçirdi. Beklediği gibi bir yanıt değildi. Bay ve Bayan H gibi sıcakkanlı ve cömert ruhlu bir çiftin nasıl olup da böylesine soğukkanlı bir oğulları olduğunu merak ederek hızlıca bir cevap gönderdi ve gereken her şeyi organize edeceğini teyit etti.

"Gönder" tuşuna bastı ve üzücü durum kalbini sızlatırken sandalyesine geri oturdu. Bay H çok nazik bir adamdı ve oğlunun duygusuz, küçümseyici cevabından çok daha değerliydi. Florrie titrek bir nefes aldı. Eğer cenaze düzenlemelerinden kendisi sorumlu olacaksa, sevgili patronunu hak ettiği şekilde uğurlamaya çok kararlıydı.

NINE

Ertesi akşam Florrie mutfakta Gerty'nin yatağının yanına yığılmış, kollarını arkadaşının sıcak bedenine dolamış, Labrador'un kürküne sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlarken kapının çalınmasıyla irkildi. Florrie içten içe inleyip gözlerini kapatırken Gerty sese doğru baktı. Görmezden gelecek, sessizce oturacak ve gelen her kimse gitmesini umacaktı. O gün cenaze müdürüyle uğraşmak, ne kadar nazik ve duyarlı olsa da, duygusal olarak yıpratıcı olmuştu. Şimdi sadece kederiyle baş başa kalmak istiyordu; kimseye arkadaşlık edemezdi ve çene çalmak için ne enerjisi ne de eğilimi vardı. Ve eğer gelen Dodgy Dick ise, kesinlikle kapıyı açmaya değmezdi.

Bir an sonra, kapıya daha acil bir şekilde vuruldu ve ardından mektup kutusunun açılma sesi duyuldu.

"Florrie, biziz, bizi içeri al, civciv. Lark'ın sesi koridorda süzülüyordu.

Florrie ellerini yüzünde gezdirerek gözyaşlarını sildi. Arkadaşları, Gerty olduğu yerde kalmaya karar verdiğinden, kendini toparladı ve kapıya bakmaya gitti. Kapıyı açtığında Lark, Stella, Maggie ve Jasmine'in kapının eşiğinde toplandıklarını gördü; Maggie'nin elinde folyo kaplı kocaman bir tabakta nefis kokan bir şey, Jasmine'in elinde Daisy Chain Çiçekçisinden alınmış bir demet parlak renkli çiçek ve Stella'nın elinde de birkaç şişe şarap vardı. Arkadaşlarının gözlerindeki sevgi ve endişeyle orada dikildiklerini gören Florrie bir rahatlama hissetti; onlar hoş bir manzaraydı.

Ağlamaktan bitkin düşmüştü ama elinden geldiğince gülümsemeye çalıştı. Hepsi onun önünden geçip mutfağa doğru ilerlerken, "Soğuktan korunmak için içeri gelin," dedi.

"Ah, taçyaprağım, gözyaşlarını sil, sınırsız kucak dolusu sevgi ve Maggie'nin öldürücü tavuk güveçlerinden biriyle üzüntünü kovmaya yardım etmek için buradayız. Lark Florrie'ye sıkıca sarıldı ve onu yanağından sıkıca öptü. "Ve sana bunu getirdim. Florrie'nin eline küçük ipek bir kese tutuşturdu. "Ametist, kedere iyi gelir; onu yakınında tut.

Florrie'nin gözyaşları arkadaşının nezaketi karşısında yeniden başını kaldırdı. "Teşekkürler, Lark," dedi, sesi titriyordu, parmakları çantanın ve içindeki kristal parçasının üzerinde geziniyordu. Lark kristalin şifa verdiğine yemin ediyordu ve Florrie biraz şüpheci olsa da umutsuzluk duygularını kovmak için her şeyi denemeye hazırdı.

"Hadi gel. Lark onun elini tuttu ve mutfaktaki diğerlerine katıldılar, onların koşuşturmalarını, masayı hazırlamalarını, güveç için fırını ısıtmalarını ve şarap kadehlerini aramalarını izlediler.

"Ah, Gerty, nasılsın? Maggie yumuşak bir sesle söyledi. Labrador'un gözleri yukarı kaydı, yüzünde acınası bir ifade vardı; bütün gün yatağından neredeyse hiç kıpırdamamıştı.

Stella onu okşamak için eğilerek, "Ah, çok şükür, kendinde değil, değil mi?" dedi. "Ah, Gerty, seni zavallı kız.

Florrie baktı, göğsü üzüntüyle gerilmişti. 'Hayır, kendinde değil; kaybolmuş ve kafası karışık. Onu kucaklamaya devam ediyorum, bu da ikimize de yardımcı oluyor.

"Umalım da bunlar onu neşelendirsin," dedi Maggie çantasından bir paket çiğneme çubuğu çıkararak. Paketi açtı ve bir tanesini Gerty'ye uzattı, o da kuyruğunu sallayarak lokmayı nazikçe ağzına götürdü. "Görüyorum ki iştahını kaybetmemiş.

Maggie'nin yorumu Florrie'nin gülümsemesine neden oldu. "Hayır, hiç etkilenmemiş gibi göründüğünü söylemekten memnuniyet duyuyorum.

'Tipik Labrador,' dedi Lark gülümseyerek. 'Burada seninle birlikte en iyi yerde ve kaybını atlattığında iyi olacak. Sen de öyle olacaksın, tatlım. Florrie'nin kolunu okşadı.

"Vazolarını nerede saklıyorsun tatlım?" diye sordu Jasmine, çiçekleri süzgeç tahtasının üzerine koyarken.

"Kapının yanındaki dolapta; hemen arkada bir çift var; birini almak için bir sandalyenin üzerinde durmanız gerekebilir. Florrie bir sandalyeye uzandı.

masanın üzerindeki kutudan bir mendil aldı ve burnunu sildi.

"Amazon Stella varken kimin sandalyeye ihtiyacı olur ki? Jasmine ona sırıttı. 'Stells, sırık gibi bacaklarını buraya getirir misin? Bu dolaptan bir vazoya uzanman gerekiyor. Ya öyle yaparsın ya da Lark'ın omuzlarına oturmak zorunda kalırım," dedi ve Florrie'nin bile kıkırdamasına neden oldu.

"Eyvah! Lark dehşete kapılmış gibi yaptı.

"Hey, ben o kadar ağır değilim!" dedi

Jasmine. "Sadece şaka yapıyorum, tatlım,"

dedi Lark.

Yola çıkıyorum. Bu işi sen üstlenebilir misin, Mags?' Stella sordu.

"Elbette olabilir. Maggie teklif edilen Pinot Grigio şişesini aldı. 'Ve lütfen kendim şarap içmeyerek antisosyal olduğumu düşünmeyin, ama şoförün ben olduğuma göre, sizi eve tek parça halinde götürmemi istersiniz diye tahmin ediyorum. Maggie Florrie'yle göz göze geldi ve yüzünde umutlu bir ifadeyle parmaklarını çaprazladı. Florrie, Maggie'nin alt metnini anlayarak gülümsedi. Kalbi arkadaşıyla birlikte atarak onun hareketini yansıttı. Maggie ve Bear'ın bir süredir bebek sahibi olmaya çalıştıklarını biliyordu ama henüz şansları yaver gitmemişti ve bu durum arkadaşının canını sıkmaya başlamıştı, özellikle de kız kardeşi Sophia'nın bezelye ayıklar gibi kolaylıkla çocuk doğuruyor gibi görünmesinden sonra. Florrie Maggie'nin yine hayal kırıklığına uğramayacağını umuyordu.

"Buzdolabında biraz elma suyu var, Mags, eğer iyi gelirse?"

"Mükemmel, teşekkürler.

Stella'nın siyah deri tasarımcı çizmelerinin dört inçlik topukları onu heykelsi bir şekilde bir metre iki santim boyunda gösteriyordu. Dolaba uzandı ve vazoyu zahmetsizce aldı. "Al bakalım, sanırım bu cam olan bu iş için en iyisi.

'Teşekkürler, Stells. Hiç kimse sana etrafta çok kullanışlı olduğunu söyledi mi?" dedi Jasmine.

Maggie, gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla, "Peki, gülüp eğleneceğimiz felaket flört hikâyeleri için kime başvuracağız?" diye sordu.

Stella inledi. 'Ughh! Bunun nereye gittiğini biliyorum.

"Haydi hanımlar, rahatınıza bakın; Stella güveç ısınırken Florrie ve Mags'i hızlandırabilir," dedi Lark, bir sandalye çekip Florrie'yi nazikçe ona doğru yönlendirerek. Diğerleri de onu izledi ve kısa süre sonra hepsi şaraplarını yudumluyor ve Stella'yı son flört felaketini paylaşması için cesaretlendiriyorlardı.

"Bana bir dakika ver, başlamadan önce bundan bir yudum almam gerek. Stella şaraptan cömert bir yudum almadan önce saçlarını omzunun

üzerinden savurdu.

"Hiç şaşırmadım," dedi Jasmine.

"Ooh, duymak için can atıyorum, henüz tüm kanlı detayları öğrenemedim. Maggie neşeyle ellerini birbirine sürttü.

Tamam, işte başlıyoruz. Bildiğiniz gibi odamızda Jerome Whitely adında yeni bir kiracı var; yeterince iyi biri ve benden birkaç yaş daha genç, bu yüzden odadaki diğer bazı adamlar gibi gülünç tavus kuşu çalımları geliştirecek zamanı olmadı. Stella konuşurken, tıpkı jüriye hitap ederken yaptığı gibi, her biriyle göz teması kurarak masanın etrafına baktı.

"Hey, arkadaşlar arasında altı ya da yedi yıl nedir ki? Jasmine şarabını yudumlarken kıkırdadı.

Stella yüzünü ona çevirdi. "Her neyse, barda birlikte birkaç kadeh içmiştik, hepsi çok neşeliydi, ciddi bir şey yoktu, sohbet çoğunlukla iş etrafında dönüyordu - ki avukatlar bir araya geldiklerinde konuşabilecekleri tek şey budur. Yawn, yawn. Bu yüzden, hafta sonu beni akşam yemeği için dairesine davet ettiğinde şaşkınlığımı hayal edin.

Lark, "Bu tür şeyler genelde senin tepelere kaçmana neden olur, Stells," dedi.

"Biliyorum ama kendimi "Ne olacak ki?" derken buldum. Neden olmasın?" Her neyse, davetini kabul ettim ve bu konuda daha fazla düşünmedim.

Florrie dinledi, zihni kederinden başka bir şeye odaklandığı için rahatlamıştı.

"Evine gittiğimde beklediğimden çok daha gösterişli olduğunu gördüm. Meğer ailesinin hafta sonu kaçamağıymış. Etkili olması için durakladı.

Maggie burnunu kıvırdı. "Ailesinin sığınma evi mi?"

"Daha da iyi olacak Mags," dedi Jasmine kıkırdayarak.

"Meraklandım," dedi Florrie.

"Her neyse, Jerome beni bu son teknoloji ürünü büyük mutfağa götürdü ve burada annesiyle tanıştırıldım - babasıyla yemeğe çıkmak üzere olduğu için son derece şık giyinmiş büyüleyici bir kadın - ve tam bana bir kadeh şarap uzatırken, adamın kendisi içeri girdi ve dürüst olmak gerekirse kim daha çok şaşırdı bilmiyorum, o mu ben mi?

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Florrie. "Tanıdığın biri miydi?

Jasmine homurdandı. "Birazcık.

"Jerome'un baroda çalışmak için annesinin soyadını kullandığı ortaya çıktı; adam kayırmakla suçlanmak istemiyor; babasının kim olduğundan ziyade kendi liyakatiyle iş alıyor görünmek istiyor. Bunun için onu eleştiremem.

"Peki, babası kim o zaman?" diye sordu Maggie.

"Size Tristan Bosomworth-Smythe QC olduğunu söylesem inanır mısınız?

'Tristan Bosomworth-Smythe... bir şeyiniz yok muydu... Hayır mı? Bilgiler Florrie'nin zihninde bir araya geldi ve gözleri her saniye daha da büyüdü.

Stella onaylamaz bir tavırla dudaklarını büzerek yavaşça başını salladı. "Evet, ikimiz de Manchester'daki o sıkıcı dolandırıcılık davasındayken onunla kısa bir karşılaşmamız olmuştu.

"Ama ben onun boşandığını sanıyordum," dedi Maggie.

"Ben de öyle," dedi Stella. 'Görünüşe göre o piç kurusu yalan söylemiş. Ve beni daha da kötü hissettiren şey, karısının sevimli görünmesi.

"Lanet olsun Stella, senin için ne kadar kötü," dedi Florrie. 'Bu tür şeylerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum.

"Kendimi çok kötü hissettim. Ve kesinlikle çok öfkeliydim.'

'Hah! Ne yaptığını duyana kadar bekle.' Jasmine gırtlaktan kıkırdadı. 'Ve suçlanacak kişi sen değilsin Stells; hatalı olan o hilekâr çakal, sen değilsin. Biriyle öpüşmeden ya da yatağa atlamadan önce etrafta dolaşıp onun Mutlak Kararnamesini görmeyi talep edemezsin.

"Teşekkürler, sanırım Jazz. Yine de, evli ya da kaçırılmış olanları tespit etmekte genellikle oldukça iyiyimdir, ama Bosomworth-Smythe konusunda fena çuvalladım.

Florrie, "Açıkçası bu deplasmanda oynadığı ilk maç değil," dedi.

Maggie ellerini kaldırdı. 'Ben güveci kontrol ederken ateş etmeyin; bunların hiçbirini kaçırmak istemiyorum. İki tik.' Kendini ayağa kaldırdı ve aceleyle fırının yanına gitti.

"Şarabı doldurmak için mükemmel bir zaman gibi görünüyor," dedi Jasmine, şişeye uzanarak.

Çok geçmeden arkadaşlar güveci tıkınmaya başladılar. Florrie her rahatlatıcı lokmada kendini daha iyi hissediyordu; son birkaç gündür neredeyse hiç yemek yememişti ve ne kadar aç olduğunu fark etmemişti. "Mmm. Bu çok lezzetli Maggie,' dedi zengin, sıcak sos damak zevkini yeniden canlandırırken.

hayat. Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar ve çeşitli onay sesleri çıkardılar.

"Güzel; hoşuna gitmesine sevindim. Maggie ona gülümsedi. 'Haydi Stells, Bosomworth- Neydi Adı'ndan nasıl intikam aldığını anlat bize.

Stella lokmasını bitirip çatal ve bıçağını bıraktı, dudaklarında bir gülümseme seğiriyordu. "Böylece, birbirimizi hiç tanımıyormuşuz gibi davrandıktan sonra - ki hepinizin bildiği gibi, o Manchester'da avukatlık yapıyor ve muayenehanesi de o tarafta, yani yollarımızın kesişmemiş olması gayet makul - Bosomworth-Smythe ve karısı dışarı çıktılar ve Jerome ile ben de "Anne "nin bizim için hazırladığı yemeği yedik - merak ediyorsanız, karidesli linguine. Harikaydı ve aslında oldukça faydalı olduğunu kanıtladı.

"Yararlı mı? Florrie'nin kederli beyni bir karides linguininin hangi bağlamda yararlı olabileceğini düşünemiyordu.

Stella muzip bir sırıtışla parladı. "Tuvalete giderken, Bosomworth-Smythe'nin çalışma odası olduğu çok açık olan kapısı açık bir odanın önünden geçtim. İçeriye bir göz atmadan edemedim ve masasının yanındaki kırmızı evrak çantasını gördüğümde aklıma oldukça yaramaz bir fikir geldi.

Florrie ve Maggie şaşkın bakışlar attılar.

"Çok geçmeden başka bir bahaneyle üst kata çıktım ve söz konusu çantayı açtım, peruk kutusunu gizlice çıkardım ve uyuz, eski peruğunun at kılı buklelerine birkaç karides sıkıştırdım. Sonra cübbesinin arkasındaki keseye birkaç tane daha sakladım. Memnun bir gülümseme verdi.

"Stella! Maggie kıkırdarken elini ağzına bastırdı.

Stella kahkahalar atarak, "Balık gibi koktuğuna dair haberlerin yayılması için sabırsızlanıyorum," dedi.

Florrie, "Herhalde sen olduğunu anlayacaktır," dedi.

'Umurumda değil; sevgili karısını aldattığı ve bana yalan söylediği için bunu hak ediyor. Daha fazlasını yapmadığım için şanslı. Eğer kendimi gerçekten kötü hissediyor olsaydım, donunu çekmeceden çıkarır ve arasına birkaç karides sıkıştırırdım. Bu onun serseriliğine son verirdi.

"Hatırlat da Stella'yla asla ters düşmeyeyim," dedi Lark, yanaklarından neşe gözyaşları süzülerek.

"Bana sorarsanız, ortada bir bit yeniği var gibi görünüyor," dedi Jasmine, kıkırdama krizine girene kadar yüzünü dik tutmayı başararak.

Florrie inledi. 'Ughh! Jazz, bu çok klişe.'

"Peki o zamandan beri Jerome ile aranız nasıl?" diye sordu Maggie.

'Onlar iyi; belli ki onun da bundan haberi yok, ama bir daha ailesinin evine akşam yemeği davetlerini kabul etmeyeceğim. Zaten ikimiz de ciddi bir şey olacağını düşünmüyorduk. Omuz silkti. "Sadece birazcık karşılıksız eğlenceydi.

"Öyle bile olsa, karideslerin durumundan bizi haberdar etmen gerekecek," dedi Jasmine.

"Ah, merak etme, yapacağım; Bar'da dedikodu hızlı yayılır - soyunma odası dedikoduyla doludur - ve sanırım rapor edilecek ilginç bir şey olması uzun sürmez. Stella'nın soğuk mavi gözlerindeki neşe ifadesi Florrie'nin kıkırdamasına neden oldu.

Akşam sona ererken, kederli kalbi biraz daha hafifledi. Arkadaşları habersiz geldikleri için minnettardı. Eğer önceden haber vermiş olsalardı, yapamayacağını söyleyerek onları erteleyebilirdi, tabii ki tam da bu yüzden gelmemişlerdi. Ama onların arkadaşlığından memnundu ve tam da amaçladıkları gibi üzüntüsünü hafifletmişlerdi.

TEN

Florrie'nin Bay H'yi bulduğu o korkunç Pazartesi sabahını izleyen bir buçuk hafta bulanık geçti. Dükkânı yeniden açtığı günlerde - ki Bay H'nin avukatı bunu yapabileceğini söylemişti - müşterileri otomatik pilotta karşılamıştı. Ne olduğunu anlamadan cenaze günü gelmişti. Sanki gereken kasveti hissetmiş gibi hava karanlık ve kasvetliydi, Micklewick Körfezi'nin üzerinde bir örtü gibi asılı duran deniz perdesi evlerin etrafını sarıyor ve en ufak bir neşe pırıltısını bile boğuyordu. Bay H yerel halk tarafından çok sevilen bir kişiydi ve kilisedeki sıralar tıklım tıklım doluydu. Oturacak kadar şanslı olmayanlar arkada ayakta durmak zorunda kaldı. Giriş kapısı bile doluydu ve yas tutanlar kaldırıma taşıyordu.

Daha sonra herkes Mandy'nin cömert bir açık büfe hazırladığı The Jolly Sailors'da toplandı. Arka planda Bay H'nin en sevdiği klasik müzik çalıyordu ve bar tıka basa dolu olmasına rağmen, böylesine hüzünlü bir toplantıya yakışır şekilde saygılı tonlarda sohbet ediliyordu.

Florrie'nin babası bir sosisli sandviçi mideye indirirken, elinde bira bardağıyla masaya doğru başını sallayarak, "Mandy onu gururlandırmış," dedi.

'Mmm. Öyle,' dedi Florrie şakaklarına masaj yaparak, gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Kendini uyuşmuş hissediyordu, Bay H'yi oturma odasında bulmasının anısı hâlâ taze ve acı vericiydi. Zonklayan bir baş ağrısı vardı ve

Görünüşe göre, yemek için hiç iştahı yoktu. Yorgun bir şekilde odayı taradı. "İkinizden biri Bay H'nin oğlu ya da torunuyla ilgili bir şey gördü mü?

Annesi Florrie'nin sorusunu düşünürken kaşları çatıldı, bir yandan da kerevit salatalı sandviçini kemiriyordu. "Şey, kilisenin ön tarafındaki sıralarda oturan bir çift vardı. Orada çok fazla insan olduğu için onlara doğru dürüst bakamadım. Kendilerini tutuyor gibiydiler ama Pete ve Suzanne olduklarına bahse girerim. Baban ve benden biraz daha yaşlılar ama ben-'

"Evet, onları gördüm ve durduğum yerden çok daha yaşlı görünüyorlar," dedi babası araya girerek. "Annen, Bay H'nin gelinine kıyasla genç bir kız gibi görünüyor; annen kendini çok iyi korumuş. Karısına gururla baktı ve birasını ona doğru kaldırdı.

Paula ihtiyatlı bir şekilde kıkırdadı. 'Beni peynir gibi gösteriyorsun Charlie, "iyi kalıyorum" diyorsun. Gerçekten, sen nasıl birisin?'

Florrie gülümsemekten kendini alamadı, annesinin yaşına göre iyi göründüğünü bilmek içini ısıtıyordu. Paula da Lenfoma'yla olan korkunç savaşından bu yana sağlıklı beslenmek ve vücuduna iyi bakmak için harcadığı çabayla bunu hak etmişti. Paula lenfomanın geri dönüşünü engellemek için elinden geleni yapmaya kararlıydı.

'Bu doğru ve eğer benim fikrimi soracak olursan, dünyanın dört bir yanına seyahat etmek, her ne yapıyorlarsa onu yapmak, hayatla oynamak ve kızgın güneşin altında çıtır çıtır yıpranmak Pete ve karısına hiçbir iyilik yapmadı. Senden on yaş daha yaşlı olabilir, aşkım.'

Paula Florrie'ye baktı ve gözlerini devirdi. 'Pes et Charlie, sadece bana bakmaya alıştın, hepsi bu; tüm kusurlarımı fark etmiyorsun. Aslında bu bana ikimiz için de gözlükçüden bir randevu almam gerektiğini hatırlattı. Florrie'ye geri döndü. "Aynı çifti yaşlı Bay Cuthbert'le konuşurken gördüm - bilirsin, Cuthbert, Asquith ve Co. şirketinin avukatı. Ayinden hemen sonra, onlar ayrılmadan hemen önce kilisenin dışındaydı.

Florrie başını salladı, birdenbire böyle bir konuşmanın ne anlama geldiğini anlayınca yüreği ağzına geldi. Kitapçı dükkânını satmaya hevesli olacaklarına dair korkunç bir his vardı içinde; davranışları, kendilerinden önceki Hartes kuşaklarının aksine, buraya duygusal bir bağlılıkları olmadığını göstermişti zaten. Dodgy Dick'in yüzü zihninde belirdi; o hafta dükkânı zaten ziyaret etmişti, etrafı kokluyor ve dükkânın kime bırakıldığını sorgularken kitap arıyormuş gibi yaparak kötü bir iş çıkarıyordu. Sinir bozucu, duyarsız adam!

"Yanlarında genç bir adam da vardı, çok uzun boylu ve geniş omuzluydu, aslında çok yakışıklıydı. Sanırım bu muhtemelen Bay H'nin torunu Edward'dı," dedi Paula.

Florrie onun adını duyunca gerildi. *Edward Harte buradaydı!* Nedenini bilmiyordu ama gelmeyeceğini tahmin etmişti. Babasına e-posta gönderdiğinden beri, Edward'ın iletişime geçip geçmeyeceğini, büyükbabasının cenazesine bir şekilde katkıda bulunmak isteyip istemeyeceğini, belki bir okuma yapıp yapmayacağını merak ediyordu. Ama Harte ailesinden hiç ses çıkmamıştı.

Şimdi onları daha da az seviyordu.

Duygularını gizleyemeyerek homurdandı ve paltosunu daha sıkı sardı. Annesi ona baktı ve birbirlerine bilmiş bir bakış attılar.

"Evet, şimdi üçü de kendi paylarını isteyeceklerdir," dedi babası. 'Ve Dodgy Dick, değerinin binlerce sterlin altında nakit teklifiyle hazır bekliyor olacak. Ama parayı ellerine geçirmek için çok hevesli olacaklar ve o açgözlü dilenci ile gösterişli karısı tarafından kapılan bir mülk daha olacak.

Florrie elini yorgun bir şekilde yüzünde gezdirdi. Babasının haklı olduğunu biliyordu.

"Acaba nereye gittiler? Harte'lar yani. Burada onlardan hiçbir iz görmedim,' dedi Paula, barın etrafına bakarak. 'En azından içlerinden birinin gelip her şeyi organize ettiği için bizim Florrie'ye teşekkür edeceğini düşünmüştüm.

"İyi ki de yapmamışlar; cenaze töreni birine aklımdan geçenleri anlatmak için pek de uygun bir zaman değil," dedi Florrie. Yorgunluk yakasına yapışmış, onu alışılmadık bir şekilde huysuzlaştırmıştı.

"Hayır tatlım, değil," dedi annesi, ona sempatik bir bakış atarak ve kolunu ovarak.

Doğrusu Florrie, Harte'lardan herhangi birinin ortaya çıkmasına bile şaşırmıştı.

* * *

Florrie o gece yorgun argın yatağa girdi, baş ağrısı birkaç güçlü ağrı kesici sayesinde arka planda bir sızıya dönüşmüştü. Yastıklarına gömüldüğünde, başucu lambası yatağın etrafına rahat bir parıltı yayıyordu.

odaya girdiğinde içini bir rahatlama duygusu kapladı. Bay H toprağa verilmişti; huzur içindeydi ve sonunda sevgili karısına kavuşmuştu.

Esnedi; ne kadar yorgun olursa olsun, yarım saat boyunca okumayı ummuştu ama sayfasını bulur bulmaz göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti. Birkaç dakika içinde uyku onu ele geçirmişti.

ELEVEN

"Bana ne yazdığını tekrar söyle," dedi Stella. Florrie, o konuşurken arkadaşının dairesinde hareket ettiğini duyabiliyordu.

Telefonun yanındaki masanın üzerinde duran mektuba baktı ve alt dudağını kemirdi. "Yarın sabah saat dokuz buçukta Cuthbert, Asquith'in ofisine gidip yaşlı Bay Cuthbert ile bir randevu almamı ve Bay H. ile ilgili olduğunu söylemesi dışında pek bir şey yazmıyor." Stella'nın dolaptan bir bardak alıp mutfağının granit tezgâhına koyduğunu, ardından bir şişenin açıldığını ve şarap olduğunu tahmin ettiği bir yudumun döküldüğünü duyabiliyordu.

'Bay H'nin vasiyetinin içeriğini görüşmek için olacak; kitapçıda çalışmaya devam etmen için düzenlemeler yapmış olabilir. Yaşlı Cuthbert'in sizi randevuya çağırmak yerine bunu neden bir mektupla bildirmediğinden emin değilim.

"Ama ya oğlu satmak isterse?

"Hmm. Stella ağız dolusu şarabını yuttu. 'Eğer durum buysa, Bay H size bir şey miras bırakmış olabilir. Belki de sevdiğin o ilk baskıdır? Size bu kadar değerli bir şey bırakacak kadar sizi düşündüğü kesin.

"Oh, bundan şüpheliyim, o ezelden beri dükkandaydı ve ayrıca, onu alamazdım. Sanırım bu daha çok Gerty için yapılan bir düzenleme; kendisine bir şey olursa ona bakıp bakmayacağımı sorardı.

Adını duyan Gerty ateşin önündeki yerinden başını kaldırıp yarım ağızla kuyruğunu salladı. Florrie'nin kalbi onun için çarptı; Labrador babasını kaybettiğinden beri hâlâ durgundu.

"Hmm. Zavallı yaşlı Gerty'yi düşünmemiştim. Florrie Stella'nın evinde arka planda bir televizyon açılırken kalabalığın coşkulu uğultusunu duydu. "Jase! Stella yüksek sesle fısıldadı. Ses bir anda kısıldı.

"Oh, Stells, üzgünüm; misafirin var. Arkadaşını rahatsız ettiği için pişmanlık duyarak yüzünü buruşturdu.

'Hey, sorun yok. Odadan sadece Jason. Şu berbat Roberts davasıyla berbat bir gün geçirdik, bu yüzden birkaç kadeh şarap ve Çin yemeği yiyerek rahatlayabileceğimizi düşündük. Çatal bıçak sesleri birbirine çarptı ve sert bir yüzeye konuldu. "Ama konunuza dönecek olursak, gerçekten, endişelenmeyin; kötü bir şey olmayacak. Ve en azından nerede durduğunu öğreneceksin, böylece ne yapacağına karar verebileceksin. Öğrenir öğrenmez bana mesaj at. Ve iyi şanslar, civciv; seni düşünüyor olacağım.

'Teşekkürler, Stells. Ve sizi rahatsız ettiğim için tekrar özür dilerim. Stella'nın şarabından bir yudum daha aldığını duydu.

Sorun değil. Cuma günü Jolly'de görüşür müyüz? Sakın gelmek istemediğini söyleme yoksa gelip seni sürükleriz. Neşelenmeye ihtiyacın var ve bayanlar ve ben tam da bunu yapmak için görevdeyiz.

Florrie gülümsediğini hissetti. "Tamam, orada olacağım.

Stella'nın Jason'la sıradan bir ilişkisi olduğunu unutmuştu. Birkaç aydır görüşüyorlardı - Stella'nın her zaman belirtmeye hevesli olduğu gibi, münhasır olmayan ve tam da onun "ilişkilerini" yürütmekten hoşlandığı şekilde. Jason'ın çok heveslenmesi ve Stella'nın onu zorlaması uzun sürmeyecekti.

Florrie'nin ilişkilere yaklaşımı Stella'nınkinin tam tersiydi; Florrie onların sağladığı arkadaşlıktan zevk alırken, arkadaşı bunu boğucu buluyordu. Florrie şu anda bu arkadaşlığı paylaşabileceği birinin olmasını ne kadar isterdi.

Geriye dönüp baktığında, düzgün ve *sevgi* dolu bir ilişki Florrie'nin Graham'la hiç yaşamadığı bir şeydi. Evet, iyi anlaşmışlardı, her ikisi de yumuşak huylu ve biraz çekingendi ama Graham hiçbir zaman özellikle gösterişli ya da dokunaklı olmamıştı ve ilişkilerini bir sonraki aşamaya taşıyıp aynı eve çıkmayı düşünmenin yakınından bile geçmemişlerdi.

birlikte. Geriye dönüp bakma lüksüyle, onları bir araya getiren yakıcı bir tutku olmadığını görebiliyordu; sahip oldukları şey daha çok gönülsüz bir fısıltı gibiydi. Bir alışkanlık haline gelmişlerdi. Tüm sorumluluğu ona yüklediğinden değil, kendisi de eşit derecede suçluydu. Ve şimdi ortalık durulduğunda, bu kadar uzun süre dayanabilmiş olmalarına şaşırıyordu. Ayrıldıkları için bir an bile pişmanlık duymadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirdi ama Bay H'nin vefatıyla ilgili başsağlığı dilemek için iletişime geçmemiş olmasına oldukça şaşırmıştı; aynı şehirde yaşıyor olsaydık bunu duymuş olmalıydı. Temas kurmaması çok şey anlatıyordu.

Florrie Graham'la birlikte olmayı özlemese de, şu anda özlemini çektiği şey, birinin kollarını ona dolaması, sıkıca sarılması ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi. Kanepeye kıvrılıp birlikte eski filmleri izleyebileceği, başını onun omzuna yaslayabileceği birinin olmasını ne kadar isterdi. Onları sıktığını düşünmeden duygularını açabileceği, annesine yakın olma ihtiyacını anlayacak biri. Anne babasının sahip olduğu türden bir ilişki istiyordu; hem sevgi hem de arkadaşlık dolu bir ilişki. Şimdiye kadar ondan kaçan bir ilişki.

Aklına arkadaşları geldi. Bay H'nin aramızdan ayrılışından bu yana harika bir şekilde destek olmuşlardı ("öldü" kelimesini kullanmayı hâlâ kendine yediremiyordu, kulağa çok soğuk geliyordu. Çok sert. Çok kesin). Her gün sırayla onu kontrol ediyorlardı, iyi zamanlanmış sözleri onu umutsuzluğundan çekip çıkarıyordu. Maggie nazikçe, "Haydi kızım, Gerty için neşeli olmalısın; zavallı kız neler olup bittiğini bilmiyor," demişti. 'Sarılmaya ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun, çiçek,' demişti Jasmine, Florrie için bir sandviç ve bir fincan çayla dükkâna uğradığında, onun beslenmeyi düşünmeyeceğini biliyordu. Florrie onlarsız ne yapacağını bilmiyordu.

TWELVE

"Pekâlâ, ben hazırım. Florrie, midesinde dalgalanan sinirlerle, şık lacivert pantolon takımının üzerindeki ceketinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi. Cuthbert, Asquith & Co'nun ofisi Victoria Meydanı'nın hemen diğer tarafında olmasına rağmen, denizden gelen rüzgâr geniş yolu süpürdüğü için hava hâlâ serindi; oraya üstü başı perişan bir halde varmak istemiyordu. "Bunu yaptığın için teşekkürler Hayley, gerçekten minnettarım. Uzun kalacağımı sanmıyorum. En azından kalmayacağını umuyordu. Bir avukatla randevulaştığı tek zaman yazlık evini satın aldığı zamandı ve o da mutlu bir olaydı. Onunla ilgilenen genç nakliyeci, asık suratlı Maurice Cuthbert'in aksine parlak ve neşeli bir kişiliğe sahipti. "Hayley için iyi bir kız ol, lütfen, Gerty. Labrador'un tezgâhın yanındaki minderinde her zamanki yerine kıvrılmış olduğu yere doğru başıyla işaret etti. Florrie, Gerty'nin tıpkı Bay H hayattayken olduğu gibi dükkâna gelmesinin en iyisi olduğunu düşünmüştü. Zavallı kız üzüntüden perişan olmuştu ve Florrie elinden geldiğince rutininden geriye kalanlara devam etmek istiyordu.

'Hey, sorun değil. Umarım her şey yolunda gider ve sonrasında bir fincan çay ya da başka bir şey içmek için ara vermek istersen, çekinme. Burada kaleyi iyi koruyacağız, değil mi Gerty? On yedi yaşındaki Hayley Labrador'a döndü ve ağız dolusu diş tellerini göstererek gülümsedi. Hayley kitapçının Cumartesi kızıydı ve Bay H'nin vefatından beri yardım etmek için fazladan mesai yapıyordu. Hazır gülümsemesi ve güler yüzüyle bir güneş ışığı gibiydi.

nazik bir doğası vardı. Leylak rengi saçları ve floresan kapüşonlulara olan tutkusu da mekanı aydınlatmaya yardımcı oldu.

"Teşekkürler Hayley, sen bir meleksin. Florrie çantasını omzuna astı ve saatine baktı. Saat dokuz yirmiydi, oturup fazla beklemek zorunda kalmadan avukata gitmek için tam zamanıydı. "İşin o noktaya geleceğini sanmıyorum ama teklif etmen büyük incelik.

Florrie yanından geçerken Lark dükkânının vitrinini süslüyordu. Her zamanki boho tarzına uygun olarak, denizi anımsatan tonlarda bir çift tülbent tulum giymiş, gevşek, sarı saç örgüsü omzunun üzerinden sarkıyordu. Florrie'yi görünce yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. El salladı ve bir öpücük kondurmadan önce "İyi şanslar" diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim. Florrie sulu bir gülümsemeyle el sallayarak karşılık verdi.

Bakışları Cuthbert, Asquith & Co'nun penceresindeki siyah ve altın harflerle yazılmış yazının üzerinde gezindi; en az yaşlı Bay Cuthbert'in kendisi kadar antika görünüyordu. Pirinç kapı tokmağını tutarak parlak siyah kapıyı itti ve karanlık, ahşap panelli koridora adım attı, bu sırada midesi taklalar atıyordu. Tabelayı takip ederek, kırk yaşlarında kısa, kıvırcık saçlı bir kadının bilgisayar başında çalıştığı resepsiyon alanına yöneldi. Dekor Dickens döneminden kalma gibi görünüyordu; hatta burası eski moda kokuyordu, diye düşündü ve duvarlara dayalı koltuklarda oturan üç müşteriye dikkat kesildi: yaşlı bir çift ve başı öne eğik, gözleri dikkatle kucağında endişeyle çevirdiği parmaklarına odaklanmış genç bir adam.

"Yardımcı olabilir miyim? Resepsiyon görevlisi Florrie'ye sıkı bir gülümseme verdi.

Florrie'nin midesi bulandı ve endişeyle yutkundu. "Evet, saat dokuz buçukta Bay Cuthbert'le randevum var. Neden bu kadar gergin hissettiğini bilmiyordu ama buranın atmosferi kesinlikle yardımcı olmuyordu.

"Ve sen?

"Florrie. Florrie Appleton.' Arkasında bir soluk sesi ve kıllı halının üzerinde sürünen ayakların sesini duydu.

"Burada kaydınızı yaptırdıktan sonra bekleme alanında oturabilirsiniz. "Teşekkür ederim.

Florrie kalemi bırakıp arkasını döndü ve oturacak bir yer bulmak için gözleriyle odayı hızla taradı.

Tam koltuğun kenarına oturmuştu ki bir ses dikkatini çekti. "Tekrar merhaba.

Florrie başını kaldırdı ve bakışlarının tanıdık bir çift lacivert gözle buluştuğunu görünce afalladı. "Ah, sizsiniz... Yani, tekrar merhaba. Alt dudağını ısırdı, kitapçının dışından gelen yakışıklı yabancıyı görünce şok oldu. Bacağı gergin bir şekilde aşağı yukarı zıplıyordu; o da en az kendisi kadar endişeli görünüyordu.

Adam yorgun bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Şehir dışında yaşadığını söylediğinden emin olduğu halde onu avukatlık bürosuna getiren şeyin ne olduğunu merak etti.

Aralarında garip bir hava vardı ama Florrie'nin zihni kederden konuşmaya fırsat bulamayacak kadar yorgun düşmüştü. Bunun yerine derin bir nefes aldı ve dikkatini kucağındaki ellerine odakladı.

"Büyükbabamın cenazesini düzenlediğiniz için size teşekkür etmem gerekiyor.

Florrie kaşlarını çattı, beyni onun sözlerini anlamaya çalışıyordu.

"Pardon?" "Büyükbabamın cenazesi; kimse daha iyi bir iş çıkaramazdı.

Ve

verdiğiniz okuma... çok güzeldi; çok heyecanlanırdı. Yakışıklı yabancı bir başka hüzünlü gülümsemeyle dudaklarını birbirine bastırdı.

Florrie yanlış duymuş olduğundan emindi. "Az önce... mı dediniz?

Hayır, yanlış anlamıştı. Şaşkınlıkla ona baktı.

"Bernard Harte... benim büyükbabamdı; ailem ve ben onun için böylesine dokunaklı bir tören düzenlediğiniz için size büyük bir minnet borçluyuz.

"Siz Bay H'nin torunu musunuz? Sen Edward Harte mısın?'

'Evet, ben Ed. Sonunda sizinle doğru dürüst tanışmak güzel'. Ona elini uzattı.

Florrie onu dalgınca aldı, aklından sayısız düşünce geçiyordu. 'Ama... ama sen... sen kitapçının dışındaydın; gelmedin ba

-' Resepsiyon görevlisinin masasındaki telefonun vızıltısıyla sustu. Her ikisi de ona baktı, yüz hatlarında büyük bir endişe vardı. 'Bayan Appleton, Bay Harte, Bay Cuthbert'in ofisine gidebilirsiniz. Merdivenlerden yukarı doğru çıkın, sahanlıktan sola dönün ve

Sonunda.'

'Biz her ikisi de görmek O mu?' diye sordu Florrie,

BAKIŞ arasında Resepsiyonist ve Ed, kuşkuyla baktılar.

"Birlikte mi?" dedi Ed, sesi de aynı derecede şaşkın geliyordu.

Resepsiyon görevlisi başını sallayarak, "Evet, doğru," dedi.

Florrie kaşlarını kaldırıp omuz silkmiş olan Ed'e baktı. "Oraya gidip ne söyleyeceğini görsek iyi olur.

THIRTEEN

"İçeri gel," dedi yaşlılığın verdiği yumuşak ve titrek bir ses. Florrie zihni telaş içinde odaya adımını attı. Maurice Cuthbert deri kaplı büyük bir çalışma masasında oturuyordu. Yarım ay gözlükleri cömert burnunun kenarına tünemişti ve yeşil bir banker lambasının aydınlattığı bir dizi kâğıdın üzerine eğilmiş, dolmakaleminin sesi yazdıkça cızırdıyordu. Arkasındaki duvarda eski hukuk kitapları sıralanmıştı, bazıları onlarca yıl kullanılmaktan yıpranmış ve hırpalanmıştı. Duvarlar binanın geri kalanıyla aynı koyu renkli ahşap kaplamalara sahip olsa da, müvekkiller için mahremiyet sağlayan tül perdelerle kaplı büyük pencereler sayesinde mekân şaşırtıcı derecede aydınlıktı.

"Lütfen oturun. Bay Cuthbert başını kaldırıp gülümsedi ve kaleminin kapağını kapatıp yerine koydu. "Buraya geldiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Eminim sizi neden bir araya getirdiğimi merak ediyorsunuzdur ama öncelikle kaybınız için ne kadar üzgün olduğumu belirtmek isterim. Bernard Harte sevilen bir adam ve yerel toplumun saygın bir üyesi olmasının yanı sıra çok iyi bir dosttu. Sözlerini dikkatle seçiyormuş gibi bir an durakladı. "Edward, büyükbabanın seni istediği kadar göremediğini biliyorum, ama onunla tekrar temasa geçmen ona tarifsiz bir mutluluk verdi; seni çok severdi.

Florrie çevresel görüşünde Ed'in başını öne eğdiğini gördü.

Bay Cuthbert devam etti. "Bayan Appleton, akraba olmadığınızı biliyorum ama hepimiz Bay Harte'ın size ne kadar düşkün olduğunun farkındayız; düzenli olarak

Sizden övgü dolu sözlerle bahsetti ve sizden "fahri torunu" olarak bahsetti. Daha sonraki yıllarda, eşini kaybettikten sonra, arkadaşlığınız ve nezaketiniz için son derece minnettar olduğunu biliyorum.

Florrie kederin üzerine çöktüğünü hissetti ve onu durduramadan boğazında bir yumru oluştu. Gözlerinde yaşlar yüzüyordu. Onları hızla geri kırpıştırdı. "Ben de ona çok düşkündüm; benim için bir büyükbaba gibiydi. Hâlâ öldüğüne inanamıyorum. Kelimeleri sıkarak söylerken bir damla gözyaşı yanağına döküldü. Ed'in fark etmemiş olmasını umarak gözyaşını sildi.

"Evet, bir tek sen değilsin. Bay Cuthbert ona sempatik bir gülümseme verdi. "Sana bir şey getireyim mi canım? Bir fincan çay?

Florrie başını salladı, dikkatleri Ed'den uzaklaştırdığı için kendini suçlu ve mahcup hissediyordu; ne de olsa Bay H'nin gerçek torunu oydu, kendisi değil. "Hayır, teşekkür ederim. Ben iyiyim' dedi.

"Pekâlâ. Masasının üzerindeki kağıtları aldı. "İkinizi de buraya çağırmamın nedeni Bay Harte'ın vasiyetiyle ilgili, kendisi için hazırlamamı ve içeriğini paylaşırken birlikte olmanızı rica etmişti. Ayrıca Cuthbert, Asquith ve Co'yu vasiyeti yerine getirecek kişiler olarak atadığını da size bildirebilirim. Son derece titiz ve düzenliydi ve istekleri konusunda çok netti, bu yüzden her şey çok açıktı. Ödenecek veraset vergisi olmaması konusunda da titiz davrandı, bu karmaşık bir konuydu ama yine de bunu başardı - yerel hayvan kurtarma derneğine yaptığı cömert bağış buna bir örnektir. Bay Cuthbert bir an durakladı ve boğazını temizledi. "İşlerin yoluna girmesi için veraset başvurusunda bulundum bile; üç aydan fazla sürmez - gerçi ben daha kısa süreceğini tahmin ediyorum. Ve daha önce de konuştuğumuz gibi, Bayan Appleton, veraset işlemleri tamamlanana kadar dükkânı açık tutmanız konusunda çok netti; bunu yapabilmeniz için gerekli her şeyi hallettim.

Florrie başını salladı, midesi çalkalanıyordu; bu gerçeküstü bir şeydi. Yan gözle Ed'e baktı, o da aynı derecede şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

'Büyükbabamın vasiyetini ve kitapçının geleceğini konuşuyorsak ailemin burada olması gerekmez mi? Mirası alacak olanlar onlar değil mi?

"Hmm. Onların da burada olması tercih edilirdi, ama anladığım kadarıyla ilgilenmeleri gereken daha *acil* meseleleri varmış. Bay Cuthbert gür gri kaşlarını kaldırdı, onaylamayan gözleri kararmıştı. "Kitapçı konusunda da yanılıyorsun, genç Edward. Bay Harte dükkânı, içindekileri ve üst kattaki daireyi hem sana hem de Bayan Appleton'a bıraktı. Her biriniz

yüzde elli pay alacağım. Bu haberi paylaşmaktan büyük bir zevk alıyor gibiydi.

Odayı şaşkın bir sessizlik kapladı.

Florrie yutkundu. Kafası sorularla dolu olabilirdi ama şu anda nutku tutulmuştu. Herhalde doğru duymuş olamazdı?

"Kahretsin! Edward koltuğuna geri oturdu ve saçaklarını gözlerinden uzaklaştırdı. 'Bunu beklemiyordum! Yani aileme gitmeyecek mi?'

"Hayır," dedi Bay Cuthbert kararlılıkla. 'Bernard paranın size ve Bayan Appleton'a gitmesini istediği konusunda çok netti. Onlara değil.

Düşünceler Florrie'nin zihninde sekip duruyordu. Bu beklediği son şeydi; adam ona en ufak bir ipucu bile vermemişti. Yanlış hissediyordu; böyle bir vasiyeti hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. "Ne... Gerty ne olacak? Sormak için düşünebildiği tek şey buydu.

'Gerty seninle kalıyor. Bernard bana bunu zaten kabul ettiğini söyledi,' dedi nazikçe. 'Seni iyi tanıyor ve seninle daha iyi anlaşacağını biliyordu.

"Evet, tabii ki. Ona sahip olduğum için mutluyum, zavallı şey, en azından bunu yapabilirim. Zihni o kadar hızlı dönüyordu ki, tutarlı bir cevap vermeyi nasıl başardığını bilmiyordu.

"Annemle babamın bu konuda ne diyeceklerinden emin değilim," dedi Ed. 'Kitapçıyı satıp geliriyle Antigua'da bir ev alma planları vardı.

Bay Cuthbert'in yüzü gerildi. 'İşte tam da bu yüzden büyükbaban onların almasını istemedi. Korkarım ailen planlarını değiştirmek zorunda kalacak; büyükbaban onlara bir miktar para bıraktı ama bu paranın buna yeteceğinden emin değilim. İstediğim gibi burada olamamaları çok yazık, o zaman onlara her şeyi açıklayabilirdim. Yüzündeki renk solmuş olan Florrie'ye dikkatle baktı, aklı hala yerinde değildi. "İyi misin canım? Sana bir fincan çay getiremeyeceğimden emin misin?

Florrie gözlerini kırpıştırarak ona baktı, sözlerini gerçekten duymamıştı. "Ben, ben iyiyim, teşekkür ederim Bay Cuthbert. Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var... bu... bunu beklemiyordum.

"Evet, elbette, anlıyorum. Ama gitmeden önce, işte Bernard'ın vasiyetinin bir kopyası. Gözlüklerini çıkarıp masasına koymadan önce her birine büyük kahverengi bir zarf uzattı. "İkiniz için de çok fazla şey olduğunu biliyorum ama inanın bana, Bernard istekleri ve bunların nedenleri konusunda çok netti. Ancak, daha fazla bilgiye ihtiyacınız olursa

Açıklığa kavuşturmak için beni arayın, sizinle görüşmekten memnuniyet duyarım'.

"Teşekkür ederim," dedi Florrie, aklı hâlâ yakalamaya çalışıyordu.

* * *

Florrie dışarıdaki kaldırımda Ed'e baktı. Ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu. Sıcak teninin solgun bir renk aldığını ve sıkıntılı göründüğünü fark etti. Ona karşı bir sempati duyduğunu hissetti. Bu duygu, kendini birdenbire Mutlu Hartes Kitabevi'nin sahibi olarak bulduğu için hissettiği suçluluk duygusuyla birleşti. Hakları gereği ona ya da en azından ailesine ait olması gereken bir şey. Bu durum kendisini bir tür para hırsızı gibi hissetmesine neden oldu. Göğsünde bir sıkışma hissetti. "Dürüst olmak gerekirse, büyükbabanın kitapçı dükkânıyla ilgili planları hakkında hiçbir şey bilmiyordum, Ed. Ben sadece... tüm bunlar beni çok şaşırttı.

"Evet, burada da aynı. Florrie'nin hissettiği kadar şaşkın görünüyordu. "Peki, işe geri mi dönüyorsun?

Meydanda serin bir rüzgâr esti ve kadın paltosunun yakasını yukarı çekti. "Emin değilim. Doğruca geri dönmeyi planlıyordum ama şu anda aklım karmakarışık; hiçbir şeye konsantre olabileceğimi sanmıyorum. Her şeyin ötesinde, onun Bay H'nin torunu olduğu gerçeğini hâlâ kafasında oturtmaya çalışıyordu.

Başını salladı, mavi gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bir yerlerde bir fincan çay içmek ister misin?

"Ailenin yanına dönmen gerekmiyor mu? Sözleri amaçladığından daha sert çıktı.

Yüzü düştü, gözlerinin arkasında acı belirdi. "Burada değiller. Dün cenazeden sonra Londra'ya giden trene bindiler; bugün ilerleyen saatlerde Amerika'ya uçacaklar.

"Oh. Gerty'ye ne olduğunu öğrenmek için bile etrafta dolaşmamışlardı. Bu her şeyi açıklıyordu. Bir parça kızgınlığın kederini delip geçtiğini hissetti. "İşe geri dönmeliyim.

Ed küçük bir kahkaha attı. 'Yani seni benimle bir fincan çay içmeye ikna edemeyecek miyim? Mutlu Hartes Kitabevi'nin ortak sahipleri olarak geleceğimiz için iyiye işaret değil, değil mi?

Sözleri Florrie'yi etkiledi, gözlerindeki parıltı da Bay H'ninkine çok benziyordu. Bir an için dengesi bozuldu. Gözlerini kırpıştırarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı, ama zihni çamurda ilerliyormuş gibi hissediyordu. Ed Harte ile bir fincan çay içmek muhtemelen kötü bir fikir değildi, beklenmedik bir şekilde karşılarına çıkan bu tuhaf durumla ilgili bir ilerleme kaydedip kaydedemeyeceklerini göreceklerdi. Yanaklarını şişirdi. "Tamam. İşlerle ilgilenen Hayley'e hızlıca bir mesaj göndereceğim, Gerty'ye göz kulak olması için hala iyi olduğundan emin olacağım, sonra belki çay dükkanına uğrayabiliriz.

Yüz ifadesi aydınlandı. "Harika," dedi gülümseyerek.

Lark hâlâ dükkânının vitrininde çalışıyordu ve Florrie'nin Ed'le birlikte yanından geçişini izlerken şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Arkadaşıyla göz göze geldi ve uzun boylu, yakışıklı yabancıya duyduğu ilgiyi gösteren bir yüz ifadesi takındı. Florrie üzüntüsüne ve şaşkınlığına rağmen ağzının kenarlarında küçük bir gülümsemenin belirmesine engel olamadı. Daha sonra maruz kalacağı ayrıntılı sorguyu şimdiden hayal edebiliyordu.

FOURTEEN

Florrie çayı doldururken ikili sessizce oturdu. Zihni karmakarışık bir duygu yığınına dönmüştü ve bırakın işlemeyi, tek bir düşünceyi bile saptamakta zorlanıyordu. Kahve makinesinin sesi arka planda tıslıyor, neşeli çalma listesi ve müşterilerden gelen sohbet sesleriyle yarışıyordu. Taze pişmiş çöreklere karışan kahve çekirdeklerinin aroması, her zamanki gibi iştahını kabartmıyordu.

"Süt mü?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Sadece birazcık.

Her fincana bir fiske ekledi ve birini Ed'e uzattı.

"Teşekkürler. Adamın gözlerini üzerinde hissetti ve başını kaldırma isteğine direndi. Bunun yerine fincanını eline aldı ve pencereden dışarı bakarak dünyanın akıp gidişini uyuşuk bir şekilde izledi. Düşüncelerini fazlasıyla meşgul eden yakışıklı yabancının o olduğu gerçeği dikkatini dağıtıyordu ve bir şekilde yeni buldukları durumla çelişiyordu. "Nerede kalıyorsun?" diye sordu, konuşmak için, aralarındaki garip havayı hafifletmeye hevesliydi.

'Old Micklewick'te bir pansiyon; Creelers Cottage, ev sahibesi Bayan Tyreman. Pazar gününe kadar yer ayırttım ama tam olarak kalıp kalmayacağımdan emin değilim.

"Bir arkadaşım, Lark, Old Micklewick'te yaşıyor. Seashell Cottage; Smugglers Row'daki küçük evlerden biri. Bunu neden araya sıkıştırma ihtiyacı hissettiğini bilmiyordu ama şu anda hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Doğru. Başıyla onayladı. "Oradaki evler çok şirin.

Evet. Lark's Vintage Bazaar'ı işletiyor; vaftiz annesi Elfie'den devraldı. Kıyafetlerin yanı sıra her türlü eski eşyayı da satıyor; gerçek bir hazine. Aslında onu görmüş olmalısınız, biz oradan geçerken vitrini süslüyordu. Daha fazla akılsız gevezelik. Nereden geliyordu bu? diye merak etti.

Ed başını salladı. "Ah, doğru. Gözleri çay fincanına kaydı ve yüzüne bir gölge düştü.

Rahatsız edici sessizlik geri dönmüştü ve Florrie bakışlarını bir kez daha pencereden dışarı çevirdi, düşüncelerinin sisinde kayboldu, keder onu çekiştiriyordu.

"Bana söylemek istediğin bir şey varmış gibi hissediyorum. Ed ağır atmosferi yarıp geçti, sesinde bir miktar endişe vardı.

Omuzları bir iç çekişle çöktü ve gözlerini onunkilere dikti.

"Bir tür düşmanlık seziyorum ve sizi suçlamıyorum; işlerin nasıl görünmesi gerektiğini görebiliyorum.

Az önce duyduklarından sonra, düşmanca hissetmeye hakkı olduğunu düşünmüyordu, ama yine de o da hissedebiliyordu, yüzeyin altında kaynıyordu, ama bu ona yönelik değildi; daha çok ailesine yönelikti. Alt dudağını kemirirken, bugün bir şey söylemesinin uygun olmadığını düşündü, hatta hiç uygun olmadığını. Ama Peter Harte'ın babasının vefatını bildiren e-postasına verdiği soğuk yanıttan bu yana Florrie'nin üzüntüsü dikkatini onun, karısının ve evet, oğlunun yıllar boyunca Bay ve Bayan H'ye davranış biçimine yöneltmişti. Ed'in suçlanamayacağını tamamen anlıyordu; ne de olsa tartışma sırasında küçük bir çocuktu. Ama yaşlandıkça onunla temasa geçmesini engelleyen neydi? Bu düşünce kafasının içinde dönüp duruyordu ve ona büyükbabasına ne kadar kötü davranıldığını hissettiğini anlatmaya başladığında, duramayacağından ve her şeyin öfkeli bir telaşla ortaya çıkacağından endişe ediyordu. Buna ek olarak, büyükbabasıyla temas kurma zahmetine girmiş olsaydı, muhtemelen kitapçıda bir tür altın arayıcısı gibi görünerek bu utanç verici duruma düşmeyecekti. Ama, dedi kendi kendine, şimdi suçlama zamanı değildi.

"Keşke bir şey söyleseydin. Sesi onu geri çekti.

Nazik davranın. 'Bu düşmanlık değil... sadece...' *Dikkatli ol, o da senin gibi yas tutuyor*. Konuyu değiştirmeye karar verdi. "Büyükbaban seni çok severdi; ne kadar sevdiğinin farkında mısın bilmiyorum. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Seninle temasa geçtiğin gün. Sürekli senden bahsederdi; seni Londra'da ziyaret ettiği zamanlar için yaşardı. Ve seninle çok gurur duyuyordu, bir sanatçı olarak yaptığın işlerle gurur duyuyordu.

"Benimle gurur mu duyuyordu? Ed'in sesi dalgalandı ve gözleri yaşlarla parladı. "Bunu hak ettiğimi sanmıyorum.

"Gururun da ötesindeydi. Florrie bir acıma duygusu hissetti. "Ve ziyarete geleceğinizi söylediğinizde... bu onu gerçekten heyecanlandırdı. Bay H'nin kahvaltı masasında geniş geniş gülümseyen görüntüsü zihnini doldurdu. Üzüntüyle iç çekti.

"Onun için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Fincanına baktı.

"Oh, öyleydi. Hayatına geri döndüğün için çok heyecanlıydı.

Ed başını salladı, gözle görülür bir şekilde üzgündü. 'Nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Onunla ilk iletişime geçtiğimde telefonda bana bağırmasını, defolup gitmemi söylemesini bekliyordum.

"Bay H bunu asla yapmaz!

'Daha önce iletişime geçmeliydim. O sabah kitapçının önünde kim olduğumu sana söylemeliydim; seninle gelmeliydim, onu şaşırtmalıydım. Sesi titreyerek Florrie'nin kalbini sızlattı.

Adamın çenesinden bir damla gözyaşının masaya düşmesini izledi. Düşüncelerini dile getirmekten kendini alıkoydu: *Evet, yapmalısın*. Bay H torununun bu ani ziyareti karşısında mutluluktan havalara uçardı.

İçinden uzanıp elini sıkmak geliyordu ama o daha harekete geçemeden adam konuştu.

'Üzgünüm, bunu burada yapamam. Konuşmamıza dışarıda devam etmemizin bir sakıncası var mı? Belki bir yürüyüşe çıkarız?" Elini yüzüne götürdü ve ona baktı, mavi gözleri gözyaşlarıyla daha da çarpıcı hale gelmişti. Gerçekten perişan görünüyordu; Florrie bunu beklemiyordu ve birdenbire yanlış adım attığını hissetti. Ayrıca, eğer yanılmıyorsa, kitapçı dükkânının yarısının kendisine verilmiş olmasından çok, ailesine miras kalmamış olmasından endişe duyuyor gibiydi.

'Evet, elbette, sorun değil. Hadi, balo boyunca yürüyüşe çıkalım.'

Dışarı çıktığında ona zayıf bir gülümseme verdi. "Bunun için üzgünüm. Sadece büyükbabamı kaybetmek beni çok etkiledi ve ölmeden önce onu tekrar göremediğim için çok üzgünüm.

"Özür dilemenize gerek yok. Florrie küçük bir gülümsemeyle yetindi. 'Onu kaybetmek pek çok insan için büyük bir şok oldu. Çok hayat dolu görünüyordu ve

ziyaretiniz için çok heyecanlıydı. Pencereleri ve kapıları yeniden boyatmayı bile kabul ettirdim; bu gibi şeyleri yaptırmak için nasıl bir savaş verdiğimi bilemezsin. Yarım ağızla güldü. Bear ve onun işi yapma teklifi aklına geldi. Onunla bu konuyu daha sonra, kafası netleştiğinde konuşacaktı.

FIFTEEN

Florrie, Ed'le birlikte adım atmaya başladı, ikisi de meydandan uzaklaşırken hızlı adımlarla yürüyorlardı. Tanıdığı kimseyle göz göze gelmek istemediğinden başını öne eğmiş, Ed'le sohbet etmek ve onu tanıştırmak gibi rahatsız edici bir görevden kaçınmayı umuyordu. En üstteki kordona dönene kadar sokaklarda sessizce ilerlediler, rüzgâr onlara tam olarak çarptı ve Florrie'nin nefesini kesti. Yol boyunca Ed'i takip ederken ellerini paltosunun ceplerine soktu. Ed kenar boyunca uzanan parmaklıklara doğru ilerledi ve alt kordona doğru dik inişin önünde bir engel oluşturdu. Yanına vardığında, Ed'in gözyaşlarıyla kaplı yüzünü görmek için başını kaldırıp baktı.

"İyi misin?

Başını iki yana salladı. "Sadece... Yani, nasıl hissettiğimi ifade etmekte zorlanıyorum. Beni aradıklarında doğruca Londra'ya döndüğüm için kendimi tekmeleyebilirim...' Ona yan yan baktı. "Sanırım büyükbabam sana neler olduğunu, neden bu kadar çabuk dönmek zorunda kaldığımı anlatmıştır. Eski sevgilim... işler kolay değil...'

"Anlıyorum, açıklamak zorunda değilsin. Sempatik bir şekilde başını salladı. "Bay H bundan bahsetti ama ayrıntıya girmedi, her zaman ketumdu.

Yargılayıcı bir iç çekiş yaptı. 'Dediğim gibi, o sabah seni gördüğümde anı yakalayıp kitapçıya gitmeliydim. Bunu şimdi biliyorum. Sadece onunla olan kahvaltınızı bölmek istemedim - bana her şeyi anlatmıştı.

Güne seninle böyle başlamaktan ne kadar hoşlandığını anlattı; açılış saatinde uğrarım diye düşündüm. O zaman ona sürpriz yaparım.'

Florrie, Bay H'nin kahvaltıda onlara katılmasına aldırmayacağını söyleme dürtüsüne direndi; o bunu eklemeden de kendini yeterince hırpalıyordu.

"Keşke zamanı geri alabilseydim.

Sadece o değildi.

Florrie, Bayan H'nin çok sevdiği kudretli Thorncliffe'e baktı; gri bulutlarda bir boşluk bulan güneş ışığı, platosunda uzanan tarlaların üzerine yayılıyordu. Ama bu, midesinde kurşun bir ağırlık gibi oturan keder yumağını yerinden oynatmaya yetmedi. "Neden aceleyle geri dönmek zorunda kaldığını çok iyi anlıyordu; sadece senin için her şeyin yolunda gitmesini istiyordu, böylece dikkatin dağılmadan buradaki ziyaretinin tadını çıkarabilirdin. Ve unutma, *buraya* geldiğini bilmiyordu, sadece yolda olduğunu sanıyordu.

"Evet, bu doğru. Ed burnunu çekti ve elinin tersiyle gözlerini sildi. "Keşke birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik; birbirimizi yeniden doğru dürüst tanıyabilseydik. Parmaklıklardan uzaklaştı ve alt kordona inen kum kaplı basamaklara doğru yöneldi. Florrie onu takip etti, rüzgâr hızla geçip kumları yere savururken ve ayak bileklerine dolanırken yüzünü buruşturdu.

"Vay canına, burası büyükbabamın gösterdiği fotoğraflardan çok farklı görünüyor. Ed, bir dizi bağımsız dükkânı barındıran ahşap kulübelerin yanında duran mavi, pembe, sarı ve yeşilin nefis pastel tonlarında yeni boyanmış plaj kulübelerine bakarken etkilenmiş gibiydi. Bay H, Ed'i ziyaret ettiğinde, Bayan H ile birlikte küçük bir çocukken Ed'in ziyaretleri sırasında çektirdikleri bir avuç fotoğrafla gelmişti. "İskelenin girişindeki bina ne yazık ki eski püskü görünüyor; yan tarafı biraz hayal kırıklığına uğratıyor.

"Biliyorum, kimse burayı toparlayıp tekrar kafe olarak kiraya vermek için sahibini bulamıyor; yıllardır boş duruyor.

"Ne büyük kayıp. Onlar yürürken ceketinin fermuarını çekti, martılar tepelerinde dönüyor, çığlıkları rüzgârla savruluyordu.

"Mmm. Herkesin Dodgy Dick olarak tanıdığı kötü bir iş adamının burayı koklayıp yapışkan pençelerini geçirmeye çalıştığına dair söylentiler vardı, ama şükürler olsun ki bu konu kapandı. Florrie düşüncelerini toparlamaya çalıştı, gözleri uçsuz bucaksız denizde, köpüklü beyaz tepelerle kaplı, yuvarlanan tunç grisi dalgalarda geziniyordu.

'Dodgy Dick. İstenmeyen bir karaktere benziyor.'

"Öyle ve pençelerini buradaki mülklere geçirmeye kararlı görünüyor. Florrie'nin aklına adamın dükkâna gelişi ve sanki her şeyi tartıyormuş gibi kasıla kasıla yürümesi geldi. Samimiyetsiz taziyelerini sunarken yüzünde beliren kendini beğenmiş ifade Florrie'nin kanını kaynatmıştı. Ama şu anda zihninde başka şeyler öncelikliydi ve bunların kökenine inmesi gerekiyordu. Dudağını dişledi, tat alma duyuları deniz havasının tuzlu tınısıyla karıncalandı. "Ed, sana bir şey sorabilir miyim? Başını ona doğru çevirdi, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, parmakları soğuktan uyuşmuştu.

"Ee, evet, elbette," dedi, sesinde temkinli bir nota vardı.

"Bana kendi işime bakmamı söyleyebilirsiniz; bunu anlayışla karşılarım, ama ailenizin Bay ve Bayan H ile tüm ilişkilerini kesmelerine neden olacak kadar kötü ne olmuş olabileceğini hayal etmekte hep zorlanmışımdır. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu. Yüzünü buruşturdu. "Bakın, özür dilerim, buna cevap vermek zorunda değilsiniz. Meraklı görünmek istememiştim, sadece aklım almıyor; büyükannen ve büyükbaban bana nezaketten başka bir şey göstermediler ve birinin, en azından oğullarının, onlarla bir daha hiçbir şey yapmak istememesine neden olacak kadar kötü bir şey yaptıklarını hayal edemiyorum.

Ed uzun bir nefes verdi, geniş omuzları sarktı.

'Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Aramız açıldığında çok küçüktüm ve bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum. Annemin ailesi ben bebekken ölmüştü, yani hayatımda büyükanne ve büyükbabam olmadan büyümüştüm. Farklı bir şey bilmiyordum - muhtemelen onlardan hiç bahsedilmediği için - bu yüzden bana garip gelmedi. Ancak yaşım ilerledikçe babamın ailesini merak etmeye ve sorular sormaya başladım. İlk başta taş bir duvarla karşılaştılar ama ısrar ettiğimde bana bu konuda konuşmak istemediklerini söylediler ve sonunda sinirlendiler, ki bunun sevmedikleri bir konuyla karşılaştıklarında varsayılan modları olduğunu öğrendim. Sonunda hiçbir şey sormamak daha kolay geldi ve söylemekten utanıyorum ama konuyu öylece bıraktım. Ed durdu, dikkatini küçük bir çakıl taşına odakladı ve onu ayakkabısının altında yuvarladı. "Ama bu konuyu düşündükçe, ailemin yıllar içinde yaptığı tuhaf yorumları ya da kulak misafiri olduğum, o zamanlar bana hiçbir anlam ifade etmeyen konuşma parçacıklarını aklımdan geçirdikçe, bunun kitapçı dükkânıyla bir ilgisi olduğuna daha çok emin oluyorum.

"Doğru. Florrie can kulağıyla dinliyordu.

"Bir gün bir kitapçı dükkânı hakkında konuşurken kulak misafiri olduğumu hatırlıyorum; bahsettikleri her kimse, özellikle de söz konusu kişiler emekli olmaya hevesli olduklarından, dükkânı ellerinde tutmak istemelerinin delilik olduğunu söylüyorlardı. Yıllar önce onlara, mantıklı davranıp dükkânı o zaman satmaları gerektiğini söylemişlerdi. "Erken miras" kelimesinin birkaç kez geçtiğini hatırlıyorum. Kaşları birbirine çatıldı. "Açık ve net olan bir şey var ki o da durumdan pek de memnun olmadıkları. Bulmacanın tuhaf parçalarını bir araya getirdiğimde, ben küçük bir çocukken yaşanan ilk anlaşmazlığın ailemin seyahat tutkusuyla aynı zamana denk geldiği sonucuna vardım. Büyükannem ve büyükbabamın seyahatlerini finanse etmek için gelirin bir kısmını onlara vermeleri umuduyla satmaya hevesli olduklarından şüpheleniyorum - hayatlarını yaşamayı seçmelerine rağmen, annem çok para odaklıdır, her zaman bundan bahseder, bu yüzden durumun arkasındaki itici gücün o olduğunu ve babamın da onu takip ettiğini tahmin ediyorum, çok fazla teşvike ihtiyacı olduğunu sanmıyorum. Daha sonra, büyükannem ve büyükbabam emekli olmayı düşündüklerinde, sanırım annem ve babama kitapçının işletmesini devralmakla ilgilenip ilgilenmeyeceklerini sordular - büyükannem ve büyükbabam hala sahipleri olarak - ki annem ve babamı tanıdığım kadarıyla, isteyecekleri en son şey bu olurdu; satıştan elde edilecek para - ya da "erken miras" - çok daha çekici olurdu. Başını hızlıca bir kaşıdı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bu konuda kaçamak cevaplar vermelerine rağmen, düşündükçe aralarındaki yabancılaşmanın temelinde bunun yattığına daha çok ikna oluyorum. Ona şöyle bir baktı. "Ailem hakkında kötü konuşuyormuşum gibi geliyor ama gerçekten öyle değil. Sadece talihsiz bir durumu elimden geldiğince açıklamaya çalışıyorum.

"Anlıyorum ve kulağa çılgınca gelmiyor; büyükannen ve büyükbaban da aynı şeyi ima etmişti. Ve endişe verici bir şekilde, Florrie Harte'ların tam zamanlı işini kabul ederek Peter ve Suzanne Harte'ın Bay ve Bay H'yi satma planlarını suya düşürmüş gibi görünüyordu. Ed varsayımlarında haklıysa, bunun onları ne kadar kızdıracağını tahmin edebiliyordu; Bay ve Bayan Harte'ın emekli olma fikrini değiştiren şeyin ne olduğunu öğrenirlerse kendisine de kızacaklarından kuşkusu yoktu. Bu düşünce midesini sıkıştırdı. *En iyisi bunun üzerinde durmamaktı!* "Peki sonunda nasıl iletişime geçmeyi başardın?

Dönüp ona baktı, o mavi gözler kadının midesinde bir çarpıntı yarattı. "Yaklaşık altı ay önce annemlerin evinde yerde eski bir gazete parçası buldum - sanırım babamın daha önce karıştırdığı bir yığın kâğıdın arasından çıkmış olmalı. Bu bir makaleydi.

Micklewick Bay'deki kitapçının isim değiştirerek The Happy Hartes Bookshop adını aldığını bildiriyordu. Tahmin edebileceğiniz gibi, "Harte" ismini görünce hemen ilgimi çekti. Eğer bir şekilde bağlantılı değillerse neden annemle babamın elinde böyle bir şey olsun ki?

"Vay canına. Peki bunu onlara sordun mu?

"Asla olmaz! Daha önceki tutumları - yıllar önce olmasına rağmen - bundan bahsetmemenin en iyisi olduğunu düşündüm; içimde çok mutlu olmayacaklarına dair tuhaf bir his vardı ve ortaya çıkacak çığlık ve feryatlardan hoşlanmadım, bu yüzden bunu kendime sakladım. Biraz dedektiflik yaptıktan sonra büyükbabamın izini bulmayı başardım ve onunla temasa geçtim. Dürüstçe söyleyebilirim ki, bu şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydi.

"Peki Bay H, siz onunla birlikteyken bu olayla ilgili hiçbir şey söylemedi mi?

Ed başını salladı. "Hayır. Sorduğumda tek söylediği, annemle babamın kendilerine göre sebepleri olması gerektiği, bunun üzerinde durmamam gerektiği ve ona göre her şeyin zamanın tozu dumanı içinde unutulup gittiğiydi.

"Tıpkı onun gibi. Florrie sevgiyle gülümsedi. Böylesine cömert bir ruh Bay H'ye çok yakışıyordu.

"Keşke o makaleyi daha önce bulsaydım.

'Daha önce de söylediğim gibi, bence her şeyin bir nedeni vardır. Bence bu şekilde zamanlandı çünkü aileniz Bay H'yi yıpratmaya ve kitapçıyı satmaya ikna etmeye çalışamazdı; bu tür konuşmalar onu strese sokardı ve bunun için çok yaşlıydı.

Ed başıyla onayladı. "Hmm. Sanırım haklısın. Yüz ifadesi aniden karardı. 'Ve biliyorsun, sonunda onunla temas kurduğumu itiraf ettiğimde beklediğim gibi tepki vermediler; belki de Antigua'daki evle ilgili planları nedeniyle onu tekrar satmak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüler. Bu şansı bulamadıklarına sevindim. Rahatladığı her halinden belliydi.

Florrie bir an için onu inceledi; yüzünde büyükbabasınınkiyle aynı nezaket vardı ve onun anne babasıyla aynı soğuk kalpli, para odaklı kalıptan çıkmamış gibi görünmesi kalbini sevindirdi. "Ben de öyle. Görünüşe göre onunla tam da doğru zamanda iletişime geçmişsiniz. Ve Bay H dürüst olmak gerekirse ne kadar uzun sürdüğünü umursamadı; sadece seni tekrar hayatına aldığı için çok mutluydu. Hep söylediğim gibi, sürekli senden bahsediyordu.

'Bunu söylemen komik, bana en çok senden bahsederdi; ne kadar harika olduğundan, onun için bir torun gibi olduğundan,

Dükkân için, büyükannem için, onun için ne kadar çok şey yaptın. Sana tapardı; ikisi de tapardı.

Florrie hüzün onu içine çekerken başını öne eğdi. Soğuk yüzünden aşağı süzülen gözyaşlarının sıcaklığını hissedebiliyordu. "Ben de onları çok severdim; onlar benim hiç sahip olmadığım büyükanne ve büyükbabalarımdı. Kitap sevgisini paylaşırdık; aramızdaki bağ buydu. Çantasının içinden bir mendil çıkardı; gözlüğünü kaldırdı ve gözlerini sildi.

"Bu hiç paylaşamadığım bir şeydi. İleri derecede disleksik olduğum için okumak bir angarya ve kesinlikle korktuğum bir şeydi. Pişman bir yüz ifadesi takındı.

"Ah. Gözyaşları durdu ve burnunu çekti. "Neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum; eskiden disleksik bir öğrencim vardı ve bunun işleri ne kadar zorlaştırabileceğinin farkındayım.

"Öğrenci mi?

"Geçen yıla kadar haftada birkaç saat özel ders veriyordum.

"Ah. Ed başını salladı. 'Büyükbabamın bundan bahsettiğini hatırlıyorum. Ve haklısın, işleri zorlaştırabiliyor. Kendimi aptal gibi hissetmeme neden oldu.

'*Aptal* mı? Neden böyle düşündün?' Florrie onun böyle bir şey düşünmesinden dehşete düşmüştü.

"Babam; disleksi olayını anlamıyor. Tembel ve işe yaramaz olduğumu, öğrenmeye zahmet edemeyeceğimi söylerdi. Fikirlerime sahip çıkmazsam hiçbir şey yapamayacağımı, onlar için bir hayal kırıklığı olduğumu söylerdi.

"Ne? Florrie kıllarının diken diken olduğunu hissetti. Ailesi bundan daha kötü olabilir miydi? Ed'in babası, disleksinin kızının öğrenmesini nasıl etkilediğini bir türlü anlayamayan eski öğrencilerinden birinin annesine benziyordu. Florrie onu kibarca azarlamış, bu da genç kıza yardımcı olmak için bir yol kat etmişti. Ama şu anda Ed'in dik kafalı babasını bir güzel pataklamak istiyordu; böylesine cahilce bir görüşün etkilenmeye açık bir çocuğa verebileceği zarar affedilemezdi. 'Disleksik olmak kesinlikle aptal ya da tembel olduğunuz anlamına gelmez; insanların bunu söylemesi beni çileden çıkarıyor. Yardım etmenin pek çok yolu ve siz okuldayken mevcut olmayan kaynaklar var. Ve ben sabrın uzun bir yol kat ettiğini görüyorum.

Ed alaycı bir kahkaha attı. "Sabır, ha? Sahilin ince şeridinden onlara doğru koşan ve arkasından seslenen sahibini görmezden gelen golden retriever cinsi bir köpeğin kulaklarını karıştırmak için eğildi. "Merhaba dostum. Eğleniyor musun?" diye sordu. Köpek ayaklarının dibine bir top bıraktı, tüylü kuyruğunu geriye doğru süpürdü

Burnu kumla kaplı olan top ona umutla bakarken bir ileri bir geri gidip geliyordu. Ed topu kaptığı gibi kumsala fırlattı. "İşte, git yakala, delikanlı. Av köpeği bir anda peşinden koştu, Ed'in bakışları elindeki kumları fırçalarken onu takip ediyordu. "Neyse, bunların hiçbirinin önemi yok ve sizi yanıltmak istemem, annemle babam kötü insanlar değiller; sadece biraz kendi hayatlarına ve düşünce tarzlarına gömülmüş durumdalar. Onlar gerçekten de geleneksellik ve dokuzdan beşe bir yaşam tarzı tarafından kuşatılma fikrinden nefret eden özgür ruhlu bir çift; buraya yerleşip kitapçı dükkânını işletmeleri asla mümkün olmazdı. Onlara göre dünya keşfedilmesi gereken küçük bir yer ve ben kendi işimi yapabilecek yaşa gelir gelmez daha da fazlasını yapmaya heveslendiler.

"Tüm o seyahatlerle birlikte oldukça heyecanlı bir çocukluk geçirmiş olmalısınız. Kulağa cehennem fikri gibi geldiğini söylemekten hoşlanmıyordu.

"Bazı anları vardı ama çoğunlukla tedirgin edici buldum. Onların dünyayı dolaşan macera duygusu bana miras kalmadı; daha istikrarlı bir temeli tercih ederdim. Okulda her zaman yeni çocuk olmak eğlenceli değil, özellikle de disleksikseniz. Yanaklarını şişirerek yavaş bir nefes verdi. "Şaka yapmak insanı çabucak sertleştiriyor.

Florrie onun için bir sempati seli hissetti. "Tahmin edebiliyorum. Ailen ne iş yapıyor? Yaşamak için yani.

'Bulundukları yerde nelerin mevcut olduğuna bağlı. Hayata karşı oldukça bohem bir yaklaşımları var. Bar işi, pazar tezgahlarına yardım, annem ressam olduğu için resimlerini satıyor, babam İngilizce öğretmenliği yapıyor... ne olursa, gerçekten.

"Bu oldukça karışık bir şey.

"Bir de bana sor.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde durdular, ikisi de dalgaların kıyı şeridine doğru yarışını, havaya uçan spreyleri izlediler. Burada, Bay ve Bayan H.'nin yanında o çok arzuladığı mükemmel üs varken böyle hissederek büyümüş olması ne kadar da utanç vericiydi. Bundan emindi. Aklına kendi anne babası geldi; bırakın çocuklarını, başka hiç kimseyi umursamadan kendi ihtiyaçlarını ön planda tuttuklarını hayal bile edemiyordu. Onlara karşı ani bir sevgi patlaması hissetti.

Sessizliği ilk bozan Ed oldu. "Her neyse, büyükannem ve büyükbabam bir torun sahibi olmayı tamamen kaçırmış gibi görünmüyorlar; boşluğu doldurmak için sana sahipler.

Florrie kaşlarını çattı. Yanılıyor olabilirdi ama adamın sesinde bir burukluk sezdiğinden emindi. Şu anda ihtiyacı olan şey bu değildi. Denize bakan ahşap bir banka doğru yöneldi. Şimdi yanaklarını yakan ve kulaklarını tırmalayan acı soğuk rüzgâra doğru yürüyorlardı. Oturması, Ed'in sözlerini rüzgâr kulaklarında uğuldamadan özümsemesi gerekiyordu. "Ed, onların sahip olmadığım büyükanne ve büyükbabalarım olduğunu söylerken şunu kastetmemiştim-

Adam hemen arkasından geldi ve ağır adımlarla onun yanına oturdu. Sözleri zihninde dönüp dururken midesi çalkalanmaya başladı. 'Onların kalbinde asla senin yerini alamazdım. Asla,' dedi ciddiyetle.

'Özür dilerim, istediğim gibi olmadı. Şu anda kafam karmakarışık. Sadece her şeyi anlamlandırmaya çalışıyorum. İçini çekti. "Gerçekten öyle demek istememiştim. Dönüp ona baktı, gözleri hüzün doluydu.

Sorun değil. Benim de aklım karıştı. Almam gereken çok şey var.'

"En azından vasiyetnameyi öğrendiklerinde ailemin vereceği tepkiden korkuyorum. Bunun üzerine yüzünü buruşturdu.

Bu sabah öğrendiklerinden sonra düşünmek istediği son şey buydu. Florrie yüzleşmeyi seven biri değildi, hele de bundan zevk alan insanlarla. *Bay H, ne yaptınız?* Harte'ın vereceği tepkiden korktuğu için midesi endişeyle bulandı.

Yakındaki parmaklıklara bir martı kondu, tiz çığlığı kıyıya çarpan dalgaların sesiyle savaşıyordu. Bakışlarını iskelede balık tutan bir çift adama odakladı, yavaş bir nefes aldı, hava soğuk ve nemliydi. "Bunu sorduğuma inanamıyorum ama benimle birlikte bir kitapçının ortak sahibi olmaya ne dersin?

"Dürüst olmak gerekirse hala aklım almıyor. Hâlâ aklıma yatmadı. Ama tekrar söylemekten nefret etsem de disleksim yüzünden korkarım kitaplarla aram pek iyi değil. Ona komik bir yüz ifadesi takınarak gülümsemesine neden oldu.

Florrie tam konuşmak üzereydi ki, asfaltta ilerleyen tekerleklerin çıkardığı uğultu dikkatlerini çekti. Arkalarına baktıklarında Ando Taylor'ın kaykayıyla kendilerine doğru hızla geldiğini gördüler; sarı saçları beyzbol şapkasının altından fırlamıştı. Batik bir kapüşonlu sweatshirt üzerine bol bir deri ceket, neon spor ayakkabılar ve dizleri yırtmaçlı siyah dar bir kot pantolon giymişti.

"Hey, Florrie. Elini kaldırdı ve ona göz kırptı.

"Merhaba Ando," dedi düz bir sesle.

Ando Florrie'ye kendinden emin bir gülümseme fırlatıp kaykayını ayaklarıyla çevirmeye başladığında Ed'in kaşları havaya kalktı. Ando'nun havaya sıçrayışını, dizlerini göğsüyle aynı hizaya getirişini ve yere düşmeden önce yankılanan bir "Whoop!" deyişini marazi bir hayranlıkla izlediler. Zamanlamasını yanlış değerlendirmiş olmalı ki kaykayın üzerine geri inmek yerine topuğuyla ucuna çarptı ve öne doğru tökezledi, kollarını savurdu, kaldırıma yaklaştıkça yüzünde panik ifadesi belirdi. Son anda kendini toparlayarak, her zamanki havasıyla, kaykayını kolunun altına sıkıştırmış bir şekilde, hiçbir şey olmamış gibi ıslık çalarak uzaklaştı.

Florrie elini ağzına kapattı. Ed'le göz göze geldi ve ikili kıkırdayarak gülüştü. "Gülmememiz gerektiğini biliyorum ama gerçekten...

"Evet, ama yapmamak zor. Ed, Ando'nun kaykayını tekrar yere atıp zumlayarak uzaklaşmasını izledi.

"Bir yanım onun için üzülmekten kendimi alamıyor; insanların ona güldüğünü, onu bir şaka olarak gördüğünü fark etmiyor gibi görünüyor.

'Hiç kimse onunla bu konuda konuşmadı mı? Nazik bir şekilde söylenebilir mi?'

"Sanırım kardeşi denedi ama Ando'nun umurunda değil gibi görünüyor.

"Yeterince adil... Eğer kimseye zarar vermiyorsa... Ne iş yapıyor?

"Anlatılanlara bakılırsa pek bir şey yok; sadece kasabada serserilik yapmaktan ya da Jolly'de barı desteklemekten mutlu görünüyor. Dediğiniz gibi, zararsız biri.

Ed sırıtarak ve dirseğiyle onu dürterek, 'O da *senden* hoşlanıyor,' dedi.

"Oraya gitme! Florrie yüzünün kızardığını hissetti ve utancını gizlemek için çenesini ceketinin yakasına bastırdı.

"Hah! Ed'in sırıtışı geniş bir gülümsemeye dönüştü ve kadının içinde beklenmedik bir heyecan yarattı. "Ve sanırım bir şansı olduğunu düşünüyor.

"Hiç de öyle *değil*! Kolundaki sert kasları hissederek onu geri itti.

"Mesaj nedense ona ulaşmıyor. Ona alaycı bir bakış attı.

"Denemek istemediğim için değil.

"Hmm. Onu sallanmaya bırakmadığına emin misin? Anlıyor musun? Biraz eski, hevesli tutmak için kötü davranma stratejisi mi? Sanırım işe yarıyor. Adamın gözleri parladı, karşılıklı üzüntüleri bir anlığına unutuldu.

SIXTEEN

Hayley'den gelen ve bir müşterinin kitabının nerede olduğunu soran bir mesaj, Florrie'nin Ed'le konuşmalarına devam etme fırsatı bulamadan işe dönmesi gerektiği anlamına geliyordu.

'Bak, gerçekten geri dönmem gerekiyor ama buluşmak için müsait misin? Biliyorum, ikimiz için de hâlâ sindirmeye çalışıyoruz ama gitmeden önce kitapçı hakkında konuşmak iyi bir fikir olabilir. Telefonunu çantasına geri koyarken ona merakla baktı. Düşünecek çok şey vardı ve kısa konuşmalarından adamın kendisiyle ortak olmaktan memnun olup olmadığını anlayamamıştı. İçindeki küçük bir parça, herhangi bir şey konuşmaya fırsat bulamadan adamın çekip gitmesine şaşırmayacaktı, ki böyle bir şey olmamasını tercih ederdi.

Avuçlarını açtı ve gülümsedi. "Her zaman boşum; hiçbir planım yok, bu yüzden sana ne zaman uyarsa benim için iyidir. O hülyalı gözlerle ona öyle dikkatle bakıyordu ki, cevap verebilmesi için bir an geçmesi gerekti.

"Şey, önümüzdeki birkaç gün işteyim... Sanırım bu gece iyi olmaz? *Kaybolmadan yakala onu!* "Bir şeyler yemek için evime gelebilirsin. Annem dün kocaman bir çoban böreği bıraktı; devasa, altı kişilik bir aileyi doyurabilir. Hepsini tek başıma yiyeceğimi nasıl düşündü hiç bilmiyorum.

Ed'in yüzü aydınlandı. "Peki, eğer eminsen? Kulağa harika geliyor, çoban turtasına bayılırım.

"Dürüst olmak gerekirse, bana yardım etmiş olursun. Onun coşkusuna gülümsemekten kendini alamadı.

"Harika," dedi ona gülümseyerek. "Ne zaman inmemi istersiniz?

"Yedi gibi nasıl?"

"Mükemmel.

Ed'in ailesinin seyahatleri hakkında sohbet ederek yürüdüler, ta ki uçurum asansörünün ya da Viktorya dönemi mühendisliğinin bir parçası olan fünikülerin rezervasyon ofisine varana kadar. Florrie duyuru panosundaki sefer saatlerini kontrol etti, ama bir sonraki seferden önce yarım saat daha beklemesi gerektiğini görünce, soğukta beklemekten daha iyi olacağını düşünerek adımlarını atmaya karar verdi. Ed'le konuşmak için döndüğünde, tanıdık gri bir palto ve düz bir şapka giyen bir adam dikkatini dağıttı. Adam başını salladı ve ona kısa bir gülümseme verdi. "Günaydın," dedi geniş bir Kuzey Yorkshire aksanıyla.

"Günaydın," diye yanıtladı Ed'in aralarındaki etkileşime olan ilgisini hissederek.

"Kim o?" diye sordu sessizce. "Tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum.

Florrie kaşlarını çattı, rüzgâr yanaklarını ısırıyordu. "Hmm. Burada da aynı, onu son zamanlarda birkaç kez gördüm ama buralı değil. İkisi de yabancının kordon boyunca ilerleyişini ve ardından sahile inen basamakları çıkışını izledi.

"Tamam o zaman, bu akşam görüşürüz," dedi ona gülümseyerek. "Dört gözle bekliyorum. Sanırım ben de yol boyunca dolaşarak zaman öldüreceğim.

ve Eski Micklewick'i keşfetmek.'

"İyi eğlenceler, bu arada Mariner Caddesi'ndeki Fudge House'u ziyaret etmenizi şiddetle tavsiye ederim; kahveli fudge için ölünür.

"Tavsiye için teşekkürler, mutlaka uğrayacağım; tatlıya düşkünlüğüm var ve bu benim sonum olacak. Hâlâ ona gülümsüyordu. "Yedi gibi görüşürüz. Florrie ne olduğunu anlayamadan eğilip yanağına bir öpücük kondurdu ve Florrie'nin içinden bir elektrik akımı geçti. *Woah! Bu da nereden çıktı şimdi?*

Zihni allak bullak olmuş bir halde, ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, rüzgârın saçlarını bir o yana bir bu yana savurduğu adamın uzaklaşmasını izledi. Sahile doğru yarım düzine adım attı ve dar kum yayı boyunca uzun, kararlı adımlarla ilerledi, taşları toplayıp denize fırlattı. Son bir el sallamadan önce dönüp ona gülümsedi ve başka bir taş almak için eğildi.

Florrie onun ardından bakarken yakalandığı için içinden lanet okudu. Eli yanağına ve öpücüğün konduğu yere uzandığında yüzünün alev aldığını hissetti, aklı duygularıyla aynı anda gidip geliyordu.

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde merdivenleri tırmandı. Eğer biri ona bu yakışıklı yabancının Ed Harte olduğunu söyleseydi, ona aklını kaçırdığını söylerdi. İnançsızlıkla başını salladı. Ne birkaç hafta olmuştu ama.

* * *

"Bayan Davenport! Sizi görmek ne güzel. Arkadaşı o öğleden sonra kitapçıya geldiğinde Florrie rafların tozunu almakla meşguldü. Gerty yatağından fırladı ve mutlu bir şekilde kuyruğunu sallayarak oraya doğru koştu.

'Merhaba Gerty. Nasılsın kızım?' Bayan Davenport eğildi ve Labrador'un başını okşadı.

Elindeki kitabı raftaki yerine bırakan Florrie koşarak yaşlı kadına sarıldı ve ne kadar solgun göründüğünü fark etti. Bay H'nin kaybı onu çok kötü etkilemişti. "Nasılsınız?

'Ben dayanıyorum, tatlım. Ya sen? Bayan Davenport Florrie'nin ellerini tuttu, gözleri hüzünle doluydu.

'Ben iyiyim ama elleriniz çok soğuk. Gelin ve oturun. Sana bir fincan çay getireyim mi?'

"Bu çok hoş olurdu, ama sadece zamanınız varsa.

"Elbette zamanım var ve bugün hoş geldiniz.

Hayley onlara gülümseyerek, "Ben çaydanlığı açayım," dedi. "Sen Bayan Davenport'la kal, Florrie.

"Ah, Tanrı onu korusun, çok sevimli bir kız. Bayan Davenport, genç kızın parlak renkli giysileriyle dükkândan aşağıya doğru inişini izledi. "Ve bu kasvetli günlerde hoş bir renk cümbüşü. Florrie'ye baktı, soluk mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Florrie yutkundu ve kendi gözyaşlarını ısırarak geri çekti. "Öyle, şu anda onsuz kaybolurdum.

Gerty yatağına doğru ilerledi ve gürültülü bir homurtuyla yere yığılıp başını patilerinin üzerine koydu.

'Peki buradaki kitapçıda durum nasıl? Ona ne olacağını biliyor musun? Umarım hala bir kitapçı olarak kalır; kütüphane gittiğine göre onsuz ne yaparım bilmiyorum. Yaşlı kadının gözlerinde endişe vardı.

'Bunu söylemeniz çok komik ve lütfen bunu şimdilik gizli tutun ama bugün erken saatlerde Cuthbert, Asquith and Co'dan Bay Cuthbert ile tam da bu konuyu görüşmek üzere bir randevum vardı. Edward Harte'ın da orada olduğunu duyunca şaşırabilirsiniz. Onun adını söylerken kalbi çarptı.

"Aman Tanrım!" Florrie olaylı sabahının ayrıntılarını anlatırken Bayan Davenport'un gözleri büyüdü. Bay H'nin Ed'le yeniden bir araya gelmesinden arkadaşına sık sık bahsettiğinin farkında olmasına rağmen, Florrie Ed'in büyükbabasının izini nasıl sürdüğünden bahsetmemeye dikkat etti; eğer isterse bunu Ed yapabilirdi.

'Bu çok üzücü zamanda bir parça mutlu haber, tatlım. Bernard'ın seni çok sevdiğini hep biliyordum ve kitapçının yarısını sana bırakması da bunu kanıtlıyor.

"Yine de doğru gelmiyor. Bana sahip olmamam gereken bir şey verilmiş gibi hissediyorum.

'Saçmalık! Bernard'ı iyi tanırım ve acele ya da aptalca kararlar veren biri değildir. Bu konuyu uzun uzun düşünmüştür ve kitapçıyı neden genç Edward'la birlikte senin almanı istediğini anlayabiliyorum. Çok mantıklı; daha iyi ellere bırakamazdı. Sence Edward kendi payını alıp seninle birlikte çalışacak mı?'

Hissesi onda kalsın mı? Bayan Davenport'un sorusu Florrie'nin düşüncelerini durdurdu; Ed'in kitapçıdaki hissesini elinde tutmak istemeyebileceğini düşünmemişti. Ed'in kitaplarla geçinemediğine dair sözleri birdenbire yeni bir anlam kazandı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, henüz her şeyi anlamaya fırsatımız olmadı. Bu akşam evime gelip bu konuda konuşacak; bakalım o zaman ne diyecek. Adam ona satacağını söylerse ne hissedeceğini bilmiyordu. Dodgy Dick'in bir görüntüsü zihninde belirdi ve göğsünde bir endişe sıkışmasını tetikledi.

Bayan Davenport Florrie'nin elini okşadı. "Bunu yapmaması delilik olur, burası çok güzel bir iş yeri ve yeni fikirler tam da ihtiyacı olan şey - Bernard onu hep zamana uydurmaya çalıştığın için sana gülerdi, ama şimdi yapabiliyorsun. Bunu görmek için burada olmaması çok yazık.

Florrie'ye sevgiyle gülümsedi. "Ona saygısızlık etmek istemem, çok iyi bir adamdı ve Dinah'yla birlikte yıllar boyunca benim için iyi birer dost oldular, ama Mutlu Hartes Kitabevi'nin başına biraz genç kan gelmesine ihtiyacı var; sen ve onun hakkında duyduklarıma göre genç Edward mükemmel bir ikili olacaksınız.

Florrie, Ed'in ailesinin bunu kabul edeceğinden şüpheliydi.

SEVENTEEN

Florrie mutfağındaki masanın üzerindeki eski, işlemeli masa örtüsünü düzeltirken kapı çalındı. Duvardaki saate baktığında saatin tam olarak akşam yedi olduğunu gördü. Gerty havladı ve yatağında kıvrıldığı yerden sıçrayarak koridorda koşmaya başladı. Florrie de arkasından gitti ve aynada kısa bir süre durup hızla kulaklarının arkasına sıkıştırdığı saçlarını kontrol etti. Nabzı bir kademe daha hızlandı ve midesinde yabancı bir şeylerin döndüğünü hissetti. Derin bir nefes aldı ama kapıyı açarken yüzüne yayılan geniş gülümsemeyi durdurmak mümkün değildi.

"Merhaba," dedi, Ed'in uzun boyunun kapı aralığını doldurduğunu fark ettiğinde kalbi hızlı bir sıçrama yaptı. Arkasında gökyüzü alacakaranlığa doğru kayıyor, Viktoryen tarzı sokak lambaları titreşerek canlanıyordu. Tek başına bir karatavuk karşı bahçedeki çitten uzaklaşıyor, geceyi geçirmeden önce son ötüşünü yapıyordu.

"Merhaba," dedi Ed, yüzünde insanın içini ısıtan bir gülümseme vardı ama Florrie onun gözlerinin altında gizlenen hüznü ima eden koyu gölgeleri fark etti.

Gerty ona doğru atıldı, kuyruğu büyük bir coşkuyla sallanıyordu, tüm vücudu kıpır kıpırdı. Birkaç kez kendi etrafında döndükten sonra koridorda havalandı ve tekrar geri dönüp tüm performansı tekrarladı.

"Gerty'yle tanış," dedi Florrie eğlenerek.

"Merhaba Gerty," dedi Ed, kız bacaklarına sokulurken gülerek.

"Sizinle tanıştığına memnun olduğu izlenimini edindim," dedi Florrie. Bay H öldüğünden beri onu en canlı gördüğü andı.

'Ve sonunda onunla tanıştığım için çok memnunum. Büyükbabam ondan büyük bir sevgiyle bahsederdi.

"Bu beni şaşırtmadı; onun üzerine titrerdi.

"Nedenini anlayabiliyorum, o harika bir kız.

"İşte o. Florrie gülümsedi, gözleri adamın yüklü ellerine kaydı. "Ah, ne kadar kabayım, lütfen içeri girin - tabii içeri girebilirseniz. Haydi Gerty, sakin ol ve Ed'in kapıdan geçmesine izin ver.

"Teşekkürler. Ed koridora adımını atarken ayaklarını paspasa silerken soğuk ve tuzlu bir havayla karşılaştı. 'Mmm. Burası çok güzel kokuyor; annenin çoban pastasına dalmak için sabırsızlanıyorum.

"Genelde oldukça lezzetli olduğuna kefil olabilirim. Kapıyı arkasından kapatarak akşamın serinliğini dışarıda bıraktı. "Sana bir içki getireyim mi? Şarap, bira ya da çay?

"Senin sahip olduğun şeye sahip olduğum için mutluyum. Adamın ona bakışı midesindeki kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Florrie en son ne zaman bir erkeğin -hele de Graham'ın- böyle bir tepki verdiğini hatırlamıyordu ve bu onu biraz rahatsız etmişti.

'Normalde hafta ortası içmem ama bu istisnai bir durum, o yüzden buzdolabında bir şişe şarabım var. Pinot Grigio olur mu?'

"Kulağa hoş geliyor. Aslında, sana bunları verebilir miyim?" Papatya Zinciri Çiçekçisinin logosunu taşıyan selofana sarılmış parlak renkli çiçeklerden bir demet ve bir şişe Chardonnay uzattı. "Oh, tavsiyene uydum ve şekerleme dükkanına uğradım - ki söylediğin kadar güzeldi - ve sana bundan biraz almadan gelemezdim. Cebinden kahverengi bir kese kâğıdı çıkardı, açtığında içinden şekerli bir tatlılık bulutu çıktı.

'Ooh, kahveli şekerleme! Benim favorim. Ona gülümseyerek baktı, bu jestinden ve hatırlamış olmasından çok etkilenmişti.

"En azından puding için bir şeyler getirebilirim," dedi, yine o gülümsemesini göstererek.

"Gerçekten gerek yoktu, ama daha güzel bir şey düşünemiyorum.

"Merak etme, seni unutmadım Gerty. Cebini karıştırdı ve çiğnenebilir bir çubuk çıkardı. Gerty onun önüne oturdu, gözleri lokmanın üzerinde delikler açıyordu. "Bunu şimdi ona verebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki; hayır dersem çok üzülür. Beklemekten patlamaya hazır gibi görünen Labrador'u görünce ikisi de kıkırdadı. Adam çiğnemeyi ona uzattı, o da nazikçe aldı ve mutfağa doğru tırıs gitti.

"İçeri gelin," dedi Florrie. Ed onu takip ederek aydınlık koridorda ilerledi, ahşap merdiveni geçti ve Viktorya dönemine ait antika örneklerin bir araya getirildiği koleksiyonun önünde durdu.

"Bunlar Lark'ın dükkanından," dedi.

"Böyle dizildiklerinde harika görünüyorlar.

"Teşekkür ederim, onları topluyorum. Aslında kulübenin etrafında birkaç tane daha var.

Ed ceketinden kurtulduktan sonra, çoban turtası ısınırken çift masada rahatça oturdu. Ed şarabı doldurdu ve Florrie ona gününün nasıl geçtiğini ve Old Micklewick'te dolaşmaktan keyif alıp almadığını sorarak kibar bir sohbete daldılar. Ed de ona kitapçıda geçirdiği öğleden sonrasını sordu ve Florrie de ona büyükbabasının bahsettiği Bayan Davenport'tan bahsetti.

"Tatlı bir hanımefendiye benziyor; büyükbabamın onda bir yalnızlık havası olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Mmm. Çok hoş biri ve Bay H yalnız göründüğü konusunda haklıydı. Bu yüzden onu her zaman kitapçıda bir fincan çay içmek için bize katılmaya teşvik ettim.

Florrie, ikisinin yemek boyunca eski dostlar gibi sohbet ettiklerini ve daha ne olduğunu anlamadan her lokmanın mideye indirildiğini görünce çok şaşırdı.

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi çoban pastası olmalı. Ed sandalyesine geri oturdu ve karnını ovuşturdu. "Annene övgülerimi ilet, çok lezzetliydi.

'Ev yemeklerinin üstüne tanımam. Söylemeliyim ki, annemin çoban turtası en iyisidir ve kızarmış yemekleri için ölünür. Florrie de arkasına yaslandı, kendini Bay H'nin ölümünden beri hiç olmadığı kadar neşeli hissediyordu. Hâlâ ağzında kalan zengin kırmızı şarap sosunun ve peynirle kaplanmış patates püresinin kremsi tadının tadını çıkarıyordu.

Ed memnun bir gülümsemeyle, "Eğer az önce tattıklarım bir şey ifade ediyorsa, buna inanabilirim," dedi.

"Saf rahat yemek.

Başıyla onayladı. "Konfordan bahsetmişken, kulübeni çok sade yapmışsın Florrie. Adam adaçayı yeşiline boyanmış mutfağa, çam ağacından yapılmış şifonyerin üzerindeki eski tabak çanak koleksiyonuna bakıyordu. Adamın sesinde hüzünlü bir ton sezdi. Muhtemelen doğru dürüst ev diyebileceği bir yer olmayan huzursuz çocukluğuyla ilgiliydi. Onun için başka bir sempati duygusuna kapıldı.

'Teşekkür ederim; satın aldığımda şanslıydım; biraz tadilata ihtiyacı olduğu ve bölge o zamanlar pek de cazip olmadığı için çok ucuza aldım. Şimdi, evler neredeyse piyasaya çıkar çıkmaz kapışılıyor.

"Hayal edebiliyorum.

'Birkaç hafta önce hepimizin mektup kutularına, evlerimizi "rekabetçi" bir fiyatla satın almayı teklif eden birinden gelen bir not bırakıldı.

Ed şarap bardağına uzandı. 'Sakın bana daha önce bahsettiğin adam olduğunu söyleme. Adı neydi? Dodgy Des mi?'

"Dick," dedi Florrie.

"Buna gerek olduğundan emin değilim. Ed'in sesi aniden ciddileşmişti.

Florrie'nin yüzü düştü. "Ah... hayır... sana aptal demiyordum-" Adamın gözlerinde dans eden eğlenceyi fark etti, kırgın ifadesiyle çelişiyordu. "Ah. Kaşları yukarı kalktı ve muzipçe sırıttı. "Yani ona Dodgy *Dick* deniyor, Dodgy *Des* değil. Kıkırdadı.

"Ah, bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Sırıtışı genişledi.

Devam etti. "Her neyse, hiçbirimiz nottaki şirket ismini tanımadık, ama son haftalarda onu ve karısını bu sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşırken gördüm, sanki evlere değer biçiyorlarmış gibi.

"Gerçekten mi? Gözdağı vermek için çalışıyor gibi görünüyor'.

"Oh, tam olarak yaptığı şey bu; aslında oldukça uğursuz olabiliyor. Florrie'nin omurgasında bir ürperti belirdi. "Notların arkasında onun olduğuna bahse girerim. Bir an durdu, Ed'e Dodgy Dick'in dükkâna yaptığı ziyaretten ve gösterdiği ilgiden bahsedip bahsetmemeyi düşündü. Ama bir şey onu geri çekilmeye zorladı. "Benimkini doğrudan ateşe attım; küçük evimi seviyorum ve onu satmamın hiçbir yolu yok, en azından ona.

"Ben de satmak istemezdim, bu kadar rahat bir atmosfere sahip bir yerde bulunduğumu hatırlamıyorum.

"Sanırım hissettiğin şey muhtemelen annemin çoban böreğinin artçı etkileri," dedi utangaç bir kahkaha atarak, yüzü kızararak

İltifat.

"Hayır, bu sana bağlı Florrie. Burayı nasıl dekore ettiğin, duvarlara aşıladığın mutlu hisler; arkadaşın Lark'ın deyimiyle senin "auran".

Birdenbire aralarında uçuşmaya başlayan kıvılcımları görmezden gelmeye çalışarak yutkundu. "Ah, doğru. Teşekkür ederim.

Ed Gerty'ye baktı ve elini onun ipeksi siyah başının üzerinde gezdirdi. Labrador'un kuyruğu mutlu bir şekilde yerde sallanırken, Gerty ona hayranlıkla bakıyordu.

"Gerty'nin onay mührünü aldın. Aralarındaki inkar edilemez kimyayla nasıl başa çıkacağını bilemeyen Florrie başka ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Evet, en azından bunu anladım. Dikkatini en ufak bir şikâyeti olmayan Gerty'nin üzerinde yoğunlaştırmaya devam etti.

'Oturma odasında rahat bir koltuk kapmaya ne dersiniz? Tabii senin gitmen gerekmiyorsa? Gariplikten kurtulma zamanı.

"Bana uyar; acele etmem için bir neden yok, pansiyonda beni bekleyen bir tek odam var.

'Harika! Sen şarabı al, ben de şekerlemeleri getireyim,' dedi, adamın sesindeki yalnızlık izine takılmamaya çalışarak.

EIGHTEEN

Florrie, Ed gelmeden önce oturma odasındaki ateşi yakmıştı. Yalanan alevler şimdi azalmış, ızgarada parlayan bir taban bırakarak odayı sıcak ve rahat bir hale getirmişti. Masa lambalarını yaktıktan sonra kavisli cumbalı pencereye gitti ve gecenin perdelerini çekti.

Kanepeyi işaret ederek, "Otursana," dedi.

Ed yere çöktü, Gerty de ayaklarının dibine yerleşti. 'Ne güzel bir oda,' dedi. 'Dodgy Dick'e satmak istememenize şaşmamalı; burası benim olsaydı asla ayrılmak istemezdim.

Florrie şöminenin yanındaki rafta duran tabletinin üzerine eğilmiş, en sevdiği hafif klasik müzik listesini seçiyordu. "Bunu kimseye satmak istemiyorum, sadece onun gibilere değil. Ed'in gözlerinin üzerinde olduğunun farkında olarak ateşi yeniden körükledi ve kanepenin sağındaki, Ed'e en uzak koltuğa doğru yöneldi.

İkili rahat bir sessizlik içinde otururken, hoparlörlerden rahatlatıcı bir müzik yayılıyordu. Ed ayakkabılarını çıkarmış ve dalgın dalgın Gerty'nin uzattığı karnını ayağıyla ovuyordu. Labrador keyifle inledi ve bacaklarını uzattı. Florrie Ed'le göz göze geldi ve başını sallayarak sevgiyle gözlerini devirdi. "Cidden, nasıl biri?

"Gerty, sana hiç yaşlı bir fahişe olduğunu söyleyen oldu mu?" dedi, ona bakıp kıkırdayarak.

Gerty hayranlıkla arkasına baktı ve biraz daha inledi.

"Söylemeliyim ki Gerty, bir hanımefendiye hiç yakışmayan bir davranış bu. Florrie kıkırdamaktan kendini alamadı. 'Onu daha önce hiç böyle görmemiştim, normalde oldukça çekingendir, ama sana gerçekten alıştı. Onu bu kadar mutlu görmek çok güzel; zavallı kız büyükbaban öldüğünden beri çok durgun.

Bay H'yi kaybetmekten bahsetmek odanın içindeki mutluluğu çekip aldı ve Ed'in yüzüne bir gölge düştü. Florrie boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti, kederinin aniden geri dönmesi onu şaşırtmıştı. Ed'le geçirdiği son birkaç saat ona üzüntüsünü unutturmayı başarmıştı ve Ed için de aynı şey geçerli gibiydi.

Görünüşe göre değişikliği fark eden Gerty doğrulup başını Ed'in kucağına dayadı ve Ed onu okşayıncaya kadar inledi. "Sorun yok kızım," dedi yumuşak bir sesle.

Florrie'nin gözleri yaşlarla doldu ve Ed'in fark etmemiş olmasını umarak gözlerini kırpıştırdı. Şarabından bir yudum aldı.

"Yas tutuyorum ama buna hakkım olmadığını hissediyorum; onunla çok az zaman geçirdim. Gözleri hâlâ Gerty'nin üzerindeydi.

"Yas tutmakta sonuna kadar haklısın; o senin büyükbabandı ve iletişime geçerek küçük bir çocukken aranızdaki özel bağı yeniden canlandırmış oldun. Onun üzüntüsünün ağırlığını hissedebiliyordu.

"Belki. Yargılayıcı bir iç geçirdi. "Onunla fazla vakit geçirememek yeterince kötü, ama keşke ölmeden önce büyükannemi görme şansım olsaydı. Annemle babamın yalanları ve sırlarıyla ilgili cevaplamaları gereken çok şey var.

Florrie bunu daha iyi ifade edemezdi. Bencil ve dik kafalı tavırları, üç kişiyi sevgi dolu bir ilişki kurmaktan mahrum bıraktıkları anlamına geliyordu. Ona göre bu kalpsizlikten başka bir şey değildi. "Dinle Ed, büyükbaban böyle düşünmeni istemezdi, gerçekten istemezdi. O her zaman çok pozitifti, her şeye iyi tarafından bakardı. Büyükanneni görebilseydin iyi olurdu, bunu inkar edemem ama içinde bulunduğunuz durum bunun mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Üçünüzün de trajik bir durumla karşı karşıya kaldığınız gerçeğinden kaçış yok. Suç doğrudan ebeveynlerinizde, sizde ya da Bay ve Bayan H'de değil." Sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu anlatabilmek için dikkatle ona baktı.

"Onları daha fazla zorlayabilirdim.

"Yapabilir misin? Gerçekten mi? Ailen hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, itmek onları her zaman zorlayacakmış gibi geliyor.

Daha fazla. Kendini suçlamayı gerçekten bırakmalısın. Bunların açık bir açıklaması olmasa da, hayat bazen karşımıza böyle şeyler çıkarır. Ancak, daha önce de söylediğim gibi, her zaman her şeyin bir nedeni olduğunu düşünüyorum, o anda ne kadar hoşumuza gitmese de. Bu nedenle, "keşke" ya da "ya olsaydı" diye düşünmek yerine, büyükbabanızla temas kurduğunuz ve bunun sonucunda birlikte harika zaman geçirebildiğiniz gerçeğine odaklanın. *Mutlu* şeyleri düşünün. Onun hayatına ne kadar *mutluluk* getirdiğinizi düşünün. O da böyle yapmanızı isterdi.

Ed bakışlarını şarap kadehinden kaldırdı ve yavaşça nefes verdi. "Teşekkür ederim," dedi yüzünü ona dönerek. "Bu gece buraya geldiğim için çok mutluyum, beni bir kasvet girdabına doğru savrulmaktan kurtardınız.

"Sorun değil. Dudaklarını gülümsemeye zorladı, aniden havayı yumuşatma ve önceki rahat atmosferi geri getirme ihtiyacı hissetti. Dizlerini sıvazlayarak Gerty'nin sıçramasına neden oldu. "Şu kahveli şekerlemeden biraz ister misin?

Ed üzüntü pelerinini silkerken yüzü aydınlandı. "İşte şimdi konuşuyorsun.

"Sizin için de uygunsa, bize küçük bir fincan kahve yapayım, çünkü şekerlemenin bu şarapla çok iyi gideceğini sanmıyorum.

İçten bir kahkaha attı ve bu kahkaha kasvetli havanın son kalıntılarını da ortadan kaldırmaya yardımcı oldu. 'Daha fazla katılamazdım. Hadi, sana yardım edeyim.'

Çok geçmeden oturma odasına geri döndüler, kanepede yan yana oturuyorlardı, önlerindeki küçük masada bir tepsi kahve vardı, Gerty'nin gözlerini diktiği bir tabakta şekerleme duruyordu.

"Buyurun - merak etmeyin, kafeinsiz; bütün gece duvarlara tırmanmayacaksınız. Florrie ona bir fincan kahve uzattı, kahvenin zengin aroması buharın içinde yükseliyordu. Adam fincanı ondan alırken parmakları birbirine değdi ve Florrie'nin kolunda bir elektriklenme oldu. "Oh!

Ed'in de fark etmemiş olmasını umarak arkasına yaslandı ve şu anda aralarında dans eden her neyse onun titreşimini görmezden gelmeye çalıştı. Söyleyecek bir şeyler aradı. "Londra'da yaşamak nasıl bir şey? Nedenini bilmiyordu ama Ed'in bir tür boho apartman dairesinde tek başına yaşadığını hayal ediyordu, biraz dağınıktı, etrafta sanat eserleri vardı.

Boğazını temizledi. 'Çılgın, canlı, gürültülü, buradan çok farklı. Bir süredir orada bir dairem var ama birkaç haftadır Hawaii'de ailemin yanında kalıyorum; altı aylığına orada bir yer kiraladılar.

Bu onun güneşten öpülmüş tenini ve saçlarındaki röfleleri açıklıyordu. 'Hawaii mi? Güzel olmalı.'

"Gerçekten de zorunluluktan oldu. Kız arkadaşımdan ayrılmıştım ve işler biraz kızışmıştı. Aramıza biraz mesafe koymanın ikimiz için de en iyisi olacağını düşündüm, o eşyalarını dairemden taşırken ben de ortalığın yatışmasını bekledim. Ailemin küçük teknelerini boyamak için yardıma ihtiyacı vardı, o yüzden...' Omuz silkti.

"Ah, doğru ya. Bay H'nin Ed'in kız arkadaşının biraz sinirli olduğu hakkındaki sözleri aklına geldi ve bu yüzden mi uzaklaşmak istediğini merak etti.

"Maalesef planladığımız gibi gitmedi. Parmaklarını saçlarında gezdirerek hafifçe karıştırdı. "Hâlâ kızgındı, bu yüzden seni şehirde gördüğüm gün aceleyle Londra'ya dönmek zorunda kaldım. Bir komşum aradı ve birinin daireme girip ortalığı dağıttığını söyledi. Meğer Luella ülkeye döndüğümü duymuş ve "konuşabilmek" için daireme gelmiş. Orada olmadığımı öğrenince de evi dağıtmış.

"Aman Tanrım. Florrie elini ağzına bastırdı. Nedenini sormak için yanıp tutuşuyordu ama meraklı ya da tecessüslü görünmek istemiyordu.

'Evet, oldukça değişken olabiliyor. Beni başka biriyle görüşmekle suçladı - görüşmüyordum. Bir an durdu, alt dudağını kemirdi, ifadesi karardı. "İşler giderek kötüye gidiyordu; en ufak bir şey onu kızdırabilirdi. Sinirlendiğinde yemek tabaklarını duvara fırlatmaktan ya da eşyaları kırmaya başlamaktan çekinmiyordu; elimde hiç kupa kalmadığına şaşırıyorum. Ve duymak istediği şeyi söylemediğimde avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı. Hem benim için hem de komşular için dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı ama o bunu seviyor, bundan zevk alıyor gibiydi; bunu gözlerinden okuyabiliyordunuz.

Florrie dikkatle dinliyor, hikâyesini anlatırken Ed'in yüzünde beliren acıyı izliyordu. Böyle bir ilişki içinde olmayı hayal bile edemiyordu; kulağa korkunç geliyordu.

"Sonunda daha fazla dayanamadım ve ona ayrılmamızın daha iyi olacağını düşündüğümü söyledim.

Florrie kupasından bir yudum alarak, "Sanırım bunu pek iyi karşılamadı," dedi.

Ed alaycı bir kahkaha attı. "Buna inanamıyordu, ilişkimizin zehirli olduğunu göremiyordu. Tartışmalarımızın birbirimize duyduğumuz tutkunun bir göstergesi olduğunu söyledi ve bunun iyi bir şey olduğunu düşündü. Evlenme teklif etmemi beklediğini söylediğinde yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsiniz.

"Teklif mi? Florrie neredeyse kahvesini yudumlarken boğuluyordu.

Ed yavaşça başını salladı. "Evet, bana birlikte iyi olduğumuzu düşündüğünü, her zaman uzun soluklu olacağımıza inandığını söyledi. O zamana kadar anneme ne kadar benzediğini fark etmemiştim. Ve inanın bana, ihtiyacım olan son şey annemle babamınki gibi bir ilişki içinde olmak; bir anda patlak veren durumlar ve bir anda her şeyin sevgi dolu olması. Buna ayak uyduramam; bunun ne kadar yıkıcı olabileceğini gördüm.

Florrie, Bay H'nin Luella'yı dengesiz biri olarak tanımladığı konuşmayı hatırladı; Luella'nın kendisine kimi hatırlattığını söylememek için kendini zor tutmuştu. Ed'in annesinin adını söylemek üzere olabilir miydi?

"Bana veda ederken söylediği sözler, ailemin haklı olduğu, işe yaramaz, hayal kırıklığı yaratan biri olduğum ve arkamda o olmadan hiçbir işe yaramayacağımdı. Yorgun bir iç geçirdi. "İşe yaramaz ve hayal kırıklığı. Bu kelimelerin beni takip etmek gibi bir alışkanlığı var.

Florrie'nin kalbi onun için sıkıştı. 'Ne olursa olsun, bana göre şanslı bir kaçış yaşadınız. Luella belli ki yıkıcı davranışlarının başkalarını nasıl etkilediğini göremiyor. Kendini cesur hissederek devam etti. "Biliyorum, haddimi aşmak gibi görünebilir ama bence biraz öfke kontrolü danışmanlığından faydalanabilir.

"Bunu ona öneren kişi ben olmak istemezdim! Ed alaycı bir kahkaha attı. 'Mesele şu ki, bir modelin oluştuğunu görebiliyorum; onun gibi uçarı kadınlara - ya da arkadaşım Dev'in tanımladığı gibi "dengesiz" kadınlara - çekiliyor gibiyim. Flört geçmişimin ateşli kadınlarla yaşadığım başarısız ilişkilerle dolu olduğunu söylemekten gurur duymuyorum.

Florrie'nin aklından Ed'in, çocukluğunda anne babasının davranışlarını gözlemlediği için istikrarsız ilişkilere yönelmiş olabileceği geçti. Belki de bilinçaltında bunun bir norm olduğunu düşünmeye şartlanmıştı. 'Bu kalıbı kırmayı hiç düşündünüz mü? Daha yumuşak mizaçlı biriyle çıkmayı düşündün mü? Kendisini ima ettiğini düşünmemesini umarak kızardı.

Kahvesinden bir yudum aldı. "Sanırım ihtiyacım olan şey biriyle çıkmaya tamamen ara vermek. Stresten bıktım ve tek başıma daha iyi olacağım sonucuna vardım. Bu şekilde, kendimden başka kimse için işe yaramaz bir hayal kırıklığı olamam. Ed'in bakışları şömineye kaydı, saçakları gözlerinin üzerine düştü.

Florrie'nin kalbi onun için çarpıyordu. Anlatılanlara göre zor zamanlar geçirmişti. Ve onun çocukluğu kendisininkinin tam tersi olmuştu. Sevildiğini ve güvende olduğunu hissettiği yerleşik bir ortamda büyümüştü; Ed'in hikayesini duymak bunun değerini daha da iyi anlamasına neden oldu.

Florrie onun moralini düzeltmek için hızlıca düşündü. 'Bir süredir Hawaii'de kaldığınızı söylemiştiniz, çok güzel bir yere benziyor. Geri dönmeyi düşünüyor musun?

"Çok güzel bir yer - resim yapmak için harika bir ilham kaynağı, ben de hayatımı böyle kazanıyorum - ama kendimi oraya yerleşirken göremedim. Ailem de öyle düşünmüyordu; onlar hala bir yerde uzun süre kalabilecek gibi görünmüyorlar.

Florrie başını salladı; böylesine huzursuz bir yaşam tarzı, sürekli bir ülkeden diğerine sürüklenmek ona pek çekici gelmiyordu. Ed'in çocukken neden daha istikrarlı bir yere sahip olmayı arzuladığını anlayabiliyordu. Avukatın ofisinde söylediği bir şey birden aklına geldi. "Bir ev satın almayı planladıklarını sanıyordum... neredeydi? Yeri bulmak için beynini zorladı.

"Antigua.

Antigua. Bu kadar. Yani bu artık kök salmaya hevesli oldukları anlamına gelmiyor mu?

"Tam tersine. Seyahatlerine devam ederken evi kiraya vermeyi ve sadece kullanılmadığı zamanlarda orada kalmayı planlıyorlardı. Parmaklarıyla saçaklarını geriye doğru itti. "Anladığım kadarıyla, orayı satın almadan önce araştırmanız gereken çok şey var, etrafından dolaşmanız gereken bir sürü bürokrasi var, bu yüzden her şey hala havada. Fikirlerini çok sık değiştiriyorlar, bu yüzden söylediklerini asla ciddiye almıyorum.

Florrie ilk kez ailesinin Ed'in ailesi gibi olmadığına şükrettiğini hissetmiyordu. Paula ve Charlie tıpkı onun gibi evcimen insanlardı.

Utanç dolu bir kahkaha attı ve gülümseyerek ona döndü, bacağını istemeden onunkine bastırdı ve kadının içinden tanımlanamaz bir şey geçirdi. "Dinle, bunun için üzgünüm, hayat hikayemi seninle paylaşmayı beklemiyordum; şaraptan olmalı. Umarım beni affedebilirsin. Genelde bu kadar bencil, sıkıcı, yaşlı bir osuruk değilimdir.

"Gerçekten affedilecek bir şey yok," dedi gülerek. "Ve sen bunların hiçbiri değilsin. Konuşmaları onun hakkında daha fazla fikir edinmesini sağlıyordu ve gördüklerinden gerçekten hoşlandığını fark etti.

Ayaklarını altına alarak, düşünceleri Bay H'nin vasiyetine, Ed'in ailesinin vasiyetin içeriğiyle ilgili haberleri nasıl karşılayacağına geri döndü. Bir endişe dalgası

içinden vuruldu. 'Annen ve babanla konuşma fırsatın oldu mu? Vasiyet hakkında yani.

Dudaklarını birbirine bastırdı, ifadesi karardı. "Hayır, onları ele geçiremedim, ki bu yeni bir şey değil. Mizahtan yoksun bir kahkaha attı.

Florrie başıyla onayladı ve detay vermesini bekledi. Açıklamayınca, "Peki sence nasıl karşılayacaklar?" diye sordu.

Ed yanaklarını şişirerek nefesini güçlükle bıraktı. "Bunun benim için büyük bir şok olduğu inkâr edilemez - yani, öğrendiklerinde muhtemelen onlar için daha da büyük bir şok olacak. Dediğim gibi, büyükbabamın öldüğünü duyduklarında...' Durakladı, düşünceleri açıkça acı vericiydi. Yutkundu. "Büyükbabamın öldüğünü duyduklarında, parayla ne yapacaklarına dair büyük planlar yapmadılar - seyahat çok öne çıktı. Dinlemesi kolay olmadı, orası kesin. Taş kalplilikleri beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor, bu yüzden dürüst olmak gerekirse haberin çok iyi gitmeyeceğini umuyorum. Yüzünü buruşturarak ona baktı. "Korkarım kendinizi hazırlasanız iyi olur.

Olamaz! Florrie suçluluk duygusunun derisini diken diken ettiğini hissetti. Bay H'nin cömertliğini gerçekten hak etmemişti ama Ed'in ailesinin öfkesini de hak etmemişti. "Benim için de büyük bir şok oldu, bu yüzden benim katılımım onlar için daha büyük bir şok olacak. Gözlerini başka tarafa çevirdi, yeni bulduğu durumu anlamlandırmaya çalışırken içinde bir korku hissi yükseliyordu.

O sabah avukatın ofisinden ayrıldığından beri Florrie'nin zihni Bay H'nin vasiyetinin sonuçlarıyla çalkalanıyor, hisseyi reddetmekle minnetle kabul etmek arasında gidip geliyordu. Eğer kabul etmeyi seçerse, Happy Hartes Kitabevi'ni mümkün olan en iyi hale getirme niyetiyle hareket edecekti. Ve eğer kabul etmezse... şey, bu bir şekilde doğru görünmüyordu. Endişelerini ailesine açmıştı ve onlar da yarısını kabul etmemeyi düşünmesine bile şaşırmışlardı.

"Ama bu saygısızlık olur, Florrie, tatlım," demişti annesi. 'Bay H o yüzde elliyi senin almanı istiyordu ve anlaşıldığı kadarıyla sana ve Ed'e gitmesini sağlamak için çok uğraşmıştı.

"Annen haklı," demişti babası. 'Bay H'nin isteklerine karşı geldiğini düşünürse ne kadar incineceğini hayal et.

Sözleri onu düşünmeye sevk etmiş ve şüphelerini -suçluluktan bahsetmiyorum bile- yatıştırmak için bir yol kat etmişti ama şimdi burada Ed'le oturuyordu,

Ailesi hakkında konuşurlarken, endişeleri bir kez daha su yüzüne çıkmıştı.

Bayan Davenport'un sorusu aklına takıldı ve endişelerini daha da artırdı. "*Sizce genç Ed kendi payını alacak mı?*" Ama bilmek için yanıp tutuşsa da, Florrie ona doğrudan sormak istemedi. Bunun yerine, "Ne yapacağınızı düşünmeye fırsatınız oldu mu?" diye sordu.

"Aslında tek düşündüğüm

buydu. "Ah? Nefesini tuttu.

NINETEEN

"Aslında kendimi biraz yol ayrımında hissediyordum, özellikle de büyükbabamla tekrar temasa geçtiğimden beri. Ed'in bakışları ocakta dans eden alevlere takıldı. "Bir süredir hayatımla ilgili biraz hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Beni yanlış anlamayın, resim yapmayı seviyorum ama ben... Ben de başka bir şeye ihtiyaç duyuyorum, daha fazlasına, ama ne olduğundan emin değilim.

Başka bir şey mi? Florrie yine onun devam etmesini bekledi ama hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Her neyse, konuştuğumuz tek şey benim. Elindeki fincanı masaya bırakarak Gerty'nin ayağa fırlamasına neden oldu ve bu konuşmaya bir son verdi. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle Florrie'ye döndü. "Peki ya sen? Senin hayatında neler oluyor? Özel biri var mı? Ufukta evlilik çanları mı çalıyor?

'Ah, hayır. Yakın zamanda birinden ayrıldım, bu yüzden kesinlikle düğün çanları çalmıyor. Adamın ani tavır değişikliği karşısında kafası karıştı. Ne de olsa bu gece burada olmasının nedeni kitapçı dükkânı konusunda ne yapacağını konuşmaktı.

'Ah, bunu duyduğuma üzüldüm. Peki bu konuda iyi misin?' Ona baktı, gözleri yumuşacıktı. "Kalbin hâlâ tek parça mı?

'Ben kesinlikle iyiyim; Graham ve ben, her şey yolunda gidiyordu. Yapılacak en doğru şey kesinlikle buydu. Eski sevgilisinin adının geçmesi en ufak bir pişmanlık ya da üzüntü belirtisi bile yaratmadığı için rahatlamıştı.

"Evet, rahatladığında ayrılmanın doğru bir şey olduğunu biliyorsun," dedi, sözlerinin alt metnini anlayarak.

'Bir tanesini aldın. Ve öngörülebilir gelecekte bekar olmanın tadını çıkarmaya niyetliyim. Adamın bakışlarını üzerinde hissetti.

"Peki annen nasıl - umarım sormamda bir sakınca yoktur, büyükbabam birkaç yıl önce kötü olduğundan bahsetmişti.

Florrie gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Harika gidiyor, teşekkürler. Kanserden kurtuldu ki bu *büyük* bir rahatlama. Yine de onun için endişelenmeme engel olmuyor. Yüz ifadesi karardı. "O bunları yaşarken, saçlarının döküldüğünü ve çok hasta göründüğünü görmek bizi derinden sarstı. Babam ve ben kendimizi çok çaresiz hissettik. Boğazı düğümlendi ve gözyaşı tehdidini hissetti.

Ed başını salladı. "Şaşırmadım; hepiniz için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Öyleydi. Florrie başını salladı. "Gerçekten korkunçtu".

"Büyükbabamın söylediklerinden anladığım kadarıyla üçünüz sıkı bir birliksiniz; bundan sonra neden yakın kalmak istediğinizi anlıyorum.

'Bundan sonra onlardan uzakta yaşama düşüncesi bile beni strese sokuyor. Bu düşünebileceğim bir seçenek değil.

Onun bir açıklama yapmasına gerek kalmadan anlaması rahatlatıcıydı - özellikle de kendi ebeveynleriyle olan ilişkisi düşünüldüğünde. Herkes anlamazdı. Kasabanın işgüzarlarından Joyce Stubbs, Florrie'yi Micklewick Bay'de kalma nedenleri konusunda sorguladığında, "İngiltere'nin neresinde yaşadığının bir önemi yok, her zaman bir trene binip birkaç saat içinde buraya dönebilirsin," demişti. "Burada kalıp sadece bir kitapçıda çalışarak diplomanı boşa harcadığını düşünmüyor musun? Florrie'nin kanı kaynamıştı ama terbiyesi gereği Joyce'a defolup gitmesini ve kendi işine bakmasını söyleme dürtüsüne direnmişti, ki bu da birçok kez pişman olduğu bir şeydi.

Florrie Ed'e bir bakış attı. 'Evet, taşınmamamın ana nedeni bu, ama tek nedeni bu değil. Burayı seviyorum, buraya ait olduğumu hissediyorum. Yaşamak için çok güzel bir yer ve sunabileceği çok şey var. Yani, deniz kenarı var, kırlar kapımızın önünde, çok çeşitli mağazalarımız, barlarımız ve restoranlarımız var, en iyi arkadaşlarım hala burada yaşıyor ve harika bir topluluk ruhu var, oh, ve işimi de seviyorum. Nedenlerini parmaklarıyla sıraladı.

"İyi satıyorsun. Ed sırıtarak arkasına yaslandı ve kolunu kanepenin arkasına doğru uzattı. 'Bir ailen ve yaşayacak bir yerin olduğu için şanslısın.

sizi çok mutlu ve hayatınızdan memnun hissettirir.

Evet, diye düşündü, şanslıydı. "Micklewick Körfezi'ni seviyor musun Ed?

"Tuhaflığını seviyorum ve Londra'dan kesinlikle farklı.

Verdiği cevap Florrie'nin düşüncelerini kitapçıya geri döndürdü. Adamın planlarını konuşmakta pek ilerleme kaydedememişlerdi ve doğrusunu söylemek gerekirse, adam Londra'ya geri dönmeden ve büyük olasılıkla da bir daha dönmeden önce bir fikir edinmek istiyordu. Henüz harekete geçme fırsatı bulamadan, avukatlardan adamın hissesini ailesinin baskısıyla sattığını öğrenmek istemiyordu. Ne de olsa onu burada tutacak başka bir şey yoktu. Gözleri şöminenin üzerindeki saate gitti; akşam olmak üzereydi. Çabuk hareket etmesi gerekiyordu.

"Kitapçıdan başka bir şey düşünmediğinden bahsetmiştin..." Cümlesini açık bıraktı, adamın onu yakalayıp detaylandıracağını umuyordu. Dodgy Dick'in yüzü zihninde belirdi ve onu aniden sinirlendirdi.

'Evet, dürüst olmak gerekirse hala kafamda oturuyor. Yine de büyükbabamın yaptıklarını anlayabiliyorum.

"Yapabilir misin?

Ed başını salladı. "Bu gerçekten çok açık. Ailemin bu işle ilgilenmediğini biliyordu, senin burayı sevdiğini biliyordu ve bana gelince, her zaman bir aile üssüm olmasını istediğini söylemişti, ona göre bu üs burasıydı. Sanırım bizim mükemmel bir kombinasyon olduğumuzu düşünüyordu.

"Öyle mi?" dedi, Ed'in Bay H'nin romantik işlerine burnunu soktuğunu düşünerek aniden şaşırmıştı.

Avuçlarını kaldırdı ve hafifçe gülerek kızla göz göze geldi. "Panik yapmayın, tamamen profesyonel olarak söylüyorum; yeni bekâr statünüze müdahale etmek gibi bir niyetim yok.

Florrie, yüzünün beklenmedik hayal kırıklığını ele vermemesini umarak güldü. "Phew!

"Bana sürekli senin bir sürü harika fikrin olduğunu ve buranın genç bir dokunuşa, taze bir girdiye ihtiyacı olduğunu, ancak büyükannemi kaybettiğinden beri buna cesaret edemediğini söylüyordu. Aklınca, kitapçıyı bize bırakarak onun geleceğini güvence altına aldığını düşünüyordu. Elini çenesine götürdü, düşünceli görünüyordu. "Yine de zor bir durum.

Florrie nefesini tutmuş, tüm kalbiyle onun büyükbabasının isteklerini ciddiye alacağını umuyordu. Bu kesinlikle Dodgy Dick'i ve onun pespaye işlerini resmin dışına çıkaracaktı, ki bu çok büyük bir şey olurdu.

Rahatlama. Ama Florrie bu fikri bu kadar çekici kılan tek şeyin bu olmadığını anlamaya başlamıştı. Ed Harte ve onun rahat tavırları etrafında olmak için gerçekten çok güzeldi. Belki de ikisi arasında profesyonel bir ortaklık gerçekten işe yarayabilirdi. Gözleri tekrar Ed Harte'a kaydı, yumuşak ışıkta parlayan kirli sakallarıyla kaplı düz burnunu ve güçlü çene hattını inceledi. Ne kadar yıkıcı bir yakışıklılığa sahip olduğunun farkında değil gibiydi. Onun aklından neler geçtiğini bilmek istiyordu. Micklewick Körfezi'ne yerleşme fikri onu dehşete mi düşürüyordu? Bundan kaçınmanın yollarını mı düşünüyordu? Yoksa Bay H'nin isteklerine uymak mı istiyordu?

Birkaç uzun saniye boyunca ikisi de konuşmadı, Florrie kalbinin göğsünde şiddetle çarptığının farkındaydı.

Ed elini yüzünde gezdirerek arkasını döndü. "Mesele şu ki, düşünmem gereken çok şey var ve şu anda ne istediğimi gerçekten bilmiyorum; kitapçının ve bu kasabada kalmanın benim için uzun vadede doğru yol olup olmadığından emin değilim.

Endişe omurgasını tırmaladı. Sinirle yutkundu. "Oh, tamam." "Beni yanlış anlama, burayı harika bir yer gibi gösterdin ve ben de

Ne kadar mutlu olduğunu kendim görmek istiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, etrafımın kitaplarla çevrili olması beni dehşete düşürüyor. Bir de üstüne üstlük ailemin bana yaşatacağı cehennem...' Güçlü bir iç çekti. "Düşünmeye bile değmez. Ve sana tutamayacağım sözler vermek istemiyorum.

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Florrie, eli fincanını sıkıca kavrarken, Ed'in hisselerinin Dodgy Dick'e satılmasının yaklaşmasından korkuyordu. Böyle bir şey olursa ne yapabilirdi ki?

'Ama yine de hemen bir karar vermek zorunda değilim...'

Göğsündeki beklentinin sıkıştığını hissetti.

"Sanırım Londra'dan biraz daha uzak kalabilirim, Luella ile arama biraz mesafe koyabilirim, belki o zaman gerçekten bittiğimizi anlar. Bir an durakladı, düşünceliydi. "Hmm. Asıl soru şu: Sence bana birkaç hafta daha katlanabilir misin?" Kıkırdadı, Luella'nın içindeki kafa karışıklığından habersizdi.

Bir gülümseme topladı. "Sanırım yapabilirim," dedi hissettiğinden daha parlak bir sesle.

"Pekala, o zaman anlaştık. Ona döndü. "Doğruca daireme dönmeme düşüncesi aslında beklediğimden daha cazip geldi.

Yerleşmiş mi? Florrie yerleşmekten başka bir şey hissetmiyordu. Ona göre kitapçının geleceği hâlâ belirsizdi. Ama küçük bir gülümsemeyle, 'Sanırım Micklewick Körfezi sihrini konuşturuyor,' dedi.

"Bunu yapanın Micklewick Körfezi olduğundan o kadar emin değilim," dedi, dudaklarında alaycı bir gülümseme, bakışları onunkileri tutuyordu.

Florrie gözlerini kaçırdı, birden utandı ve yanakları renklendi. Ed Harte'ın etrafında olmak her türlü kafa karışıklığını yaratıyordu.

Ortamda bir değişiklik olduğunu hisseden Gerty kendini yukarı itti ve başını Ed'in kucağına yasladı, kuyruğunu masanın ayağına doğru salladı. "Gerty bu karardan memnun görünüyor," dedi Ed, Gerty'nin kulaklarını düzelterek.

"Öyle," dedi Florrie, gülmeye zorlayarak, keşke kafam allak bullak olmasaydı.

* * *

Ocaktaki ateş, Florrie'nin kalbinde yanan ateşin aksine, bir avuç kora dönüşmüştü ve bu durum onu çok rahatsız ediyordu. O daha ne olduğunu anlamadan Ed saatini kontrol ediyor ve saatin on biri geçtiğini ve gitme vaktinin geldiğini söylüyordu. Kitapçının geleceği konusundaki kararsızlığına rağmen, akşamlarının sona eriyor olmasından dolayı bir hayal kırıklığı hissetti.

Kollarını sıvayarak, "Sana elini yüzünü yıkaman için yardım edeyim, sonra gideceğim," dedi.

"Benim hesabıma acele etmene gerek yok ve saksıları unut, onları yapmam saniyelerimi alır. İsteksizce kendini rahat yerinden kaldırdı.

'Emin misin, bulaşık konusunda yani? Yardım etmekten mutluluk duyarım.' "Eminim.

"O zaman ben çekileyim; geç oldu ve zaten çok fazla vaktinizi aldım. Ayağa kalkmaya gitti ama Gerty ayaklarının üzerine uzanmışken bu hiç de kolay değildi. Labrador uykulu bir şekilde başını kaldırdı, hareket etmeye isteksizdi. 'Hadi kızım, bulaşıklara yardım etmeme izin verilmiyorsa, balkabağına dönüşmeden ya da ev halkını rahatsız ederek Bayan Tyreman'ı kızdırmadan önce yatak ve kahvaltıya geri dönmem gerekiyor. Aslında bu seçeneklerden hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim. Kıkırdayan Florrie'ye yüzünü çevirdi.

"Rahatsız edici Bayan Tyreman, kesinlikle; oldukça alıngan olabileceğini duymuştum.

"Bu durumda Gerty, kesinlikle harekete geçme zamanı geldi.

Gerty bir iniltiyle kendini kaldırdı ve Ed'in ayağa kalkmasına izin verdi. Ed kollarını gererek gergin, bronzlaşmış karnını ve gömleğinin kıvrıldığı yerdeki siyah kılları ortaya çıkardı. Florrie gizlice bir bakış fırlattı ve bu bakış midesinde bir çarpıntı yarattı. Gerty'yle birlikte onu koridorda takip edip ceketini giymesini izlemeden önce fark etmemiş olmasını umarak gözlerini hızla kaçırdı.

Kadın kapıyı açmaya gittiğinde, adam gözleri parlayarak ona baktı. 'Lezzetli yemek için ve burada kendimi evimde gibi hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim Florrie. Koşullara rağmen çok güzel vakit geçirdim. Büyükbabam için ne kadar üzgün olduğumu unutmama yardımcı oldun.

"Rica ederim, geldiğine sevindim; yeniden gülümsemek iyi geldi. Başını kaldırıp ona baktı, midesindeki kelebekleri görmezden gelmeye çalışıyordu. "Şekerleme için de teşekkürler.

"Rica ederim," dedi küçük bir kahkaha atarak, gözleri onunkilerden ayrılmaya isteksiz görünüyordu. "Gitsem iyi olacak. Eğildi ve kızın yanağına bir öpücük kondurdu; kolonyasının baharatlı kokusu kızın burnunun dibinde dolaşıyor ve kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu. "Sonra görüşürüz.

"Evet, sonra görüşürüz. Onun soğuk gece havasına adım atışını izledi, zihni allak bullak olmuştu. Bay H'ye Ed'i kanatları altına alacağına dair verdiği söz birden aklına geldi. "Her Cuma saat yedi gibi Jolly'de buluşuyoruz. Genelde sadece biz kızlar oluruz ama istersen sen de bize katılabilirsin," dedi, kelimeler aceleyle çıkmıştı.

Kapıda durdu ve ona döndü. 'Diğerlerinin aldırmayacağından emin misin? Yani, varlığımın akşamlarına gölge düşürmesini istemem.

"Yapmazsın, hem zaten seni iyice bir sorguya çekmek için sabırsızlanacaklar! Ona eğlenceli bir sırıtış fırlattı.

'Kulağa hiç de korkutucu gelmiyor. Arkadaşlarından birinin avukat olduğunu mu söylemiştin?

"Bu Stella; harekete geçtiğinde bir Rottweiler gibi oluyor.

"Sen böyle söyleyince nasıl reddedebilirim ki?" Güldü. "Jolly'de görüşürüz. Elini sallayarak kaldırdı ve caddede ilerlemeye başladı. Florrie kapıyı kapatırken, adamın öpücüğünün tenine değdiği yerin sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordu, bu sıcaklık zaten karmakarışık olan duygularını daha da karmaşık hale getirmişti.

Ed'den ne kadar hoşlandığını görünce şaşırmıştı; onda büyükbabasının rahat mizacının yanı sıra hınzır bir espri anlayışı da var gibiydi. Ayrıca çok çekici olduğunu da söylemeye gerek yoktu. Lacivert gözlerini düşününce içinde bir parıltı belirdi. "Dikkatli ol," dedi uyarıcı bir ses, adamın muhtemelen uzun süre buralarda olmayacağını hatırlatarak - kendisi de aynı şeyi söylemişti. Florrie bunun tetiklediği güvensizlik duygusunu bir kenara itti; şu anda bunun üzerinde durmak istemiyordu. Ayrıca Graham'dan sonra romantizme ara vermeye karar vermişti.

TWENTY

Florrie erkenden uyanmış, Ed'le geçirdiği akşamın anıları zihninde uçuşmuş, ne kadar iyi anlaştıklarını hatırladıkça kalbi yerinden çıkacakmış gibi olmuştu. Ondan ne kadar hoşlandığına şaşırmıştı ve onun hemen çekip gitmeyeceğini duymak onu rahatlatmıştı. Umarım kitapçıyla her ikisinin de işine yarayacak bir anlaşma yapmak için zamanları olur.

Perdelerin arkasından gelen parıltı ona güneşin parladığını söylüyordu. Ayak parmaklarını oynattı ve yorganı geriye atmadan önce kollarını başının üzerine uzattı. Gözlüklerini taktı, sabahlığını pijamalarının üzerine geçirdi ve aşağıya indi. Mutfakta Gerty onu kuyruk sallayarak karşıladı. "Günaydın Gerty, seni mutlu görmek çok güzel. Florrie arka kapının kilidini açtı ve Labrador dışarı fırladı, bahçenin sonunda bir kedi gördü ve peşinden koştu, giderken bölgesel bir havlama verdi.

Florrie küçük bir demlik çay yaptı ve masaya oturup tereyağlı kızarmış ekmeğini kemirirken kitapçıda halletmek istediği işlerin bir listesini yaptı. Listenin başında Bay H'nin depodaki eski kitap zulası vardı; onlarca yıldır orada saklanmaları, asırlık dağınıklığa eşlik etmeleri tam bir trajediydi. Bay H'nin onlardan ayrılma konusundaki isteksizliğini anlayabiliyordu; eski kitaplarla ilgili bir şeyler vardı, kabul etmek zorundaydı - tavan arasında onlarla dolu bir kitaplığı vardı, ama onunkiler düzenli olarak alınır ve keyifle okunur, kelimelerinin tadı çıkarılırdı. Yine de Bay H özellikle

koleksiyonunu satmak niyetiyle satın aldığını söylemişti. Florrie'nin anlamakta en çok zorlandığı şey, onların depoda kalmasına, tozlanmasına ve kimseye zevk vermekten mahrum kalmasına nasıl aldırmadığıydı. Ve odanın doğru dürüst kullanılmaması, boşa harcanmış bir fırsat olması onu hiç rahatsız etmemişti. İyi bir büyüklükteydi ve muhtemelen tüm dağınıklık kaldırıldığında daha da büyük görünecekti; içinde bir sürü Harte tarihi olduğuna şüphe yoktu. Hepsini ayıklamak kesinlikle kolay bir iş olmayacaktı.

Belki de sorunun bir parçası da bu geçmişti, diye düşündü.

Oturmuş düşünürken Florrie kendini birdenbire bir hüzün dalgasına kapılmış buldu. Bay H'nin sandalyesine yığılmış son görüntüsü zihnini doldururken boğazı daraldı ve gözleri yaşlarla doldu. Burnunu çekti ve gözlerini silerek titrek bir iç çekti. 'Kendine gel, Florrie! Bay H böyle olmanı istemezdi,' dedi yüksek sesle. "Bugün tamamen pozitif olmak ve hayatımıza devam etmekle ilgili ve ben de tam olarak bu şekilde yüzleşeceğim. Çaydanlığı aldı, fincanını doldurdu ve güçlendirici bir yudum aldı. Pencereden dışarı bakarken, Bay H'nin dün gece Ed'in bu odada onunla birlikte oturduğunu, birlikte güldüklerini ve birbirlerinin arkadaşlığından keyif aldıklarını düşününce çok mutlu olacağı aklına geldi. O kısa süre boyunca birbirlerinin kederine merhem olmuşlardı. Yüzüne yayılan bir gülümsemenin sıcaklığını hissetti. Kimin aklına gelirdi ki?

* * *

Gerty Florrie'nin yanına taşındığından beri kitapçıya bisikletle gitmek söz konusu değildi. Florrie'nin umurunda değildi, onun yerine ikili her zamanki güzergâhı izleyerek ve tanıdık yüzlerin yanından geçerek kordon boyunca tempolu bir yürüyüşün tadını çıkardılar. Gerty yolda karşılaştığı kokuların çeşitliliği karşısında mest olmuş, koşar adımlarla ilerliyordu. Bunu görmek Florrie'nin kalbini sevindirdi.

O sabah gökyüzü koyu bir peygamber çiçeği mavisiydi, bahar güneşi dalgalı denizin üzerinde güzelce parlıyordu; bir önceki günün ısıran soğuğundan çok farklıydı. Çok sevdiği Thorncliffe'in altın sarısı güneş ışığına boğulmuş, dalgaların ayaklarının dibine vurduğu görüntüsü kalbini hoplatıyordu. Florrie ciğerlerini dolduran tazeliğin tadını çıkararak deniz havasını içine çekti. İleride, çitlerin yanındaki kaldırımda balık ve patates kızartmasından arta kalanları yiyen bir martı gördü. Martı

Kocaman beyaz kanatlarını çırparak, çığlık çığlığa bağırarak yoldan geçenleri uyarıyordu. Gerçekten de korkunç yaratıklardı ve onlara bulaşılmaması gerekiyordu; deniz kuşlarının balık ve patates kızartmalarını çalmak için insanlara saldırdığına dair hikâyeler duymuştu. Keskin gagaları ve devasa kanat açıklıklarıyla, insanların yiyeceklerini isteyerek teslim etmelerine şaşmamalıydı. Gerty martıyı fark etti ve kulakları ilgiyle dikilmiş bir halde ipi çekti. Florrie Gerty'nin yiyeceğe mi yoksa kuşa mı ulaşmak istediğinden emin değildi ama iki seçeneği de sevmediği için onu geri çekti. 'Gerty, dur! Hayır!

Gerty isteksizce kendisine söyleneni yaptı ve ikili yanlarından geçerken martıya geniş bir alan bıraktı, Labrador'dan gelen alçak bir hırıltı Florrie'nin kıkırdamasına neden oldu; Gerty şimdiye kadar karşılaştığı en nazik yaratıktı. "Biraz büyük konuşmak gibisi yoktur, değil mi kızım?

Birlikte yürürken Florrie'nin aklına, Ed'e depo ve kitaplar üzerinde çalışmaya başlama niyetinden gerçekten bahsetmesi gerektiği geldi. Ne de olsa eşit ortaklardı ve bazı aile eşyalarının orada saklanacağından emindi. Ed'in de bu işe dahil olması en doğrusuydu. Ve bunlarla uğraşırken yanında birilerinin olması iyi olurdu. Özellikle Ed'in arkadaşlığı, dedi kafasının içindeki küçük bir ses ve kalbinin yolunu şaşırmasına neden oldu. Önceki akşam cep telefonu numaralarını değiş tokuş etmişlerdi; işe gittiğinde ona bir mesaj gönderecekti. Hayley bugün kitapçıda çalışıyordu, bu yüzden satış bölümüyle o ilgilenebilirdi. Bu fikirle cesaretlenen Florrie hızını artırdı. "Hadi Gerty, iz sürelim," dedi dilini şaklatarak. Labrador buna uydu.

Eski Micklewick Majestic Oteli'nin önünden geçerken Florrie, Dodgy Dick'in yol kenarına park etmiş şık arabasını gördü. Adamın burayı satın almakla ilgilendiğine dair bir fısıltı duymuştu ve arabasını orada görünce bu söylentinin doğruluğu daha da arttı. Daha doğrusu, eğer söylentiler doğruysa, paravan olarak kullandığı şirket burayı satın almakla ilgileniyordu. Bu düşünceyle morali bozuldu; Dodgy Dick mülkü hangi yolla ele geçirirse geçirsin, bu kasaba için sadece kötü haber anlamına gelebilirdi ve kasabanın da onun itibarsız bulutu altına girmesi uzun sürmezdi. Bu düşünce onu ürpertti.

İkili yollarına devam ederek doğrudan Meydan'a çıkan Endeavour Yolu'na ulaştılar. Kasabanın gözde mikro bira fabrikası The Cellar'a yaklaştıklarında, otuz yaşındaki ortak sahibi Bill elinde süpürge fırçasıyla kaldırıma çıktı.

'Günaydın Bill,' dedi.

"Günaydın, Florrie. Samimi bir yüzü vardı, sakalı ve tarzı onun bir hipster olduğunu tüm dünyaya ilan ediyordu. Hemen ardından kocası ve iş ortağı Pim geldi.

"Merhaba, Florrie," dedi Pim hafif Hollanda aksanıyla. "Güzel bir gün olacak gibi görünüyor. Elini İskandinav sarısı saçlarının arasında gezdirdi.

"Kesinlikle öyle," dedi gülümsemelerine karşılık vererek.

Yol boyunca ilerlemeye devam ederken, dikkatini yolun diğer tarafında yürüyen bir figür çekti. Gri paltolu ve düz kasketli adamdı bu. Adam ona baktı ve küçük bir gülümsemeyle başını salladı, paltosu arkasından dışarı fırlamıştı. Kadın da başını sallayıp gülümseyerek karşılık verdi, adamın her zamanki asık suratındaki değişim karşısında biraz şaşırmıştı. Zihni onu nereden tanıdığına dair dönüp duruyordu. *Ughh!* Hatırlayana kadar bu onu rahatsız edecekti.

TWENTY-ONE

Florrie hırkasının kollarını sıvadı ve eline bir toz bezi aldı. Depo loştu ve pencerelerdeki panjurlar sürekli kapalı olduğu için çok az doğal ışık alıyordu. İç karartıcı koyu bir kahverengiye boyanmış duvarlar da pek yardımcı olmuyordu ve mekânı kasvetli gösteriyordu ama oda saygın bir hale gelene kadar panjurları geri çekmeye isteksizdi. Pencerelerin de eski tozlarla dolu olacağını tahmin ediyordu, bu da onları temizleyene kadar onu çıldırtacaktı ama bugün sadece planlarına sadık kalmak istiyordu.

Dükkânın kapısının üstündeki zil çaldığında ve ardından tanıdığı bir ses duyduğunda eski kitaplarla dolu duvara bakıyor ve nereden başlayacağını düşünüyordu. Kalbi beklenmedik bir şekilde çarptı ve satış alanına yöneldi, Ed'i gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. Ed eğilmiş, onu gördüğüne çok sevinen Gerty'nin üzerine titriyordu.

"Merhaba," dedi. "Gelmişsin.

"Merhaba, öyle yaptım," dedi, başını kaldırdı, saçaklarını geriye itti ve ona geniş bir gülümseme gösterdi. Adamın yüzünün önceki sabaha göre daha az asık olduğunu görmekten memnun oldu; yanaklarında bir tutam renk vardı ve gözleri daha parlaktı, altındaki gölgeler daha az yoğundu.

Ona anlamsızca sırıtıyor olması gerektiğini fark edene kadar birkaç vuruş geçti. "Pekâlâ, sizi tanıştırayım. Hayley, bu Ed Harte, Bay H'nin torunu. Ed, bu da Hayley Medd, kendisi bir öğrenci ve Cumartesi günleri ve tatillerinde burada çalışıyor.

üniversitede değil - bugün olduğu gibi. Birkaç yıldır bizimle birlikte ve kitapçının içini dışını biliyor; onsuz kaybolurduk.

"Merhaba," dedi Hayley, yüzü kıpkırmızı olmuş Ed'e şaşkın şaşkın bakarak.

"Merhaba Hayley, seninle tanıştığıma memnun oldum ve kitapçının böyle güvenilir ellerde olduğunu bilmek güzel. Genç kız üzerinde yarattığı etkiden habersiz görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi ve alışılmadık derecede utangaç bir kıkırdama sesi çıkardı.

"Ed kitapları karıştırmama yardım etmek için geldi, ama bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli," dedi Florrie, içinden mutluluk fışkırıyordu.

'Tamam, yapacağım. İyi şanslar. Depoya doğru ilerlerken Hayley onlara gülümsedi, Gerty de arkalarından geliyordu.

Odaya girdikten sonra Ed ceketini çıkardı ve eski bir merdiven arkası sandalyenin üzerine astı. 'Vay canına! Burası tıka basa dolu. Ve bu da eski kitaplardan oluşan bir istif. İnleyen kitap raflarına doğru ilerledi, ilerlerken elini çenesindeki hafif kirli sakalda gezdirdi.

Gerty rahat bir yer buldu, birkaç kez daireler çizdikten sonra yere uzandı, başını patilerinin üzerine koydu ve Ed'e hayran gözlerle baktı.

"Yıllardır onlarla uğraşmak istiyordum ama Bay H istemiyordu... şimdi tam zamanı gibi görünüyor. Ne zaman Bay H'yi düşünse hiç uzaklaşmadığı keder havuzundan kendini geri çekti.

Ed gülümsedi ve usulca, 'Öyle' dedi. Büyükbabamın bunlarla ne yapmak istediği hakkında bir fikrin var mı? Bir tanesini eline alıp karıştırmaya başladı ve havaya küçük bir toz bulutu yayıldı.

"Aslında onları satmayı planlıyordu; antika ve nadir kitaplara oldukça meraklıydı. Ama sanırım onları çok sevmeye başladı ve onlardan ayrılmaya dayanamadı.

"Tıpkı tanımaya başladığım adama benziyor. Ed sevgiyle gülerek kitabı tekrar yerine koydu. "Peki yardım etmek için ne yapabilirim?

'Sanırım bu uçtan başlayıp üzerlerinde çalışmalıyız; belki de ait oldukları kategorilere göre ayrı yığınlar oluşturmalıyız. Hepsinin tozunun alınması ve kataloglanması gerekiyor; bunun için burada bir defterim var. Bir A4 defterin açık olduğu ve üzerinde bir kalemin bulunduğu masayı işaret etti. "Daha sonra detayları bir elektronik tabloya aktaracağım, böylece elimizde ne olduğunu daha kolay görebileceğiz.

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Toz alma işine seve seve yardım ederim'.

"Bunu yaptıktan sonra, bu kitaplar için hala bir pazar olup olmadığını öğrenmek için internette biraz araştırma yapmamız gerekiyor. Yıllar içinde bize gelip baskısı tükenmiş kitapları temin edip edemeyeceğimizi soranların sayısını unuttum; özellikle de yerel mimari ve Yorkshire şiiri üzerine olanları. Diğerleri hakkında emin değilim.

Ed başını salladı, ilgiyle dinliyordu. "Yani onları satmak için mi?

Florrie tepkisini ölçmek umuduyla ona baktı. "Kitapçı için nadir ve antika kitaplar satmak ve tedarik etmek için bir yol olabilir. Kaşlarını biraz kaldırarak küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. Onlardan iş ortakları bağlamında bahsetmek garip hissettiriyordu - ne kadar uzun olursa olsun.

Yavaşça başını salladı. 'Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Mutlu Hartes Kitabevi'nin yayına ekstra bir ip eklemek iyi bir şey olmalı, değil mi?

Florrie gülümsedi, onun buna karşı çıkmamasından dolayı rahatlamıştı. Kitapçıyla ilgili tüm önerilerinin alevler içinde kalmasına alışmıştı ve sonunda olumlu bir tepki almak şaşırtıcı derecede iyi hissettirdi. 'Kesinlikle! Bir sürü başka fikrim de var ama sanırım onları başka bir güne saklayacağım,' dedi, aniden onu çok fazla planla boğmaktan çekinerek.

Ed güldü. "Şu kitapların üzerinde çalışırken bana onlardan bahsetmenin bir zararı olmaz. Kitaplara doğru başıyla işaret ederek bir toz bezi aldı.

"Tamam, ama bunu söylediğine pişman olabilirsin. Kadın uyarıyormuş gibi yaptı ve adamı tekrar güldürdü.

* * *

Florrie ve Ed görevlerinde büyük ilerleme kaydetmişlerdi. Florrie Ed'i rahat bir arkadaş olarak bulmuştu; Ed'de hiçbir gerginlik yoktu ve hiç garip sessizlikler olmamıştı. Ed onun sorularını oldukça mutlu bir şekilde yanıtlamış, karşılığında onun hakkında sorular sormuş ve dikkatle dinlemişti. Florrie'nin bir okuma kulübü kurma, okul çocukları için hikaye anlatma seansları, şiir okumaları ve yazar imza etkinlikleri düzenleme fikirlerine büyük bir hevesle yanıt vermişti. Florrie de onun Happy Hartes Bookshop sadakat kartı önerisini heyecanla karşılamıştı. Kendini küçümseyen hikayeler anlatarak ve çoğunlukla kendi aleyhine şakalar yaparak ortamı neşeli tuttu.

'Büyükbabamın, büyükannem vefat ettiğinde bir zamanlar buraya karşı duyduğu neşeyi neden kaybettiğini anlayabiliyorum. Ancak Mutlu Hartes Kitabevi'nin hak ettiği gibi eski ihtişamına kavuşmasının zamanı geldi.

"Duyduk duymadık demeyin," dedi Florrie, toz bezini havaya kaldırıp sallayarak etrafındaki toz zerreciklerinin havada uçuşmasına ve hapşırmasına neden oldu.

"Tanrı seni korusun," dedi kıkırdayarak. "Ve beni her şeyden haberdar ettiğin için teşekkür ederim; fikirlerin ve burası için duyduğun heyecan bulaşıcı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Gözleri adamın geniş omuzlarında, gri tişörtünün altında esneyen kaslarında gezinirken bir mutluluk kabarması ve başka bir şeyin titreşimini hissetti. Bakışları adamın dolgun ve sanki sürekli bir gülümseme içindeymiş gibi köşeleri yukarı kalkık olan ağzına yerleşti. Aklından sapkın bir düşünce geçti: *Bu dudaklar benimkinde nasıl bir his uyandırırdı?* Önceki gün iki kez yanağına bir öpücük kondurduğunda kesinlikle yumuşak ve sıcak hissetmişlerdi. Bu anı nabzının hızlanmasına neden oldu ve yüzünün kızardığını hissetti. *Sakin ol, onu sadece iki dakikadır tanıyorsun!* Ama üzüntüsüne rağmen kalbinin başka fikirleri varmış gibi görünüyordu ve onu düşüncelerini çok fazla meşgul ederken buldu. Bunu inkar etmek mümkün değildi, ondan gerçekten hoşlanıyordu... *hoşlanmaktan* da öte. Eğer kendine karşı dürüst olursa, ondan oldukça fazla hoşlanmaya başlamıştı. Ve belki de, *tamamen* dürüst olmak gerekirse, bu *hoşlanma* saçmalığı onu gerçekten çok çekici bulmaya kadar varmıştı. Arkadaşlarının bunu tahmin ettiklerinde -ki tahmin edeceklerdi- ne diyeceklerini düşünmekten korkuyordu, özellikle de kurnazlığıyla tanınmayan Jasmine'in.

Onu çekici ve etrafta iyi biri olarak bulmak baş döndürücü bir kombinasyon olduğunu kanıtlıyordu, ancak Ed'in kitapçı dükkânı ve Micklewick Körfezi'nde kalmakla ilgili belirsizliğini hatırlatan iğneleyici bir hatırlatma sayesinde aniden durdu. *Ne düşünüyorsun? Bir ilişkiden yeni çıktın ve kendine biraz nefes alma sözü vermiştin. Ed Harte'a köpek yavrusu gözüyle bakmak kötü bir fikir, özellikle de burada kalmayacaksa! Oh, ama onda öyle bir şey var ki... uhh!*

Florrie içten içe inledi; duyguları daha önce hiç bu kadar çatışmamıştı. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi; genellikle temkinli ve ölçülü davranır, işleri ağırdan alırdı.

Düşünceleri Ed'in cep telefonunun çalmasıyla sustu. Kafasını kaldırdığında Ed'in ekrana kaşlarını çatarak baktığını gördü.

"Bunu almalıyım," dedi isteksizce.

'Tamam; zaten mola vermek için iyi bir zaman. Ben gidip çaydanlığı koyayım. Ed'i dükkâna kadar takip etti ve onun dışarı çıkışını izledi; kötü bir haber olmadığını umuyordu.

TWENTY-TWO

Ed döndü ve Florrie'nin Hayley'le sohbet ettiği tezgâhta çayını yudumlarken ona katıldı. Florrie, Ed'in kaşlarını çatmasına neden olan arayanın kim olduğuna dair merakını bastırmak için elinden geleni yaptı. Arayanın ailesi olduğuna dair korkunç bir şüphesi vardı ama şu anda gülümsediğine göre kötü bir haber olamazdı. Onu aydınlatmayınca, Hayley'e kitapçı dükkânıyla ilgili planlarını anlatmaya devam etti, Ed de büyük bir coşkuyla katıldı ve bu Florrie'yi rahatlattı.

Hayley üniversite çalışmalarını anlatırken kapı çalındı ve dükkândan bir motosiklet sesi yükseldi. Florrie müşteriye şöyle bir baktı, gelenin hâlâ adını koyamadığı gizemli adam olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Tezgâhın yanındaki minderinde uyuklamakta olan Gerty kısa bir süre gözlerini açtı ama adamın yeterince ilginç olmadığını düşünerek tekrar kapattı.

"Merhaba. Florrie onu dostça bir gülümsemeyle karşıladı.

"Merhaba. Düz kasketini çıkardı. Gülümsüyor olsa da gözlerinde sinir bozucu derecede tanıdık gelen karanlık, düşünceli bir ifade vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, ağzı bir karış açık kalan Hayley'ye yan gözle bakarak. Kız sanki kızgın kömürlerin üzerinde yürüyormuş gibi kıpırdanmaya başlamıştı. Florrie adama dönüp baktı, kaşları çatılmıştı; Hayley'nin bu kadar telaşlanmasının nedeni onun kimliği miydi? İlgisi daha da artınca, yüzüne bir isim koymak için zihnini aceleyle yokladı ama nafile.

"Hayır teşekkürler, sadece göz atmak için geldim, sorun olur mu? Geniş Kuzey Yorkshire aksanı zengin ve kadifemsiydi. Derin, karanlık bakışlarıyla Florrie'yi kıstırdı ve dükkânın içine doğru ilerlerken, bir yandan da etrafına bakınırken, Florrie'nin biraz şaşkın hissetmesine neden oldu.

"Oh, şey... evet, elbette, sorun değil. Kadının gözleri onu takip ederken, bir anda aklına bir şey geldi. Böyle bir sese sahip olduğunu bildiği tek bir kişi vardı: Ulusal çapta tanınan Yorkshire'lı şair ve yazar - ve kötü şöhretli asabi - Jack Playforth! Popüler bir Kuzey Yorkshire kırsal programı olan *Breath of Yorkshire*'ın anlatıcılığını üstlendiğinden beri profili yükselmişti ve sesi bu iş için mükemmeldi. Kendine özgü uzun, koyu dalgalı saçları kısa kesilmişti, bu yüzden onu tanımakta zorlanmıştı. *Ah, ne günlerdi! Bay H buna asla inanmazdı!* Kendisi de inanmakta güçlük çekiyordu. Jack Playforth gibi bir yazar burada, Happy Hartes Kitabevi'nde miydi? Rüya mı görüyordu? Titreyen midesini yatıştırdı ve derin bir nefes aldı, bunu ihtiyatlı bir şekilde yaptığını umuyordu. "Size yardımcı olabileceğimiz bir şey olursa bize haber verin.

"Teşekkür ederim. Küçük bir gülümsemeyle şiir bölümüne yöneldi ve kısa süre sonra kitap raflarının arkasına gizlendi.

Florrie, yüzü parlak pembe kapüşonunun rengine uyarak olduğu yerde hoplayıp zıplayan Hayley'ye döndü. "Jack Playforth az önce dükkâna girdi!" dedi Florrie, sanki kendi sözlerine pek inanmıyormuş gibi.

Biliyorum! Tanrım! Aman Tanrım! Omigod! Şair laureate için yarıştığı söyleniyordu! Anneme söyleyene kadar bekle; onu kesinlikle *seviyor*! Onun çok seksi olduğunu düşünüyor*!*" Hayley ağzını kapatarak heyecanlı bir çığlığı bastırdı.

'Şşşt! Seni duyacak! Florrie fısıltıyla konuştu ama gülmekten de kendini alamadı. "Annem de büyük bir hayranıdır; aslında ben de öyleyim. Hayley'nin ani sersemliği karşısında şaşkın şaşkın bakan Ed'e baktı.

"Jack Playforth bu mu?" diye sordu inanamayarak, başparmağıyla şairi işaret ederek.

Florrie ve Hayley anlamsızca sırıtarak başlarını salladılar. "Evet!" dediler fısıltıyla hep bir ağızdan.

"Kuzey Yorkshire lehçesinde yazmasıyla ünlü yazar mı?

Florrie ve Hayley, gözleri dans ederek, "Evet," diye koro halinde konuştular. "Tüm o ödülleri kazanan yazar mı?

"Evet! Florrie ve Hayley coşkuyla başlarını salladılar, gülümsemeleri genişledi.

"Emin misiniz? Yani, çok farklı görünüyor ve hayal ettiğimden çok daha kısa - saçları da öyle; uzun saçlarıyla ünlü, değil mi? Ed müşterisine daha iyi bakabilmek için topuklarının üzerinde geriye yaslanarak sessizce konuştu. "Büyükbabam ondan övgüyle bahsederdi.

'Kısa saçları yüzünden başlangıçta onu tanıyamadım. Ve herkes senin yanında küçük kalıyor, Ed,' dedi Florrie ona gülümseyerek.

Adam kızla göz göze geldi ve sırıtarak kızın içinde beklenmedik bir heyecan yarattı. "Hmm. Sanırım haklısın, ama aval aval bakıyormuşum gibi görünmeden ona iyice bakmak zor. Döndü, aceleyle onlara doğru dönmeden önce boynunu büktü. "Dikkatli bakın, buraya doğru geliyor.

Jack Playforth ağzında bir gülümsemeyle tezgâha doğru ilerledi. "Peter Skelthorpe'un yeni şiir kitabının bir kopyasının sizde olduğunu sanmıyorum, değil mi?

Florrie elinden geldiğince kendini toparladı. 'Var, evet, hemen şuradalar. Size gösterebilirim-'

"Aslında elimizde sadece bir tane kaldı; peynir ekmek gibi satılıyor," dedi Hayley. Hâlâ aşağı yukarı zıplıyordu; gören de ayakkabısının tabanına yay takılmış sanırdı.

Florrie'nin kaç kitap sattıklarının farkında olmaması, kederine ne kadar bağlı olduğunun bir kanıtıydı. Genelde her satıştan, özellikle de yeni çıkan popüler yayınlardan haberdar olurdu; bir kitap satıldığında heyecanlanır, okuyucuya vereceği hazdan keyif alırdı.

Jack Playforth'un gülümsemesi daha da genişledi. 'O zaman iyi ki aramışım. Bana doğru yönü gösterme nezaketinde bulunursanız sevinirim; daha önce baktığımda görememiştim.

"Sorun değil, ben getiririm. Florrie şiir bölümüne doğru yöneldi ve birkaç dakika içinde geri dönerek kitabı ona uzattı. "Umarım sormamın sakıncası yoktur ama siz Jack Playforth'sunuz, değil mi? Çok şaşırmış gibi görünmemeyi umuyordu.

"Evet, günahlarım için," dedi neredeyse utanarak. "Önümüzdeki birkaç ay için Old Micklewick'te bir kulübe kiralıyorum; denizden, kaçakçılık ve denizkızları hikâyelerinden ve coşkulu deniz şarkılarından ilham almayı umuyorum.

"Eminim öyle olacaktır. Micklewick Körfezi süper ilham verici; pek çok insan böyle düşünüyor. Efsaneler, hikayeler ve meşhur kaçakçı Jacob Crayke gibi geçmişten gelen renkli karakterlerle dolu. Doğru yere geldiniz. Heyecan Hayley'nin gevezelik etmesine neden oluyordu.

Jack elini göğsüne koyarak, "Şu ana kadar gördüklerime bakılırsa kesinlikle kalbimi fethetti," dedi. 'Ama burayı ziyaret etmek için tek nedenim bu değil; keşfetmeye hevesli olduğum bir aile bağlantım var.

Florrie daha fazla soru sormak için can atıyordu ama meraklı görünmek istemediği için kendini tuttu. "Sanırım sizi birkaç kez şehirde görmüştüm ama az önce konuşmanızı duyana kadar tanıyamamıştım; çok farklı bir sesiniz var. Kitabı Hayley'nin önündeki tezgâha koydu; asistanının bu uğurlu müşteriye hizmet etmek isteyebileceğini düşündü.

"Saçın yüzünden," dedi Hayley, kendi saçından renkli bir tutam alarak. "Sesin kadar farklıydı, bu yüzden Florrie sen konuşana kadar seni tanıyamadı.

"Ah, evet. Uzandı ve yeni kırpılmış, gümüş telli siyah saçlarına dokundu. "Kestirdiğimden beri bana hatırı sayılır bir anonimlik sağladı," dedi kıkırdayarak. "Gitme zamanı gelmişti; pişman olduğumu söyleyemem.

"Büyükbabam çalışmalarınızdan övgüyle söz ederdi," dedi Ed. 'Seni en son kalmaya geldiğinde *Yorkshire'ın Nefesi* adlı kırsal programda izledik, şiirlerinden bazılarını okuyordun; harikaydı, özellikle de fonda kırlar varken.

'Ah, teşekkür ederim, bunu söylemeniz çok nazikçe. Bunu yapmaktan büyük keyif aldım. Geçen yaz çekildi; fundalıkların arasında, kırlarda Lytell Stangdale'e bakan bir tepede oturuyordum. Harika bir deneyimdi ve o gün havanın iyi olmasına özellikle sevindim; eğer sağanak yağsaydı ya da her yer yoğun bir sisle kaplanmış olsaydı pek eğlenceli olmazdı.

"Evet, tahmin edebiliyorum. Ed başını salladı, yüz ifadesi hareketlenmişti. Jack'e dönmeden önce Florrie'ye hızlıca bir göz attı. "Pekâlâ, biraz i l e r i gideceğim, eğer arsızlık ettiğimi düşünüyorsanız lütfen bana söylemekten çekinmeyin. Bir an durakladı, bütün gözler onun üzerindeydi. "Sanırım burada eserlerinizi okumayı düşünmezsiniz, değil mi? Buranın tam olarak kır olmadığını biliyorum ama Florrie ve ben kitapçıyı yeni devraldık ve onu hayata döndürmenin yollarını arıyoruz; senin burada bir okuma yapman harika olurdu. Jack'e umutla baktı.

Florrie'nin gözleri büyüdü ve kaşları havaya kalktı; Ed'in bu kadar cüretkâr bir şey sormasını beklemiyordu. Her ne kadar bu fikrin harika olduğunu düşünse de, Jack'e kırılmadan ya da o meşhur öfkesini açığa vurmadan bir kaçış yolu sağlamak için söyleyecek bir şey arıyordu. "Ah... şey... bu bir wo-

"Çok isterim," dedi Jack, kara gözleri dans ediyordu. "Bu harika kitapçıda samimi bir okuma tam bana göre.

Florrie ellerini yüzüne kapattı. Doğru mu duymuştu? "Emin misiniz? Yani, vay canına! Bu harika. Gözleri Ed'inkilerle buluştu, bakışları bir an için kilitlendi.

Florrie kadar şaşırmış görünen Ed, "Bu harika, teşekkür ederim," dedi. 'Elbette, zahmetiniz için size para ödeyeceğiz.

"Kesinlikle. Florrie ücretinin fahiş olmayacağını umuyordu.

'Bir şey almayı aklımdan bile geçirmem. Buraya tatile geldim ve burada bir okuma yapmak benim için bir zevk olurdu.

Şimdi gerçekten kendimi çimdiklemem gerekiyor! Zihni heyecanla çalkalanıyordu. Jack Playforth gerçekten de Mutlu Hartes Kitabevi'nde ücretsiz bir okuma yapmayı kabul etmiş miydi? *Ah, ne günlerdi!* Eğer öyleyse, bunu nerede yapabilirlerdi? Zaten yer sıkıntısı çekiyorlardı. Ed'in düşüncelerinin de aynı yönde olduğu açıktı.

"Şurada bir oda var," dedi Ed, başparmağıyla deponun genel yönünü göstererek. 'Florrie ve ben orayı düzenlemekle uğraşıyoruz, ama biraz daha uğraşırsak, yeni bir boya yaparsak, o zaman orada ağırlayabiliriz. Gözleri gülümseyerek ona baktı.

Florrie, Jack'in cevabını beklerken dudağını ısırdı. Jack'in bu haliyle gidip bir göz atmayı istemeyeceğini umuyordu; bu onu vazgeçirebilirdi.

'Bu bana çok doğru geliyor. Şimdiden sabırsızlanıyorum. Saatini kontrol etti. 'Tamam o zaman, gitme vaktim geldi. Yarım saat sonra The Jolly Sailors'da bir tabak balık ve patates kızartmasıyla randevum var. Sakıncası yoksa kitabıma yerleşeceğim ve daha sonra uğrarım, böylece okuma için plan yapabiliriz.

"Tabii ki. Bu da müesseseden. Florrie, Hayley'nin kahverengi bir kâğıt torbaya koyduğu kitabı aldı ve Jack'e uzattı.

"Buna gerçekten gerek yok. Elini yukarı kaldırdı.

Florrie gülümsemekten kendini alamayarak, "En azından bunu yapabiliriz," dedi. "Lütfen alın.

"O halde çok teşekkür ederim, bu akşam keyifle okuyacağım. Kitabı cebine koydu ve kapıya doğru yürüdü. "Herkese iyi günler," dedi o zengin ses tonuyla.

"İyi günler," dediler hep bir ağızdan.

Onun kapıyı kapatıp sokaktan aşağı inmesini izlediler. Adam gözden kaybolduğunda Hayley kulakları yırtan bir çığlık atarak Ed'in irkilmesine neden oldu. Florrie inanamayarak ikisinin arasına baktı. "Bu gerçekten oldu mu?

"Özür dilerim, çok heyecanlandım. Hayley özür dileyen bir yüz ifadesi takındı.

Florrie gülerek ve genç kızın kolunu sıkarak, "Seni kastetmedim, tatlım," dedi. "Demek istediğim, Jack Playforth az önce bu dükkâna geldi ve bir okuma yapmayı kabul etti mi, yoksa ben rüya mı görüyorum?

Ed sırıtarak başını salladı. "Kesinlikle öyle.

'Ed! Tanrım! Harika oynadın! Jack Playforth gibi ünlü birinden bizim için bir okuma yapmasını istemek büyük cesaret ister. Hayley'nin yüzü hareketlenmiş, sesi tizleşmişti. "Oh... oops... büyük taşaklar konusunda özür dilerim; ağzımdan kaçtı.

Ed'in kaşları havaya kalktı ve bir kahkahayı bastırdı. Florrie homurdandı.

'Arghh! Yani *kelimeler* ağzımdan kaçtı, *taşakların* değil. Ve büyük olduklarını söylemek istememiştim,' dedi Hayley, yanan yüzünü elleriyle kapatarak.

"Kazdığın çukura yardım etmesi için bir kürek ister misin, Hayley? Florrie kıkırdadı ve Ed'le eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu.

Genç kızın kendini düğümlerle bağlamasına baktı ve gülümsemesi her saniye daha da büyüdü. "Sorun değil, Hayley. Yine de ne olur ne olmaz diye sineklerimi kontrol etsem iyi olacak. Florrie'ye baktı ve ikili kahkahalara boğuldu.

Hayley inledi. 'Neden ağzım kendi kendine kaçmak zorunda? Lütfen Jack Playforth bir daha aradığında ağzımı kapatın; serbest bırakılacak kadar güvenli değilim. Kim bilir sonunda ne söyleyebilirim. Yüzünü buruşturdu, yanakları hâlâ kızarmıştı. 'Aslında beklediğimden çok daha nazikti. Yani, biraz huysuz ve hırçın olması gerekiyordu, değil mi? Ona okuma hakkında soru sorduğunda kendini kaybetmesini bekliyordum, Ed.

'Evet, biraz çabuk sinirlenen biri olduğunu duymuştum ama bana son derece cana yakın göründü; bunu yapmayı kabul etmek zorunda değildi. Hatta bence Ed'in sormasından memnun bile oldu,' dedi Florrie.

Ed başıyla onayladı. "Evet, bize defolup gitmemizi söyleyebilirdi, eğer şöhreti bir şey ifade ediyorsa.

"Ona sorduğunda düşündüğün buysa, taşakların konusunda kesinlikle haklıyım," dedi Hayley, ona arsızca sırıtarak.

Ed gülümseyerek başını salladı.

Florrie içini bir mutluluk dalgasının kapladığını hissetti; her ne kadar bu konuda isteksiz olsa da Ed'in kitapçının geleceğini önemsediği açıktı. Büyükannesi ve büyükbabası bunu bilse çok sevinirdi. Ancak onunla ortak olma ihtimali hâlâ aklının bir köşesinde belirsizlik gölgesinin dolaştığı anlamına geliyordu. Ebeveynleri de denklemin içindeydi ve onların da ellerine biraz soğuk, sert para geçme arzusu vardı.

Florrie, annesi hastalandığında bir ömür boyu arka planda uğuldayan bir endişe yaşamıştı. Bu hiçbir zaman tamamen g e ç m e m i ş t i ve buna başka bir şeyin eklenmesine ihtiyacı yoktu.

TWENTY-THREE

Bayan Davenport kolunda her zamanki alışveriş çantasıyla dükkâna girdiğinde hâlâ gülüyor ve sohbet ediyorlardı. Florrie onu gördüğüne çok sevinmişti ama arkadaşının yorgun ve bitkin göründüğü dikkatinden kaçmamıştı. O da kilo vermişti ve anorağı üzerinden sarkıyordu. Haftada iki kez kuaförden randevu alıyor olamazdı, çünkü her zaman bakımlı olan saçları dağınık ve bakımsız duruyordu. Florrie, bu hiç de onun yapacağı bir şey değil, diye düşündü. Bay H'yi kaybetmek belli ki onu çok etkilemişti.

Bayan Davenport eski dostunun vefatından kısa bir süre sonra dükkânı bu kadar neşeli bulduğu için şaşırmış görünüyordu ve Florrie onu selamladığında gülümsemesini zorlukla toplayabildi. Bu genç kadının içinde bir suçluluk dalgası yarattı; arkadaşının duyarsız davrandığını düşünmeyeceğini umuyordu.

"Merhaba Bayan Davenport, sizi görmek ne güzel. Florrie arkadaşının yanına gitti ve ona nazikçe sarıldı, yaşlı kadının çıkık kemikleri ne kadar kilo verdiğini doğruluyordu. Gerty uykusundan sıçrayarak kalktı ve kuyruğunu sallayarak yanına geldi.

'Merhaba canım, nasılsın? Merhaba, Gerty.' Labrador'un başını hızlıca okşadı.

"Ben iyiyim, ama daha önemlisi, sen nasılsın? Arkadaşının ellerini tuttuğunda ellerinin çok soğuk olduğunu, her zamanki gibi özenle manikürlenmiş tırnaklarındaki pembe cilanın döküldüğünü gördü. Florrie'nin kalbi onun için acıyordu.

Bayan Davenport derin bir iç çekti ve yorgun gözlerle ona baktı. "Bernard'ın gittiğine hâlâ inanamıyorum. Başını üzüntüyle salladı. "Sürekli

Her geldiğimde onu tezgahın arkasında dururken görmeyi, her zamanki gibi kocaman gülümsemesiyle beni karşılamasını bekliyorum. Artık burada olmaması çok üzücü.

'Biliyorum, hala aklıma yatmadı ama kendime onun huzur içinde olduğunu ve sevgili Dinah'sına kavuştuğunu söyleyip duruyorum. Yukarıda birlikte oturuyor, çaylarını yudumluyor, Thorncliffe'e bakıyor ve dünyanın geçip gidişini izliyor olacaklar. Ed'le göz göze geldi ve onun gülümsemesini endişeli bir bakışla değiştirdiğini fark etti. "Bayan Davenport, Bay H'nin torunu Ed'den bahsettiğini hatırlıyorsunuz, değil mi?

'Tabii ki Bernard onu çok severdi. Tekrar görüştükleri için çok heyecanlıydı. Gözlerinde hâlâ hüzün olsa da bir gülümseme topladı.

Ed'in yüzünde bir gölge titreşti ve yanağındaki bir sinir seğirerek başını eğdi.

"O burada, bak. Bu Ed.' Florrie gülümseyerek eliyle Ed'e doğru bir işaret yaptı ve onun rahatsızlığını gidermeyi umdu.

Bu Edward mı? Bernard'ın torunu mu? Asla! Bayan Davenport karşısındaki adamın iri yarı fiziğine bakarken kafası karışmış gibiydi. Yüzünde geniş bir gülümseme belirene kadar birkaç garip saniye geçti. 'Aman Tanrım! Bu Edward! Bu pırıltılı gözleri nerede görsem tanırım; Bernard'ınkilere çok benziyor ve her zaman yaramazlık dolu, sen de küçük bir çocukken aynen böyleydin. Kıkırdadı, tıpkı yıllar önce yaptığı gibi onun yanağını okşadı.

"Merhaba Bayan Davenport, sizi görmek ne güzel," dedi Ed, Florrie'yi rahatlatacak şekilde gülümsemesi geri dönmüştü.

'Bir fincan çay için vaktiniz var mı, Bayan Davenport? Duymaktan hoşlanacağınız bazı heyecan verici haberlerimiz var.

'Şimdi, bu kulağa ilgi çekici geliyor, Florrie, aşkım. Sen böyle söyleyince nasıl reddedebilirim ki?

Florrie saatini kontrol etti ve Hayley'nin öğle yemeği molası vermediğini fark etti. "Ooh, üzgünüm Hayley, saati fark etmemiştim.

"Endişelenme," dedi neşeyle. Birkaç dakika sonra genç kız sırt çantasını omzuna atmış, erkek arkadaşıyla buluşmaya gidiyordu.

Ed çay yapmak için arkadaki küçük mutfağa girdiğinde, Bayan Davenport Florrie'y e kendini bulmayı nasıl karşıladığını sordu

kitapçının yarı sahibiydi. Florrie onu çabucak bilgilendirdi, ancak Ed'in buralarda takılmayacağını kendine saklamanın en iyisi olduğunu düşündü; büyükbabasının isteklerine karşı gelmesinin arkadaşını üzeceğini biliyordu.

"Tek söyleyebileceğim, yarısını satmaktan bahsetmediğini duymak içimi rahatlattı, özellikle de o korkunç Dick Swales ortalıkta dolaşırken; bu asla olmazdı.

Dodgy Dick'ten söz edilince Florrie'nin yüreği ağzına geldi. "Hayır, bundan hiç bahsetmedi - bu konuda pek konuşmadık ama sanırım Bay H'nin bu fikirden nefret edeceğini biliyor. Böylesine itibarsız bir kabadayı ile ortak olma düşüncesi aklına bile gelmiyordu ama Ed'in kendi payını almamaya karar vermesi halinde bunun hâlâ bir olasılık olduğunu da biliyordu. Bu düşünce midesini bulandırdı ama şimdi bunun üzerinde durmanın sırası değildi; arkadaşı buradaydı ve neşelenmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca Florrie heyecan verici haberlerine gölge düşürmek istemiyordu.

Bayan Davenport başını salladı ve Florrie'nin elini okşadı. "Güzel, güzel. Anladığım kadarıyla buranın üst katındaki dairede kalacak?

"Ah, şey..." Bu soru Florrie'yi şaşırttı. "Emin değilim, henüz nerede kalacağını konuşmadık. Bunu nasıl unutmuşlardı? Muhtemelen hâlâ yeni durumlarını kabullenmeye çalıştıkları için. Her ne kadar Ed'in pansiyonda bir oda tutması mantıklı bir çözüm gibi görünse de, büyükannesi ve büyükbabasının eski evinde kalmak konusunda ne hissedeceğinden emin değildi.

Bir müşterinin gelişi, bu konu üzerinde daha fazla durmasına gerek kalmadan dikkatini dağıttı. Şimdilik.

Ed çay tepsisiyle döndüğünde Florrie, Bayan Davenport'a Jack Playforth'la ilgili haberleri anlatmasına izin verdi - bunu düzenleyen o olduğu için bunun adil olduğunu düşünüyordu.

"Okuma mı yapıyor? Burada mı? Aman Tanrım, ne kadar heyecan verici! Bu harika bir haber ve bravo Ed, ona soracak kadar cesur olduğun için,' dedi, gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı.

Florrie arkadaşının ilk geldiğinden daha parlak göründüğünü görünce memnun oldu. "Biliyorum, evet diyene kadar birkaç saniye kalbim ağzıma geldi. Fincanlara çay doldururken güldü. "Ama bu konuda çok nazikti.

Bayan Davenport'un gülümsemesi daha da genişledi. 'Bir koltuk ayırtan ilk kişi ben olabilir miyim?

Bana ne kadar tuttuklarını söyleyin, ben de size hemen ödeyeyim.

Florrie ve Ed'in konuşması gereken başka bir şey daha vardı, aklı birden depoyu Jack Playforth ve izleyicilerine hazır hale getirmek için ne kadar çok şey yapmaları gerektiğine kaydı. Kitapların ve dağınıklığın yerini değiştirecek bir yer bulmaları gerekiyordu. Midesi sinirle dolup taştı ve onları bastırmak için elinden geleni yaptı. 'Bize nasıl yardım etmek istersiniz, Bayan Davenport? Misafirler geldiğinde biletlerini alabilir ya da içecek servisine yardım edebilirsiniz. Ona biraz çay uzattı ve kederinden başka bir şeye odaklanmanın arkadaşına nasıl iyi geleceğini düşündü.

"Gerçekten mi? Bayan Davenport kupayı alırken koltuğunda daha dik oturdu. 'Teşekkür ederim, Florrie, canım. Eğer bu ciddi bir teklifse, her türlü yardımı yapmaktan memnuniyet duyarım.

"Bu harika, seni aramızda görmek isteriz, değil mi Ed?"

"Kesinlikle; senin de katılman iyi olur," dedi.

Florrie başını kaldırdığında onun kendisine gülümsediğini gördü, gözleri yumuşacıktı. Yanaklarında kızarmanın sıcaklığını hissederken midesi bir takla attı. O koyu mavi gözlerin ardında ne gibi düşünceler vardı acaba?

* * *

Bayan Davenport bir saatin büyük bir kısmını burada geçirdi ve Florrie, çoğu sadece göz atmak için gelmiş olsa da, tek tük gelen müşterilere hizmet etmek için ayağa fırladı. Yeni planlarının satışlarının artmasına yardımcı olacağını umuyordu.

Hayley döndüğünde postayı kontrol ediyordu, neşeli kişiliği kapıdan girer girmez dükkânın atmosferini canlandırdı.

"Anneme Jack Playforth hakkında mesaj attım ve çok heyecanlandı. Eğer sorun olmazsa kendisi ve arkadaşları için altı bilet ayırıp ayıramayacağımızı sordu. Reklamını yaptığınız anda tüm biletleri satacağınızı düşünüyor, o yüzden kaybetmek istemedi. Oh, adamım, hala inanamıyorum.' Sırt çantasını omuzlarından indirdi, nefesini tuttu.

Ed Florrie'ye gülümseyerek baktı ve bir süre bakışlarını üzerinde tuttu.

'Elbette yapabiliriz; bu kadar heyecanlı olması harika. Bir kitaba başladım bile. Onun adını hemen kitaba yazacağım,' dedi Florrie, heyecanı damarlarında dolaşarak.

Bunun için bir poster tasarlayabilir miyim? Şehirde, barlarda ve sosyal medyada bir sürü afişe ihtiyacımız var. Harika olacak!" dedi Hayley ve geniş gülümsemesiyle diş tellerini gösterdi.

Ed'e bakarken Florrie'nin içinden bir mutluluk dalgası geçti. Bu, Mutlu Hartes Kitabevi'nin rönesansının başlangıcı mıydı? Tüm kalbiyle öyle olmasını umuyordu.

TWENTY-FOUR

Florrie anahtarı ön kapının kilidine sokmak üzereydi ki sırt çantasının derinliklerinden gelen bir mesajın ping sesini duydu. Gerty koridora çıktıktan sonra gürültülü bir şekilde kâsesinden su içtiği mutfağa doğru koşmaya başladı. Florrie telefonunu eline aldığında Maggie'den gelen ve üzerinde bir sürü kalp emojisi bulunan bir mesaj gördü.

Bu geceki Jolly için hala iyi misiniz, hanımefendi? Mx

Florrie mutfağa doğru ilerlerken bir tane karşılık verdi ve kendi emojilerini de ekledi.

Çok doğru! Dört gözle bekliyorum. Sana anlatacak çok şeyim var! Fx

Saniyeler içinde bir cevap geldi.

Meraklandım! Hepsini duymak için sabırsızlanıyorum!!! Mx

Arkadaşlarını yeni bulduğu durumdan haberdar etmemiş, onlara hep birlikte olduklarında söylemeyi tercih etmişti. Doğrusu, birkaç denemeye rağmen onlara mesaj göndermeye nereden başlayacağını bilememişti. Yüz yüze konuşmanın çok daha kolay olacağını düşündü.

Florrie ceketini silkti ve Gerty'nin kâsesine biraz yiyecek koyduğu yardımcı odaya astı. 'Al bakalım kızım, çayının tadını çıkar,' dedi.

Gerty'nin karnını doyurup suyunu verdikten sonra Florrie hızlı bir duş almak için üst kata çıktı; bütün günü toz alıp eski kitapları ayıklayarak geçirdikten sonra kendini kesinlikle kirli hissediyordu. Cuma geceleri her zaman hızlı bir dönüş yapardı, umursadığından değil, arkadaşlarıyla sohbet etmeyi dört gözle bekliyordu ve bu gece Ed'in orada olmasının ekstra bir çekiciliği vardı. Giysilerini çıkardı ve heyecanla duşa girdi. Uzun zamandır böyle hissetmemişti.

* * *

Florrie her Cuma akşamı yaptığı gibi gardırobundaki en yakın şeyi almak yerine ne giyeceğini biraz daha düşünmüş ve bunun Ed'in onlara katılma olasılığıyla hiçbir ilgisi olmadığını kendi kendine söylemişti. Bu gece, üç çeyrek kollu yeni deniz mavisi pamuklu kazağını tercih etmiş, lacivert ayak bileği çizmeleriyle (başkasında olsa dizinin hemen altında olurdu) ve boynuna doladığı koyu kırmızı pamuklu eşarbıyla iyi gideceğini bilmişti.

Başka bir mesaj geldiğinde ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyordu. Telefonunu eline aldığında bu kez mesajın Jasmine'den geldiğini gördü.

Merhaba civciv, geç kalıyorum - bebek bakıcısı probs! En iyisi Jolly'ye kendin git. En kısa zamanda sana katılacağım xx

Jasmine'in evi bara giden yolun üzerindeydi ve Florrie genellikle arkadaşına uğrar, böylece bara birlikte giderlerdi.

"Zavallı Jazz," dedi Florrie yüksek sesle. Jasmine'in hayatı her zaman bir şekilde başardığı bir hokkabazlık gösterisinden ibaretti. Sık sık yorgun görünse de her zaman neşeliydi. Onun için üzülen herkesin vay haline.

Florrie hızlı bir cevap gönderdi.

Seninle beklemenin sakıncası yok. Fx

Jasmine cevap verdiğinde lacivert kumaş ceketini çekiyordu.

Biraz zaman alabilir. Seni orada görürsem iyi olur xx

Birini geri gönderdi.

Tamam, eğer eminsen. Büyük bir bardak şarap sizi bekliyor olacak!! Fx

Florrie mesajı gönderirken gülümsedi, bunun arkadaşının moralini düzelteceğini biliyordu.

İşte şimdi konuşuyorsun!!! xx

Florrie Gerty'nin tasmasına ipi taktı, Labrador heyecanla pençeden pençeye dans ediyordu. "Jolly'de bir gece geçirmek için sabırsızlanıyorsun, değil mi Gerty? Bir saniye sonra Florrie kendini koridordan ön kapıya doğru sürüklenirken buldu, tasmanın derisi eline batıyordu. "Vay canına, tutkuna sahip çık, genç kız! Kıkırdadı; Gerty'nin eski haline döndüğünü görmek güzeldi. Ekstra egzersiz Labrador'un ruh halini düzeltmişe benziyordu; yürüyüşe çıkmayı seviyordu, Florrie de öyle.

Dışarısı hâlâ aydınlık ve ılıktı, ancak havada Nisan sonunda beklenen hafif bir serinlik vardı. Gerty kapıdan sola döndü, her zamanki rotalarını izleyerek kuyruğunu sallaya sallaya tırısla ilerliyordu. Bunu görmek Florrie'nin kalbini sevindirdi. "Pazar günü sahilde bir yürüyüşe ne dersin, Gerty? Çok güzel, güneşli bir gün olacakmış.

Gerty ona baktı, dili ağzının kenarından sarkıyordu, gözleri mutlu bir şekilde parlıyordu.

En üstteki baloya ulaşan Florrie canlandırıcı bir ciğer dolusu hava çekti. Evet, hâlâ içinde bir hüzün akıntısı vardı, kalbinde bir sızı vardı ve bu sızı en neşeli anları bile bastırıyor, kendine zaman ayırdığında onu dürtüklüyordu. Bay H'yi çok özlüyordu. Ama Jack Playforth Mutlu Hartes Kitabevi'ndeydi, Tanrı aşkına! Bu ve bunun Bay H.'yi ne kadar sevindireceğini düşünmek moralini amansızca yükseltmişti. *Ve sonra Ed var,* dedi küçük bir ses. Kalbi mutlu bir şekilde çarptı.

Florrie, Gerty'nin ara sıra durup ilginç bir kokuyu incelemek için kaldırımda ilerleyişini izlerken, Ed'in beklenmedik bir şekilde hayatına girmesinden çok memnun olduğunu hissetti. Kasabaya geleli sadece birkaç gün olmasına rağmen, sanki yıllardır buradaymış gibi hissediyordu. Yolda yürürken içinde bir şeyler kıpırdandı. Bir ay önce biri ona böyle hissedeceğini söyleseydi, bir bardak Old Micklewick Magic'in yanlış tarafında olduklarını düşünürdü - The Cellar'ın ödüllü birası roket yakıtı gibi bir üne sahipti.

Thorncliffe'i her zamanki gibi heybetli bir şekilde gördü ve Ed'in önceki akşam aralarında geçen titreşimleri hissedip hissetmediğini merak etti. Aklına o lacivert gözlerin kendisine nasıl baktığı geldi; Ed'in bunu hissettiğinden oldukça emindi.

Bir sonraki anda, doğasının temkinli tarafı kendini gösterdi ve ona henüz erken olduğunu, ikisinin de yeni buldukları durumu doğru düzgün düşünme şansına sahip olmadıklarını hatırlattı. Başını iki yana salladı. "Bunu aklından çıkarsan iyi olur, Florrie," dedi nefesinin altından. Kendini bu yola girmekten alıkoyması gerekiyordu. Daha fazla acı çekecek kadar güçlü değildi; kalbi hâlâ Bay H'nin kaybından dolayı sızlıyordu.

Çok geçmeden Old Micklewick'e varmışlardı, martılar tepelerinde çığlık atıyordu. İskeleye demirlemiş balıkçı teknelerinin yanından geçiyorlardı, Gerty durup köhne ıstakoz küpleri yığınını hızlıca kokladı. Deniz yosunu kokusu havada ağır ağır asılı duruyor, ara sıra balık ve patates kızartması kokularına karışıyordu. Florrie hızını artırdı, plimsoll'ları sahilden kaldırım taşlarına savrulan kumların üzerinde sürtünüyordu. Suda sallanan birkaç parlak siyah kafaya takıldı ve gülümsedi; buradan fokları siyah Labradorlarla karıştırmak kolaydı. Tıpkı yunus sürüsü gibi onlar da Old Micklewick'te sıkça görülen canlılardı. İkisini de görmek parlaklığını asla kaybetmezdi.

"Pekâlâ Gerty, burada en iyi şekilde davranacağına güveniyorum, tamam mı? The Jolly Sailors'ın kapısını iterek açarken Florrie'nin yanakları kızarmış, gözleri yürüyüşten dolayı parlıyordu. Ev yemeklerinin nefis kokusu üzerlerine hücum etti. Gerty burnunu havaya kaldırdı ve beğeniyle kokladı. Saat yediyi çeyrek geçe mekân, barın etrafını saran ve masaları dolduran insanlarla dolup taşmaya başlamıştı bile; sohbetleri fondaki müziği bastırıyordu. Cuma geceleri Jolly'de her zaman popüler olurdu.

Florrie bara girip odayı taradı. Orada olduğunu anlamak için Istakoz Harry'nin şapkasını figüranın göğsünde görmesine gerek yoktu; gırtlaktan gelen kahkahası onu ele veriyordu. Belli ki Ed burada değildi; o kadar uzundu ki, diğer herkesin üzerinde yükseldiğini fark edebilirdi. Florrie göğsünde yankılanan hayal kırıklığı acısını görmezden geldi ve barın rahat köşesinde arkadaşlarının her zamanki Cuma gecesi masasına doğru ilerledi. Maggie tek başına oturmuş boşluğa bakıyordu, koyu renk bukleleri toplanmış ve mavi yün kazağıyla kontrast oluşturan canlı mandalina rengi bir eşarpla bağlanmıştı. Neşeli kıyafeti yüzündeki ciddi ifadeyi yalanlıyordu.

Maggie, Florrie'yi görür görmez kaşlarını çatarak gülümsemeye başladı. "Merhaba tatlım, seni görmek güzel.

"Merhaba Mags, seni görmek de güzel," dedi ve Jasmine'in neden yanında olmadığını açıklamaya başladı.

"Ah, zavallı Jazz, bazen onun için büyük bir mücadele gibi görünüyor.

"Biliyorum ama en azından bu geceyi iptal etmek zorunda değil. Florrie, Gerty'nin ipinin ucunu masanın bir ayağının altına bağladıktan sonra ceketini çıkardı. Soğuk ellerini hızlıca birbirine sürttü. "Sana bir içki daha getireyim mi?

"Ben böyle iyiyim, teşekkürler. Maggie elindeki şarap bardağını kaldırdı.

Florrie'nin anlaması biraz zaman aldı. *Alkole geri dönmüş.* "Maggie, özür dilerim, hatun.

Maggie burnunu kırıştırdı ve omuzlarını silkti. 'Yanlış alarm. Bir tane daha. Ama hey-ho, bu işler böyledir. Gülümsemesi gözlerine ulaşacak gücü toplayamadı.

Florrie uzandı ve arkadaşının elini sıktı. "Hiç beklemediğin bir anda olacak, biliyorum.

Maggie gülümsemesini yükseltmeye çalışarak başını salladı. "Umarım.

"Selam hanımlar, bugünün Cuma gecesi olmasına ne kadar sevindiğimi anlatamam.

Stella onlara katıldı, tasarım çantasını bir koltuğa bıraktı, keskin parfümü etraflarındaki havada dolaşıyordu. Siyah beyaz çizgili kayık yaka bir tişörtün üzerine dar kesim siyah bir kot pantolon ve yumuşak deriden siyah bir ceket giyen Stella, Florrie'nin tanıdığı hiç kimsenin yapamadığı kadar rahat bir şıklık sergiliyordu.

"Merhaba, Stells. Maggie arkadaşlarına gülümseyerek baktı, üzüntüsü o an için geçip gitmişti.

"Merhaba Stella," dedi Florrie, tam Lark içeri girerken, dalgalı sarı saçları pembe ve mor tonlarındaki bol etnik tunik bluzunun etrafına dökülüyordu. "Ve merhaba, Lark.

"Herkese merhaba, ooh, bunu dört gözle bekliyorum. Lark etrafına bakındı, Stella'nın parfümüne karışan esansiyel yağların tanıdık kokusu. "Yasemin yok mu?

'Geç kalıyor - bebek bakıcısı sorunları var. Umarım uzun sürmez,' dedi Florrie. "Bu arada içecek bir şey isteyen var mı?

"Her şey halloldu," dedi Stella, koltuğa yerleşip ceketini çıkararak. "Bir şişe Pinot sipariş ettim, birazdan burada olur.

Lark gülümseyerek, "Birileri hevesli," dedi.

Stella iç çekti. 'Yaşadığım haftaya bakılırsa bunda şaşılacak bir şey yok. Her neyse, pantolonunu indir ve bize haftan hakkında her şeyi anlat, hanımefendi,' dedi Florrie'ye bakarak. 'Yaşlı Cuthbert'le aranızın nasıl olduğunu bana anlatacağını sanıyordum. Sanırım seninle konuşmak istediği kötü bir şey değildi.

Florrie özür dileyen bir yüz ifadesi takındı; kafası Ed ve kitapçı dükkânıyla o kadar meşguldü ki, Stella'ya mesaj atması gerektiğini unutmuştu. "Üzgünüm, Stells, aklım biraz karışıktı; hep birlikte olduğumuzda sana söylemenin daha kolay olacağını düşünmüştüm.

Immy, tanıdık bir Yorkshire selamıyla, "Şimdi hanımlar," dedi. Elinde bir buz kovası içinde bir şişe şarap, parmaklarının arasında da bir dizi bardak taşıyordu.

"Dur, yardım edeyim. Görünüşe göre felakete davetiye çıkarıyorsun,' dedi Stella, ayağa fırlayıp bardakları teker teker Immy'nin parmaklarının arasından kaydırarak.

"Teşekkürler Stella, ben de kargaşa yaratmadan hepsini nasıl indireceğimi merak ediyordum." Immy ona gülümsedi. 'Pekala, bara dönsem iyi olacak, biraz acelemiz var. İyi geceler, hanımlar.

Stella şarabı doldurmayı henüz bitirmişti ki, Jasmine yüzü kıpkırmızı ve nefes nefese içeri daldı. "Lanet olsun, hiç formda değilim," dedi soluk soluğa. "Çok şey kaçırdım mı? Stella'nın yanına çöktü, arkasına yaslandı ve yanaklarını şişirdi, alnında bir ter pırıltısı parlıyordu.

Stella boş bardağı doldururken Maggie, "Hayır, mükemmel zamanlama, civciv," dedi. "Sakın bana bittiğini söyleme?

Jasmine başıyla onayladı. "Hemen hemen. Yokuş aşağı koşmanın bu kadar zor olduğunu bilmiyordum; neredeyse A'dan Z'ye geçtiğim zamanların sayısını unuttum." Kot ceketini çıkardı. "Ooh, bu daha iyi, çok heyecanlıyım.

Stella, "Benimle koşmaya gelmelisin, kısa sürede alışırsın," dedi. Haftada birkaç kez sahil boyunca koşuyordu.

"Cezbedici," dedi Jasmine, şarabına uzanırken, arkadaşları sesindeki alaycı notaya kıkırdadı. "Hayır! Kadehini onlara doğru kaldırdı. "Bu arada şerefe, kızlar.

"Şerefe. Bebek bakıcısına olanlara üzüldüm, Jazz,' dedi Maggie.

Jasmine gözlerini devirdi ve parmaklarını dikenli kızıl saçlarının arasına soktu. "Keşke işler bir kez olsun kolay olsaydı. Her şeyin yolunda gitmesini sağlamak için yapmam gereken tüm stres ve hokkabazlıklardan uzak bir gün geçirmek çok iyi olurdu.

"Bart'ın ailesi bebek bakıcılığı konusunda yardımcı olamaz mı?" diye sordu Lark.

Jasmine'in yüzü düştü ve homurdandı. "Onlardan herhangi bir konuda yardım istemekten vazgeçtim. Dışarı çıkmamı onaylamıyorlar, sonsuza kadar dul otları içinde kalmam gerektiğini düşünüyorlar. Biriyle tanışırsam nasıl tepki vereceklerini düşünmekten korkuyorum - yakın zamanda böyle bir şey söz konusu değil.

"Torunlarıyla vakit geçirmeye hevesli olacaklarını düşünürsünüz. Florrie, Bart öldüğünden beri Jasmine'in kayınvalidesinin ne kadar soğuk davrandığını, Jasmine ve çocuklarına neredeyse sırtlarını döndüklerini bir türlü anlayamıyordu.

"Biliyorum. Jasmine başını yorgunca salladı. 'Her neyse, haberler o kadar da kötü değildi; bakıcı *sonunda* geldiğinde elinde bir doğum günü pastası siparişiyle geldi. Görünüşe göre annesi bir arkadaşı için yaptığım pastayı görmüş ve beğenmiş, o yüzden diğer kızının yirmi birinci yaş günü için de bir tane yapmamı istemiş. Kelebek temalı bir pasta istiyor ki bu beni gerçekten heyecanlandırdı. Buraya gelirken aklımda bir sürü fikir vardı.

'Ah, bu harika bir haber Jazz. Ve bu beni şaşırtmadı, pastaların harika,' dedi Maggie.

"Teşekkürler, Mags. Jasmine ona gülümsedi.

"Aklıma gelmişken, senden annem için de bir pasta yapmanı isteyecektim," dedi Stella. 'Gelecek ay ellinci yaş günü ve acaba ona o muhteşem çikolatalı pastalarından birini yapabilir misin? Süslemeyi sana bırakacağım; ne tür şeylerden hoşlandığını biliyorsun.

'Bu harika, teşekkürler Stells. Çok isterim. Jasmine'in gözleri mutlulukla parladı.

Maggie, "Pasta yapımını bir işe dönüştürmeyi ciddi ciddi düşünmelisin," dedi.

"Keşke. Günümü fırında hizmet etmek ve başkalarının evlerini temizlemek yerine pasta yaparak geçirmekten oldukça mutlu olurdum. Her neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter, diğer herkes nasıl?

"Evet, hadi o zaman Florrie, bize haftan hakkında bilgi vermenin zamanı geldi. Stella onu o müthiş bakışlarından biriyle kıstırdı. "Avukatlık bürosunda işler nasıl gitti?

"Evet, peki seni birlikte gördüğüm o oldukça çekici adam kimdi?" diye sordu Lark. 'Çok uzun boylu ve geniş omuzluydu. Acaba rüyalarındaki uzun boylu, esmer ve yakışıklı yabancı o olabilir mi?

Florrie bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Etrafındaki hevesli yüzlere baktı ve gözlüklerini burnuna doğru itti. "Buna inanmayacaksınız ama...

Olanları kısaca anlatmaya devam etti, arkadaşları Stella'nın ara sıra çıkan şaşkınlık dolu solukları ve "Hassiktir!" sesleri dışında sessizce dinliyorlardı.

"Lanet olsun! Bütün bunlar son birkaç gün içinde mi oldu? Florrie sözlerini bitirdiğinde Jasmine arkasına yaslandı. "Ben de hayatımın çılgınca olduğunu sanıyordum.

Maggie arkadaşına endişeyle bakarak, "Yani durup dururken, hakkında çok az şey bildiğin bir adamla bir kitapçının ortak sahibi oldun," dedi.

"Her şeyin başı ve sonu aşağı yukarı bu. Florrie, Ed'i her düşündüğünde kalbinin hızla çarpmasına neden olan beklenmedik duygularını paylaşmamıştı. Kafası hâlâ her şeyle birlikte dönüyordu. Ed'in kitapçıya bağlanma konusundaki tereddütlerini de paylaşmamıştı; özellikle de her an onlara katılma ihtimali varken, bu konuda gerilmelerini istemiyordu. Özellikle Stella'nın onu fena halde kızartacağından hiç kuşkusu yoktu. Tutsak almamak gibi bir ünü vardı ve Florrie bu gece bunun uygun olmayacağını düşündü.

Stella arkasına yaslandı, kadehi elindeydi. "Bu Cuthbert'in sizi neden şahsen görmek istediğini açıklıyor.

Florrie başını salladı. 'Öyle görünüyor. Yine de itiraf etmeliyim ki bu konuda kendimi biraz suçlu hissediyorum, özellikle de bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım ve kan bağım bile olmadığı halde. Bana gelmemesi gerekirmiş gibi hissediyorum; oğlunun bundan pek memnun olacağını sanmıyorum. Arkadaşlarına baktı, onun düşüncelerini paylaşıp paylaşmadıklarını merak ediyordu.

"Beni dinle, Florrie," dedi Stella, gülümsemesi sert bir bakışa dönüşerek Florrie'nin biraz gergin hissetmesine neden oldu, "Bay ve Bayan H'nin seni çok sevdiklerini çok iyi biliyorsun; yoksa neden senden "fahri torunları" olarak söz etsinler ki? Ve sana şunu söyleyeyim, Bay H sahip olmanı çok istediği bir şeyi sana vermek için seni vasiyetine dahil etme zahmetine girmedi. Kitapçıyı oğluna miras bırakmamak için kendine göre nedenleri vardı ve herkesin buna saygı duyması gerekir. Sen de dahil. Stella'nın ses tonundan Florrie'nin tartışmaya cesaret edemediği anlaşılıyordu.

'Stella haklı, civciv,' dedi Jasmine. 'Bay H fırına geldiğinde tek konuştuğu şey senin ne kadar harika olduğun, seni göklere çıkardığı, onun için bir torun gibi olduğunu söylediği ve kitapçıyı onun kadar sevdiğin için ne kadar heyecanlandığı olurdu.

Jasmine'in sözleri Florrie'nin ham duygularını dürttü ve gözyaşlarının tehdidini hissetti. Aceleyle gözlerini kırpıştırdı. "Özür dilerim, bunu yapmak istememiştim.

"Nankörlük gibi gelmesin, sadece şok oldum, aklım başımdan gitti.

Lark, Florrie'nin koluna dokundu ve nazik bir gülümseme verdi. 'Özür dilemene gerek yok, çiçeğim, nankör olmadığını biliyoruz. Ama Bay H'nin, oğlu ve gelininin burayı en kısa zamanda satacaklarından hiç şüphesi yoktu - büyük olasılıkla Dodgy Dick'e - bu da onu gerçekten endişelendirmiş olmalı. Bunu Ed ve senin aranda paylaşmak, onun geleceğini güvence altına aldığını bilerek rahatlamasını sağladı," dedi yatıştırıcı tonuyla.

'Ben de bunların hepsine katılıyorum,' dedi Maggie. 'Her neyse, zor birkaç hafta geçirdin, kendini hırpalamayı bırakmalısın. Bugün Cuma gecesi, bu yüzden üzüntülerini birkaç saatliğine aklından çıkar ve olumlu bir şeye odaklan. Jack Playforth gibi mesela. Onu canlı bir okuma yaparken dinleyebileceğimizi düşünmek ne kadar heyecan verici?

Florrie gülümsedi. 'Haklısın, Mags. Jack Playforth'un başına gelenlere hâlâ inanamıyorum.

'Mmm. Sesine bayılıyorum, bütün gün onu dinleyebilirim,' dedi Jasmine hülyalı bir şekilde.

"Ben de," dedi Stella. Gözleri bara kaydı, kaşları aniden ilgiyle kalktı. Florrie bu ifadeyi tanıyordu, arkadaşı bir şey, daha doğrusu görünüşünden hoşlandığı *birini* fark etmişti. "İzninizle hanımlar, libidom harekete geçti; ateşli bir erkek anının tadını çıkarmam gerekiyor.

Diğerleri Stella'nın bakışlarını takip ederken, Jasmine kuru bir sesle, "Stells, libidon her zaman dikkat çekiyor," dedi.

"Ateşli erkek anı mı? Gözleri Ed'e takıldığında Florrie'nin kalbi yerinden fırladı, bir an sonra onun Stella'nın "seksi erkeği" olduğunu fark etti. Ed ona baktı, elini sallayarak kaldırırken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Ve bu tarafa doğru geliyor," dedi Stella. "Oh, şükürler olsun, Tanrım. Diğerlerine sırıtırken ellerini dua eder gibi birbirine bastırdı. "İçimden bir ses bu gecenin muhteşem olacağını söylüyor.

Jasmine kıkırdayarak, "Stells, ağzını kapat ve dilini uzak tut, resmen salyaların akıyor, kadın," dedi. 'Muhtemelen tepelere doğru kaçacak.

Lark dik oturdu. 'Oh, vay canına! Florrie, bu gördüğüm adam-'

"Merhaba," dedi Ed, Lark sözünü bitiremeden masaya ulaştı. Elini Florrie'nin omzuna koyarak etrafındakilere baktı ve gülümseyerek şunları söyledi

İçini bir coşku kapladı. "Size bir içki getireyim mi?

Gerty ayağa fırladı, pençesini Ed'in bacağına bastırdı, kuyruğu masanın ayağına çarptı. Ed kulaklarını karıştırmak için eğildi. "Merhaba Gerty, seni burada görmek ne güzel.

Florrie hariç herkes şaşkınlıkla baktı. Birden başının döndüğünü hissederek içinde yükselen kıkırdamayı bastırmaya çalıştı. "Hanımlar, bu Ed Harte, Bay H'nin torunu," dedi. "Ed, Stella, Lark, Jasmine ve Maggie ile tanış.

"Tanıştığımıza memnun oldum hanımlar, Florrie bana sizden çok bahsetti. Gülümsemesi derinleşti, gözlerinin kenarları kalp çarpıntısına benzer bir şekilde kırıştı.

Florrie masanın altında kaval kemiğine bir tekme hissetti. "Ah! Stella'nın gözlerini ona diktiğini görmek için karşıya baktı.

Stella tıslayarak, "Hatırlatın da sizinle sonra konuşayım, madam," dedi, sonra Ed'e döndü ve gözleri Ed'in üzerinde takdirle gezinerek ona gülümsedi.

Florrie Stella'nın azarlamasını elinin tersiyle itti. "Ed'e bu gece bize katılabileceğini söyledim; Pazar gününe kadar Old Micklewick'teki Creelers Cottage'da kalacak. Gözlerini arkadaşlarının üzerinde gezdirerek tepkilerini kontrol etti ve loş ışığın yüzünü kıpkırmızı yapan kızarıklıkları gizleyeceğini umdu.

"Bayan Tyreman! Jasmine dehşete kapılmış bir yüz ifadesi takındı. 'Seni kıskanmıyorum Ed, tam bir asık suratlı yaşlı cadı olabiliyor. Burada bizimle olman kesinlikle daha iyi.

Maggie, 'Jazz haklı, biraz ejderha olmasıyla ünlüdür,' dedi. 'Henüz yemek yemediniz mi? Balık ve patates kızartması yiyeceğiz ama sipariş verme fırsatımız olmadı; bizimle birlikte yiyebilirsiniz.

'Jolly'nin balık ve patates kızartması şehirdeki en iyi balık ve patates kızartmasıdır. Florrie ayağını sürüyerek gelebilir, sen de onun yanına oturabilirsin; bir sürü yer var. Lark bakışlarını Ed'den Florrie'ye çevirdi. Florrie'nin gizemli gülümsemelerinden birini takındığı dikkatinden kaçmadı. Lark kızarıklıklarının derinleştiğini hissetti ve aynı anda büyük bir rahatlama dalgası onu sardı, arkadaşlarının bu kadar misafirperver olmalarına şükretti. Öyle bile olsa, bununla biraz eğleneceklerdi... 'Bu durumda, nasıl reddedebilirim? Ama önce seni almam için bana gerçekten izin vermelisin.

Hepinize birer içki. Buz kovasında gördüğüm Pinot Grigio mu?" "Evet," dedi Stella, gözleri hâlâ onun üzerindeydi.

"Tamam, bir şişe Pinot Grigio geliyor," dedi ve Gerty onu takip etmek için ipini çekerek bara doğru koşmaya başladı.

Bütün gözler Florrie'ye döndü. Stella, "Pekâlâ hanımefendi, yapmanız gereken ciddi bir açıklama var," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Florrie, onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. "Kesinlikle *harika*!" dedi Jasmine, gözleri Ed'i takip ederken
odanın içinde yürüdü. "Uzun boylu erkeklere bayılırım ve o geniş omuzlara gelince... beni konuşturmayın.

"Çok çekici biri. Maggie'nin gözleri Jasmine'inkilerle aynı yöne baktı.

"Bize söylemeyi ihmal ettiğiniz bir şey var," dedi Stella dikkatle.

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim. Florrie sesine inandırıcı bir umursamazlık notası eklediğini umuyordu.

Stella homurdandı. 'Fark etmemiştim, kıçımın kenarı! Bütün *bar* fark etti. Ben olsam onu yataktan atmazdım, bu kesin.

"Stells, sen hiçbir erkeği yataktan atmazsın," dedi Jasmine kıkırdayarak.

Stella ona bir bakış fırlattıktan sonra başını barın yanında durmuş sohbet eden Ando Taylor ve Istakoz Harry'ye doğru eğdi. Harry başını geriye atarak gırtlaktan bir kahkaha attı. 'Sanırım beni bulacaksın ' dedi ve arkadaşlarının kıkırdamasına neden oldu.

"Aklıma gelmişken, Prawngate'ten haber var mı?" diye sordu Florrie. "Ooh, evet, onu unutmuştum," dedi Lark.

"Ben de. Bosomworth- Neydi adı hakkında herhangi bir dedikodu yayıldı mı?' Maggie sordu.

Stella başını salladı. "Hayal kırıklığı yaratacak şekilde, hiçbir şey duymadım, ama daha çok erken ve ben çok sabırlıyım. Yüzünde muzip bir sırıtma belirdi.

"Peki ya sen ve Jason? Florrie dikkatleri kendisinden ve Ed'den uzak tutmak istiyordu.

Stella gözlerini teatral bir şekilde devirdi ve bardağını masaya koydu. 'Uhh! Yapma! Küçük anlaşmamıza son vermek zorunda kalacağım, benim hoşuma gitmeyecek kadar yapışkan olmaya başladı. Geçen gece bana geldiğinde işleri biraz daha ciddiye almamızı istediğini söyledi; "sevgili olalım" dedi. Üst dudağını tiksintiyle kıvırdı. "Buna inanabiliyor musun? En başından beri ciddi bir ilişkiyle ilgilenmediğimi ve asla ilgilenmeyeceğimi açıkça belirtmiştim. Vernikli tırnağını masaya sapladı.

"Eyvah, bu küçük cilveleşme bana ölüm çanı gibi geliyor," dedi Jasmine.

Buna inansan iyi edersin. Ama en kötüsü, bana iğrenç penis resimleri göndermeye başladı, sanki fikrimi değiştirmem için beni ayartmaya çalışıyor. Yani biri ona küçüklüğün güzel olmadığını söylemeli. "Seni balık ve patates kızartmasından soğutacağını düşünmesem sana gösterirdim.

Arkadaşların masasından gelen şamatalı kahkahalar üzerine kafalar döndü. Maggie gözlerindeki sevinç gözyaşlarını sildi. "Lütfen yapma, Stells.

'Korkmayın, sadece şaka yapıyorum, onları hemen sildim. Telefonumda onun yetersiz vücut parçalarının resimlerini bulundurmamın imkânı yok. Stella sahte bir ürperti verdi.

"En son ne zaman bir tane gördüğümü hatırlamıyorum, yetersiz ya da başka türlü. Jasmine yüzünü buruşturdu. "Sanırım neye benzediklerini unuttum - Jason'ınkini görmek istediğimden değil," dedi kıkırdayarak.

"Ed'inkini görmeyi çok isterdim," dedi Stella kaşlarını sallayarak. "Ama içimde onun sevgisinin başka bir yere yöneldiğine dair tuhaf bir his var. Gözlerini Florrie'ye dikti.

Stella ile Jasmine'in arasına sıkışmış olan Lark, "Sanırım haklı olabilirsin, Stells," dedi. Florrie'ye gizemli bir gülümseme daha verdi.

"İkiniz de uslu durun! Florrie kollarını göğsünde savunmacı bir şekilde kavuşturdu ve hâlâ Ed'e hayranlıkla bakan Gerty'ye baktı.

"Kesinlikle yapmayacağım," dedi Stella. 'O küçük ateşli kıçını buraya getirdiğinde onu sorgulamayı dört gözle bekliyorum.

Florrie kalbinin sıkıştığını hissetti, gözleri bara doğru kaydı ve Ed'in bir elinde bir şişe şarap, diğerinde bir bardak bira ile geri döndüğünü gördü. "Dinleyin, üzerine fazla gitmeyin. Şu anda ayrıntılara girecek zaman yok ama anlatacak daha çok şey var ve her şey göründüğü gibi değil. Ed masaya gelmeden önce kendini açıklamak isteyen Ed'in sözleri aceleyle çıkmıştı.

Stella, "Çok nadiren öyle oluyor, civciv, ceza avukatı olarak geçirdiğim süre içinde öğrendiğim bir şey bu," dedi.

Florrie bunu duyduğuna minnettar olmuştu. "O yüzden saldırgan sorular sormak yok, Stells, tamam mı? Adamın yaklaştığını hissettikçe kalbi göğsünde güm güm atıyordu.

"Tamam, nazik davranacağım. Stella bir an için bakışlarını Florrie'nin üzerinde tuttu, bu Florrie'yi biraz tedirgin etti. "Sadece senin için.

"İşte geldik hanımlar," dedi Ed gülümseyerek.

TWENTY-FIVE

Florrie, oturduğu yerden kalkarak Ed'e bir alan yaratan Maggie'ye yaklaştı; Ed'in kendisine bir kötülük yapmadan bu alana nasıl sığacağından emin değildi. Şarabı ve bira bardağını masaya bıraktı ve ceketini çıkarıp Gerty'nin yanında yere bıraktı, sonra Florrie'nin yanına sokuldu, vücudu Florrie'nin vücuduna baskı yapıyor ve kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu. Lark, Stella ve Jasmine ile göz teması kurmaktan kaçındı; ne düşüneceklerini çok iyi biliyordu ve bu yüzlerinden okunuyordu.

Stella bir an bile kaybetmedi. "Ee Harte, Florrie'mizle birlikte iş yapmak nasıl bir duygu?

Florrie donakaldı, arkadaşının ses tonundaki alttan alta gelen uyarıyı fark edip etmediğini merak ediyordu. Onu tepelere doğru koşturacak bir şey varsa o da bu olurdu.

"Şey, evet, sanırım ikimiz için de biraz şok oldu," dedi, başını kucağına dayamış olan Gerty'ye bakmadan önce temkinli bir şekilde gülümseyerek. Elini Gerty'nin başının üzerinde gezdirdi. "Florrie sana Jack Playforth'tan bahsetti mi?

Florrie onun konuşmayı ilerletmeye hevesli olduğunu hissetti ve bunun için minnettar oldu.

Maggie başını salladı. "O yaptı. Anladığım kadarıyla bunu sen yapmışsın.

'Bunun için sonsuza dek minnettarız. Jack Playforth'un sesini inekler eve gelene kadar dinleyebilirim,' dedi Jasmine, baygın bir yüz ifadesi takınarak ve

hepsini güldürmek.

"Peki şimdiye kadar nasıl vakit geçirdin?" diye sordu Stella, bir salatalık kadar soğukkanlı. Florrie, arkadaşının ona karşı duyduğu bariz çekimi bir kenara bırakıp ince çapraz sorgulamasına devam etmesine hayret etti. Stella için kurnazcaydı. Florrie bir keresinde Stella'nın bir sanığı çapraz sorguya çektiğini mahkeme salonunun halka açık bölümünden izlemişti. Adam yere yığılmış, bir bebek gibi ağlıyor, Stella sözlü darbe üstüne sözlü darbe indirirken avukatı yüzünü buruşturuyordu. O gün arkadaşının çok farklı bir yönünü görmüştü.

"Ben bir sanatçıyım," dedi Ed, gülümsemesi hiç bozulmadan. "Hayatımı bu şekilde kazanıyorum.

"Peki iyi kazanıyor musunuz?

"Evet, yeterince mutlu oldum. Gözlerinde bir parça eğlence parlıyordu.

"Peki sanat tarzınızı nasıl tanımlarsınız? diye sordu Stella.

'Şey, çoğunlukla manzara resimleri yapıyorum ama-'

"Peki kitapçıdaki sorumluluklarınızla birlikte buna nasıl odaklanabileceksiniz?

Florrie'nin midesi sıkıştı. *Biraz ara ver, Stella!* Jasmine imdadına yetiştiğinde dikkatini dağıtacak bir şeyler düşünmeye çalışıyordu.

"Lanet olsun, Stells, delikanlıyı rahat bırak, olur mu? Jasmine gözlerini devirdi. "Arkadaşımız için üzgünüm, bazen avukat moduna biraz fazla kolay giriyor. Stella'ya uyarıcı bir bakış fırlattı.

'Evet, sakin ol Stells, bugün Cuma gecesi. Peruğunu ve cüppeni bir kenara bırak ve sakin ol kızım. Maggie tavsiyesini bir gülümsemeyle yumuşattı.

"Dürüst olmak gerekirse sorun değil; Stella'nın neden planlarımı öğrenmek istediğini anlayabiliyorum. Ed arkadaşlarına baktı. 'İşin aslı ş u ki, hala kafamda oturuyor. Ne yapacağımdan tam olarak emin değilim, ama Florrie ile konuştuktan sonra, bir süre Micklewick Körfezi'nde kalacağım. Creelers Cottage'daki kalışımı bir hafta daha uzattım, böylece Jack Playforth'un okuması için deponun temizlenmesine yardımcı olabilirim. Florrie, yatak ve kahvaltı için para ödemek yerine onunla büyükanne ve büyükbabasının dairesi hakkında konuşmayı aklına not etti. Bunun en iyi kendi başlarınayken yapılabileceğini düşündü; arkadaşlarının "yardımcı" yorumlarıyla araya girmelerini istemiyordu; onları tanıyordu, ikisi de bu konuda tartışamadan onun yanına taşınmasını sağlarlardı. Ayrıca, dün geceki konuşmalarından sonra istediği son şey,

bir şeye zorlanmış hissetmesiydi. Creelers Kulübesi'nde kalmayı tercih ediyorsa, onun için sorun yoktu.

Ed Florrie'ye döndü, derin mavi gözleri ona bakıyordu. "Tabii Florrie bana tahammül edebilirse," dedi gülerek.

Yutkundu. "Bu harika, evet, elbette, yapacak çok işimiz var. Arkadaşlarının bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyor, verdiği cevabın onları kayıtsızlığa itmesini umuyordu.

Lark gülümseyerek ellerini birbirine vurdu. 'Bu harika! Görünüşe göre ikiniz bir görevdesiniz ve bu konuda içimde çok iyi bir his var. Florrie'nin uyaran bakışını yakaladı. "Kitapçıyı kastediyorum. Oraya yeni bir soluk getirecek olmanız harika, kasaba için iyi olacak.

TWENTY-SIX

"Çok lezzetliydi," dedi Ed, çatal ve bıçağını tabağına koyarken. Arkasına yaslanıp kolunu Florrie'nin arkasına doğru uzattı ve kolonyasından yayılan bir esintiyle Florrie'nin içinde bir elektrik çarpması yarattı. "Dürüstçe söyleyebilirim ki bu yediğim en iyi balık ve patates kızartması.

Jasmine Stella'ya ulaşmak için Lark'a doğru eğildi. "Eminim çok geçmeden bunu söyleyeceği tek şey bu olmayacak," dedi içinden, kaşlarını Florrie'ye doğru sallayarak. Florrie'nin şaşkınlığına rağmen, ikili komplocu bir şekilde kıkırdadılar.

Ed'in duymamış olmasını umarak kaşlarını çatarak onları uyardı. Onun bu kadar yakınında olmak, vücudunun sıcaklığını, kalçasındaki sert kasları hissetmek duyguları üzerinde ciddi bir etki yaratıyordu. Graham'la birlikteyken kesinlikle cansız olan ve neredeyse topallayarak ilerleyen libidosu, bir intikam duygusuyla yeniden canlanmıştı. Şimdi arzu damarlarında dolaşıyor, aklına kötücül düşünceler gönderiyordu. *Sakin ol kadın! Bu da nereden çıktı?*

Neredeyse boş olan şarap kadehine uzandı ve aklını Ed'den uzaklaştıracağını umarak bir yudum aldı.

Bakışlarının pencere kenarındaki bir masaya doğru yürüyen tanıdık bir figüre çekildiğini hissetti, eli, oturması için rehberlik ettiği bir kadının sırtında küçüktü. Graham ve Bethany. Omuzları çöktü. Adam onun kendisini izlediğini hissetmiş gibi döndü ve göz göze geldiler. Kendini beğenmiş gülümsemesi

Ama gözleri Florrie'nin yanında kucak kucağa oturan ve ona gülümseyen Ed'e kayar kaymaz şaşkınlığı geçti.

Florrie küçük bir el salladı ve Graham ona başıyla selam vererek Bethany'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Bethany omzunun üzerinden bir bakış attı, yüzü yanıyordu. Arkasını dönmeden önce başını sallayarak ona bir şeyler mırıldandı.

"Bay Beige'in burada ne işi var? Maggie onu fark etti, üst dudağı kıvrılmıştı. "Cuma gecesi Jolly'den hoşlanmadığını sanıyordum; onun için "çok gürültülü" olduğunu düşündüm.

"Graham burada mı? Stella da Maggie kadar şaşırmış görünüyordu.

"Evet, ama sakın arkanı dönme! Florrie telaşla, şaşkın şaşkın bakan Ed'e doğru eğilmeden önce, "Evet ama arkanı dönme!" dedi. "Eski sevgilim ve onun yeni kız arkadaşı; az önce şuradaki masaya oturanlar onlar.

"Ah, doğru. Başını salladı ve onlara bir göz attı.

'Her Cuma buraya geldiğimizi çok iyi biliyor; yeni eşyalarını getirmesi ne kadar zavallıca. Sanki onu Florrie'nin burnunun dibinde sergilemeye çalışıyor. Prat!' dedi Stella.

"Dürüst olmak gerekirse, sorun değil, rahatsız olmuyorum. Florrie avuçlarını kaldırdı. "İyi şartlarda ayrıldık, her şey çok dostaneydi. *Yani, neredeyse.*

Eeuw! Ve neden onun üzerine salya akıtması gerektiğini düşünüyor? Tanrım, bu çok *iğrenç*. Sanırım balık ve patates kızartmamı tekrar göreceğim. Maggie, Graham'ın Bethany'nin yüzünü ellerinin arasına alıp onu tutkuyla öpmesini izlerken dehşete düşmüş bir yüz ifadesi takındı.

"O ne?" dedi Jasmine, gözleri kocaman açılmış bir halde.

"Lütfen, görmezden gelin," dedi Florrie, hastalıklı bir hayranlık onu bunu yapamaz hale getirmişti. Graham'ın böylesine aleni bir sevgi gösterisinde bulunmasına şaşırmıştı; Graham ona bu tür davranışlardan ne kadar nefret ettiğini söylerdi ama bu küçük gösteri bambaşkaydı. Ve gözlerinin nasıl şiştiğine bakılırsa, onun davranışlarından tamamen utanmış olan Bethany için üzülmekten kendini alamadı.

"Hey, siz ikiniz, bir oda bulun," diye seslendi Istakoz Harry barın öbür ucundan. 'Beni bu kırışık kavanozundan vazgeçiriyorsunuz ve bunun için biraz uğraşmak gerekiyor, size söyleyebilirim. Salonda kahkahalar yükseldi, ardından bazı balıkçı arkadaşları alay etti.

'Woah! Ona bir tane ver!' Ando Taylor öğleden sonra geç saatlerden beri barı destekliyordu ve yıpranmış görünüyordu. Istakoz Harry tarafından geri çekilmeden önce çifte bakarak öne doğru atıldı.

Alaylar işe yaramış gibi görünüyordu ve Graham Bethany'yi elinden bıraktı. Zavallı kız mahcup görünüyordu, başını öne eğmiş, elinin tersiyle ağzını siliyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyordu.

"Aman Tanrım, bu ne kadar utanç vericiydi? Jasmine Graham'a döndü ve o meşhur ölümcül bakışlarından birini ona fırlattı ve geri dönmeden önce "Göt" dedi.

Florrie, Ed'in kolunu ona doladığını ve onu kendine doğru çektiğini hissetti. "Bunu yapıyor çünkü özel birini kaybettiğini biliyor.

Florrie'nin arkadaşları sanki telepatik olarak detaylandırmasını istercesine Ed'e bakarken masada sessizlik hakimdi. Florrie başını kaldırdığında Jasmine ve Stella'nın kaşlarının saç çizgilerinde bir yere yerleştiğini gördü, Lark ise o nazik gözlerinin ardında pek çok şeyin fokurdadığını gösteren sakin ifadesini takınmıştı.

"Açıkla kendini, Harte," dedi Stella. 'Bay Beige'in neden bir budala gibi davrandığına dair teorinizi duyalım.

'Çünkü Florrie'yi kaybettiği için pişmanlık duyuyor. Belli ki ayrıldıklarından beri düşünecek zamanı olmuş ve şimdi tam olarak ne kaybettiğini anlıyor,' dedi Ed. "Onu kıskandırmaya çalışıyor; onu geri isteyeceğini umuyor.

Florrie bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissederken, boynundan yukarı doğru bir kızarıklık yükseldi, yanaklarını kavurdu ve hatta kulaklarını bile yaktı. Utanç dolu bir kahkaha attı. "Bundan emin değilim; az önce tanık olduğumuz gibi Bethany'ye çok düşkün görünüyor.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım. Arkadaşları artan bir ilgiyle bakarken Ed Florrie'nin omzunu sıktı. 'Ben bile biz erkeklerin zaman zaman tuhaf davrandığımızı kabul etmek zorundayım, özellikle de ilgi duyduğumuz kadınlar söz konusu olduğunda. Gerçi çoğu erkeğin yetişkinken değil de testosteron dolu gençlerken böyle davranmaya programlandığını söylemek doğru olur - bahse girerim okuldaki bazı erkeklerin sana sataştığını, saçını çektiğini, koltuğuna kurbağa bıraktığını hatırlıyorsundur.

Steven Wilson. Onu hatırladın mı, Stella?' Jasmine ona doğru başını salladı. "Sana yıllarca işkence etti.

'Ughh! Nasıl unutabilirim ki? Kros yaparken giydiği kokmuş, pis çorapları beden eğitimi çantama tıkıştırmanın çok komik olduğunu düşünürdü, böylece çantam *iğrenç* kokardı. Hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Sonra senden hoşlandığını öğrendik," dedi Florrie kıkırdayarak. 'Sanırım feromonlarını spor eşyalarına sürerek seni kendi malı olarak işaretlemeye çalışıyordu.

"Evet, çünkü bir kokarca gibi davranmak gerçekten tahrik edici," dedi Stella. 'Her neyse, eğlenmeye çalışırken bunu düşünmemeyi tercih ederim.

"Zamanını boşa harcadığını fark ettiğini hiç sanmıyorum, değil mi? Florrie, Steven Wilson'ın davranışı kadar Stella'nın yüz ifadesine de güldü.

"Umalım da hâlâ o kur yapma tekniklerini kullanmıyor olsun; on beş yaşındayken bunu yapması yeterince kötüydü, ama otuzlu yaşlarında bir adam...?" dedi Maggie, omuzları neşeyle titreyerek.

"Gördünüz mü, sizin örneğiniz benim teorimi haklı çıkardı; erkeklerin böyle davranmasının nedeni sizden hoşlanmamız ve bu tür şeylerin bizi tüm kadınlar için karşı konulmaz kıldığı yanılgısına kapılmamız," dedi Ed.

"Ciddi misin?" dedi Jasmine inanmayan bir bakışla.

"Neyse ki, türümüzün devamlılığı için, bunu aşma eğilimindeyiz. Gözleri Graham'a kaydı. "Yani, çoğumuz öyle.

"Davranışlarına bakılırsa, o not henüz Graham'a ulaşmamış. Maggie onaylamayan bir homurtu çıkardı.

Jasmine hırlayarak, "Aldatan, iki yüzlü herif," dedi. "Florrie'mize bu şekilde davranmaya cüret ediyor.

Stella'nın ağzının köşesi eğlenerek kıvrıldı ve bakışlarını Ed'e yöneltmeden önce başını Florrie'ye doğru zorlukla görülebilen bir şekilde salladı. 'Bizi aydınlattığın için teşekkürler Harte. Ama arkadaşımızla uğraşmadığından emin ol, yoksa kendini ciddi şekilde kırılmış bir çift taşakla bulursun.

Florrie gerildi, gözlerini yukarı dikti. Stella bunu gerçekten söylemiş miydi? *Toprak, lütfen aç ve beni bütün olarak yut!*

'Aklımın ucundan bile geçmez. Florrie bundan çok daha fazlasına değer,' dedi, kolunu bir kez daha sıkarken sesi nazikti.

Oh, günlerim! Bununla ne demek istedi? Florrie Maggie'nin dürttüğünü ve dört çift gözün kendisine dikildiğini hissetti. Kendini bir kez daha pancar kırmızısının gülünç bir tonunda kızarırken buldu. Nereye bakacağını bilemeden oturduğu yerde beceriksizce kıpırdandı. Oldukça uygun bir zamanda, barın yanından gelen bir keman sesi onu bir rahatlama dalgasına sürükledi. Kemanın neşeli melodisine kısa süre sonra bir teneke düdüğün tatlı notaları ve bir bodranın hafif ritmi eşlik etti. Yanlarındaki gruptan bir "whoop" sesi duyuldu ve insanlar ayaklarını vurmaya ve parmaklarını masalara vurmaya başladı. Bu tür doğaçlama müzikler Jolly'de sıkça rastlanan bir durumdu,

Özellikle de hafta sonları. Ama Florrie'nin zihni meşguldü ve Ed'in sözleri ön plana çıkarken melodiyi arka plana itti. *"Florrie bundan çok daha fazlasına değer."*

Kutsal guacamole, eğer zihni daha önce dönüyorduysa, şimdi tam bir kasırgaya dönüşmüştü.

TWENTY-SEVEN

"Gizlice çıkabilir miyim lütfen? Sanırım Gerty bir dakikalığına dışarı çıksa iyi olur,' dedi Florrie, müziğin sesini duyurabilmek için Ed'e doğru eğilerek.

'Elbette, sorun değil. Aslında biraz temiz hava alsam fena olmaz, ben de seninle geleyim. Yerleşim yeri ile masa arasındaki boşluktan manevra yaparak çıktı, ardından Gerty'nin ipini çözmeden önce ceketini giydi. Labrador yeni arkadaşıyla yürüyüşe çıkacağı için heyecanlı görünüyordu.

Florrie diğerlerine, 'Gerty'yi çişini yapması için dışarı çıkarıyorum,' dedi.

"Ah, bugünlerde buna böyle mi diyoruz?" dedi Jasmine, ona arsız bir sırıtış atarak.

"İyi eğlenceler. Stella ona göz kırptı. "Benim yapmayacağım bir şey yapma. "Senin yapmayacağın bir şey var mı, Stells?" dedi Maggie.

Florrie çaresizlik içinde başını salladı ve Graham'ın bakışlarının ağırlığını sırtında hissederek Ed'i barın diğer ucuna kadar takip etti.

Ando Taylor önünde belirip tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladığında, ceset yığınları arasında ilerliyordu. Adam ona buğulu gözlerle ve boyayı soyabilecek kadar sarhoş bir nefes bulutuyla bakıyordu. Gece ilerledikçe adamın giderek daha da halsizleştiğini fark etmiş ve çıkarken ondan uzak durmayı ummuştu.

"Pekâlâ, Florrie, bebeğim. İyi vakit geçiriyor musun?" dedi, kelimeleri kayıyor ve geveliyordu, sağ gözü ise bir elin ucuna odaklanmış gibiydi.

burnu. Florrie yakından bakınca onun yaşından daha yaşlı göründüğünü fark etti; hava koşullarından yıpranmış cildinde derin kırışıklıklar vardı.

"Evet, teşekkürler. Nefesini tutarak onu geçmeye çalıştı ama adam yolunu kesti.

"Bilmeni isterim ki, eğer seni eve bırakacak birine ihtiyacın olursa, ben senin adamınım. Bira dolu bir geğirti çıkardı ve gülümsedi.

Bundan pek emin değilim! Hala nefes almamaya çalışarak sıkı bir gülümseme verdi. "Ben iyiyim, teşekkürler. Bırakın Skitey Bank'ı, sokaklardan ve ara yollardan geçerek kulübesine kadar yürümeyi, önünde beş adım yürüyebileceğinden bile şüpheliydi.

Onun elini tutmaya gitti. "Stella arkadaşına ne dersin? Çok uygun bir kuş. Eve kadar yürümek ister mi? Ya da Jasmine'e ne dersin? Biraz alıngan bir kızdan hoşlanırım; biraz meydan okuyan biri gibi.

Neden bekar olduğunu tahmin etmek zor değil, "fit kuş" ve "alıngan kız" gerçekten! "Neden gidip onlara sormuyorsun? Kadın adamın elinden kurtuldu ve kapıya doğru koştu. Ah, bunu yapmaya cüret ederse duvarda bir sinek olmak!

Dışarıda karanlık çökmüştü ve Jolly'nin ışıkları bira bahçesine sıcak bir parıltı yayarak taş duvarın üzerinden sahile doğru yayılıyordu. Barın bacasından aşağıya doğru süzülen odun dumanı kokusu nemli havaya sinmişti. Hava sıcaklığı düşmüştü ve hafif esintide bir serinlik vardı. Florrie titredi ve ceketini almadığına pişman oldu. Etrafta Ed'i aradı, tek ses kıyı şeridindeki dalgaların şırıltısı ve bardan gelen kısık müzikti. Onu duvarın yanında gördü, uzun bir gölge, denizin çok uzağındaki teknelerden gelen bir avuç küçük ışıkla noktalanan karanlığa bakıyordu. Gerty onun yanında yeri kokluyordu.

Florrie ona ulaştığında "Merhaba," dedi.

"Merhaba. Ed ona baktı ve gülümsedi.

"Stella için üzgünüm. Yüzündeki bir tutam saçı kazıyarak ona baktı.

Güldü. 'Sorun değil, özür dilemene gerek yok; ne de olsa beni uyarmıştın. Ve sadece seni kolluyor; o iyi bir arkadaş. Hepsi öyledir.'

Arnavut kaldırımlarında ağır ağır yürümeye başladılar, Gerty önde ilerliyordu. "Biliyorum, ama keşke bunu daha az açık sözlü bir şekilde yapsaydı.

Ed güldü, konuşmadan önce durakladı. "Demek eski sevgilin buydu - Graham, adı neydi demiştin?

Florrie başını salladı. 'Mm-hm, o Graham'dı. Gerçi sana söz verebilirim, biz birlikteyken asla böyle davranmazdı; davransaydı bir mil koşardım.

"Buna inanabilirim," dedi Ed gülerek. 'Gösterisi kesinlikle senin yararın içindi. Sanırım hâlâ sana aşık. Geldiğinden beri gözlerini senden ayırmadı.

"Dürüst olmak gerekirse, yanlış anladınız. Ayrıldığımızda ilişkimiz de aşkımız gibi sönmüştü; daha çok arkadaş gibiydik. Bunu kendisi de söyledi.'

Ed başını salladı, aralarında birkaç dakikalık sessizlik geçti. "Sana bir sır verebilir miyim?

Florrie'nin kalbi hızla çarpmaya başladı, bu nereye gidiyordu? Ona eski sevgilisine hâlâ aşık olduğunu mu söyleyecekti? Micklewick Körfezi'ndeki kalış süresini uzatma konusunda fikrini değiştirdiğini mi? İçine dolan sinir yumağını bastırdı. "Tabii ki.

"Biraz utanç verici, bu yüzden gülmeyeceğine söz vermeni istiyorum. "Eminim o kadar da kötü değildir, ama tamam, söz veriyorum.

'Şey, ben hiç hissetmedim... Yani, kendimi düşerken hissedebiliyorum-'

Daha fazla bir şey söylemesi, barı aceleyle terk eden Ando Taylor tarafından engellendi. Florrie'yi görünce ona doğru hamle yaptı ve Ed'e çarparak ayaklarının üzerine kusmaya başladı.

"Arghh! Gerty havlayınca Florrie geriye sıçradı. 'Bu da ne-' Ed olduğu yerde kalakaldı.

Ando elinin tersiyle ağzını silerken soluk soluğa, "Kusura bakma dostum," dedi. "Kahretsin, buna ihtiyacım vardı.

Florrie'yle birlikte şaşkınlıkla ayakkabılarına bakarken Ed, "Pek emin değilim," dedi. Ando sendeleyerek yanından geçip bardan uzaklaşırken Gerty homurdandı.

"Ed, iyi misin? *Ve Yılın Aptalca Sorusu Ödülü Florrie Appleton'a gidiyor!* Florrie, Ed'in kahverengi broglarını ve Ando'nun midesindekilerle sıvanmış kot pantolonunun altını görünce yüzünü buruşturdu.

"Bunun olduğuna inanamıyorum. Ed'in gözleri dağınıklığa yapışmıştı. 'Bu geceyi bitirmek zorundayım; bara bu şekilde geri dönmemin imkanı yok. Bayan Tyreman'ı nasıl atlatacağımı Tanrı bilir.

"Evime gelebilirsin, benim için sakıncası yok; onları senin için çamaşır makinesine koyabilirim. Kokudan öğürmemek için kendini zor tutuyordu.

Gerty kafası karışmış bir şekilde baktı.

Ed burnunu kırıştırarak başını salladı. 'Sorun değil, senden bunu yapmanı bekleyemezdim. Ayakkabılarımı denizde yıkayacağım, sonra da pisliğin gittiği yere kadar yüzeceğim ve kot pantolonumdan büyük kısmını çıkarmasını umacağım. Önce bir bacağını, sonra diğerini salladı. 'Ughh! İğrenç hissettiriyor.

"Hayal edebiliyorum.

"Ve Stella'ya kendini beğenmiş, kibirli bir inek olduğunu söyleyebilirsiniz! Florrie ve Ed, Ando'nun geriye doğru yürüdüğünü ve teatral bir şekilde bar yönünü işaret ettiğini görmek için geveleyen sese doğru döndüler. 'Ve ağzı da çok bozuk, Jasmine de öyle. Kötü huylu inek, o-' Onu uyarmaya fırsat bulamadan, geriye doğru bir bankın üzerine düştü, ayakları havada uçuştu.

Ed ve Florrie birbirlerine bakıp kahkahayı patlattılar ve Ando'nun kendini toparlayıp karanlığa doğru tökezlemesini izlediler.

"Bu gecenin böyle bitmesini beklemiyordum. Ed'in gözleri parladı. "Ama Ando Taylor'ın müdahalesini saymazsak, harika vakit geçirdim. Arkadaşların sıcak, eğlenceli ve misafirperver - ve evet, sen sormadan söyleyeyim, Stella'yı da buna dahil ettim.

Florrie gülümsedi. "Bizimle iyi vakit geçirdiğine ve Stella'nın seni korkutmadığına sevindim.

"Hayır, o sarhoş bir kaykaycı yüzünden oldu," dedi üzüntüyle.

"Hmm. Yarın başı ağrıyacak.'

"Kafayı bulup bu tür şeyler yapma konusunda iki kez düşünmesini sağlayabilir. Ed ayağını yerden kaldırdı ve Gerty homurdanıp geri çekilmeden önce belli belirsiz kokladı, bu da Florrie ve Ed'in kıkırdamasına neden oldu. "Pekâlâ, gidip temizlensem iyi olacak ama yarın dükkâna uğrayıp kitaplar konusunda sana yardım ederim. Gerty'nin ipucunu ona uzattı.

'Bu harika olur. Yine de ne kadarını yapabileceğimizden emin değilim; Cumartesi dükkandaki en yoğun günümüz.

"Her küçük şey yardımcı olur. Gülümsedi, eğildi ve onun yanağını öptü. "Harika bir gece için tekrar teşekkürler. Yarın görüşmek üzere.

Dudakları tenine değdiğinde Florrie kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti. "Yarın görüşürüz," diye cevap verdi. Bütün vücudu karıncalanıyordu; kelimeleri zar zor bir araya getirebildi. Nasıl oluyordu da sadece beş dakikadır tanıdığı biri için kalbi aklına hükmediyordu? Uzun süre yanında kalmayacak biri. Kendisiyle ciddi bir konuşma yapması gerekiyordu.

"Hoşça kal Gerty. Eğilip Labrador'un kulaklarının arasını ovuşturduktan sonra gülümsedi ve ceketinin cebinden bir fener çıkararak sahile doğru ilerledi. Florrie iç geçirirken gözleri onu takip etti.

TWENTY-EIGHT

"Ne oldu? Florrie kaşlarını çattı. Arkadaşlarının yanına döndüğünde Immy'nin bir bira havlusunu masanın üzerinde sert hareketlerle sildiğini gördü. Gözleri elektrik süpürgesine ve onun yanında duran kırık cam gibi görünen bir fıçıya takıldı, aniden halk müziğinin durduğunu ve insanların onları ilgiyle izlediğini fark etti.

"Ando-kanlı-Taylor, işte bu," dedi Jasmine, yüzü sinirlendiğinde olduğu gibi buruşmuştu.

Immy masayı son bir kez gözden geçirerek, "Neredeyse bitirdim tatlım, o zaman tekrar oturabilirsin," dedi. "Gerty'nin patileri için de güvenli olmalı; her yeri iyice süpürdüm.

"Bu kadar çabuk hallettiğin için teşekkürler Immy," dedi

Maggie. 'Evet, teşekkür ederim Immy, sen bir yıldızsın,'

dedi Lark.

"Peki Ando Taylor ne yapıyordu?" diye sordu Florrie, Immy gittikten sonra Maggie'nin yanına kayarak ve pantolonuna sızan bir miktar nemlilik hissederek.

Jasmine, 'Bir pislik gibi davranmak, işte bu,' dedi.

"Onun sayesinde kot pantolonum sırılsıklam oldu ve şarap kokuyorum. Stella ellerini kalçalarına sildi. "Buraya geldiğine, daha doğrusu *sendeleyerek* geldiğine ve beni eve götüreceğini ve iyi vakit geçirteceğini söylediğine inanabiliyor musun?

Florrie Maggie'nin yanında kıkırdadığını duydu. "Güldüğüm için özür dilerim ama yüzün bir resimdi, Stells.

Florrie sırıtmamak için kendini zor tuttu; Stella'nın yüz ifadesini hayal edebiliyordu. Eğer Jasmine ölümcül bakışlarıyla ünlüyse, Stella da bir adamı toza dönüştürebilecek buz gibi bakışlarıyla ünlüydü.

"Stella'nın ona defolup gitmesini söylediği zamanki kadar iyi bir resim değil," dedi Lark.

"Sonra dikkatini bana çevirdi ve beni yatakta ısıtacağını söyledi, görünüşe göre nasıl yapılacağını sadece *o* biliyordu. Jasmine hâlâ sinirli görünüyordu. "Ve sonra masanın üzerine yayıldı, bardakları ve her şeyi uçurdu; her yerde şarap vardı.

Lark, Florrie'ye dönerek, 'Sen de kuyruğundan yakaladın,' dedi, soluk sarı kaşları birbirine çarparak. "Ed nerede?

"Pansiyona geri dönmek zorunda kaldı, bunu itiraf ettikten sonra açıklayacağım. Yüzünü buruşturdu.

"Neyi itiraf etti?" diye sordu Stella.

"Ah, şey, sanırım Ando'dan gördüğün istenmeyen ilgiden kısmen ben sorumlu olabilirim," dedi Florrie, açıklamadan önce alt dudağını kemirerek.

Jasmine, "Bu ukala davranışının tek bir sorumlusu var, o da kendisi," dedi.

"Katılıyorum," dedi Maggie.

"Görünüşe göre Ando'nun yarın özür dilemesi gereken bir sürü insan var. Florrie olanları anlatmaya devam etti, arkadaşları onu dinliyor, iğrenme ve inanmama sesleri çıkarıyorlardı.

'Zavallı Ed; görünüşe göre ucuz atlattık kızlar. Her gün kusmaktansa üzerime şarap dökülmesini tercih ederim. Maggie vıcık vıcık olmuş kazağını sıvazladı.

Birisi ateşe bir kütük attı, kıvılcımlar bacadan yukarı fırladı ve odun dumanı odaya tatlı bir şekilde yayıldı. Bir an sonra, Tara elinde taze bir şişe şarap ve beş kadehle masaya geldiğinde keman yeniden çalmaya başladı. "Buyurun hanımlar, umarım bunu içersiniz.

Stella bardakları doldurdu ve elden ele dolaştırdı. "Cuma gecelerinin şerefine, kızlar," dedi Jasmine.

"Şerefe!" dediler hep bir ağızdan. Florrie'nin zihni geçmişe uzandı ve Ando o anın içine dalmadan önce Ed'in onunla hangi sırrı paylaşmak üzere olduğunu merak etti. Kafasını kaldırdığında Graham'ın gözlerinin bir kez daha üzerinde olduğunu fark etti. Ağzı sert bir çizgiye oturmuş, parmakları yavaşça masaya vuruyordu.

Yanında, Bethany'nin gözleri bir tırnağıyla uğraşırken kısılmış, vücudu hafifçe ondan uzaklaşmıştı.

"Peki, Florrie," Stella duraksadı, şarabından bir yudum aldı, kadehinin üzerinden bakarken gözlerinde muzip bir parıltı vardı, "Harte ile aranızda neler oluyor? Bunu inkâr etme, hepimiz aranızdaki cinsel kimyanın cızırdadığını hissettik.

Jasmine arkasına yaslandı, dudaklarında eğlenceli bir gülümseme dans ediyordu. "Kesinlikle öyle; o kadar sıcaktı ki masanın alev alacağını sandım.

"Bu yaptığın bayatlık konusunda çok ince bir çizgi, Jazz. Lark "etkilendim" der gibi bir ifade takındı.

"Elimden geleni yapıyorum. Jasmine kıkırdadı.

Florrie yan gözle Maggie'ye baktığında arkadaşının ona sırıttığını gördü; duygularını en eski arkadaşlarına inkar etmenin boşuna olacağı açıktı. Şarabından bir yudum aldı ve kimsenin dinlemediğinden emin olmak için odayı hızlıca taradı. Yumuşak bir sesle konuştu. "Sanırım ondan hoşlanıyorum; yani *gerçekten* hoşlanıyorum. Biliyorum bu çok ani ve birdenbire oldu ve onu sadece birkaç gündür tanıyorum. Avuçlarını havaya kaldırdı ve gülümseyen dört yüze bir bakış attı. "Merak etmeyin, size olduğu kadar bana da çılgınca geliyor. Hâlâ Bay H'nin yasını tutarken böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum ama vay be, Ed'in yanındayken nasıl hissediyorum. Midemde kelebekler uçuşuyor ve dizlerim olabilecek en kötü gençlik klişesi gibi jöleye dönüyor, ama dürüst olmak gerekirse daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bunun mantıklı bir açıklaması yok. Gözleri parlıyordu, yanakları kızarmıştı. Akşam boyunca içtiği şarap, her zamanki çekingen doğasını bastırmış, daha cesur tarafının ortaya çıkmasına izin vermişti. Ed'e karşı olan hislerini ilk kez doğru dürüst kabul etmiş, ilk kez kelimelere dökmüştü. Bu onu aynı ölçüde hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. Kafasını kaldırdığında arkadaşlarının ona baktığını gördü, gözlerinde sevgi parlıyordu.

"Ahh, Florrie, bu çok hoş, civciv. Maggie onu kucakladı ve gürültülü bir şekilde yanağından öptü.

"Ve onun da senin için aynı şeyleri hissettiği çok açık," dedi Jasmine. "Keşke biri bana da bu gece sana baktığı gibi baksa - üzerine kusmadan önce yani. Hepsi buna güldü ama Florrie'nin kalbi uzun süredir tek başına olan arkadaşı için sıkıştı.

Masanın karşısındaki Lark gizemli ifadelerinden birini takınmıştı. 'Bunun tamamen mantıklı bir açıklaması var, buna kader deniyor ve en iyisi

Onunla tartışmaya değmez, Florrie. Hepimiz için bir planı var ve ben her zaman en iyisinin akışa ayak uydurmak olduğunu düşünüyorum; kaçınılmaz olanla savaşmanın bir anlamı yok, değil mi? Ve o geldiğinden beri auranız çok daha parlak.

"Akıllıca sözler, petal. Jasmine dirseğiyle Lark'ı dostça dürttü. 'Eğer Lark böyle düşünüyorsa, doğru olmalı. Onu dinlemelisin, Florrie.

"Lark'ın yanıldığını ne zaman gördün?" diye sordu Maggie.

Florrie arkadaşının gözleriyle karşılaştı, gülümsemesine rağmen gözlerinde bir ciddiyet vardı. "Bu asla olmaz. Kalbinin göğsünde güm güm attığını hissedebiliyordu. "Ama şöyle bir şey var, bana kitapçının ve Micklewick Koyu'nun ona göre olmadığını düşündüğünü söyledi zaten; buralarda takılmama ihtimali oldukça yüksek. Kalma süresini sadece kısa bir süre için uzattı ve geri dönmeme ihtimali çok yüksek. Bir de aklımdan geçen en uzak şeyin başka bir ilişkiye dahil olmak olduğu gerçeği var; henüz hazır değilim.

"Öyle mi dersin?" dedi Jasmine, ikna olmamış bir halde.

"Bu birazcık ipsiz sapsız eğlenceyi göz ardı etmen gerektiği anlamına gelmez. Stella ona sert bir bakış attı. "Orada Bay Beige'e katlandıktan sonra bu sana çok iyi gelecektir.

Florrie gözlerini devirdi, ağzında bir gülümseme belirdi.

"Dediğim gibi, kadere güven, çiçek.

Lark'ın sözleri, heyecandan korkuya ve aradaki her şeye kadar değişen bir duygu kokteyline yol açtı. Bunu yapabilir miydi? *Yapmalı mıydı*? Kafasında bu kadar çok düşünce dönüp dururken Florrie ne düşüneceğini bilemiyordu.

İçinde böylesine derin duygular uyandıran kişinin, aşık olmasına izin vermesi gereken son kişi olması çok adaletsiz görünüyordu. Bu kadar kısa bir süre içinde onun üzerinde böyle bir etki yarattığını düşünmek bile onu şok ediyordu; daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Ama kalbini açmak, en ufak bir çatlak bile olsa, onu incinme riskine maruz bırakmak anlamına gelirdi. Ve Florrie bu riski almaya hazır olduğundan emin değildi. Ona göre, önlerinde çok fazla engel vardı. Kitapçı dükkânı ve Micklewick Körfezi'ni evi yapma konusundaki şüphelerini çoktan dile getirmiş olması, potansiyel olarak aşılamaz olduğu apaçık ortada olan iki engeldi. Buna ek olarak, gönül meseleleri söz konusu olduğunda asma köprüyü çekmesini çoktan söylemişti; öngörülebilir bir gelecek için hayatında bir erkeğe yer yoktu. Bütün bunları göz önünde bulunduran Florrie

Ed Harte'a aşık olmasına izin vermesi için deli olması gerekirdi. Ama zihninin gerisindeki küçük bir ses ona bunun için muhtemelen çok geç olduğunu söylüyordu.

* * *

Arkadaşlar barı geçip kapıya doğru ilerlerken Florrie arkasında tanıdık bir ses duydu. Graham'ı görmek için döndü. Yüzünde kibirli bir ifade vardı, ağzı bir kedinin poposundan daha sıkıydı. Gülmemek için kendini zor tuttu. Adam ona doğru bir adım attı ve Florrie içgüdüsel olarak geri çekildi.

"Çabuk ilerlemiş görünüyorsun," dedi onaylamayan bir ses tonuyla.

"Ne demek istiyorsun? Ceketinin düğmelerini iliklemeye ara verdi.

Alaycı bir kahkaha attı. "Peki, daha yeni ayrıldığımız ve senin başka bir adamla gezip tozduğun gerçeğine ne demeli?

"Ben kimseyle takılmadım!

Graham homurdandı ve Florrie tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. 'Ve bütün gece sana bakma ve seni mıncıklama şekli, bunun ne kadar süredir devam ettiğini merak etmeme neden oluyor. Yeni tanıştığın birinin yapacağı hareketler değil bunlar.

"İyi misin Florrie?" diye sordu Stella, ona doğru dönerek.

'İyiyim, teşekkürler, Stells. Bir dakika bile sürmez.

"Tamam, dışarıda görüşürüz. Stella uzun saçlarını ceketinden dışarı attı ve Graham'a buz gibi bir bakış fırlatarak kapıya yöneldi.

Florrie gözlerini tekrar Graham'a çevirdi. Ed'in kimliğini ya da ona karşı hissettiklerini açıklama gereği duymadı; bu eski sevgilisini ilgilendirmezdi. "Dinle Graham, ben kimseyle birlikte değilim. Kimseyle birlikte olmak istemiyorum; aslında tek başıma olmaktan oldukça keyif alıyorum. Ve unutmayalım, biz ayrılmadan önce Bethany ile görüşüyordun.

'Bu tam olarak doğru değil, ben... biz...'

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz, bu yüzden sakıncası yoksa arkadaşlarım beni dışarıda bekliyor; hava soğuk. Gitmek için döndüğünde Bethany'nin onları izlediğini fark etti.

"Bekle! Graham onun kolunu tuttu. 'Bak, açık konuşacağım Flo, doğru kararı verdiğimizden pek emin değilim, sen ve ben. Sence de ilişkimize zaman tanımakta biraz aceleci davranmadık mı? Ne de olsa birlikte iyiydik; hiç tartışmadık. Omuz silkti ve eğer yanılmıyorsa ona verdi,

çapkın bir gülümseme, onun içten içe geri tepmesine neden oldu. "Cidden bir kez daha denemeyi düşünmemiz gerektiğini düşünüyorum.

Flo! Arghh! Hiç öğrenmedi mi? Florrie'nin gözleri onunkilere kilitlendi, sinirden midesi bulanıyordu. Her zaman böyle küçümseyici miydi? Evet, diye düşündü, kesinlikle öyleydi, ama o sadece bunu görmezden gelmeyi seçmişti. Güçlendirici bir nefes aldı. "Mesele de bu zaten Graham, biz hiç tartışmadık çünkü aramızda tutku, havai fişek, heyecan yoktu. Küçük bir kıvılcım bile yoktu. Hâlâ onları izlemekte olan Bethany'ye baktı ve ona acıdığını hissetti. "Peki ya tüm bunlar olurken Bethany ne olacak? Bu gece buraya ilk geldiğinde ona karşı oldukça istekli görünüyordun; yüzünü yemeye çalışıyor gibiydin. Onun bu ifadeden nefret edeceğini biliyordu.

İrkildi.

'Hayır, Graham, tekrar bir araya gelmemizle ilgilenmiyorum ve kaderimizi gerçekten neyin belirlediğini biliyor musun?

"Ne?

Birkaç müşterinin geçmesine izin vermek için kenara çekildi ve onlar uzaklaşana kadar bir süre bekledi. "Bay H'nin... öldüğünü bilmek," Florrie hala "öldü" kelimesini kullanmayı kendine yediremiyordu, "...telefonu bile açmadınız. Onun benim için bir büyükbaba gibi olduğunu ve kaybının beni çok etkileyeceğini biliyordun.

'Ailen ve arkadaşların var; iyi olacağını biliyordum. Ve bana iyi görünüyorsun; bütün gece *o grupla* gülüp şakalaştın.

Florrie kederinin yüzeye çıktığını hissetti, gözleri yaşardı. 'Buna kapanmaya çalışmak deniyor; ilerlemek. Yıkılmıştım. Hâlâ da öyleyim. Onu bulan bendim. Sence bu ne kadar korkunçtu?

Cevap vermeye fırsat bulamadan Bethany yanlarında belirdi, kollarını paltosunun içine sokmuş, güzel yüzünde gergin bir ifade vardı. "Ben eve gidiyorum, Graham.

Bekle, Beth! Daha yeni geliyorum!' Gözlerindeki yalvaran bakış Florrie'nin midesini bulandırdı.

"Hayır, teşekkürler, tek başıma olmayı tercih ederim. Florrie'ye döndü ve bir elini onun koluna koydu. "Bay H'nin ölümüne gerçekten çok üzüldüm, çok iyi bir adamdı ve onun hakkında çok düşündüğünü biliyorum. Küçük bir gülümseme verdi. "Hoşça kal, Florrie.

"Hoşça kal Bethany ve teşekkür ederim. Onun hızla bardan çıkışını, Graham'ın da peşinden seslenerek onu takip edişini izledi.

Florrie derin bir iç çekti. Ne gece olmuştu ama.

TWENTY-NINE

Florrie, Hayley'nin, Jack Playforth'un şehre geldiği ve kitapçıda bir okuma yapmak için rezervasyon yaptırdığı söylentisi hakkında kendisini sorgulayan bir müşteriyle yaptığı konuşmaya yarım yamalak kulak kabartmıştı. Dükkânın arka tarafındaki postaları kontrol ediyor, önemsiz olanları önemlilerden ayırıyor, aklı önceki akşamki olaylara gidiyordu. O sabah şair hakkında birkaç soru gelmişti bile. Bu durum Florrie'yi her ne kadar heyecanlandırmış olsa da, sinirlerinin gerilmesine neden olmuş ve mekânı etkinliğe hazır hale getirmek için ne kadar çok şey yapılması gerektiğini hatırlatmıştı. Endeavour Yolu'nda geri dönüşümlü mobilyalar satan bir dükkânı ve Lark'a karşı büyük bir zaafı olan Nate, Florrie'nin kitapçı için ayırmasını istediği kırk ahşap sandalyeyi yeni teslim almıştı; etkinlik için mükemmel olacaklardı ve endişelenecek bir şey daha azalacaktı.

* * *

Çaydanlık henüz kaynamıştı ve Florrie çay poşetlerini demliğe atıyordu ki dükkânın kapısının üstündeki zil çaldı ve Ed'in sesini duydu. Ses tonundan Gerty'yi selamladığı anlaşılıyordu.

Ona doğru yürürken kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu, adamın gözleri onunkilerle buluştu. "Gören de çay yaptığımı bildiğini sanacak. Florrie ona bakınca yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü. Gerty'yi biraz daha telaşlandırmak için eğildi ve kuyruğunun tezgâha çarpmasına neden oldu.

"Bunun yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir beceri olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor. Ayağa kalktı ve saçlarını yüzünden geriye doğru fırçaladı.

"Ando'dan sonra dün gece nasıl idare ettin...?" diye sordu, hatırladıkça yüzünü buruşturarak.

"Ooh, evet, Florrie bana bundan bahsetti; iğrençlikten bahsediyor. Hayley yüzünü buruşturarak Ed'in kahkahalarla gülmesine neden oldu.

'Pansiyona dönmeden önce biraz temizlenmeyi başardım, gerçi Bayan Tyreman'dan şüpheli bir bakış yedim. Ama korkarım ayakkabılarımı tekrar giyebilmem için birkaç gün havalandırmam gerekecek.

"Eeuw! Hayley'nin yüzü biraz daha buruştu.

Florrie, "Neyse ki üstünü değiştirecek bir şeyin vardı," dedi. 'Ve dün gece de söylediğim gibi, kotların ve yıkanması gereken diğer her şey için çamaşır makinemi kullanabilirsin. Onu orada kalmaya zorladığını düşünmesinden korktuğu için büyükbabasının dairesindeki atıl çamaşır makinesinden söz etmekten kaçındı. Doğrusu bu düşünce ona tuhaf gelmişti.

"Teşekkürler, bu teklifinizi kabul edebilirim.

Florrie birden Hayley'nin kendisini ilgiyle dinlediğini fark etti. Bu biraz gariplik hissi uyandırdı. "Pekâlâ Hayley, umarım sakıncası yoktur ama hemen depoya gireceğiz. Orada ne kadar çok iş olduğu konusunda biraz paniğe kapılmaya başladım.

"Devam et! Genç kız gülümsedi.

Ed ellerini birbirine sürterek başını salladı. "Evet, hadi başlayalım.

"Harika, gidip çay yapacağım ve seninle orada buluşacağım. Florrie'nin kalbi onun gülümsemesiyle çarptı.

* * *

"Ooh, acaba burada ne var? Florrie raftan bir avuç dolusu kitap indirdi ve arka tarafta eski bir tahta kutu buldu. Kabaca bir A4 defter büyüklüğünde ve en fazla üç santim derinliğinde olan bu kutunun küçük pirinç menteşeleri ve mat pirinç bir tokası vardı. Duvarla kitaplık arasına sıkışmış olan bu kutu sanki kasıtlı olarak saklanmış gibiydi.

Beziyle hızlıca silmeden önce yüzeyindeki yılların tozunu üfledi. Masaya yöneldiğinde onu hafifçe salladı; içindeki hışırtıdan içindekilerin kâğıt olduğu anlaşılıyordu. Ed

ona katıldı ve ona uzattı. "Al bakalım. Harte ailesine ait kişisel bilgiler içerme ihtimaline karşı açmanızın doğru olacağını düşünüyorum.

'Ah, doğru...' Önerisi karşısında şaşırmış görünüyordu. "Açmana gerçekten aldırmam; eminim büyükannemle büyükbabamın saklayacak bir şeyleri yoktu. Bir şekilde korkunç sırlar sakladıklarını düşünemiyorum, değil mi?" Ona gülümsedi, gözleri sıcacıktı.

"Hmm. Yine de içimden bir ses bunu ilk senin açman gerektiğini söylüyor. Ellerine bastırdı.

"Tamam, madem ısrar ediyorsun.

Florrie, adamın kutuyu masanın üzerine koymasını ve sertçe açılan kapağını dikkatle kaldırmasını izledi. Adamın kolunun üzerinden bakınca, içinde yaşlılıktan sararmış ve soluk mavi bir kurdeleyle birbirine bağlanmış bir dizi mektup gördü. En üstteki zarfta düzgün, düzgün bir el yazısı ve Florrie'nin tanımadığı bir damga vardı. Mektupların altında bir yığın gevşek kâğıt seçebiliyordu.

Ed mektupları çıkarıp ona uzatırken heyecan içinde dalgalanıyordu. "Bunları çözebilir misin? Bu tür şeylerden hiç anlamam ve gereksiz yere zarar vermek istemem.

"Oh, evet, elbette. Mektupları ondan aldı ve masanın üzerine koydu, düğümü nazikçe gevşetti. Üstündeki zarfın Harrogate posta damgası taşıdığını ve "Bay ve Bayan Harte'ın Dikkatine" diye yazıldığını fark etti. "İşte, tamamdır. Geride durdu ve Ed ilk mektubu aldı, kâğıdı zarfından yavaşça çıkardı. Florrie yaklaştı, Ed'in nefes alışının ritmiyle bir an için dikkati dağıldı. Bu, onunla ilişkilendirmeye başladığı temiz, keskin kokuyla birlikte nabzının hızlanmasına neden oldu. Kendini sabitlemek için yoğun bir çaba harcadı ve adamın elindeki sayfadaki el yazısına odaklandı. Kıvrım ve buruşukluklara bakılırsa, belli ki birçok kez okunmuştu.

"Ne yazıyor?" diye sordu.

Ed kaşlarını çattı. "Sanırım bu bir aşk mektubu olabilir.

Bay ve Bayan H'ye yazılmış bir aşk mektubu mu? Başını kaldırıp ona baktı ve yüzünün ne kadar kızardığını fark etti. Bir anda adamın sözleri aklına geldi: "İleri derecede disleksik olmak, okumanın bir angarya olduğu anlamına geliyordu". Onu bu duruma soktuğu için kendini tekmeleyebilirdi. 'Ooh, bir aşk mektubu. Ne kadar romantik. Alabilir miyim? Kadın elini uzattı ve adam kâğıt parçasını elinin içine koydu.

"Görünüşe göre Tommy adında bir çocuğun sağlık durumu hakkında bir güncelleme ya da isterseniz bir yakalama," dedi. 'Ve L ve C imzalı; tam adlarını kullanmamaları ne tuhaf. Florrie kaşlarını çatarak ona baktı. "Tommy ya da "L" ve "C "nin bir şey çağrıştırdığını sanmıyorum, değil mi?

Ed başını kaşıdı. "Uzaktan bile değil. Zarfın içinde bir de bu vardı; acaba bu Tommy mi?" Ed ona dört yaşlarında olduğunu tahmin ettiği küçük bir çocuğun siyah beyaz fotoğrafını uzattı. Çocuk bahçede bir topla oynarken gülümsüyordu. Florrie çocuğun giyim tarzından ve saçlarının kesiliş şeklinden fotoğrafın muhtemelen altmışlı ya da yetmişli yılların başında çekilmiş olduğunu düşündü; babasının küçük bir çocukken çekilmiş benzer fotoğraflarını görmüştü.

'Evet, sanırım haklısın,' dedi. 'Ve gerçekten kim olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?

'Hayır, yok. Ailemizle bağlantısı olan Tommy adında birini hiç duymadım - yıllar boyunca pek çok isimden bahsedildiğini de duymadım - ama konu aile meseleleri olduğunda insanların ne kadar ketum olabileceğini bilirsiniz - özellikle de benimkiler.

Florrie elini çenesinde gezdirdi. "Harrogate yolu üzerindeki akrabalara ne dersiniz?

"Hatırlayabildiğim kadarıyla yok.

Florrie'nin yüksek sesle okuduğu mektupların üzerinden geçtiler. Her birinde aynı tema vardı; çocuğun ne kadar hızlı büyüdüğünden bahsediliyor, okuldaki başarıları, kazandığı akademik ödüller anlatılıyordu. Hatta bir tanesi ağaçtan düşerek kolunu nasıl kırdığını anlatıyordu. Bin dokuz yüz yetmiş iki yılının Ağustos ayının beşinde gönderilen son mektupta, küçük çocuğun yedinci yaş gününde çekilmiş renkli bir fotoğrafı yer alıyordu. Güneşli bir bahçedeki hamakta uzanmış, saçları dağınık bukleler halinde, elinde bir kitap ve yüzüne kazınmış bir konsantrasyon ifadesi. Florrie onun fotoğrafının çekildiğinin farkında olmadığını tahmin ediyordu, kendini okumaya o kadar kaptırmıştı ki.

"Bu benim için gerçek bir gizem," dedi Ed, son fotoğrafı daha yakından inceleyerek. "Ama itiraf etmeliyim ki, bu fotoğrafta Tommy'ye dair belli belirsiz tanıdık bir şeyler var.

"Gerçekten mi? Florrie bir kez daha baktı. "Ne demek istediğini anlıyorum ama tanıdık bir şeyler görmek için yanıp tutuştuğumuzdan mı, yoksa kendimizi olmayan bir şeye inandırmaya çalıştığımızdan mı emin değilim.

"Evet, haklı olabilirsin. Fotoğrafı tekrar masanın üzerine koydu.

Mektubun altındaki belgeler, daha resmi bir görünüme sahip olan sonuncusuna kadar pek bir anlam ifade etmiyordu. Yasal belgeler için kullanılan türden kalın, krem rengi bir kâğıda yazılmıştı. Daktilo edilmişti, ifadeler resmi ve yasaldı.

"Aman Tanrım! Florrie elini ağzına götürdü, sayfayı okudukça gözleri büyüyordu, sonunda çok iyi tanıdığı bir isme, birçok kez gördüğü imzaya takıldı. Gözleri Ed'e kaydı, kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Sorun nedir? Kötü bir şey mi?'

Florrie cevap vermek için bir an bekledi, her şeyi doğru okuduğundan emin olmak istiyordu. Nefesini tuttu, düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Ed, buna inanamayacaksın.

THIRTY

"Kahretsin! Florrie belgeyi yüksek sesle okumayı bitirdiğinde Ed şöyle dedi. "Kendim daha iyi ifade edemezdim. Bunu kabullenmek zordu.

"Ama büyükannem ve büyükbabam neden böyle bir şeye karışsın ki?" diye sordu, kaşları çatılmıştı. 'Ve mektuplar neden buraya, kitapçıya gönderilsin ki? Bu hiç mantıklı değil.

Florrie alt dudağını kemirerek tüm bunların ardındaki mantığı anlamaya çalıştı. "Şey - ve bu sadece bir varsayım - bana öyle geliyor ki, mektupları yazan kişi onları göndereceği adresi bilmiyordu, bu yüzden sonunda doğru yere ulaşacaklarını umarak onları büyükanne ve büyükbabana iletti.

"Kulağa mantıklı geliyor. Ed çenesini ovuşturarak masanın üzerindeki mektup yığınına baktı. 'Peki sence büyükannem ve büyükbabam onları bana bırakmış olabilir mi? Yani, neden hâlâ burada olduklarını anlayamıyorum.

"Bay ve Bayan H iyi insanlardı, kimsenin mektubunu sakladıklarını bir an bile düşünemiyorum; bu onların tarzı değildi. Mektupların ne kadar buruşuk olduğuna bakılırsa, defalarca okunmuş izlenimi veriyor. Florrie mektupların üzerinde, sanki sayfaya bir gözyaşı düşmüş gibi, kelimelerin aktığı birkaç nokta fark etmişti. Bu onun kalbine dokunmuştu.

Ed yavaşça başını salladı. "İyi noktaya değindin.

'Aslında, Hayley g e l i r s e diye bunları kutuya geri koymamız gerektiğini düşünüyorum, ona güvenmediğimden falan değil, sadece onlarla

Bu kadar hassas bilgiler içeriyorsa, gözlerden uzakta olmaları beni daha rahat hissettirir.

'Elbette, katılıyorum. Neden onları şimdilik şuradaki yüksek rafa koymuyorum? Kutuyu arkaya doğru itersem kimse göremez.

Florrie'nin gözleri onun işaret ettiği yeri takip etti. "İyi fikir. Daha sonra diğer her şeyle birlikte üst kata taşıyabiliriz. Yanaklarını şişirip nefesini üfleyerek mektupları ona uzattı. "Pandora'nın kutusundan bahsediyoruz.

"Evet, ama bir sürü sorun yerine mutluluk getireceklerini düşünmek isterim.

"Ben de. Ama Florrie o kadar emin değildi.

Güvenli bir şekilde gözden kaybolduklarında Ed bir sandalyeye çöktü. "Peki, sence onlar hakkında ne yapmalıyız? Gerty hemen uyukladığı yerden fırladı ve Ed'in yanına koşarak başını Ed'in kucağına yasladı ve elini dürttü. "Merhaba, Gerty-Kız. Elini başının üzerinde yumuşattı.

Florrie onun yanındaki koltuğa oturdu, zihni her şeyle birlikte dönüyordu. 'Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, ama bence bir şey yapmadan önce ciddi bir şekilde düşünmeliyiz, söz konusu kişinin varlığından haberdar olmaması ihtimaline karşı. Bunun neden olacağı acıyı bir düşünün. Aklından, daha fazla kalp kırıklığına neden olma riskini almaktansa hiçbir şey yapmamalarının daha iyi olabileceği geçti.

Ed yüzünü buruşturdu. "Düşünmeye bile değmez.

Art arda birkaç kez çınlayan zilin sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Kendini yukarı itti. "Gidip Hayley'nin yardıma ihtiyacı olup olmadığına baksam iyi olacak, görünüşe göre aniden bir telaş başladı.

"Elbette. Su ısıtıcısını açayım mı? Sizi bilmem ama ben bir fincan çay içebilirim.

'İyi fikir. Belki benimkine biraz viski karıştırırım,' dedi ve kapıya doğru yönelirken küçük bir kahkaha attı.

"Duble yapacağım. Sırıttı.

Son keşiflerini aklının bir köşesine iten Florrie, Maggie'nin tezgâhta durduğunu görünce hoş bir şaşkınlık yaşadı; güneş ışığı sarısı ceketi, başına bağladığı parlak yeşil atkısıyla tanıdık bir renk cümbüşüydü ve buklelerini yüzünden uzak tutuyordu. "Merhaba Mags, bu sabah seni buraya getiren nedir? Arkadaşına gülümsedi.

'Merhaba Florrie, Bear benden pencereleri boyamaya başlamak için önümüzdeki Perşembe gününün uygun olup olmadığını kontrol etmemi istedi ve ben de şehirde olduğum için uğrayıp bizzat yapabileceğimi düşündüm. Havanın kuru olacağı bir hafta olacağını söylüyor, yani mükemmel bir zamanlama olacak.

Bear'ın isteği hoş bir hatırlatmaydı; o ana kadar Florrie pencerelerle ilgili tüm düşünceleri aklından çıkarmıştı. Bir sarsıntıyla tabelacının ertesi Salı günü için rezervasyon yaptırdığını hatırladı. Bay H hâlâ buradayken ayarlamıştı. Şimdi bir ömür geçmiş gibi geliyordu. "Bana uyar. Şimdi onlara katılmış olan Ed'e baktı. Ed'in onun görüşünü beklediğini anlaması biraz zaman aldı.

"Oh, evet, bana da iyi geldi. Jack Playforth'un okumasından önce dışarının şık görünmesi fikri hoşuma gitti; dinleyicilerin çoğu buranın yerlisi olacak ve kitapçının nasıl bir yer olduğunu bilecek olsalar bile doğru izlenimi yaratmak istiyoruz. Aslında öğleden sonra Prince'in yapı marketine gidip depo için biraz boya alacağım, neden ahşap işleri için boya almıyorum o zaman?

'Kendini yolculuktan kurtar, Ed. Bear'ın onlarla bir hesabı var; o alabilir. Mümkün olduğunca yerel işletmeleri desteklemek istiyoruz, bu yüzden tüm eşyalarını oradan alıyor ve ona özel bir fiyat veriyorlar. Bana rengi ve markayı mesaj at, ben de ona ileteyim," dedi Maggie.

"Çok naziksin, teşekkürler Mags, hemen yapacağım," dedi Florrie. 'Bu hafta sonu bir başlangıç yapmayı umuyoruz; Pazartesi günü Banka Tatili nedeniyle kapalı olacağımız için bize fazladan bir gün kazandıracak.

"Aslında daha iyi bir zamanlama olamazdı, yarının sonuna kadar dağınıklığı ve kitapları daireye taşıyacağız, sonra halıyı kaldırabilir ve boyamaya hazırlanmak için etrafı iyice temizleyebiliriz," dedi Ed.

'Wowzers! Siz ikiniz bir görevdesiniz. Maggie etkilenmiş görünüyordu. 'Halıyı taşımaya hazır olduğunuzda beni arayın, Bear ve ben size yardım edebiliriz. O zaman boyayı bırakabiliriz, o da halıyı kamyonetinin arkasına atıp geri dönüşüm merkezine götürebilir.

Florrie daha eski halıyı ne yapacaklarını bile düşünmemişti. "Sen bir yıldızsın, teşekkürler Maggie. Arkadaşının kolunun üst kısmını sıktı.

Ed'in cep telefonunun tiz sesiyle dikkatleri dağıldı. Arka cebine uzanıp telefonunu çıkardı ve ekrana bakarken yüz ifadesi karardı. "Buna baksam iyi olacak," dedi gülümsemesini tekrar yerine oturtarak. "Seni tekrar görmek güzel Maggie.

"Sen de Ed. Florrie ile birlikte adamın kapıya yönelişini izlediler.

Florrie, Ed'i arayanın kimliğiyle ilgili endişelerini bir kenara bıraktı, ancak önceki gün gülümsemesine neden olan kişiyle aynı kişi olduğundan emindi. "Bir fincan çay için vaktin var mı?" diye sordu arkadaşına.

Maggie başını salladı, bukleleri dalgalanıyordu. "Maalesef hayır. Samantha Carter için yaptığım oyuncak ayıyı bitirmek için geri dönmem gerekiyor; Salı sabahı onu almaya gelecek. Maggie eski kumaşlardan ve geri dönüştürülmüş süveterlerden yumuşak oyuncaklar yapıyor, kaşmiri tercih ediyordu ve bu konuda iyi bir ün kazanmıştı.

"Endişelenme. Florrie arkadaşının tavrındaki ince değişikliği fark ederek gülümsedi. Ağır hamile bir Samantha'yı evinde ağırlama ihtimali onun için hiç de kolay olmayacaktı.

Hayley, "Ben de yardım etmeyi teklif ederdim ama annem yatak odamda küflenmiş bir bardak smoothie buldu ve bana yarın orayı toparlayacağıma dair söz verdirdi - ya da onun deyimiyle "pisletti"" dedi.

"Güzel. Florrie Maggie'yle göz göze geldi ve ikili birbirlerine bilerek gülümsediler.

'Merak etme civciv, hepimiz o yollardan geçtik. Annemin yatak odamdaki tüm eşyaları çöp torbalarına doldurup çöpe atmakla tehdit ettiğini hatırlıyorum. Maggie bu anıyı hatırlayınca kıkırdadı ve çantasını omzunda daha yükseğe kaldırdı. "Bu arada, gitsem iyi olacak. Boya detaylarını bana mesaj atmayı unutma.

Yapmayacağım. Güle güle, Mags.'

"Evet, yarın görüşürüz. Hayley'e döndü. "Yatak odanızda iyi şanslar," dedi göz kırparak.

"Teşekkürler. Hayley ona geniş bir gülümseme fırlattı.

"Neden şimdi mola vermiyorsun, Hayley? Kapı Maggie'nin arkasından kapandığında Florrie sordu. Pencereden Ed'i görebiliyordu, yolun karşı tarafına geçmişti ve ileri geri volta atıyordu.

"Elbette. Hayley Florrie'nin bakışlarını takip etti. "Gerçekten hoş

biri, değil mi?" "Kim?

"Ed. Gülümsedi. "Bay H, onun ayak izlerini takip ederek burada çalışacağını düşünse çok sevinirdi.

Bay H'nin genç kızın deyimiyle "vızıldadığı" düşüncesi Florrie'nin kıkırdamasına neden oldu. "Evet Hayley, sanırım muhtemelen öyle olur. Ed'in burada uzun süre kalmayacağını söylemekten pek hoşlanmıyordu.

THIRTY-ONE

Öğleden sonra Florrie ve Ed'in eski kitapların tozunu alma ve kataloglama işlerini tamamlamasıyla geçti. Ed telefon konuşmasından hiç bahsetmemişti ve Florrie de onu defalarca kaşları çatık, aklı başka yerde yakalamış olmasına rağmen bunu sormayı doğru bulmamıştı. Düşünceleri, kitapçı dükkânı hakkında söylenen anne babasından, eski sevgilisi Luella'ya doğru gidip geliyordu. Onların tekrar bir araya gelmekten bahsettiklerini, Ed'in Londra'ya döndüğünü düşündükçe kendi kendine işkence ediyor, midesi çalkalanıyordu.

"Bu sonuncusuydu," dedi ve elinin tersiyle alnını silerek kirli bir leke bıraktı. Saatini kontrol etti. "Saat daha dört; bazılarını daireye götürmeye başlasam nasıl olur?

Sorusu Florrie'yi hazırlıksız yakaladı ve bir endişe dalgasını tetikledi. Bay H'nin öldüğü günden beri daireye gelmemişti. Sandalyesinde otururkenki görüntüsü gözünün önünden geçti ve aniden gözyaşı dökme tehlikesi hissetti. Kendini sakinleştirdi; bir noktada bununla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ne de olsa, depoyu boyarken kitapları ve dağınıklığı boş yatak odasına depolamayı konuşmuşlardı, bu yüzden yakında oraya çıkacaklarını biliyordu ama kendine hazırlanmak için zamanı olacağını söylemişti. Ama şu anda öyle değildi.

"Ah, evet, tamam. Sesinin Ed'in kulaklarına kendisininkinden daha az titrek gelmesini umuyordu.

Kitaplardan ona döndü, kaşları birbirine karışmıştı. "İyi misin?

Başını salladı, keder boğazını tıkamıştı. "Evet," dedi güçlükle seçilebilen bir fısıltıyla. Duyguları üzerindeki kontrolünü bir nebze olsun yeniden kazanmayı umarak çenesini sıktı.

Bir anda Ed ona doğru adım atmaya başladı. Minik bedeninin üzerinde yükselerek onu kollarıyla sardı ve eliyle saçlarını düzeltti. 'Oh, Florrie, seni üzmek istememiştim. Bunun o güne dair korkunç anıları geri getireceğini fark etmeliydim. Bunu başka bir zaman yapabiliriz ya da dükkânda başka bir yer bulabiliriz belki.

Florrie'nin sıkıntısını aniden fark eden Gerty ayağa fırladı ve ona doğru koşarak başını bacağına yasladı.

"Her şey yolunda Gerty. Ed Labrador'a gülümsedi.

Başını onun göğsünün sıcaklığına yaslayan ve kalbinin güçlü atışını duyan Florrie gözyaşlarının akmasına engel olamadı. 'Özür dilerim, ağlayan ben olmamalıyım; o senin büyükbabandı. Korkak olmak istememiştim,' dedi, sözleri hıçkırıklarla noktalanıyordu.

'Hey, özür dilemene gerek yok. Onu büyükbabanmış gibi sevdin; ondan bahsetme şeklinden belli oluyor ve seni ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Ona daha sıkı sarıldı. "Ve onu bulan da sendin. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Ed'in sesindeki duyguyu duyan Florrie isteksizce başını Ed'in göğsünden çekip ona baktı. Ed ona küçük bir gülümseme verdi, gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "İyi *misin?*" diye sordu, yüzüne yansıyan üzüntüsünü görünce.

"Ben iyiyim. Burnunu çekti, elleri kadının sırtında sıcacıktı. "Daha çok erken; kaybın acısı hâlâ taze.

Başını salladı. "Evet, öyle. Bazen insanın içine işliyor, değil mi?

Adam derin bir nefes alırken göğsünün yükseldiğini hissetti. "Öyle. Bir an durdu, yüzüne baktı. "Ama burada seninle olmak, bir şekilde her şeyi-

"Florrie, burada biri var... Oh!

Döndüklerinde Hayley'nin kapı aralığında durduğunu gördüler, ağzı bir karış açıktı, gözleri parlıyordu. "Özür dilerim, sizi bölmek istememiştim.

Ed Florrie'yi kucağından bıraktı. Parmaklarını gözlüğünün altına soktu ve gözyaşlarını sildi, Ed'in kolları etrafında değilken kendini aniden üşümüş ve başıboş hissetti. 'Sorun değil, yapmadın. Sadece Bay H konusunda biraz üzgündüm; Ed beni teselli ediyordu. Ne söylemek üzereydi acaba? diye merak etti ve Hayley'nin zamanlamasına içten içe lanet okudu.

Ed boğazını temizledi ve geriye doğru bir adım attı. "Kitapları ve eşyaları daireye götürmekten bahsediyorduk ve biraz... bilirsin işte? Açıklama yapmak için omuz silkti.

"Ah, doğru. Hayley'nin yüzü düştü; anlamıştı. "Böldüğüm için özür dilerim, Bay Pugh sipariş ettiği kitabın ne zaman teslim edileceğini soruyor. Bugün geleceğini düşünüyordu ama her zamanki yerlerde bulamıyorum.

'Gelip konuşacağım. Bugün olduğunu sanmıyorum ama aklım çok karışık, yanılıyor da olabilirim. Ed'e baktı. "Bir dakikaya geliyorum.

* * *

Florrie Bay Pugh'la konuşup Hayley'e diğer müşterilerle ilgilenmesinde yardımcı olduğunda, Ed'le depoda yeniden bir araya geldiğinde kendini çok daha iyi hissediyordu. Kendisiyle konuşmuş ve kitapları ne kadar çabuk taşırlarsa o kadar iyi olacağına karar vermişti. Bir kısmını bugün halletmek, uykusuz bir geceyi bu konuda endişelenerek geçirmek zorunda kalmayacağı anlamına geliyordu.

"Bunu yapabileceğine emin misin? Ed ona söylediğinde sordu.

'Olumlu. Hadi, bir başlangıç yapalım. Cebinden bir anahtar çıkardı ve dükkânın en arkasındaki kapının kilidini açmaya gitti, burada bir dizi merdiven yukarıdaki daireye çıkıyordu, bunu yaparken kalbi güm güm atıyordu.

Geride durup Ed'in önden g i t m e s i n e izin verdi ve midesinde biriken dehşet duygusunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Gerty onları izledi ve Florrie'yi takip etmeyerek şaşırttı. Belli ki zavallı Gerty bile o korkunç Pazartesi sabahını hatırlamaktan hoşlanmıyordu.

Florrie üst katta, soğuktan bahsetmeye gerek bile yok, her yerin ne kadar boş ve kof olduğunu hissediyordu. Eskiden sabahları merdivenleri hızla çıkmayı, mutfak masasında oturan Bay H'yi görmeyi, kapıdan içeri girdiğinde gözlerinin mutlulukla parladığını, göbekli sobanın odun dumanına karışan nefis kızarmış ekmek kokusunu çok severdi. Kahvaltı sırasında yaptıkları sohbetlerden nasıl da keyif alırdı; adam ona gazeteden parçalar okur, ikisi de bu parçalar üzerine kıkır kıkır gülerdi. Bir sabah onun bir manşete kahkahalarla güldüğünü, gözlüklerinin neşeyle burnundan aşağı kaydığını, gözyaşlarının kırmızı yanaklarından aşağı süzüldüğünü hatırlıyordu. 'Oh, Florrie, canım, şunu dinle: "Gübreye Atılan Adam!" Buna inanabiliyor musun?

Micklewick Körfezi ve çevresindeki ana haberler? Ne kadar küçük bir durgun suda yaşıyoruz. "Gübreye itilen adam" gerçekten de. Olayın ardından beş dakika boyunca gülmekten konuşamamıştı ve Florrie de konuşamamıştı, gülüşü o kadar bulaşıcıydı ki. Bu anıya sevgiyle gülümsedi.

Oturma odasını aceleyle geçti, kapının çekilmiş olmasına şükrederek Ed'e boş yatak odasında katıldı. Elleri kalçalarında, etrafına göz gezdiriyordu. Aydınlık bir odaydı, açık mavinin ruh halini canlandıran bir tonuna boyanmıştı ve meydana bakan büyük bir penceresi vardı. On dokuz kırklı yılların yatak odası takımıyla döşenmişti. Hantal, koyu ahşap bir gardırop duvarın bir ucunda büyük bir yer kaplıyordu, üzerine mavi tonlarında kırkyama bir yorgan atılmış çift kişilik bir yatak tam karşısında duruyordu, pencerenin solunda üç aynalı bir tuvalet masası ve kapının sağında bir çekmeceli dolap vardı.

Ed ona doğru baktı. "Şimdi iyi misin?"

"İyiyim, teşekkürler. Kız ona gülümsedi.

Florrie bu odaya ilk kez giriyordu ve kitaplar için en iyi yeri değerlendirmek üzere etrafına bakındı; zihninin daha üzücü konulara girmesine izin vermemeye kararlıydı, her ne kadar düşüncelerini o yöne çekmek için elinden geleni yapsa da. "Şu çekmeceli sandığı odanın diğer tarafına taşısak nasıl olur? Böylece kitapları duvara yaslamamız daha kolay olur.

"Mantıklı.

Başını salladı, dikkatini bir kez daha pencereye çevirdi, yolun karşısındaki bebek arabasına yeni yürümeye başlayan bir çocuğu bağlamak için mücadele eden genç bir anneyi izledi, çocuk kıpırdanıyor, kollarını sallıyordu, sonunda kadın başarılı oldu ve taciz edilmiş görünerek uzaklaştı. "Buradayken nerede kalacağınızı hiç düşündünüz mü? Bunu sormaktan çekiniyordu ama burada, dairede, kelimelerin ağzından kaçtığını fark etti.

Ed başını kaşıdı. "Aslında ben de burada kalmayı düşünüyordum.
Bu konuda ne hissedersiniz?'

Yüzünü ona doğru eğdi. "Mantıklı olurdu, tabii senin için sakıncası yoksa... şey, bilirsin işte...

Başını salladı. 'Evet, bunu düşünmüştüm ama benim için sorun değil. Burada güzel bir atmosfer var. Kuşkusuz kaloriferler yanmadığı için hava soğuk ama yine de sıcak ve ev gibi hissettiriyor.

Haklıydı, Bay ve Bayan H'nin nezaketi ve sevgi dolu kişilikleri burada hâlâ mevcuttu. "Katılıyorum ve ısıtmayı bir kez

ve küçük sobayı yakarsak, tekrar sıcak bir ortama kavuşmamız uzun sürmez. "Doğru.

"Büyükbabanın anahtarları hâlâ merdivenlerin başındaki kancada duruyor; sana daha önce söylemek istemiştim.

"Teşekkürler Florrie, bugünlük işimiz bittiğinde hatırlat da alayım. Küçük bir gülümseme verdi ve kolunu ona dolayarak sıktı, bu basit hareket göğsünde gizlenen hüznü kovdu ve yerine mutluluk nabzı attı.

* * *

Florrie bunu düşünmeye vakit bulamadan saat beş olmuş, Hayley dükkânın kapısını kilitlemiş ve tabelayı kapalıya çevirmişti.

Florrie gülümseyerek genç çalışanına her Cumartesi yaptığı gibi haftalık ücretini içeren bir zarf uzattı. "Al bakalım Hayley, küçük bir ikramiye de ekledik. Bay ve Bayan H zaman zaman Florrie'ye de aynı şeyi yaparlardı ve onların takdirlerinin kendisine verdiği desteği hâlâ hatırlıyordu.

"Teşekkürler ama gerçekten gerek yok. Hayley şaşırmış görünüyordu.

"Tabii ki var, sen olmasan bu kadar işi yapamazdık. Hayley'nin kendini hafife alınmış hissetmesi riskini göze almak istemiyordu; o kitapçı için bir değerdi ve müşterileri tarafından çok seviliyordu. Florrie de ona çok düşkündü. "Hazır aklıma gelmişken, işler yoluna girdiğinde maaşını banka hesabına yatırmamızı mı istersin, yoksa nakit olarak almaktan memnun olur musun? Bay H maaşlar konusunda eski kafalıydı ve fiziksel parayla işlem yapmayı tercih ediyordu.

"Erm. Hayley düşünürken dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım banka hesabıma yatmasını tercih ederim, böylece kendim ödemek zorunda kalmam ya da daha oraya ulaşmadan harcamam." dedi gülerek. "Ayrıca, çoğunlukla banka kartımı kullanıyorum, bu yüzden mantıklı.

'Tamam, Bay Cuthbert bize izin verir vermez banka bilgilerinizi sizden alacağım. Bu arada, bu gece size iyi geceler.

'Teşekkürler, olur. Sen de,' dedi gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Ed'e benim için hoşça kal de.

Ed kitapçıya geri döndüğünde Hayley henüz çıkmıştı. "İşte, bu sonuncusu; kitaplar ve diğer şeyler artık dairede. Onun

Merdivenleri inip çıkmaktan yüzü kızarmış, sarkık saçları dağılmıştı. Florrie, parmaklarını karnında gezdirmek için duyduğu ani dürtüyle midesinin döndüğünü hissetti.

"Vay canına, bu harika, bir sürü şey yapmışsın.

Ed sırıttı. 'Sen de öyle. Bu akşam yemekte bana katılman için seni ayartabileceğimi sanmıyorum, değil mi? Sadece Oscar's Bistro'da bir masa ayırttım - şansıma son anda iptal ettiler. Baskı yok, istemezsen anlayışla karşılarım. Sadece kendimize bir ziyafeti hak ettiğimizi düşünüyorum.

Florrie, Ed'in arkadaşlığında bir akşam daha geçirme düşüncesiyle içinde bir heyecan hissetti, bunu bilmesini istemediğinden değil. 'Oh, çok isterim! Orada en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum,' dedi, coşkusunu istediği kadar dizginleyememişti.

"Harika. Ona gülümsedi. 'Seni yediye çeyrek kala alsam nasıl olur? Masayı çeyrek geçe için ayırttım, böylece senin evinden şehre doğru rahat bir yürüyüş yapma şansımız olur.

"Beni almak için yolunuzdan sapmanıza gerek yok, sizinle orada buluşmaktan mutluluk duyarım.

"Israr ediyorum. Yani, eğer senin için de uygunsa yapmak istiyorum." Gözleri onunkileri aradı.

İçten içe midesi bulanıyordu. Şimdi Ed'e baktığında, onun olmasını beklediği iğrenç insandan en ufak bir iz yoktu. Onun yerine, en yumuşak koyu mavi gözlere sahip, iyi kalpli, düşünceli bir adam ona bakıyordu ve bu adam onun kalbiyle komik şeyler yapıyordu. Gülümsemesi genişledi. "Benim için sorun yok. Adam ona kalp eriten bir gülümseme verdi ve kız yanaklarında renklerin yükseldiğini hissetti. Tekrar. Kendine dikkat et, dedi küçük bir ses, parmaklarını yakacaksın. Ama onun uyarılarını dikkate almak giderek zorlaşıyordu.

THIRTY-TWO

Florrie nefes nefese eve koşarken, Gerty de çift en üstteki balo boyunca tırıs giderken temponun tadını çıkarıyordu.

Annesi saat altı buçuktan hemen önce gelip kapıyı çaldıktan sonra anahtarıyla ön kapıyı açtığında Florrie hâlâ sabahlığını giymiş, saçlarını düzeltiyordu. "Sadece benim, Florrie, tatlım. Paula'nın sesi üst kata süzüldü. Florrie, Gertie'nin koridorda koşturduğunu, ardından da annesinin dostça ses tonuyla onu selamladığını duydu.

'Selam anne, iki dakikaya geliyorum. Rahatına bak.'

"Teşekkürler, tatlım. Annesinin mutfağa doğru giderken Gerty'yle sohbet etme sesi duyuldu.

Makyaj yapmayı pek sevmeyen Florrie, koyu renk kirpiklerine hızlıca bir rimel sürdü, gözlerini bir fiske eye-liner ile tamamladı ve yanaklarına hafif bir allık sürerek bitirdi.

Elbisesini askısından indirdi, ipek parmaklarının altında serin ve pürüzsüzdü. Mandarin tarzı bir yakası ve sırtının alt kısmına kadar inen kumaş kaplı düğmeleri vardı. Elbiseyi giyeli epey olmuştu ama en sevdiği elbiselerden biriydi ve giymek her zaman iyi hissettiriyordu. Florrie egzotik renkli çiçeklerin parlak siyah zeminle oluşturduğu kontrastı seviyordu. Siyah tayt ve üç inç topuklu bir çift siyah Mary-Janes ile takım oluşturarak, bistroya mükemmel bir şekilde uyacak daha az resmi bir görünüm verdi.

Aşağıya inmeden önce, kulağının hemen üstündeki saçının kenarına ipek kırmızı güllü bir sürgü taktı, ardından bir tutam bordo ruj sürdü.

Dudaklar. Aynaya son bir kez bakmadan önce saatini kontrol etti. Nabzı hızlandı; Ed her an burada olabilirdi.

"Bunun için teşekkürler anne. Florrie mutfağa girdi, Paula masada oturmuş bir dergiyi karıştırıyordu.

Paula başını kaldırdı. "Çok hoş geldiniz... ah, tatlım, kesinlikle çok güzel görünüyorsun! Ayağa kalktı ve kızının yanına giderek onu kucakladı.

'Teşekkürler anne. Elbise yüzünden.'

Paula geri çekildi, ellerini Florrie'nin omuzlarına koyarak onu değerlendirdi. "Elbisenin çok güzel olduğunu kabul ediyorum ama sen de harika görünüyorsun, aşkım. Gülümsedi ve kızına tekrar sarıldı, tam o sırada kapı çalındı.

Gerty koridorda ilerlerken Florrie sıçradı, midesi heyecandan titriyordu. "Bu Ed olmalı.

Florrie kapıda Gerty'nin yakasına yapışarak onu geri çekmeye çalıştı ama nafile. "Gerty, sen oradayken kapıyı nasıl açmamı bekliyorsun? Florrie kapıyı bir aralık açmayı başardı ve bir saniye içinde Gerty burnunu kapının içine sokarak kapıyı açmaya zorladı ve kendini Ed'e doğru fırlattı.

"Ne hoş bir karşılama, Gerty-Girl. Güldü ve Labrador'u selamlamak için eğildi. Florrie'ye baktı, ağzı açık kalmıştı. 'Oh, vay canına! Yani, Florrie, çok güzel görünüyorsun.

Bir mutluluk dalgası yanaklarını yaktı. "Teşekkür ederim. Sen de fena yıkanmamışsın. Adamın şık mavi pantolonu ve ıslak kum rengindeki ceketine dikkat etti; ceketin altındaki koyu renk gömleğin üzerinde küçük beyaz kuşlar vardı. Geri adım atarak kapıyı daha geniş açtı. 'Ben ceketimi alırken içeri gel. Anneme merhaba diyebilirsin; ben dışarıdayken Gerty'ye eşlik etmek için burada. Gerty'nin, Labrador'u tek başına bırakırken rahat hissetmesini sağlayacak kadar uzun süredir onunla yaşamadığını eklemekten kendini alıkoydu. Daha yeni bir sahibini kaybetmişti ve Florrie ona başka birini daha kaybettiğini hissettirmek istemiyordu.

"Anne, bu Ed.

'Seninle tanışmak güzel, Ed. Florrie'miz bize senden çok bahsetti,' dedi Paula genişçe sırıtarak.

Anne! Anne!

"Sizinle tanıştığıma da memnun oldum Bayan Appleton. Florrie'nin söyledikleri konusunda endişelenmeli m i y i m ?" Florrie'ye hızlı bir sırıtış fırlattı.

"Paula, lütfen. Elini sallayarak resmi hitap şeklini reddetti. "Ve Florrie sadece iyi şeyler söyledi. Yüz ifadesi değişti. "Büyükbaban için çok üzgünüm, çok iyi bir adamdı.

"Teşekkür ederim. Ed'in gülümsemesi düştü. "Haklısın, çok hoş bir adamdı.

'Micklewick Körfezi'nde olmak nasıl bir duygu? Umarım Florrie'miz sana iyi bakıyordur. Paula gülümsedi, onun ruh halindeki düşüşü açıkça hissediyordu ve onu tekrar yükseltmeye hevesliydi.

"Beni buraya getiren koşullara rağmen gerçekten çok iyi hissediyorum, ama Florrie çok nazik bir şekilde beni kanatları altına aldı, bu da işleri çok daha kolaylaştırdı.

Florrie kızarıklıklarının derinleştiğini hissetti, annesinin gözlerinin kendisine kaydığını fark etti ama göz teması kurmamak için direndi. "Bunu duyduğuma sevindim. Neyse, sizi tutmayayım gençler. Oscar'a yürümek için güzel bir akşamınız var.

* * *

"Ne harika bir yer. Ceketini ahşap bir portmantoya asan Ed, bistronun tipik Fransız tarzındaki rahat dekoruna göz gezdirdi. Duvarlarla uyumlu olacak şekilde soluk adaçayı yeşili yumurta kabuğunun ince bir tonuna boyanmış lambri kaplamanın üzerinde peri ışıklarıyla örtülü büyük kemer şeklinde aynalar yer alıyordu. Döşeme tahtaları zımparalanıp zengin bir kehribar renginde verniklenirken, kirişli tavandan vintage tarzı ampullere sahip çeşitli sarkıt lambalar sarkıtılmıştı. Odanın en ucunda, imparatorluk boyutundaki tuğlalarına kadar sökülmüş bir duvar vardı. Duvar, hatıra eşyalarla dolu raflar ve daha fazla peri ışığıyla dolu vintage kristal sürahilerle kaplıydı. Farklı şekil ve boyutlardaki uyumsuz ahşap masaların her birinde şamdan olarak yeniden tasarlanmış eski bir şarap şişesi bulunuyordu ve bu şişeler önceki akşamlar yakılan balmumuyla kat kat kaplanmıştı. Havaya taze pişirilmiş deniz ürünlerinin lezzetli kokusu sinmişken, Fransızca şarkılardan oluşan bir çalma listesi sohbetin uğultusu arasında duyulabiliyordu.

Oscar's Bistro isteseydi bile daha misafirperver olamazdı. Masaların çoğu şimdiden doluydu, romantik randevulara çıkan çiftler ve arkadaş grupları bir araya gelmiş, akşam sohbetinin tadını çıkarıyor, ara sıra kahkahalar yükseliyordu.

"Çok güzel; ben buraya son geldiğimden beri yeniden dekore edilmiş. Florrie ceketini asmaya gitti ama Ed ceketi onun elinden alıp kendi ceketinin üzerine astı. "Teşekkür ederim. Çok da güzel ve sıcak. Dışarısı şaşırtıcı derecede soğuduğu için bu durumdan memnundu.

Ayakkabılarının döşeme tahtaları üzerinde çıkardığı sesle masalarına doğru ilerlediler. Ed, Florrie için sandalyelerden birini çekti - kamış oturağı ve bükülmüş kayın sırtıyla ikonik olan bistro tarzı.

"Teşekkür ederim. Mutlu bir şekilde gülümseyerek gözleri onunkilerle buluştu.

"Memnun oldum. Hızlıca sırıttı.

"Merhaba çocuklar, ben Nikki ve bu akşamki garsonunuzum. Siyah pantolon ve beyaz bluz giymiş genç bir kız onlara gülümsüyordu, uzun kestane rengi saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmıştı. Florrie onu Hayley'nin üniversite arkadaşlarından biri olarak tanıdı. "İşte size birkaç menü, spesiyaller şuradaki tahtada - crème fraiche ve tarhun otlu moules'i şiddetle tavsiye edebilirim ve beurre blanc ve deniz otlu maymunbalığı için ölmek gerek.

"Teşekkürler Nikki, kulağa çok lezzetli geliyor. Florrie uzatılan menüyü alırken ona gülümsedi.

'Mmm. Gerçekten de öyle,' dedi Ed.

"Şimdi size içecek bir şeyler getireyim mi, yoksa bir dakikaya ihtiyacınız var mı? Nikki ellerini birbirine bastırmış, siparişlerini hazırlıyordu.

"Bir şişe Pinot Grigio kulağa nasıl geliyor?" diye sordu Ed, menüsünün etrafından Florrie'ye bakarak.

"Kulağa harika geliyor, sen de kabul ettiğin sürece.

Başını salladı ve o tanıdık rahat gülümsemesini gösterdi. "Benim için harika.

"Bir şişe Pinot geliyor," dedi Nikki, barın arkasına geçip kaybolmadan önce.

* * *

"Çok lezzetliydiler. Florrie parmaklarını limonlu su dolu kâsede çalkaladıktan sonra kâğıt peçeteyle kuruladı. Ed'le birlikte Nikki'nin tavsiye ettiği moules'ten büyük bir tavayı paylaşmışlar, tereyağlı baget dilimlerini lezzetli sosa batırmışlardı.

"Dostum, cidden çok iyilerdi. Ed ellerini kurulamayı bitirdi ve sandalyesine geri oturdu, ona bakarken yüzünde rahat bir gülümseme vardı. "Ben

Seninle vakit geçirmekten gerçekten keyif aldım, Florrie. Sadece birkaç gündür burada olduğumu biliyorum, ama bu süreye o kadar çok şey sığdırmışız ki; sanki seni yıllardır tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Florrie güldü. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum; ben de seninle vakit geçirmekten çok keyif aldım. Yanaklarında kızarmanın sıcaklığını hissetti; genç kızlığından beri hiç bu kadar kızarmamıştı!

Kadehini eline aldı ve şarabı döndürdü. 'Burada kendimi çok iyi hissetmemi sağladınız... yani evimde. Böyle hissetmeyeli uzun zaman olmuştu ve bunu gerçekten takdir ediyorum. Titrek mum ışığı gözlerinde dans ederken masanın karşısındaki kadına baktı.

Bay H'nin söylediği bir şey aklına geldi, "*Sanırım genç Edward biraz yalnız*." Görünüşe göre haklı olabilirdi. "Bana teşekkür etmene gerek yok; etrafta olman güzeldi. Şarap onu açmış olabilirdi ama her kelimesinde ciddiydi.

'Gençken ziyaret etme şansım olmaması çok yazık, sanırım....' Adam yine o hülyalı mavi gözleriyle kıza bakarken sesi kesildi ve kızın kalbi göğsünde yerinden fırlayacak gibi oldu.

Birkaç vuruş geçti.

"Mmm. Bu utanç verici.' *Ne söylemek üzereydi?*

'Belki seninle tanışmış olsaydım... ama sonra yine...' Söylemeye

çalıştığı şeyi bitirmesini diledi!

"Genç sevgililer olabilirdik. Adamın gözleri parladı ve kadının nabzını hızlandırdı.

Duygularının kendisiyle birlikte kaçmasına izin vermek çok kolay olurdu. *Dikkatli ol!* dedi uyarıcı bir ses. Yutkundu, kendini aniden savunmasız hissetti "Gençken ne kadar dayanılmaz derecede utangaç olduğumu fark ettiğinden emin değilim. Güldü, on yedi yaşındaki halinin bir görüntüsü zihninde belirirken bunu hafife aldı. "Kafam kitaplarla çok doluydu; erkeklere kesinlikle yer yoktu.

'Ve geçen gece bahsettiğimiz o korkunç ergen çocuklardan biri olduğumu söylemeye cüret edebilirim. Muhtemelen seni etkilemenin bir yolunun içkine bir kurşun atmak ya da sütyen askını delmek olduğunu düşünürdüm,' dedi kıkırdayarak, duygularını kontrol altında tutması gerektiğini kendine hatırlatan Florrie'nin rahatlamasıyla aralarındaki heyecan dağıldı.

"Çok utanırdım! Kıkırdadı.

Nikki ana yemeklerini getirdiğinde ikisi de hâlâ gülüyordu.

* * *

Çok geçmeden bistroya en son giren onlar oldu, hesapları küçük bir tabakta, iki el yapımı çikolatalı nane şekeriyle birlikte geldi. Ed yerleşmek için ısrar etti ve işi bitince Florrie'nin ceketini giymesine yardım etti. Florrie, Ed'in kolonyasının hafif kokusunun, yakınlığının ve kulağını okşayan nefesinin farkındaydı. Bu, içinden bir zevk ürpertisi geçirmesine neden oldu.

Dışarıda hava serin ve nemliydi, denizden gelen bir esinti vardı. Florrie paltosunun yakasını kaldırdı ve Ed onun koluna girerek sokakların labirentinde ve küçük kulübesine doğru ilerlerken kolunu onunkinin içinden geçirdi.

"Mektup kutusu hakkında ne yapacağınızı düşündünüz mü?" diye sordu. Kulak misafiri olma riskine girmek istemedikleri için bunları bistroda tartışmamaya karar vermişlerdi ama gün boyunca sık sık Florrie'nin düşüncelerine girip çıkmışlardı.

"Onlar hakkında çok düşündüm ama hala ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum. Bazen elimizi taşın altına koymamız ve onlara biraz neşe getirmesi umuduyla onları gerçek sahiplerine teslim etmemiz gerektiğini düşünüyorum. Sonra hiçbir şey yapmasak ve onları bilmem kaç yıldır olduğu gibi saklasak daha mı iyi olur diye düşünüyorum. Bu şekilde gereksiz bir acıyı yeniden diriltme riskinden kaçınmış oluruz; birinin acı çekmesine neden olsaydım kendimi asla affetmezdim. Bildiğimiz tek şey, korkunç bir solucan kutusu açabileceğidir.

Köpek gezdiren bir adamın kendilerine doğru geldiğini görünce konuşmalarına ara verdiler.

"İyi akşamlar," dedi adam başını sallayarak, tel tüylü teriyerinin pençeleri kaldırımda tıkırdıyordu. Adam yaklaştıkça Florrie onun babasının arkadaşı Allan olduğunu anladı; ceketinin omuzlarında boncuk boncuk köpükler parlıyordu. Köpeği Scamp onlara baktı, kısa bir süre durup bacağını elektrik direğine dayadı.

"İyi akşamlar. Ed başıyla onayladı. "İyi akşamlar, Allan," dedi Florrie.

Kulak misafiri olmadığından emin olmak için beklediler. 'Nereden geldiğini biliyorum. Verilmesi kolay bir karar değil,' dedi Ed.

'Ve neyse ki, hemen yapmak zorunda olmadığımız bir şey. Ama şimdilik bunu üst kattaki daireye, diğer eşyaların arasına koymamızın daha iyi olacağını düşünüyorum.

"İyi plan.

Florrie üzüntüye kapıldığını hissetti ve havayı düzeltmek istedi. "Daha parlak bir not olarak, beni Oscar'a götürdüğün için teşekkür ederim, yemekler harikaydı. Viktorya döneminden kalma sokak lambasının sıcak ışıltısında yakışıklı bir profil çizen adama şöyle bir baktı, kolunu onun koluna dolamıştı ve kendini çok iyi hissediyordu.

"Dürüst olmak gerekirse son birkaç gündür yediğim kadar iyi yediğimi hatırlamıyorum. Ed karnını sıvazladı. "Annenin çoban turtası, Jolly'nin balık ve patates kızartması ve şimdi de Oscar'daki o muhteşem yemek. Sanırım burada daha fazla kalırsam her gün balo boyunca koşan gözü pek insanlara katılmaya başlamak zorunda kalacağım.

Burada daha fazla kalırsa? Florrie bu ima üzerinde durmamayı tercih etti, çünkü bunun güzel akşamlarının tadını kaçıracağından korkuyordu.

Florrie, Samphire Kulübesi'nin kapısını açarken, annesinin kilidi bulmak için uğraşmak zorunda kalmamak için dışarının ışığını yaktığını görmekten memnun, "İşe gidip gelirken tempolu bir yürüyüş yapabildiğim için mutluyum," dedi.

"Florrie. Ed konuştuğunda anahtarı kapıya yerleştirmeye hazırlanıyordu.

"Evet. Arkasını döndüğünde adamın kendisine yakın durduğunu gördü, gözleri yumuşacıktı. Adam elini tutup parmaklarını kendi eliyle yumuşatırken içinden bir heyecan dalgası geçti. Onlara baktı, onun sanatçı ellerini gördü; büyük ama aynı zamanda nazik görünümlü, yıllarca kalem ve boya fırçası tutmaktan nasır tutmuş, tırnaklarına mürekkep işlemişti.

"Bu gece benimle çıktığın için teşekkür ederim.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Başını kaldırdığında adamın gözlerinin karanlık havuzlara dönüştüğünü gördü. Dizlerinin zayıfladığını hissetti. *Uh-oh! Başım belada.*

Tam boştaki elini onun yanağına götürdüğü sırada kapı açıldı. Ed bir anda geri adım attı ve elleri iki yanına düştü.

"Siz ikinizsiniz," dedi annesi, elini göğsüne bastırarak, Gerty dışarı fırlayıp etraflarında telaşla dolanırken, koridordaki sıcaklık kapı eşiğine yayılırken. "Bir şey duyduğumuzu sandık, değil mi Gerty?

"Merhaba anne," dedi Florrie sahte bir neşeyle. "Biz de yeni geldik.

"İçeri girseniz iyi olur, dışarısı çiğ, kesinlikle temizlenmelisiniz.

Ed'in itiraz etmesine fırsat vermeden onu nazikçe içeri çekti ve koridordan geçerek ocakta ateşin parladığı oturma odasına götürdü. "Haklısın Paula, dışarısı şu anda çok soğuk," dedi.

'Evet, senden gelen soğuk havayı hissedebiliyorum. Brrr! Isının biraz. Ellerini kollarında aşağı yukarı ovuştururken, Gerty'nin kulaklarını karıştıran Ed'in etrafındaki telaşını izliyordu. "Birinin vantilatörü var. Florrie'ye bilmiş bir bakış attı. Florrie gözlerini kaçırdı.

"O iyi bir kız, değil mi Gerty-Girl? dedi Ed. Dik durdu, saçaklarını gözlerinden uzaklaştırdı, Gerty hâlâ ayaklarının etrafında dolanıyordu.

Paula onunla Florrie'ye bakarak, "Tamam o zaman," dedi. "Ben gitsem iyi olacak; sanırım yarın ikinizi de yoğun bir gün bekliyor, bu yüzden çok geç yatmak istemeyeceksiniz.

Florrie yanaklarının her zamankinden daha fazla alev aldığını hissetti. Annesinin birlikte yatacaklarını ima etmediğini umuyordu ve daha da kötüsü, *Ed'*in annesinin bunu ima ettiğini düşünmesini istemiyordu. *Tanrım, anne!* İçinden inledi.

"Eve nasıl gidiyorsun Paula? Ed sordu. "Seninle yürümekten mutluluk duyarım.

"Teşekkür ederim canım, çok naziksin ama ben arabamla geldim. Ceketini silkti. 'Bu arada baban yarın saat altı buçuk gibi rosto yemeği vereceğimi haber vermemi hatırlattı, ikiniz de bize katılabilirsiniz. Her zaman bol miktarda yemek olur ve sonrasında da muhallebili yapışkan zencefilli puding var.

"Yapışkan zencefilli puding. Ed umutla Florrie'ye bakarken gözleri parladı.

"Bana uyar, ya sen Ed?" dedi. 'Depoyu hallettikten sonra açlıktan öleceğimizi sanıyorum. Florrie, Ed'in çocukluğunda pek fazla aile yemeği yememiş olduğundan şüpheleniyordu.

'Florrie bana rosto yemeklerinizden bahsetti, o yüzden çok isterim. Teşekkür ederim Paula. Bu olasılık karşısında aşırı derecede heyecanlanmış görünüyordu.

"Harika şeyler. Paula, el çantasını aldı ve odayı taradı. "Tamam o zaman, sanırım her şeyi aldım. Depoda iyi şanslar, yardıma ihtiyacın olursa seslenmeyi unutma. Seni görmek çok güzel, Ed. Onun kolunu okşadı.

"Hoşça kalın Bayan, yani Paula, sizi de görmek güzel.

Florrie annesini ön kapıya kadar takip etti. "Hoşça kal anne, Gerty'ye baktığın için teşekkürler.

"Benim için zevkti tatlım, altın kadar iyiydi. Paula eğilip kızını yanağından öptü. "Ed ne kadar uzun boylu ve yakışıklı, değil mi?" dedi, sesi fısıltı gibiydi. "Babana söyleyene kadar bekle.

"Hoşça kal anne, yarın görüşürüz. Paula kaşlarını ona doğru kaldırırken Florrie eğlenerek gülümsedi ve başını salladı.

Florrie el salladı ve kapıyı kapatmadan önce annesinin uzaklaşmasını izledi. Oturma odasına dönmeden önce kendini toparlamak için bir an durdu ve annesi kapıyı açıp fırlatmasaydı ne olacağını merak etti. Ed'in onu öpeceğinden oldukça emindi. İç çekti. İstediği bu muydu? Evet, evet! O anda, onun dudaklarını kendi dudaklarında hissetmek her şeyden çok istediği şeydi. Aslında bütün gece bunu düşünmüştü. Ama şimdi? Şimdi o anın tutkusu dağılıp soğumuş, gecenin serin havasında süzülüp gitmişti, Florrie bir şeyin onu geri çektiğini hissetti. Bir kere, bir ilişkiden yeni çıkmıştı ve Graham'ın sıkıcı hayatından sonra kendi başına biraz zaman geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Ve bir diğeri de, kendisini öpmek üzere olan adamın büyükbabası için yas tutuyordu. Bay H'nin anısına karşı ne kadar duyarsızdı? Biriyle ilişkiye girmeyi aklından bile geçirmemeliydi. Omurgasında küçük bir kıpırtı belirdi. Ama aklından hiç çıkmayan şey, Ed'in büyük olasılıkla birkaç haftadan fazla kalmayacağı gerçeğiydi. Ve bunu her düşündüğünde ona acı verse de, duygularını ona yatırma riskini almak istemediğini kabul etmek zorundaydı.

"İyi misin? Ed'in kafası kapıda belirerek onun düşünce balonunu patlattı.

'İyiyim, teşekkürler. Sadece yorgunum; yoğun bir gün oldu. Florrie cümlesini bitirirken kendini esnerken buldu, kapının eşiğinde kaldıkları yerden devam etmeye isteksiz olduğunu gösteren hisler gönderdiğini umuyordu.

Ona doğru yürüdü ve ellerini omuzlarına koydu. 'Haklısın ve yarın daha da yoğun olacak. En iyisi ben gideyim de sen biraz uyu. Eğildi ve kızın yanağına bir öpücük kondurdu; bu öpücük, kızın duygularını koruma konusunda kendisine verdiği tüm öğütlere ters düşerek içinde bir heyecan dalgası yarattı. "Sabah görüşürüz. Eğildi ve Gerty'nin kulaklarının arasına hızlı bir çizik attı. "Yarın görüşürüz, kızım.

Gerty kuyruğunu sallayarak karşılık verdi.

"Hoşça kal Ed ve bu güzel akşam için tekrar teşekkürler. Florrie ona gülümsedi ve gözlerinde nezaket gördü. İçinde dönüp duran duyguların karışımına pişmanlıkla karışık bir suçluluk duygusu da eklenmişti. Keşke her şey

daha basit olabilirdi, Ed'in Micklewick Bay'de kalıp kitapçının bir parçası olmak istemesini diledi. Onunla birlikte olmak.

THIRTY-THREE

Florrie ertesi sabah dokuzu biraz geçe Gerty'yle birlikte geldiğinde Ed çoktan dükkândaydı ve taşıdığı dağınıklığa bakılırsa birkaç saattir orada olmalıydı.

"Vay canına! Oda çok farklı görünüyor ve tüm o eşyalar gidince çok daha büyük oldu," dedi Gerty Ed'e doğru atılıp, sanki onu en son gördüğünden bu yana sonsuzluk geçmiş gibi selamlarken.

Labrador'la uğraşmayı bitirdi ve Florrie'ye orantısız bir sırıtış atarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, gözleri takdirle Florrie'nin üzerinde gezindi. "Günaydın. Kıyafetin harika. Kırklı yıllardan bir kara kızı gibi görünüyorsun.

Florrie utangaç bir şekilde kıkırdadı, kendine baktı; tozlu işlere hazırlıklı gelmişti. "Bu sadece benim dağınık dekorasyon kıyafetim. Siyah erkek hırkasının altında eski bir siyah tişört ve bir çift geniş pamuklu tulum vardı; krem rengi kumaş önceki boya işlerinden kalma gökkuşağı renklerine bürünmüştü. Saçlarını Lark'ın dükkânından aldığı kırmızı eski bir başörtüsünün altına sıkıştırmış ve önden sağlam bir düğümle bağlamıştı.

"Çok şirin," dedi, bakışlarını bir an için onun üzerinde tutarak midesinin dönüp durmasına neden oldu.

Yanaklarında bir kızarıklık oluşurken yüzünün karıncalandığını hissetti. *Tanrı aşkına, bana neler oluyor? Kendine gel, kadın!* "Pekâlâ, nasıl yardımcı olabilirim? Ellerini kalçalarının üzerine koyarak, bir kadın gibi görünmeye çalıştı.

Eğer ciddiyse ve kızarmış aptal bir kız öğrenci gibi görünmek zorunda olmadığını hissediyorsa.

'Tamam o zaman, geri kalan eşyaları yukarı çıkarırsak, halıyı kaldırırken kitap raflarını dükkân alanına taşımadan önce temizleyebiliriz; bunun dağınık bir iş olacağını hissediyorum ve ne kadar erken yaparsak o kadar iyi olur.

"Emredersiniz kaptan. Florrie onu selamlarken sırıttı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Yolu göster.

Sonraki birkaç saat boyunca ikisi de mümkün olduğunca çok şey yapmaya hevesli bir şekilde çalıştılar. Yapamadıkları tek şey, duvara sabitlenmiş olduğunu ve yerinden kımıldamadığını fark ettikleri kitaplıkları yerinden oynatmaktı. Ağır ve hantal göründükleri için Florrie içten içe rahatlamıştı. Sonra halının kenarlarından dolaşarak onu kıskacın köpekbalığına benzeyen dişlerinden kurtardılar. Bunu yaptıktan sonra halıyı dikkatlice yuvarladılar ve uğraşacakları bir altlık olmadığını gördükleri için şükrettiler. Son olarak, derin süpürgelikleri, ardından kapıyı ve pencere çerçevesini zımparalamaya giriştiler. Tozlu ve kirli bir işti.

Ed ellerindeki kiri fırçalayarak uzun halı rulosunu değerlendirdi. "Bu ikimizin kaldıramayacağı kadar ağır olacak, Florrie. Başıyla halıyı işaret etti. "Kaldırmaya çalışırken sırtını incitmen riskini almak istemiyorum, özellikle de kitapçıdan geçip arka bahçeye çıkarmamız gerektiği için, ki bu biraz zor olacak.

Florrie elinin tersiyle alnını sildi, yüzü efordan parlıyordu; buna itiraz edemezdi, halı ölü bir ağırlıktı. "Maggie'yi arayayım da o ve Bear bize yardım etsinler; ne kadar çabuk değiştirirsek o kadar iyi.

"Siz bunu yaparken ben de gidip süpürgeyi getireyim; içimden bir ses tüm bu pisliğin altında oldukça güzel döşeme tahtaları olduğunu söylüyor.

Florrie Ed'in haklı olduğunu umuyordu; döşeme tahtalarını açıkta bırakmayı, belki de birkaç büyük eski kilimi etrafa serpiştirmeyi düşünmüştü.

Onlar daha ne olduğunu anlamadan kitapçının kapısı çalındı. "Çok çabuk oldu," dedi Florrie, Maggie ve Bear'ı içeri almak için acele ederek. Arkadaşlarının da yardımıyla halının yerini hemen değiştirdiler.

"Tamam o zaman. Bear kocaman ellerini birbirine vurdu. "İnsek iyi olacak çünkü minibüsüm ara yolu kapatıyor ve kimsenin tepkisini çekmek istemiyorum.

Florrie, "Evet, bugün hâlâ halletmemiz gereken epeyce iş var," dedi. 'Tüm yardımlarınız ve boyayı bıraktığınız için teşekkürler.

"Sorun değil," dedi Bear.

Maggie ve Bear gittikten sonra Florrie ve Ed depoyla uğraşmaya devam ettiler.

Ed, "Burayı s ü p ü r e c e ğ i m ; döşeme tahtalarının ne durumda olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Ben de.

Depoyu süpürmek beklenenden uzun sürdü ve Ed'in Prince'in yapı marketinden kiraladığı makineyle döşeme tahtalarını zımparalamaya başlaması biraz zaman aldı. Gerty gürültüden etkilenmemişti, bu yüzden Florrie onu üst katta yürüyüşe çıkardı. Jack Playforth'un iskelenin yanındaki alt kordonda tek başına dolaştığını gördü. Onlar için bir okuma yapmayı teklif ettiğini hatırladığında hâlâ kendini çimdiklemek zorundaydı. Ailesinin izini sürme konusunda şansının yaver gidip gitmediğini merak ederek yoluna devam etti.

Çift geri döndüğünde Ed zımparalama işlemini bitirmiş ve zemini bir kez daha süpürmeye başlamıştı. "Kulağa çılgınca gelebileceğini biliyorum ama fazla tozdan kurtulmak için duvarları hızlıca bir gözden geçireceğim. Böylece hızlı bir silme işlemi daha kolay olur.

"Tamam. Mantıklı bir öneri gibi görünüyordu.

Sonraki birkaç saat boyunca sıkı çalıĢmaları, bol miktarda hafif anlarla noktalanmıĢtı. Florrie, Ed ve Gerty'nin elektrikli süpürgeyle deponun etrafında yarışmalarını izlerken kahkahalarla inlemişti, Ed "kükrüyor" ve "Haydi, Gerty-Kız, yapalım şunu!" diye bağırıyordu. Labrador, dişlerinin arasına sıkıca sıkıştırdığı el fırçasıyla etrafta koşuşturuyor, her dakikasından zevk alıyordu. Sonunda Florrie kimin kimi kovaladığını anlayamadı.

Bir keresinde Ed onu odanın içinde kovalamıştı, uzun zaman önce ölmüş kocaman bir örümceğin köşeli gövdesi parmaklarının arasında sallanıyordu. "Arghh!" diye ciyakladı ve köpüklü su dolu kasenin üzerinden atladı, kalbi göğsünde gürültüyle çarpıyordu, Ed de peşindeydi.

'Mwahaha! Seni almaya geliyor!" demişti korku filmini andıran bir sesle. Hemen ardından gürültülü bir "Warghh!" sesi geldi, çünkü ayağı kayıp kâsenin kenarına çarptı ve her yere sabun köpükleri saçıldı. Gerty de eğlenceye katılmış, zıplayarak Ed'in peşinden koşuyor, kuyruğunu köpüğün üzerinde gezdirip odanın içinde savuruyordu. Florrie örümcekten kaçmak isterken bir su birikintisinde kaydı ve sırt üstü düştü. Buna rağmen

Yankılanan gümbürtü canını acıtmamıştı ve yere uzanmış, kahkahalarla kükrüyor, elleriyle karnını tutuyordu. "Oh, bu çok komikti!

"İyi misin? Ed nefes nefese, genişçe sırıtarak ve kalkmasına yardım etmek için elini uzatarak sormuştu.

"Evet, iyiyim teşekkürler; zarar görmedim. O da sırıtarak adamın kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Tozunu aldı, ağır ağır nefes aldı, yanakları ve yanakları çok gülmekten ağrıyordu. En son böyle güzel bir kahkaha atmayalı uzun zaman olmuştu.

"Burnunda bir toz lekesi var," dedi, uzanıp başparmağıyla hafifçe sildi, dokunuşu kalbini hızlandırdı. "Şirin görünüyor, ama bunu takarak buradan ayrılmak isteyeceğini sanmıyorum," dedi, sesi yumuşaktı.

"Ah... evet... teşekkürler. Duygularını kontrol altında tutabilmeyi dileyerek kızarıklıklarını gizlemek için arkasını dönmeden önce gözleri bir anlığına kilitlendi.

Gerty kapı aralığında kıvrılıp uykuya dalıp çıkarken, onlar da eski bezlerle yerleri silmeye koyuldular.

İşini bitirdiğinde Ed kolunu Florrie'nin omuzlarına attı, ikisi de al yanaklıydı ve Viktorya döneminden kalma çam döşeme tahtalarını tüm ihtişamıyla seyrederken çabalarından dolayı parlıyorlardı. "Harika görünüyorlar," dedi yüzüne yayılan memnun bir gülümsemeyle. "Harika bir takım olduk.

"Var; ne yazık ki onlarca yıldır o berbat halının altında saklanıyorlar. *Harika bir takım olduğumuzu düşünüyorum ama bu beni biraz korkutuyor. Boş ver onu! Beni çok korkutuyor!*

"Öyle, ama şimdi hayranlıkla seyretmek için özgürler. Ahşap işçiliğini ve duvarları boyadıktan sonra onları cilalamaya başlayacağım. Ama önce, sanırım büyük bir fincan çayı hak ettik. Onu daha da sıktı ve aşağıya bakarak midesinin bulanmasına neden oldu.

"Haydi Gerty, iyi bir kız oldun, sanırım bir iki köpek ödülünü hak ettin. Ed bacağını okşayarak büyüyü bozdu. Gerty'nin ikinci kez söylemesine gerek kalmadı, ayağa fırladı ve onun peşinden koşmaya başladı.

Florrie odayı inceledi, aklı Ed'in bugün, hatta kasabaya geldiğinden beri her gün onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığını düşündü. Ed'in yanında olmak o kadar kolaydı ki, sanki onu yıllardır tanıyormuş gibiydi. Onun varlığı her yeri biraz daha aydınlık gösterme becerisine sahipti. Ona karşı olan soğukkanlılığını hatırlayınca bir an suçluluk hissetti ve yüzünü buruşturdu.

Bir önceki akşam bistrodan döndüklerinde, onu sadece birkaç gündür tanıdığını ve uzun süre burada kalmayacağını hatırlatarak hareketlerini çabucak haklı çıkardı. Derin bir iç çekti. Keşke koşullar farklı olsaydı. Onun da aynı şeyleri hissettiğini düşünüyordu.

THIRTY-FOUR

"Sadece biz varız. Florrie ailesinin evinin eşiğinden içeri adımını atar atmaz bir sıcaklık duvarıyla ve pazar rostosunun nefis kokusuyla karşılaştı. Gerty'yi ipinden kurtarmak için eğildi ve Labrador'un mutfağa doğru koşuşunu izledi.

Paula mutfak kapısından kafasını uzattı, yanakları kızarmıştı, Gerty ayaklarının etrafında dolanıyordu. 'Merhaba tatlım, merhaba Ed. İçeri gelsene. Baban da burada.

'Merhaba anne, çok güzel kokuyor. Açlıktan ölüyoruz.' "Merhaba Paula, Florrie haklı, harika kokuyor.

Florrie kendi paltosunu astı, Ed'inkini de ondan alıp kendi paltosunun yanındaki askıya astıktan sonra mutfakta anne ve babasına katıldı.

"Baba, bu Ed," dedi Florrie.

"Şimdi, delikanlı, seninle tanışmak güzel. Yanakları en az karısı kadar pembeleşmiş olan Charlie et suyunu karıştırmayı bıraktı ve Ed'e doğru ilerledi, elini uzattı, yüzünde hoş bir gülümseme vardı. "Paula ve ben akşam yemeğinde bize katılacağın için çok heyecanlıyız. Ed'in elini coşkuyla sıktı, diğer eliyle de omzunu okşadı.

'Sizinle tanışmak da güzel Bay Appleton. Davetiniz için teşekkür ederim.'

"Charlie, lütfen. Bir şey değil evlat, her zaman bol bol var ve birazdan öğreneceğin gibi hanım karımın Yorkshire pudingleri dillere destan.

"Defol git, Charlie. İtirazına rağmen Paula kocasının övgüsü karşısında parladı. 'Neyse, gelin ve rahatınıza bakın, yemeğe beş dakika kadar var. Bize gününüz hakkında her şeyi anlatmaya başlayabilirsiniz. Paula bir kâsede dumanı tüten patatesleri ezmekle meşguldü, dinlerken bir yandan da bolca tereyağı ekliyordu.

* * *

Yemek bittikten sonra Florrie ve Ed oturma odasında kahve içmek için anne ve babasına katıldılar. Paula ve Charlie her zaman yaptıkları gibi kanepede yan yana otururken, Florrie ve Ed de kanepenin yanındaki koltuklara geçtiler. Gerty doğruca şöminenin önündeki halıya gitti ve midesi artık etle dolu olduğu için inleyerek kıvrıldı. Florrie'nin ailesi her zaman hoşsohbet ve misafirperver insanlar olmuştu ve Ed'in rahatlamış göründüğünü, kızarmış yemeğini büyük bir iştahla yediğini fark etmişti. Sohbet serbestçe akmış, düzenli olarak kahkaha patlamalarıyla noktalanmıştı. Florrie bir kez daha ona karşı hislerinin arttığını fark etti.

"Florrie'miz ne yapacağına karar verene kadar kasabada kalacağını söyledi," dedi Charlie, kupasını karnına dayayarak. "Bana sorarsanız yapılacak en mantıklı şey bu.

"Mmm. Ed ağız dolusu kahvesini yutarak başını salladı. "Şimdilik, kitapçıdaki durum kafama dank edene ve en iyisi için ne yapacağıma karar verene kadar öyleyim.

Florrie bu ihtimal karşısında gerildiğini hissetti, Dodgy Dick'in de eninde sonunda bu planlara dahil olmasından korkuyordu.

"Evet, her şey bir yana, kitapçının ortak sahibi olduğunuzu öğrenmeniz, Jack Playforth'un sizi ziyaret etmesi ve bir okuma yapmayı kabul etmesi derken ikiniz için de oldukça iyi bir hafta olmuş gibi görünüyor. İnsan bundan sonra ne olacağını merak ediyor. Charlie içten bir kahkaha attı. 'Annen ve ben geçen hafta Micklewick'in çok sakin bir kasaba olduğunu, pek sıra dışı bir şey yaşanmadığını söylüyorduk. Görünüşe göre çok erken konuşmuşuz.

Paula, "Öyle görünüyor," dedi.

Dörtlü sonraki yarım saat boyunca sohbet etti, Ed Florrie'nin ailesiyle tamamen rahattı. Bu Graham'ın ziyaretlerinden çok farklıydı. Eskiden koltuğunun kenarında oturur, vücut dili orada olmamayı tercih ettiğini söylerdi. Artık öyle değildi.

Florrie şu ana kadar bunun ailesi için ne kadar açık olduğunu fark etmemişti. Eski sevgilisine duyduğu kızgınlıkla birlikte ani bir suçluluk duygusu hissetti.

THIRTY-FIVE

Florrie'nin sokağına henüz dönmüşlerdi, mideleri Pazar yemeğiyle doluydu ve deponun düzeniyle ilgili planları hakkında sohbet ediyorlardı ki Ed'in telefonu kot pantolonunun arka cebinden çalmaya başladı. İnledi, kolunu onunkinden ayırdı ve durdu. "Her ne kadar bunu görmezden gelmek istesem de, açsam iyi olacak.

Florrie'nin kalbi sıkıştı; ekranda adını her gördüğünde Ed'in gülümsemesini yok etme gücüne sahip olan kişi olmadığını umuyordu - en azından aynı kişi olduğunu ve onlardan bir dizi olmadığını varsayıyordu. Ona bir bakış attı ve gülümsemesinin kaybolduğunu gördü. İçten içe homurdandı. *Uh-oh, işte başlıyoruz.*

"Ughh!" Gözlerini devirdi ve elini ensesinde gezdirdi, çağrı o cevap vermeden sona erdi. "Üzgünüm, ama onları gerçekten geri aramalıyım.

"Tamam. Hayal kırıklığını bastırmak için elinden geleni yaptı ve bunu sesinden anlamamasını umdu.

Yürümeye devam ettiler, adamın onun yanında telefona cevap verme niyetinde olmadığı açıktı. Bir şeylerin ters gittiği hissinden kurtulamıyordu. Zihni yarışmaya başladı. Eski sevgilisi miydi? Ailesi mi? Son birkaç gündür Bay H'nin vasiyetiyle ilgili olarak onlardan hiç bahsetmemişti, bu da ona tuhaf gelmişti ama meraklı görünmekten korktuğu için sormaktan hoşlanmamış, endişelendiği her şeyi paylaşacağını söylemişti. Ama şimdi o kadar emin değildi.

Kapısında durdular ve o neşeli bir gülümsemeye zorladı. "Tamam o zaman..." Gariplik hızla içeri girerek aralarındaki boşluğu doldurdu.

"Tamam o zaman," dedi, onun sözlerini yankılayarak, ağzını bir gülümsemeye itti. "Ailenle tanışmaktan gerçekten keyif aldım; harika insanlar, neden bu kadar harika olduğunu açıklıyor. Gülümsemesi genişledi ve Florrie bir başka korkunç kızarmanın yanaklarını kıpkırmızı yaptığını hissetti.

"Beğendiğine sevindim - ama benim harika olmam konusunda o kadar emin değilim. Utangaç bir kahkaha attı.

"Öyleyim. Elbette, öyle.' Gözleri ona doğru parıldadı. 'Pekala... bir başka harika gün için teşekkürler, harikaydı ama her ne kadar istemesem de yoluma devam etsem iyi olacak. Eminim artık beni görmekten bıkmışsınızdır ve adımın anılmasından bile korkmaya başlamanızı istemem. Ve ne yazık ki bu görüşmenin uzun sürebileceğine dair şüphelerim var. Telefonunu ona doğru salladı. Yanılmıyorsa, gözlerindeki pırıltı yerini pişmanlığa bırakmıştı.

"Eğlenceliydi. Yoğun ama eğlenceli.'

"Öyle. Adam ona baktı, yüzünde çelişkili bir ifade vardı. "Yarın görüşür müyüz?

"Evet, erkenden orada olacağım ve boya fırçamı ciddi bir şekilde kullanacağım. Havada bir boya fırçası sallıyormuş gibi yaparak onu kıkırdattı.

"Harika bir gün için tekrar teşekkürler. Eğilip yanağına bir öpücük kondurdu ve bir süre öylece kaldı.

O kadar güçlü bir elektrik yükü hissetti ki birkaç saniye boyunca nutku tutuldu. Şüphesiz o da bunu hissetmiş olmalıydı. "Ah, evet, harika bir gündü, teşekkürler," dedi sonunda dilini bulduğunda. Utangaç bir tavırla gözlerini onunkilere dikti ve mürekkep karası havuzlarla karşılaşınca kalbi hızla çarpmaya başladı. *Gerçekten de hissetmişti!*

Ed hızla gözlerini kırpıştırdı ve yutkunarak dikkatini Gerty'ye çevirdi. "Tamam o zaman, yarın görüşürüz Gerty-Kız. Son bir kez gülümsemeden önce Labrador'un kulaklarını düzeltti. "Hoşça kal, Florrie.

"Hoşça kal, Ed. Ellerini ceketinin ceplerine sokmuş, sarkık saçaklarına bir fiske vurarak yola koyulmasını izledi. Ona olan bağlılığıyla ilgili kuşkularına rağmen, günü onunla birlikte bitirmeye henüz hazır değildi.

Florrie kulübenin sıcak odasına girdiğinde paltosunu astı ve mutfak masasına uzandı. Zihni fırıl fırıl dönüyordu. "Phwah! Son birkaç hafta çok yoğun geçmişti; iç burkan bir kederden, kendini bir anda kötü hissetmeye kadar uzanan bir dizi duygu vücudunu bombardımana tutmuştu.

Ed'e aşık olmak ve buna karşı çıkmak için elinden gelen her şeyi yapmak. Bu hiç de kolay değildi. "Tanrım!" dedi yüzünü hızlıca ovalayarak. Geliyor muydu yoksa gidiyor muydu bilmiyordu.

Onu rahatsız eden bir şey olduğu hissinden kurtulamıyordu, ona söylemediği ve yavaş yavaş gelişen bir şey. Ve yakında bunu öğreneceğine dair korkunç bir his vardı içinde. Pansiyona geri dönmek zorunda kalması utanç vericiydi, hatta kafa karıştırıcıydı, özellikle de birlikte harika bir gün geçirmişken. Zamanından önce kısa kesilmiş gibi hissediyordu. Ama şu anda bunun üzerinde duramayacak kadar yorgundu, tüm o fırçalama ve eşyaları taşıma işi ona yetişmeye çalışıyordu. Omzundaki bir sancı irkilmesine neden oldu, uzanıp parmak uçlarıyla omzunu ovuşturdu, kas tepki olarak düğümlendi. *Ah!* Bunu yarın öğrenecekti. Şu anda gerçekten ihtiyacı olan şey sıcak bir köpük banyosunda uzun süre beklemek, bir fincan çay içmek ve iyi bir kitapta kendini kaybetmekti.

"Ah bir Labrador'un basit hayatı," dedi Gerty'ye, ayağa kalkarken iç çekerek. Gerty yatağından başını kaldırdı ve kuyruğunu salladı. 'Aslında senin hayatın son zamanlarda pek de basit değil, değil mi kızım? Bunu söylediğimi unut.

THIRTY-SIX

Pazartesi sabahı Ed geldiğinde Florrie kapının karşısındaki uzun duvarı boyamayı bitirmiş ve ön taraftaki duvarı boyamak üzereydi.

"Üzgünüm geciktim, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Yüzü kızarmıştı ve nefes nefese kalmıştı, deniz melteminin kokusu kıyafetlerine sinmişti. Gerty ona doğru koştu, kuyruğu her zamankinden daha hızlı sallanıyor, tüm vücudu kıpır kıpırdı. "Merhaba Gerty-Kız, seni görmek de güzel.

Florrie fırçasını teneke kutunun kapağına bıraktı. "Merak etmeyin, Gerty ve ben buraya çok erken geldik.

"Görüyorum ki inanılmaz bir ilerleme kaydetmişsin. Ayağa kalktı, yeni boyanmış duvara bakarak ona gülümsedi. "Güzel görünüyor; şimdiden çok daha parlak.

Florrie midesini bulandıran huzursuzluğa rağmen gülümsedi. Gecenin bir yarısında birkaç kez telefonlar yüzünden endişelenerek uyanmıştı ve resim yapmakla meşgulken telefonlar aklından hiç çıkmamıştı. "Mmm. Evet, öyle. Bugün Banka Tatili olduğu için şanslıyız,' dedi endişesini sesinden uzak tutmaya çalışarak.

"Öyleyiz. Ona baktı, yüzünü inceledi, gülümsemesi azaldı. "Her şey yolunda mı?

"Evet, dünden sonra biraz ağrım var, tüm o kaldırma ve yerleri fırçalama işlerinden sonra. Göstermek istercesine omuzlarını yuvarladı, bunu yaparken kasları itiraz ediyordu.

Kulağını çekiştirdi, bakışlarını yere kaydırırken başını salladı. "Bu anlaşılabilir bir şey, dün çok çalıştın. Odayı rahatsız edici bir sessizlik kapladı. 'Hey, bak ne diyeceğim, neden ben devralırken sen biraz ara vermiyorsun? Yıllardır burada olduğunu söylemiştin. Ceketini silkti ve yüzüne aşırı parlak bir gülümseme yerleştirdi.

'Evet, sanırım bunu kabul edeceğim. Aslında Gerty'nin bir yürüyüşe ihtiyacı var. Derin bir nefes aldı ve gözlerine ulaşmaya çalışan bir gülümsemeyi zorladı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Biliyorsun, eğer çok rahatsızsan, daha fazlasını yapmak zorunda değilsin. Geri kalanını bitirmekten mutluluk duyarım.

"İyi olacağım, sadece biraz temiz hava alabilirim. Başka bir gülümsemeye zorladı.

"Elbette. Başını salladı, yutkundu, gözleri onun soğukkanlılığı karşısındaki şaşkınlığını ele veriyordu.

Temiz hava ihtiyacı kısmen doğruydu ama Florrie'nin dışarı çıkmaya bu kadar hevesli olmasının asıl nedeni o sabah öğrendiklerini sindirmekti. Bunu yapana kadar Ed'e bakamazdı. Bunu ona söylemesi gerektiğini biliyordu ama aceleyle konuşmak istemiyordu. Kafasını boşaltması, beynini - dürüst olmak gerekirse kalbini de - ağrıtmakta olan bazı yeni bilgiler üzerinde çalışması gerekiyordu.

Telefonu bir mesajla çaldığında Florrie resim yapmanın tam ortasındaydı. Gıcırdayan merdivenlerden aşağı inmiş, ellerini eski bir bez parçasına silmiş ve zemini kaplayan toz tabakalarının üzerinden dikkatle ilerlemişti. Ed'den bir mesaj görmeyi bekliyordu ama Maggie'nin adını görünce şaşırdı. Mesajı okudu, tekrar okumadan önce içeriğine kaşlarını çatarak baktı. "Ne?

> Merhaba Florrie, umarım resim iyi gidiyordur. Eminim önemli bir şey değildir ama Bear'la Ed'i Dodgy Dick'le konuşurken gördüğümüzü bilmen gerektiğini düşündüm. Durduğumuz yerden oldukça ciddi görünüyordu. Sadece sizi haberdar etmek istedim. Önceden uyarılmışsın, civciv. Bir şeye ihtiyacın olursa, sadece seslen x

Florrie'nin nabzı hızlanmıştı. Maggie bir şey olmadığını düşünseydi onunla temasa geçmezdi. Aceleyle arkadaşının numarasını çevirdi; daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu.

Maggie'yi aradığında Jasmine'in ikiliyi Cumartesi günü sohbet ederken gördüğünü öğrendi. Görünüşe göre, Maggie'ye

Maggie o gün fırına uğramıştı. "Dodgy Dick'in Ed'e kendini sevdirmeye çalıştığını düşündük, bilirsiniz, kitapçıdaki hissesini satmayı düşünüp düşünmediğini ilk öğrenen kişi olmak gibi bir şey. Hiç şansı olmadığını anladığında tepkisinin ne olacağı konusunda gülüşmüştük, özellikle de Ed senden hoşlanıyor gibi görünürken.

Maggie, Bear'la birlikte o sabah onları balonun dibinde yürürken görene kadar bu konuda başka bir şey düşünmediğini, görünüşe göre derin bir sohbete daldıklarını, el sıkışarak ve Dodgy Dick'in halinden memnun görünerek sohbeti sonlandırdıklarını söyledi. "Kusura bakma hatun, bir şey söyleyip söylememe konusunda uzun uzun düşündüm ama Bear'la birlikte bir şeylerin yolunda gitmediğini hissettik ve senin yerinde olsaydık bilmek isterdik diye düşündük.

Ve haklıydı, Florrie bilmek istiyordu. Bu, Ed'in ruh halini bastırma gücüne sahip telefon konuşmalarıyla birlikte, Florrie'nin midesini kıpır kıpır eden bir endişeye yol açmıştı. Ed'in neden Dodgy Dick'le karşılaştığından söz etmediğini merak ediyordu, özellikle de onunla ilgili konuşmalarından sonra. Yanağının içini çiğnedi, omurgasında bir önsezi duygusu belirdi. Daha üç hafta öncesine kadar hayatı sorunsuz ilerliyor, hiçbir korkunç sürprizle karşılaşmıyordu. Ama o zamandan beri hemen hemen her şey başına gelmişti. Varoluşu baş aşağı çevrilmiş ve iyice sarsılmış gibi hissediyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Hem de hiç.

Florrie balo boyunca uzun ve kararlı adımlarla ilerlerken, Gerty de yeni sahibinin hızlı adımlarına ayak uydurarak ve içinde bulunduğu kargaşadan habersiz bir şekilde koşar adımlarla ilerliyordu. Florrie yürürken o sabah öğrendiği her şeyi düşündü ve Ed'i rahatsız ettiği anlaşılan telefon konuşmalarıyla karşılaştırmaya çalıştı. Ne kadar çok düşünürse, bağlantılı olduklarından o kadar emin oluyordu. *Bu çok büyük bir tesadüf.*

Bir tutam saç başörtüsünden kurtulmuş, yüzüne doğru savrulmuştu. Parmaklarıyla onu kazıyarak uzaklaştırdı, serin, başını temizleyen esintinin ve yüksek Viktorya dönemi evlerinin pürüzsüz kumtaşı duvarlarından yansıyan güneş ışınlarının tadını çıkardı. Dalgalı denize bir göz attı; yoğun bir kalay rengindeydi, beyaz dalgalarla benek benekti ve her zamanki gözü kara sörfçü kümesiyle doluydu.

Düşünceleri deniz kenarının tanıdık seslerine karşı koyarak yoluna devam etti; çığlıkların seviyesine bakılırsa martılar bugün çok güçlüydü. Eforuyla birlikte kalp atış hızının arttığını hissetti ve içine bir nefes çekti.

Soğuk deniz havasını ciğerlerine çekti, ciğerleri boşalana kadar yavaşça bıraktı ve bu işlemi birkaç kez tekrarladı. Titreyen midesini sakinleştirmek için çok az şey yaptı.

Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Florrie, Ed'in de kendisi gibi aralarındaki bağın güçlendiğini hissettiğinden emindi. Ne de olsa birkaç kez ondan hoşlandığını ima etmişti. Ve eğer Ed'in ona bakışı bir şey ifade ediyorsa, o zaman en ufak bir şüphe bile yoktu. Kitapçının yarısını Dodgy Dick'e satmayı düşünmesi, Micklewick Körfezi'nde kalmaya hevesli olmadığını ve onunla bir ilişki kurmanın aklındaki son şey olduğunu göstermesi durumu daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu. Parmak uçlarıyla kaşlarını ovuşturdu. Londra'ya geri mi dönüyordu? Eski sevgilisine geri mi dönüyordu? Kafasında bir sürü soru vardı. Ama belki de satması konusunda tamamen yanılmıştı. Belki de Dodgy Dick ile başka bir şey konuşuyordu. Bunun pek olası olmadığını düşündü ve bu fikri hemen reddetti. "Ughh!" Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Midesi çalkalanıyordu. Sanki bir çıkıntının üzerinde sallanıyormuş gibi hissediyordu ve dikkatli olmazsa kendini kolayca, etrafta kalmaya niyeti olmayan birine aşık olurken bulabilirdi.

THIRTY-SEVEN

Florrie! Florrie! Bekle.'

Yürümekten yüzü pembeleşen Florrie, tulumunun cebinde dükkânın anahtarını aramaktan vazgeçti ve Graham'ın kendisine doğru koştuğunu görmek için döndü.

"Graham, burada ne işin var? Kafası karışan kadının gözleri adamın elindeki kocaman çiçek buketine takıldı; adam Bethany'yi görmeye gidiyor olmalıydı.

"Beni duymadın mı? Uzun zamandır seni arıyorum. Nefes nefese kalmıştı, telaşlıydı, her zamanki tertemiz saçları dağılmıştı. Ağzı belirsiz bir gülümsemeyle kalktı.

Hayır, üzgünüm yapmadım. Neden? Bir sorun mu var?'

Geriye çekildi, Gerty boynunu uzatıp onu hızlıca koklayınca yüzündeki ifade onaylamaz bir ifadeye dönüştü. Labrador homurdanarak kaldırıma oturdu, sırtı ona dönüktü ve belli ki hiç etkilenmemişti. Florrie dudaklarını birbirine bastırdı; gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Seninle konuşmam gerek," dedi, nefesini geri almaya çalışarak. "Önce evini aradım ama orada değildin. Sonra ailene gittim ve bana burada dekorasyon gibi bir şey yapacağını söylediler ki kıyafetlerine bakılırsa haklıydılar. Adam onu küçümser bir tavırla bir aşağı bir yukarı süzüyordu ve bu da kızın kıllanmasına neden oldu. "Sonra tam Endeavour Yolu'na dönmek üzereyken senin bu tarafa doğru geldiğini gördüm, ben de arabamı hiç de uygun olmayan bir yerde bırakarak hemen durdum.

İlk kez onun ne kadar titiz ve telaşlı bir adam olduğunu gördü. "Konuşacak pek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum Graham. Cuma gecesi şahit olduklarıma bakılırsa, asıl konuşman gereken zavallı Bethany, bardan ayrılırken oldukça üzgün görünüyordu.

Florrie'nin yanıtı karşısında şaşırmış bir halde gözlerini kırpıştırdı. "Bethany iyi; biz... şey... artık birlikte değiliz.

"Ah, doğru ya. Cuma gecesi tanık olduklarına rağmen Florrie bunu duyunca yine de şaşırmıştı.

Boğazını temizledi. "Sadece, seni barda görünce sana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi fark ettim. Güçlü duygular, Florrie. Sanırım kendimizden çok erken vazgeçtik. Birbirimizi hafife almaya başladık, çok rahatladık, çaba göstermeyi bıraktık. İstersen bir alışkanlık haline geldik," dedi, nefesi tükenirken göğsü kabarıyordu.

Florrie onun konuşmayı kesmesini diledi ama belli ki söyleyecek daha çok şeyi vardı.

"Flo, söylemeye çalıştığım şey, seni hâlâ seviyorum. Hiç vazgeçmedim ve geçen gece seni yanında otururken görene kadar da fark etmemiştim-'

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. "Graham, lütfen dur. "Ne?"

Adam bir adım daha yaklaştı ve kadın elini kaldırarak adamın elinin üzerine koydu.

Bu da onu cesaretlendirmiş gibi görünüyordu. Kız daha ne olduğunu anlayamadan, adam boştaki elini kızın başının arkasına dolamış ve dudaklarını kızınkilere bastırmış, çiçekler aralarında ezilmişti. Kadın donakaldı, beyni olanları algılamakta zorlanırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Dükkânın kapısının camının arkasında karanlık bir gölgenin durakladığını ve sonra hızla uzaklaştığını fark edemeyecek kadar sersemlemişti.

Florrie Graham'ı iterek ıslak öpücüğünü ağzından sildi. 'Ne halt ediyorsun sen? Unuttuysan söyleyeyim Graham, biz bittik! Bunu bana bir daha asla yapma! Onu kapının eşiğinde bırakıp hızla dükkâna girdi, kapıyı arkasından sıkıca kilitledi, öfkesi vücudunda fokur fokur kaynıyordu. "Bugün daha kötü bir gün olabilir miydi?" dedi, kelimeleri nefesinin altında mırıldanarak.

Gerty su kabını aramaya koyulurken Florrie hâlâ sarsılmış bir halde depoya girdi. O dışarıdayken Ed iyi bir ilerleme kaydetmişti. "Merhaba, harika görünüyor. Sarsılmış olmasına rağmen yine de gülümsemeyi başardı.

"Evet, çok işim var. Belli etmemek için elinden geleni yapsa da, adamın soğuk tonu onu şaşırttı.

Yaptığı onca şeyden sonra benimle uğraşmaya ne hakkı var?

"Cuppa?

'Ben iyiyim, teşekkürler. Sadece şu işi halledip pansiyona dönmeyi ve erken yatmayı tercih ederim.

"Tamam," dedi soğukkanlılıkla, adamın kendisiyle göz teması kurma konusundaki isteksizliğini fark etti ve ruh halini neyin bozduğunu merak etti. Aklına doğrudan Maggie'nin ona Dodgy Dick hakkında söyledikleri geldi. Eğer burada kalmayacaksa arkadaşça davranmaya gerek olmadığına karar vermiş olmalıydı. Midesi sıkıştı.

* * *

Resim bittiğinde, ikili arasındaki garip atmosfer yoğun, sefil bir sise dönüşmüştü. Endişe bütün öğleden sonra boyunca Florrie'nin göğsünde kıpırdanıp durmuştu. Kendini bitkin hissediyordu. İlk kez oradan ayrılmak için sabırsızlanıyordu.

"Gidip bunları yıkayacağım," dedi Ed, boya fırçalarını bir araya getirirken, hâlâ onun gözlerinin içine bakmaya isteksizdi. 'İkinci kat bitene kadar toz örtüleri de aşağıda kalabilir.

"İyi. Duyguları kabardı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. Gözlerini hızla kırpıştırarak onları uzaklaştırdı ve aralarında ne olduğunu merak ederek bezleri katlamakla meşgul oldu. Boya sıçramış ellerine baktı; her ne kadar gitmeden önce onları yıkamak istese de, Ed'e küçük mutfak alanında katılmaya istekli değildi, bu yeni düşmanlık etkileşimlerini yönlendirirken ona bu kadar yakın olmak istemiyordu. Ed'in depoya geri döndüğünü duyunca iç geçirdi.

"Tamam, şimdi gidiyorum. Gözleri kısa bir süreliğine ona doğru kaydı, yüzü ciddiydi.

"Tamam," dedi, sesi onunki kadar düzdü. Bir yanı ona neler olduğunu sormak için yanıp tutuşuyordu ama inatçı bir yanı kendini tutmasına neden oldu. Eğer hissesini Dodgy Dick'e satmaya niyetliyse, her ne kadar bunu yapmasını istemese de, ona yalvarıp yakarmasına imkân yoktu. Ve eğer Micklewick Körfezi'nden ayrılmak istiyorsa, bir an önce gitmesi gerekiyordu.

Kendisine dikkatle bakan Gerty'nin başını okşamak için eğildi; Gerty bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibiydi. "Görüşürüz, Gerty-Kız. Florrie onun

en azından Labrador'a gülümsemeyi başardı. Bunu yaptıktan sonra ceketini kaptı ve Florrie ile Gerty arkasından bakarken kitapçıdan çıktı.

"Onun sorunu ne, Gerty? Florrie sordu.

THIRTY-EIGHT

Florrie Samphire Kulübesi'ne vardığında açlıktan ölüyordu, deniz havasında eve doğru yaptığı tempolu yürüyüş iştahını açmıştı. Kahvaltıdan beri bir şey yemediğini ancak o zaman fark etti. Çok az konuşarak geçirdikleri tuhaf gün sayesinde, öğle yemeği için sahildeki kafeden bir sandviç ve kahve alıp bir bankta oturarak denize bakmalarını önerme planından vazgeçmişti. Aklı o kadar karışıktı ki açlık hissetmemişti.

Dekorasyon kıyafetlerini çıkarıp bir çift rahat eski tayt ve bol bir kareli gömlek giydi. Radyoyu açıp buzdolabına baktı ve bir küvet ev yapımı domates çorbası buldu, bir tencereye doldurup ocağın üzerine koydu. Seaside Bakery'den aldığı kepekli ekmekleri dilimledi ve üzerlerine kaymaklı tereyağı sürdü. Çorbanın sağlıklı aroması mutfağa hızla yayılmaya başladı ve midesinin guruldamasına neden oldu. Çorba hazır olur olmaz Florrie kâseyi masaya bıraktı ve şu anda okumakta olduğu ciltsiz kitabı önüne koyarak ikisini de mideye indirdi.

Çorba lezzetli ve rahatlatıcıydı ama Florrie kitabına konsantre olmakta zorlanıyordu. Bunun yerine, zihni Ed'in davranışlarındaki ani değişikliği açıklayacak nedenler arıyordu. Ona aşık olmasına izin verdiği için kendini aptal gibi hissediyordu. Daha da kötüsü, Cuma gecesi duygularını arkadaşlarıyla paylaştığı için pişmanlık duyuyor, dilini gevşettiği için şarabı suçluyordu. Onun da aptal olduğunu düşünecekler miydi? Tanrım, öyle olmamasını umuyordu. Bu

Bu onun karakterine tamamen aykırıydı; normalde içine kapanıktı ve insanlara ısınması biraz zaman alırdı. Ed'e karşı neden böyle davranmamıştı ki? Sandalyesinde arkasına yaslandı, onun sarkık saçları, rahat gülümsemesi ve hülyalı gözleriyle olan görüntüsünü silmek umuduyla gözlerini kapattı, işe yaramadığında kendine kızdı.

Bay H'nin niyeti çok iyi niyetliydi ama neden gidip kitapçının yarısını ona miras bırakmak zorundaydı ki? Kendisi ve Bayan H. ile ilgili küçük bir hatıra seçse yeterdi de artardı bile. Ama Bay H iyi niyetli olsa da, onu en kötü kâbuslarından daha kötü bir duruma sokmaktan sorumlu olacakmış gibi görünüyordu. Kalbinin yaralı olması yeterince kötüydü ama eğer korkuları gerçeğe dönüşürse, o zaman vicdansız Dodgy Dick ile iş ortağı olacaktı. Yüksek sesle bir inilti çıkardı ve Gerty ona şaşkınlıkla baktı.

Cep telefonu kızgın bir eşek arısı gibi vızıldamaya başladığında çorbasını neredeyse bitirmişti. Kalbi yerinden fırladı. Ed mi? Yerinden fırladı ve telefonu şifonyerden alıp Maggie'nin numarası olduğunu gördü.

"Selam, Mags. Sesine neşeli bir hava katmaya çalıştı.

Selam, civciv. Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum. Sana birkaç mesaj attım ve cevap alamayınca biraz endişelendim; sen böyle yapmazsın.

"Üzgünüm tatlım, onları fark etmemiştim.

"Ne oldu? Sakın bir şey söyleme, sesinden bir sorun olduğunu anlayabiliyorum. Dodgy Dick'le bir ilgisi var mı?'

Florrie yorgun bir iç geçirdi ve ağır ağır koltuğuna yığıldı. "Emin değilim, Ed'e bir şey söyleme fırsatım olmadı. Günün olaylarını arkadaşıyla paylaşmaya devam etti. Maggie sessizce dinledi, arada bir çayını yudumlarken sesi geliyordu.

"Onun bir ahmak gibi davranması için hiçbir mazeret yok. Bay Beige'e gelince, o ne haltlar karıştırıyor? Böyle bir budalaya dönüşeceği kimin aklına gelirdi?'

Florrie Maggie'nin bu sözlerine gülmekten kendini alamadı. Duygularını en yakın arkadaşıyla paylaşmak iyi hissettiriyordu.

'Bana sorarsanız, banyoda rahatlatıcı bir banyoya ve ardından iyi bir uykuya ihtiyacınız var gibi görünüyor, o zaman yarın tümüyle yenilenmiş olarak yüzleşmeye hazır olacaksınız. Ve eğer tavsiyemi istiyorsan, Ed'e Dodgy Dick'i sorman gerektiğini düşünüyorum. Belki de bunu ağzından kaçırmak yerine kurnazca yapmayı denemelisin. Ama, oldukça

Dürüst olmak gerekirse Flower, eğer arkandan böyle şeyler yapıyorsa, onsuz daha iyi olursun.

'Ama Dodgy Dick ile ortak sahip olmaktan daha iyi olmayacağım. Bu çok, çok daha kötü. Florrie midesindeki çorbanın çalkalandığını hissetti.

Maggie yumuşak bir sesle, 'Unutma, her zaman hisseni satma seçeneğin var,' dedi. 'Bay H'nin böyle bir şey istemeyeceğini biliyorum ama ne torununun seni bu duruma düşürmesini ne de sevgili kitapçısının Dodgy Dick'in eline geçmesini isterdi. Çok öfkelenirdi diyebilirim. Yüzünü buruşturdu ve ofladı. 'Ve sen de o sümüklü herifle aynı kefeye konmak istemezsin. İnan bana bu kasabada "Dodgy Florrie "ye yer yok, üstelik kulağa da pek hoş gelmiyor. Gırtlaktan kıkırdadı.

Endişelerine rağmen Florrie de kendini gülerken buldu. 'Haklısın, "Dodgy Florrie" olmaktan hoşlanmıyorum. Ve Ed'e neler olduğunu öğrenmem gerekiyor. Yarın dükkana geldiğinde onunla konuşacağım.

"Güzel. Maggie bunu duyduğuna gerçekten memnun olmuş gibiydi. "Dekorasyon nasıl gidiyor?

'Gerçekten iyi gidiyor. Tüm duvarları ve ahşap işleri boyadık - süpürgelikler çok uzun sürdü; çok derinler. Her yere bir kat daha atmamız gerekiyor, sonra işimiz bitecek. Bu arada halı konusundaki yardımlarınız için teşekkürler.

'Hey, sorun değil, Bear ve ben yardımcı olmaktan mutluluk duyduk. Aslında, bu onun bahçeye çıkmasına benziyor; akşam yemeği için hazır olacak. Ve sabah teslim etmeden önce Samantha Carter için son bir kez kontrol etmem gereken kaşmir oyuncak ayım var.

Florrie'nin kalbi arkadaşı için sıkıştı, onun yarın için endişeli hissedeceğini biliyordu. "Tamam, piliç, seninle konuşmak güzeldi, mızmızlanmamı dinlediğin için teşekkürler.

"Arkadaşlar bunun içindir ve sen sızlanmıyordun, berbat birkaç hafta geçirdin, konuşmaya hakkın var.

"Teşekkürler, Mags.

* * *

Florrie akşam boyunca Ed'i arama isteğine karşı koymak zorunda kalmıştı, onunla konuşmaya o kadar hevesliydi ki

havayı temizlemek. O sabah ona karşı soğuk davrandığını inkâr edemezdi ama ona göre iyi bir nedeni vardı. Geriye dönüp baktığında, belki de çocukça davranmıştı ama adamın davranışları kafasını tamamen karıştırmıştı; bu durum onu huzursuz hissettiriyor, sakinleşmesine engel oluyordu.

Cep telefonu elindeydi, onun numarasını çevirmeye hazırlanıyordu ki bir mesaj geldi ve şaşkınlıktan telefonu mutfak masasının üzerine düşürdü. "Kahretsin! Hemen telefonu eline aldı ve Stella'dan dekorasyonun nasıl gittiğini soran bir mesaj gördü. Florrie'nin içinde Maggie'nin onunla temasa geçtiğine dair tuhaf bir his vardı.

İyi gittiğini söyleyen bir mesaj attı ama kendini Dodgy Dick ve Maggie'nin söyledikleriyle ilgili endişelerini paylaşırken buldu.

Gönder tuşuna bastıktan birkaç saniye sonra telefonu çalmaya başladı. Florrie arayanın Stella olduğunu görünce şaşırmadı. 'Florrie, beni dinle. O sümüklü piç kurusuna bulaşmak istemene imkân yok! Herkesin ona bir tür komedi kötü adamıymış gibi güldüğünü biliyorum, ki on yıl önce öyle olabilirdi, ama Dodgy Dick'in paravanı olduğu şirket tehlikeli insanlardan oluşuyor ve ondan mümkün olduğunca uzak durmalısın. Ayrıntılara giremem, bu konuda bana güvenmek zorundasınız.

Stella'nın sözleri Florrie'de bir panik dalgası yarattı. 'Aman Tanrım, Stella, beni korkutuyorsun. Ona ve şirketine bulaşmak istemiyorum, ama başka seçeneğim olmayabilir. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Harte ne haltlar karıştırıyor? Kitapçıdaki hissesini satmak istediğinden emin misin? Stella'nın sesi çelik gibi güçlüydü, arkadaşlarına karşı kullandığı normal tondan çok farklıydı.

"Bilmiyorum... Yani, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ve hissesini satması konusunda haklı olup olmadığımı da bilmiyorum, sadece Maggie ve Jasmine'in onu Dodgy Dick ile görmesi ve ailesinin kitapçıdan ayrılmadıkları için çok kızacaklarını söylemesi. Onu mutsuz eden birkaç telefon alıyor ve eminim onlar. "İkiyle ikiyi bir araya getirdiğimde Tanrı bilir nelerle karşılaşıyorum, bilmiyorum.

Hatta bir duraklama oldu, Florrie neredeyse Stella'nın zihnindeki pistonların ateşlendiğini duyabiliyordu. "Pekala, mümkün olan en kısa sürede öğrenmemiz gerekiyor ve eğer o küçük pislik hisselerini satmak isterse, ben ondan satın alırım.

"Stella, senden bunu yapmanı isteyemem!

'Bana sormayacaktınız; yeniden yatırım yapmak istediğim bir miktar param var ve bunun için en iyi yer emlak. Sanırım annem de ilgilenecektir. Aksi takdirde, bakiye için bir tür ipotek ya da kredi almam gerekecek ama bu sorun değil.

"Ah, doğru ya. Florrie'nin zihni arayı kapatmakla meşguldü.

Yarın Harte'dan öğrenebileceğin her şeyi öğren. Eğer satma konusunda ciddiyse, hızlı hareket etmeliyiz. Mümkün olduğunca çabuk ne yaptığını bana bildirin. Tamam mı?'

"Tamam. Stella'nın ses tonu Florrie'yi ayağa kaldırdı.

"Güzel. Yarın konuşuruz. Ve, Florrie...'

"Evet.

'Endişelenmemeye çalışın, bunu sizin için halledeceğiz; her şey yoluna girecek. Bundan emin olacağız. Stella'nın sesi yumuşamıştı. 'Ve eğer Harte Londra'ya geri dönmeyi planlıyorsa, onun için gözyaşı dökmeye değmez. Anladın mı?

"Teşekkürler, Stells. Florrie'nin boğazı arkadaşının sesindeki güven verici tonu duyunca daraldı.

"Sorun değil, piliç.

Florrie arkasına yaslandı, iki şeyden emindi. Birincisi, bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlara sahip olduğuydu. İkincisi ise Stella'nın yanında olmasının kesinlikle daha iyi olduğuydu. Stella Hutton düşman olarak mı? Bunu düşünmeye bile değmezdi.

THIRTY-NINE

Florrie kitapçıya vardığı andan itibaren nefes almak için bir dakika bile bulamamıştı. Çevre dostu bir ürün kullanmasına rağmen boya kokusu hâlâ havadaydı ve kitapların tanıdık, rahatlatıcı aromasını maskeliyordu. Çok uzun süre kalmayacağını umuyordu. Hayley üniversiteye gittiğinden beri müşteri ve telefon yağmuruyla kendisi uğraşmak zorunda kalmıştı. Jack Playforth'un kitap okuduğuna dair söylentiler bir ilgi dalgası yaratmış, gelen soruların çoğu bununla ilgili olmuştu. Ama zihni herhangi bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu.

Bir önceki gün yaşananlar yüzünden uykusuz kalmış, uzun hafta sonu boyunca yaptığı boyama ve dekorasyon işlerinden yorgun düşmesine rağmen neredeyse her saat başı uyanmıştı, Ed aklından hiç çıkmıyordu. Uzanmış olmasına rağmen bu sabah kendini hâlâ stresli ve sersemlemiş hissediyordu ve dükkân akşam için kapandığında fırçasını alıp kaldığı yerden devam etmek için gerçekten sabırsızlanıyordu. Yorgun bir iç çekişle Nate'le sandalyeler hakkında bir kez daha konuşmayı aklına not etti. Şiir okuması için ne kadar erken bir tarih belirleyebilirlerse o kadar iyi olur diye düşündü, her zamanki coşkusunun geri gelmesini dileyerek.

Neredeyse on buçuğa kadar ortalık sakinleşmemişti, bu da ona o sabahki postayla ilgilenme fırsatı verdi. Bay H öldüğünden beri Florrie postacıdan eve değil de dükkâna teslimat yapmasını istemişti - oraya ne kadar az çıkmak zorunda kalırsa o kadar iyiydi. Postalara göz gezdirirken gözleri üzerinde şu yazı bulunan bir kartpostala takıldı

Micklewick Körfezi'nin resmi. Pul ya da posta damgası olmadığını fark etti. Elden teslim edilmiş olmalı, diye düşündü. Şaşkınlıkla, karalanmış notu hızla taradı:

Sevgili Florrie,
Size böyle söylediğim için çok üzgünüm -
kelimelerle aram hiç iyi olmadı - ama
Micklewick Körfezi'nden ayrılmak gibi
zor bir karar aldım. Her ne kadar harika
olduğunu düşünsem de kafam çok
karışık. Geç olmaktansa erken haber
vermenin daha iyi olacağını düşündüm.
"İşe yaramaz hayal kırıklığı" yine saldırıyor!
Umarım kalbinde beni affedecek gücü bulabilirsin.
Her zaman
sevgilerimle, Ed x

Florrie elini ağzına kapattı, göğsü acıyla sıkışırken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Kelimeleri tekrar okumaya çalıştı, iri bir gözyaşı kartpostalın üzerine düştü. "Ah, Ed, ne yaptın sen?

Koşarak dükkânın kapısına gitti ve kapıyı kilitledi. Şu anda kimseye hizmet edebilecek durumda değildi. Tam tabelayı kapalıya çevirdiği sırada Bayan Davenport kapının eşiğine geldi, Florrie'nin ağlamaklı ifadesini görünce yüzü endişeyle bulutlandı.

"Florrie, iyi misin?" diye sordu, sesi camın arkasından kısılmıştı.

Florrie başını salladı, kapının kilidini açıp Bayan Davenport'u içeri aldı, hızla tekrar kilitledi ve dükkânın arka tarafına doğru ilerledi. Yaşlı kadın da hemen arkasından onu takip etti.

"Florrie, aşkım, sorun nedir?

"Oh, Bayan Davenport, ben Ed, o gitti," dedi hıçkırıklar içinde.

Bayan Davenport'un yüzü düştü. "Gitti mi?

Florrie başını salladı, yüzü buruştu. Ne olduğunu anlamadan kendini yumuşak, sıcak bir kucaklaşmanın içinde buldu. Gözyaşlarının düşmesine izin verdi.

Bayan Davenport, Florrie'nin saçlarını düzelterek, "İşte böyle, güzelim, içini döküyorsun," dedi.

Sonunda Florrie kendini bıraktı, gözlüklerini çıkardı ve şişmiş gözlerini ellerinin tersiyle sildi. Bayan Davenport ona bir mendil uzattığında, "Teşekkür ederim," dedi, gözyaşlarını sildi ve üfledi

burun. Arkadaşına baktığında bir çift endişeli gözün kendisine baktığını gördü. Florrie, Bayan Davenport'un o sıkıntılı halinde bile hâlâ kederli bir hava taşıdığını görebiliyordu. İçini bir endişe kapladı; bu kartpostal olayını çözdükten sonra arkadaşının iyi olup olmadığını kontrol edecekti.

"Burnumu sokmak istemem ama konuşmak istersen seve seve dinlerim. Arkadaşı nazikçe gülümsedi, hüzünlü gözleri Florrie'nin kalbinin ona yönelmesine neden oldu.

Florrie başını salladı, akan burnunu silerken, küçük odanın köşesindeki birkaç sandalyeye yönlendirildi. Bayan Davenport onu oturttu ve Florrie parmaklarıyla oynayarak son birkaç gün içinde olanları, Dodgy Dick hakkındaki şüphelerini, Stella'nın teklifini ve Ed'den gelen kartpostalı anlatırken bir demlik çay yapmaya başladı. Kendini ona aşık olmuş bulduğunu ve onun kendisinden bu kadar kolay uzaklaşabileceğini düşündükçe kalbinin sızladığını anlatmadı.

Gerty onun yanına oturdu ve Florrie onu okşayana kadar başıyla ellerini itti.

'Beni aramak ya da mesaj atmak yerine neden böyle haber verdiğini bilmiyorum; bunu konuşabilirdik.

"Genç Edward'dan daha iyisini beklerdim; büyükbabası öğrenirse yıkılır," dedi Bayan Davenport, Florrie'ye bir fincan çay uzatırken başını sallayarak. "Al bakalım tatlım, iç şunu.

"Teşekkür ederim. Florrie kucağındaki fincanı yudumlarken arada bir hıçkırık göğsünü sarsıyordu. "Kendimi biraz sarhoş gibi hissediyorum. Son birkaç haftada o kadar çok şey oldu ki, her şey biraz karışmış gibi hissediyorum.

Bayan Davenport başını salladı. 'Şaşılacak bir şey yok, bir rollercoaster'a binmiş gibi hissedeceksiniz. Bu ne Bernard'ın senin için ne de Edward için isteyeceği bir şey.

Florrie titrek bir nefes aldı. 'Keşke planlarını vasiyetine koyma fırsatı bulmadan önce bilseydim, o zaman onu durdurabilirdim ve bu durumda olmazdım. Ed'i tanımak zorunda kalmazdım. Sesi kesildi.

"Ona değer veriyorsun, değil mi tatlım? Bayan Davenport usulca eğilip elini Florrie'ninkinin üzerine koydu.

Florrie başını eğdi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Evet. Başını salladı, sonra burnunu çekti. 'Onun da benden hoşlandığını sanıyordum. Ughh! Ne kadar aptalmışım.

'Sen aptaldan başka bir şey değilsin. Hepimiz hayatımızın bir döneminde o yollardan geçtik. Bayan Davenport Florrie'nin parmaklarını sıktı. "Peki şimdi nerede olduğunu söylemiştiniz?

Florrie omuz silkti. Şu anda Timbuktu onun için yeterince uzak sayılmazdı. "Bilmiyorum, kartpostalında sadece gideceğini yazıyordu. Saatini kontrol etmek için hırkasının kolunu yukarı itti. "Sanırım istasyonda York trenini bekliyor olacak, böylece Londra'ya giden aktarmalı trene binebilecek.

"Gitmeden önce hissesini satması konusunda onunla konuşmaya değmez mi sizce, eğer yapmak istediği buysa? Bayan Davenport çenesini eğerek Florrie'nin gözlerini aradı.

Florrie arkasına baktı. "Yani...?

Bayan Davenport gülümseyerek başını salladı. 'Evet. İşte sana fırsat. Ben burada Gerty ile kalacağım. İhtiyacın olan son şey, sen Stella'nın teklifini ona anlatma fırsatı bulmadan önce onun Dodgy Dick ile bir şey imzalaması ya da anlaşmaya varması.

Florrie küçük bir umut dalgasının üzerine çöktüğünü hissetti. Kendini yukarı itti. 'Haklısınız Bayan Davenport. Eğer kaleyi korumanın sakıncası olmadığına eminseniz...'

"Yok. Şimdi git, kıpırda, York treni kalkmadan önce sadece beş dakikan var.

Kalbi göğsüne çarpan Florrie dükkândan dışarı fırladı ve istasyona doğru koşmaya başladı. Bilet gişesine girdiğinde gişede sadece yürümeye başlayan bir çocukla genç bir kadın buldu. Kadın irkilerek etrafına bakındı, kasiyer ona kaşlarını çatarak baktı. "Üzgünüm, sadece birini arıyordum. Florrie özür dileyen bir gülümsemeyle topuğunun üzerinde dönüp birinci perona doğru koşmaya başladı ve neredeyse bavulunu çekmekte olan bir işadamıyla çarpışıyordu. "Oops! Özür dilerim! Metroda hızla ilerlerken ayakkabılarının kaldırıma çarpma sesi etrafında yankılanıyordu. İkinci peronda, yukarıdaki süslü çelik kirişlerden gelen güvercin ötüşlerinin kakofonisine, bir tren motorunun alçak uğultusuna ve dizel dumanının kendine özgü kokusuna karşı duyuları uyarıldı. Soluk soluğa tren bekleyen bir avuç insanı tararken göğsü kabardı. Kalbi sıkıştı; Ed'den hiçbir iz yoktu.

İstasyonda rölantide duran trene hızlıca bir göz attığında York'a gittiğini anladı. Adımlarını hızlandırarak trenin yanına koştu ve pencerelerden vagonları inceledi. En uçta, trenden inen görevliyi gördü.

ve perondan aşağı indi. Adamın düdüğünün sesi istasyonda tiz ve sert bir şekilde çınlarken içini panik kapladı. "Lütfen bekleyin! Ama adam onu duymuş gibi görünmüyordu ve tren bir korna sesiyle yavaşça istasyondan çıktı. Florrie trenin yanında koşturuyor, umutsuzca vagonlara bakıyor, trenin artan hızına ayak uydurmaya çalışıyordu. Sonunda yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı ve trenin gözden kaybolana kadar hat boyunca yılan gibi ilerleyişini izledi.

Öne doğru eğildi, ellerini dizlerine koydu, nefes nefese kaldı, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hissediyordu. "Hayır! Gözlerini kapadı, gözyaşları koyu renk kirpiklerinin arasında sıkışıyordu.

Artık çok geçti. Ed gitmişti.

FORTY

Florrie ağır adımlarla kitapçıya doğru ilerlerken, bedenini saran umutsuzluk hissi omuzlarını çökertti. Keşke beş dakika önce gelseydi, Ed'i durdurma ya da en azından onunla konuşma şansı olabilirdi. Keşke yatıya kalmasaydı da işe daha erken gitseydi, Ed'in kartpostalını görseydi ve müşteriler ve telefonlar arasında boğulmadan önce ne yapacağını düşünecek zamanı olsaydı. Neden şu anda yaptığı her şey ona sanki çamurda debeleniyormuş gibi geliyordu? Hayatı genellikle hiç bu kadar zor olmamıştı. Sakin, düzenli ve huzurluydu. Ya da birkaç hafta öncesine kadar öyleydi.

Kitapçıya döndüğünde Bayan Davenport onu hevesli gözlerle karşıladı. "Nasıl geçti? Onu bulabildiniz mi?

Florrie başını salladı. "Tüm vagonları kontrol etme fırsatı bulamadan tren hareket etti. Belki de onu aramalı ya da mesaj atmalıydım ama yine de muhtemelen mesajlarımı görmezden gelirdi. Başı zonkluyordu ve birdenbire ağlamaktan, dekorasyondan, trenin peşinden koşmaktan yorgun düştüğünü hissetti. Her şeyden yorulmuştu.

'Belki de genç Edward'ın düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardır. Baş etmesi gereken çok şey vardı,' dedi Bayan Davenport ve Florrie'ye sempatik bir gülümseme verdi. 'Büyükbabasıyla yeni tanıştıktan sonra onu kaybetmek, sonra da istese de istemese de buranın ortak sahibi olduğunu öğrenmek onun için kolay olmamıştır.

Kitaplarla çevrili olmanın onu nasıl dehşete düşürdüğüne dair paylaştıkları aklına geldi. Bu, bir kitapçının yarı sahibi olmanın onun için asla işe yaramayacağını anlaması için yeterli olmalıydı.

"Sanırım haklısınız. Son zamanlarda uğraşması gereken çok şey oldu. Büyükbabasını kaybetmenin onu çok etkilediğini biliyorum ve zor bir ilişkiden yeni çıktı, bu da stresli bir karışım olacaktır. Ama keşke en başından beri bana karşı dürüst olsaydı, bunun onun için kesinlikle bir seçenek olmadığını söyleseydi. Baş ağrısının şiddetlendiğini hisseden Florrie hafifçe şakaklarına masaj yaptı. "Diğer seçeneklerimiz hakkında konuşabilirdik; belki yatılı partner olmayı düşünebilirdi, o zaman kitapçıda çalışmasına gerek kalmazdı, burada yaşamasına bile gerek kalmazdı. Bu şekilde Bay H'nin isteklerine saygı duymaya devam ederdi ki Ed de bunu yapmaya istekli olduğunu söylemişti. Konuşurken, Ed'in sıkıntılı görünmesine neden olan telefon görüşmelerini hatırladıkça içine bir şüphe düştü. "Bunu söyledikten sonra, ailesinin kararına katkıda bulunmuş olabileceği hissinden kurtulamıyorum.

"Oh?

"Hmm. Söylediği bir şey, onu satmaya ve geliri kendilerine vermeye zorladıklarından şüphelenmeme neden oldu. Aslında benimle temasa geçmemelerine şaşırdım, hissemi kendi adlarına devretmemi bekliyorlardı, böylece satabileceklerdi. Florrie, Bay H'nin öldüğünü duyduklarında ailesinin kitapçı dükkânını satmaktan bahsettiğini söylediğinde Ed'le yaptığı konuşmanın ince ayrıntılarını paylaşmak istemedi. Vücudunu soğuk bir ürperti kapladı. Yaşlı Bay Cuthbert'in dükkânın kendilerine miras kalmadığını söylemesi yelkenlerini suya indirmiş olmalıydı.

"Buna cesaret edemezler! Bayan Davenport omuzlarını geriye iterek Florrie'yi düşüncelere daldığı yerden bir anda çekip çıkardı. 'Bay Cuthbert'in buna izin vermesine imkân yok! Aslında, neden gidip Ed'le olan durum hakkında onunla konuşmuyorsun? Birden daha parlak göründü.

"Bay Cuthbert?

'Evet, bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Seni her konuda aydınlatacaktır. Belki Stella'ya Ed'in hissesini alacağından bahsedebilirsin, eğer iş o noktaya gelirse.

"Sanırım bir zararı olmaz.

'Şimdi ofisi aramalısınız. Mümkün olduğunca çabuk bir randevu almalısınız. Florrie, Bayan Davenport'un bu kadar zorlayıcı olduğunu hiç görmemişti.

"Öyle mi düşünüyorsun?

'Kesinlikle istiyorum. Haydi, şimdiki zaman gibisi yok. Florrie'yi koluna hafifçe vurarak yönlendirdi.

"Sanırım Stella hızlı hareket etmemi istediğini söyledi.

Florrie avukatlık bürosunu ararken Bayan Davenport bekledi. Resepsiyon görevlisi Bay Cuthbert'in bir müvekkiliyle birlikte olduğunu söyledi ama mümkün olan en kısa sürede geri arayacağını temin etti. Florrie bir hayal kırıklığı hissetti; telefon çalana kadar başında beklemektense işleri bir an önce halletmeyi tercih ederdi.

"Eminim müsait olur olmaz tekrar arayacaktır. Bayan Davenport güven verici bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Florrie arkadaşına baktı. "Seni son gördüğümden beri nasılsın? Gerçi Bayan Davenport'un cevabını duymasına gerek yoktu ama kederin parmaklarının onu hâlâ sıkıca kavradığını biliyordu.

'Oh, bilirsin, tatlım, her günü geldiği gibi kabul ediyorum. Bernard'ın öldüğüne hala inanamıyorum. Başını salladı, gözlerinde aniden parlayan yaşlar vardı. 'Onu bir daha burada, dükkânda göremeyeceğimi düşünmek çok zor, ama senin ve genç Edward'ın dükkânı birlikte işleteceğiniz düşüncesi bana gelecek parlak günler için küçük bir umut ışığı verdi ve eminim Bernard için de aynı şeyi yapacaktır.

Florrie öne doğru uzandı ve parmaklarını Bayan Davenport'un eline doladı, endişelerini arkadaşına yüklediği için pişmanlık duyuyordu. 'Stella onu satın alırsa yine de dört gözle bekleyeceğimiz bir şeyler olacak ve Ed ile yaptığım planların devam etmemesi için hiçbir neden yok. Stella yaptığı her şeyde çok azimlidir.

"Doğru. Bunu hiç düşünmemiştim. Bayan Davenport'un yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Jack Playforth'u ve okumayı da unutma; bu konuda yardımına her zamankinden daha çok ihtiyacım olacak, eğer hala dahil olmak istiyorsan?

"Tabii ki. Ama ne yazık ki Edward burada olmayacak, bu onun fikri ve her şey.

Florrie tam cevap verecekti ki telefon çaldı ve arkadaşı neredeyse yerinden sıçrayacaktı. 'Aman Tanrım! Bu beni çok korkuttu!

Florrie telefonu açarak, "Cuthbert, Asquith'in numarası," dedi. Bayan Davenport parmaklarını kavuşturdu ve Florrie'ye biraz zaman tanıyarak ayrılmaya gitti.

Mahremiyet. Florrie başını salladı ve ona yerinde kalmasını işaret etti. "Sorun değil," dedi kelimeleri ağzında geveleyerek.

On dakika sonra Florrie telefonu tezgâhın üzerine bıraktı ve koltuğunun kenarında oturmuş, hevesle kendisine bakan Bayan Davenport'a döndü.

"Peki her şey yoluna girecek mi?

"Emin değilim. Bay Cuthbert Ed'le konuşacak, bakalım neler olup bittiğini öğrenebilecek mi, Stella'ya satmaya razı olacak mı? Kalbi hâlâ güm güm atıyor olsa da, avukatın sözleri biraz güvence vermişti.

Bayan Davenport elini göğsüne bastırarak sandalyesine geri yaslandı. "Umalım da onunla mantıklı bir şekilde konuşabilsin.

"Evet, öyle umalım.

Bay Cuthbert'in Ed'den haber alamadığı ve kitapçıdaki hissesini satacağını düşünerek hayal kırıklığına uğradığı ortaya çıktı. "Tsk. Eğer bu doğruysa, Bernard bunu duyduğuna çok üzülecektir,' dedi, sesinde ağır bir onaylamama vardı. 'Ama kendini zor duruma sokmamaya çalış, canım; genç Edward'ın ne yapmayı planladığını kesin olarak bilmiyoruz.

Florrie sabırsız bir iç çekişle parmaklarını saçlarında gezdirdi. 'Şey, şu anda hiçbir şey yapamayız, bu yüzden Bay Cuthbert Ed'i ele geçirmeyi başarana kadar beklememiz gerekecek. Bu arada, umarım Dodgy Dick sanki buranın sahibiymiş gibi içeri dalmaz. Bu düşünceyi seslendirir seslendirmez aklına bir başkası geldi. "Aslında Stella'yı her şeyden haberdar edeceğime söz vermiştim; en iyisi ona haber vereyim. İzninizle ona kısa bir mesaj göndereceğim, Bayan Davenport. Muhtemelen mahkemede olacak, ama en azından işi biter bitmez mesajı görecek.

"Elbette, aşkım.

Mesajın gönderilmesiyle Florrie dikkatini tekrar Bayan Davenport'a çevirdi ve yaşlı kadının hâlâ solgun ve bitkin göründüğünü görünce üzüldü. Kendi endişelerini arkadaşınınkilerin önüne koyduğu için birden kendini suçlu hissetti. Bir gülümseme topladı. "Bana nasıl saklandığınızı anlatmayı bitirmediniz.

Bayan Davenport iç çekti. "Biliyor musunuz, devam ediyorum ama peşimi bırakmayan bu hüznü bir türlü üzerimden atamıyorum. Ve uzun zamandır ilk kez okumaya konsantre olmakta zorlanıyorum. Kulağa hoş geldiğini biliyorum.

aptalca, ama günlerim boş ve bomboş geçiyor; son zamanlarda kulüplerimin hiçbirine gitmeye cesaret edemedim.

"Kulağa hiç de aptalca gelmiyor. Bay H'yi kaybetmek sizi çok etkiledi; yas tutuyorsunuz.

Bayan Davenport kederle başını salladı.

'Ve şu anda öyle görünmediğini biliyorum ama bu kulüplere gitmek kafanı dağıtmana yardımcı olacaktır. Buranın bana yardımcı olduğunu biliyorum, özellikle de yaptığımız tüm dekorasyon işleriyle; çok fazla düşünecek zamanım olmadı. Ve tabii ki arkadaşlarımın da yardımı oldu. *Ve Ed'le vakit geçirmek.* Ama Florrie onunla oyalanmak istemiyordu. "Bay H'nin kaybını en çok kendi başıma kara kara düşünmeye zamanım olduğunda hissediyorum.

"Biliyorum ve toplantılarıma gitmek istiyorum; bana iyi geleceğini biliyorum, ama o işgüzar Joyce Stubbs da toplantılara gidiyor ve her zaman başkalarının işine burnunu sokuyor, iyi biri gibi davranıyor ama herkesin arkasından korkunç şeyler söylüyor, kin dolu dedikodular yayıyor. Şu anda onunla yüzleşemem, oraya gider gitmez benden Bernard ve vasiyeti hakkında bilgi almaya çalışacağını biliyorum. Pişman olabileceğim bir şey söylemekten korkuyorum.

"Ben olsam bu konuda endişelenmezdim, herkes onun nasıl biri olduğunu bilir. Florrie, Bayan Davenport'un gelmesini engeller diye Joyce Stubbs'ın zaten dükkânda olduğundan bahsetmemeye karar verdi. Bay H'nin ölümünden birkaç gün sonra ortaya çıkmıştı, karanlık, boncuk gibi gözleri huysuz, kısık bir surattan dışarı bakarken Florrie'ye kitapçının geleceğini sormuş, Bay H'yi kimin bulduğuna dair ayrıntıları öğrenmek istemişti. Onun duygusuz, açık sözlü tavrı Florrie'nin tüylerini diken diken etmiş, o da kararlı ama kibar bir şekilde bunun hakkında konuşmak istemediğini söylemişti. Joyce, sözde almak için geldiği kalemin parasını öderken ağzını ince, sert bir çizgi haline getirmişti. Topuklarının üzerinde dönmüş ve arkasında bir onaylamama bulutu bırakarak dükkânı terk etmişti.

Florrie kapı kapandıktan sonra, 'Acele etme,' demişti, midesinde yanan öfkeyle.

Hayley hırıltıyla, "Ekşi moruk," dedi. "Zehirli olduğunu yüzüne bakarak bile anlayabilirsin. Florrie buna itiraz edememişti.

Arkadaşının, kimsenin dikkate almadığı kindar bir kadın yüzünden kendini boş evine hapsettiğini düşünmek onu üzüyordu ama yine de bunu anlayabiliyordu. "Madem böyle hissediyorsun, bana başka işlerde yardım etmeye ne dersin? Biliyorum.

Jack Playforth'un okuma gecesinde yardım etmek istiyorsunuz ama yapacak başka bir sürü iş var.

Bayan Davenport'un gözleri parladı. "Hem de çok, ama ne demek istiyorsunuz?" "Ed gittiğine göre, okuma kulübünü organize etmek için biraz yardıma ihtiyacım var. Bir an önce başlamak istiyorum; ne yapacağını görmek için b e k l e m e n i n bir anlamı yok. Arkadaşının tepkisini dikkatle izledi, herhangi bir şeye zorlandığını hissetmesini istemiyordu. "Aslında, gel de depoya ne yaptığımızı gör. hoş bir sürpriz olacağını düşünüyorum.'

Florrie, Gerty ve Bayan Davenport'un ardından dükkâna doğru ilerledi. Odayı gördüğünde kalbi biraz yerinden çıkacak gibi oldu. Boya kuruduktan sonra daha da parlak ve taze görünüyordu.

"Ahşap işleri gibi bir kat daha boyaya ihtiyacı var ama sonuçtan gerçekten memnunum. *Eğer burada kalsaydı Ed de öyle olurdu*. "Aslında bunu ilk gören sizsiniz.

"Onur duydum. Bayan Davenport odaya adımını attı, etrafına bakarken gözleri parlıyordu. 'Oh, bu çok güzel. Bunca yıldır saklı kalmış olması çok yazık. Okuma kulübüne ev sahipliği yapmayı planladığınız yer burası mı?

"Öyle. Florrie başını salladı, arkadaşının daha parlak göründüğünü görmekten memnun olmuştu. "Aslında, bu akşam boş musun?

"Öyleyim, neden?

"Çay içmek için evime gelmeye ne dersin? Fırından bir kiş alırım, hızlıca bir salata hazırlarım. Okuma kulübü hakkında sohbet ederken yemek yiyebiliriz; katkılarınızdan memnun olurum.

"Yapar mıydın?

Florrie gülümsedi. "Yapardım.

"Ama dükkan kapandığında resim yapmakla meşgul olmuyor musun?

'Dürüst olmak gerekirse, son yirmi dört saatte olanlardan sonra, bu akşam bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Başka bir günün zararı olmaz, ayrıca seninle hasret gidermek güzel olurdu. Sanki yıllardır sohbet etmemişiz gibi geliyor.

"Peki, eğer eminseniz?

"Eminim. Altı buçuk diyelim mi?'

"Ooh, çok güzel, şimdiden sabırsızlanıyorum. Bayan Davenport'un yanaklarındaki solgun renk yerini pembe bir ışıltıya bırakmıştı.

"Ben de öyle. Bu fikir Florrie'yi de neşelendirmişti. "Sanırım halk başka neler olduğunu merak etmeye başlamadan önce dükkânı tekrar açsam iyi olacak.

Florrie dükkânın önüne doğru ilerlerken kapı çalındı. Camın arkasından Jack Playforth'un ellerini gözlerinin etrafında kavuşturarak içeri baktığını görebiliyordu.

"Geliyorum. Florrie aceleyle kapıya gitti, kilidi açtı ve tabelayı "Açık" yazacak şekilde ters çevirdi, Gerty etrafına bakıyordu. "Bunun için üzgünüm Jack, lütfen içeri gel.

Tereddütle gülümsedi ve düz kasketini başından çıkarıp cebine soktu. "Emin misin? Rahatsız etmiyorum, değil mi?" Gerty'nin başını okşamak için eğildi. "İyi kız.

"Hayır, hiç de değil, sadece halletmem gereken kişisel bir işim vardı. Gözlerinin hâlâ ağladığını ele verdiğini tahmin ediyordu.

"Tamam, emin olduğunuz sürece. Bayan Davenport'a başını sallayarak daha geniş bir gülümseme verdi. "Merhaba.

"Oh, kabalığımı bağışlayın," dedi Florrie. "Jack, bu arkadaşım Jean Davenport, Bayan Davenport, bu da Jack Playforth.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Jack gülümseyerek başıyla hızlıca selam verdi.

Yaşlı kadın birdenbire telaşlandı. 'Aman Tanrım, Jack Playforth! Ben de sizinle tanıştığıma memnun oldum. Florrie bana burada bir okuma yapmayı kabul ettiğinizi söylediğinde çok heyecanlandım. Çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım, saatlerce okuyabilirim.

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz," dedi neredeyse utanarak. 'Aslında burada olma sebebim de bu, yani okuma. Bir uğrayıp odada işler nasıl gidiyor diye bakayım dedim, belki bir tarih belirleyebiliriz. Burnunu havaya kaldırıp kokladı. "Görünüşe göre meşgulmüşsün; kokusunu aldığım şey boya mı?

"Öyle. Florrie başını salladı. "Bu taraftan gelin, ilerlememizi kendiniz görebilirsiniz.

Florrie Jack'e odayı göstererek yapılacakları anlattı. "Plana göre sen bu tarafta oturacaktın, seyirciler de şurada olacaktı. Odanın içinde yürüdü, ayakkabıları döşemede yankılanıyordu, arkada pencereye bakan merkezi bir noktada durdu. "Bir arkadaşımın arkadaşı olan Nate, seyirciler için bize tahta sandalyeler temin etti. Aslında uğradığınıza çok sevindim, çünkü o da eski bir deri berjer koltuk buldu ve sizin için iyi olup olmayacağını merak ettim.

oturmak için bir yeriniz var mı?' Hafifçe hırpalanmış öküz kanı deri koltuğa gözlerini diker dikmez, depoyu Viktorya dönemi kütüphanesi temasıyla dekore etme fikri aklına gelmişti. Burayı rahat ve samimi, Jack'in sesinin odayı doldurduğu bir yer olarak hayal etmişti. O ve Ed eşya yığınlarını ayıklarken pek çok uygun sahne bulmuşlardı. Ama kendini kaptırmadan önce şairle bir daha görüşmek istedi.

Jack etrafına bakarken gülümsedi, gözlerinin köşelerinde derin kırışıklıklar oluştu. "Burası ne kadar güzel bir yer ve berjer koltuk fikrine bayıldım; dikenli bir fundalıkta oturup arkama batan karaçalı dikenlerinden ya da pantolonumun paçalarına sızan kenelerden endişe etmekten çok daha rahat görünüyor. İki kadın gülerken adamın gözleri parladı.

Florrie ellerini birbirine kenetledi. 'Sana söz veriyorum, burada diken ya da kene olmayacak. Ve hemen Nate'e mesaj atıp sandalyeyi bizim için saklamasını söyleyeceğim.

"Teşekkür ederim," dedi Jack.

Bugün ona baktığında, yüz ifadesi dostça ve rahattı, Florrie bu adamı söylentilerdeki patlamaya hazır öfkeli adama benzetmekte zorlanıyordu; onun sinirlendiğini hayal bile edemiyordu.

Dükkan kapısının üstündeki zil çaldı ve üçü Gerty'yi de yanlarına alarak dükkan katına geri döndüler. "Soy ağacının izini sürme konusunda ilerleme kaydettin mi Jack? Florrie tezgâha doğru yürürlerken sordu, gözleri romantizm bölümüne doğru ilerleyen müşteriyi buldu.

'Korkarım istediğim kadar değil, yazmak bunun önüne geçmiş gibi görünüyor. Burası o kadar ilham verici ki, kelimeler aklıma üşüşüp duruyor. Kıkırdadı. "Onları yeterince hızlı yazamıyorum.

Florrie Bayan Davenport'a döndü. "Jack buraya sadece yazmak için gelmedi, bu tarafla bir aile bağı var ve bazı akrabalarının izini sürmeyi umuyor.

"Gerçekten mi? Jack Playforth'un Micklewick Körfezi'nden gelen bir ailesi olması ne hoş bir düşünce.

'Aslında Bayan Davenport'la konuşsan iyi olur Jack, yerel tarih ve aileler konusunda tam bir bilgi madeni. Hatta bu akşam çay içmek için bize katılabilirsin. Florrie bu cesaretin nereden geldiğini bilmiyordu. Jack Playforth'u gerçekten de küçük, basit evine davet etmiş miydi?

Bayan Davenport gözleri parlayarak, "Ooh, eğer yapabilirseniz çok güzel olur," dedi.

"Memnun olurum; aslında eşlik etmekten memnun olurum," dedi, aynı derecede heyecanlı görünüyordu. "Bana sadece yeri ve zamanı söyleyin, orada olacağım.

"Bu harika! Florrie tezgâhın üzerindeki not defterine uzandı ve adresini ve saati karaladı. "Süslü bir yer değil - benim kulübem ve benim yemeklerim - ama hoş karşılanacaksınız. Kâğıt parçasını ona uzatırken Bayan Davenport'la göz göze geldi ve ikisi de birbirlerine gülümsediler. Arkadaşının yeniden mutlu göründüğünü görmek güzeldi.

FORTY-ONE

Öğleden sonra akıp gitmişti ve Florrie bunun için minnettardı, çünkü Ed'i düşünecek fazla zamanı olmamıştı. Ed onu aramamıştı ve Florrie de onunla temasa geçme isteğine direnmişti. Ve ne zaman Ed'in aklına gelip moralini bozduğunu, kafasını karıştırdığını hissetse, onu bir kenara iterek Bayan Davenport ve Jack Playforth'la geçireceği geceye odaklandı. Kapanış saati geldiğinde oyalanacak vakti olmayacaktı; misafirleri gelmeden önce evinin alt katının elektrik süpürgesiyle hızlı bir şekilde temizlenmesinde fayda vardı.

Öğle yemeğinde fırına uğrayıp bir kiş, bir somun kabuklu ekmek ve o akşamki puding için bir kek aldı. "İşler nasıl gidiyor? Jasmine keki bir kutuya koyarken sordu. Kaşlarını oynatmasından Ed'i kastettiği anlaşılıyordu.

"Ee, tamam. Florrie arkadaşlarına onun kalkıp gittiğini söyleme fırsatı bulamamıştı ve aralarında kulakları dikilen Joyce Stubbs'ın da bulunduğu diğer müşterilerin önünde fazla bir şey söylemek istemiyordu.

Jasmine başını salladı ve Florrie'nin sözlerinin alt metnini anladığını göstermek için yüzünü buruşturdu. "Harika. Al bakalım hatun, vaktin olduğunda beni ara, şu sıralar olan biten her şey yüzünden acele ettiğini biliyorum. Göz kırparak çantayı uzattı. Florrie gülümsemekten kendini alamadı, arkadaşının bunu Joyce'un iyiliği için söylediğini biliyordu.

* * *

Florrie öğle yemeği saatinde aldığı çiçekleri düzenlerken kapısı çalındı. Vazoyu pencere kenarına koydu ve Gerty'yi koridorda takip etti.

"İçeri gelin, Bayan Davenport. Florrie arkadaşını gülümseyerek karşıladı ve onu içeri almak için geri çekildi. Saçları hafif dalgalar halinde, inci pembesi bir ruj sürmüş ve yanaklarına renk gelmiş olan Davenport'un eski haline daha çok benzediğini görünce memnun oldu. Yaşlı kadın paltosunu silkerek çıkardı ve tenini okşayan peygamber çiçeği mavisi bir twinset giydi. "Çok güzel görünüyorsun," dedi Florrie ona çabucak sarılarak. "Gel, ceketini asayım.

"Bunlar senin için, tatlım. Bayan Davenport Florrie'ye bir kutu çikolata uzattı.

"Gerçekten gerek yoktu ama teşekkür ederim. Florrie onun yanağını öptü, serin ve yumuşaktı ve pudra kokuyordu. AkÇamını yalnız geçirmek yerine dolu dolu geçirdiği ve zihnini Ed ve Bay H'nin düÇünceleriyle doldurmak için özgür olduğu için mutluydu.

Florrie mutfağa girdiğinde dikkatle Bayan Davenport'a baktı ve konuşmadan önce dişlerini gergin bir şekilde alt dudağına geçirdi. 'Jack gelmeden önce Ed'le olan durumdan bahsetmezseniz gerçekten minnettar olurum. Sadece, profesyonel olmadığımız ya da bizim için yapmayı teklif ettiği şeyi takdir etmediğimiz izlenimini edinmesini istemiyorum. Eğer Ed'in nerede olduğunu sorarsa, iş için Londra'ya gitmesi gerektiğini söyleyeceğim. Tepkisini okumayı umarak yaşlı kadının yüzüne baktı.

'Elbette, aşkım. Bunu neden yapmak istediğini anlayabiliyorum. Florrie'nin kolunu güven verici bir şekilde okşadı. 'Genç Edward'dan bahsetmişken, sanırım ondan bir haber almadın, değil mi?

"Hayır. Florrie başını salladı, kalbine bir ağırlık çöktü ve Yorkshire'ın en saygıdeğer şairlerinden birini küçük kulübesinde ağırlama ihtimalinin yarattığı gerginliği bir kenara itti.

'Peki, bu gece için onu aklından çıkar ve umalım ki yakında aklı başına gelir ve ait olduğu yere, buraya geri döner.

Florrie, adamın Londra'da kalmasını umduğunu ve onu bir daha görmezse mutlu olacağını söylemek üzereyken kapı bir kez daha çalındı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve Bayan

Davenport'un elini tuttu. "Bu çok gerçeküstü," dedi fısıltıyla, ikili genişçe sırıtarak.

'I Biliyorum!' Bayan Davenport sıkılmış Florrie'nin el. 'Hadi harika bir akşam geçireceğiz, aşkım.'

* * *

Florrie'nin en sevdiği klasik müzikten oluşan yumuşak bir çalma listesi eşliğinde, üçü sanki birbirlerini ezelden beri tanıyorlarmış gibi sohbet ettiler. Jack'ten herhangi bir diva davranışına dair bir ipucu yoktu, bunun yerine kendini küçümseyen sonsuz şakalar yaptı ve barlarda şiirlerini okuduğu ve kendisine nasıl çürük domatesler atıldığına dair hikayeler paylaştı. 'Evet, sanatımı geliştirmem ve insanların bir sürü eski saçmalık hakkında saçmaladığımı düşünmeyi bırakması çok uzun zamanımı aldı. Sanki bir gecede oldu. Bir dakika önce kimse bana zaman ayırmazken, bir dakika sonra televizyona çıkmak için randevu alıyordum. Çılgıncaydı.' Sanki başarısına hala inanamıyormuş gibi başını kaşıdı.

Florrie ve Bayan Davenport büyülenmiş bir halde dinliyorlardı.

"Ve her zaman mütevazı başlangıçlarımı, bana destek olan insanların nezaketini, beş parasız olduğum ve kıçımın kemiğiyle yaşadığım zamanları asla unutmayacağımı söyledim.

"Bu yüzden mi bizim için okuma yapmayı kabul ettin? Florrie mutfağın sıcaklığıyla yanakları pembeleşmiş bir halde sordu. Sabahki olaylardan sonra bu kadar rahatlamış hissettiğine şaşırmıştı.

"Evet, öyle, genç kız. Arkadaşın Ed bana biraz kendimi hatırlattı, gerçekleşme ihtimali olmadığını düşündüğün bir şeyi sormak için risk almak. Gerçekleştiği zamanki duygu harika.

Florrie gülümsedi, Ed'in adını duyunca midesi hopladı. Gözleri kaşlarını hafifçe kaldıran Bayan Davenport'a kaydı.

'Evet dediğiniz için kendi adıma minnettarım; sizi okurken dinlemek için sabırsızlanıyorum. Henüz bir parçaya karar vermediniz mi? Bayan Davenport sordu, yüzü hareketliydi. 'Bunu söyledikten sonra, sizi bir kutu köftenin arkasından okurken dinleyebilir ve harika olduğunu düşünebilirim, sesinizde çok büyülü bir ton var.

'Teşekkür ederim, çok naziksiniz. Okumaya konserve dolu bir alışveriş sepeti getireceğimden emin olabilirsin; şiirlerimden daha iyi gider. Kıkırdadı. 'Aslında, şimdi sen söyleyince, bir kutu köftenin içindekiler listesini yüksek sesle okuma fikri çok hoşuma gitti. Bunu yaparsam herkesin yüzündeki ifadeyi hayal edebiliyor musun?" Ciddi bir ifade takınmadan önce muzip bir sırıtış attı ve elinde hayali bir teneke tuttu. Boğazını temizledi, her kelimeyi yavaşça telaffuz ederken emin, zengin Yorkshire aksanı odayı dolduruyordu. 'Kıyma. Otlar. Domates. Adaçayı. Soğan. Sos. Dramatik bir duraklama yaptı, odaya göz gezdirdi ve başını bilgece salladı. "Sosu asla ama asla unutma. Her *şey* sosla ilgili. Derin bir nefes aldı, burun delikleri açıldı. 'Servis etmeden önce iyice ısıtın. Açıldıktan sonra buzdolabında saklayın ve üç gün içinde tüketin. Sözlerini bitirir bitirmez üçü de kahkahalarla kükredi.

Florrie gözlüklerini çıkarıp yanaklarından süzülen sevinç gözyaşlarını silerken, "Harikaydı," dedi.

Bayan Davenport ellerini birbirine vurdu, gözlerinde neşe dans ediyordu. 'Ooh, bu harikaydı. Uzun zamandır bu kadar gülmemiştim.

"Memnuniyetle," dedi Jack, gülümserken gözleri kırışıyordu.

* * *

Sohbet tüm akşam boyunca kahkahalarla devam etti ve üçü de Jack'in Bayan Davenport'un yerel aileler hakkında bilgi almak için burada olduğunu unuttu. Çok geçmeden eve gitme vaktinin geldiğini ilan etti.

'Seni evine kadar geçirmeme izin verir misin Jean? Senin gibi kibar bir hanımefendinin eve yalnız yürümesi için karanlık bir gece,' dedi Jack.

"Ne kadar centilmence, ama sizi sıkıntıya sokmak istemem.

Florrie neredeyse atlayacaktı; Gerty'yi son yürüyüşüne çıkarması gerekiyordu, böylece bir taşla iki kuş vurabilir ve bunu arkadaşını eve uğurlamakla birleştirebilirdi, ama Bayan Davenport'un yüzündeki mutluluk parıltısı kendini tutmasına neden oldu.

"Benim için hiç sorun olmaz, dışarıda çok güzel bir akşam var.

"Teşekkür ederim, çok naziksiniz, gerçi ben de çok uzakta yaşamıyorum.

Jack Playforth'un her ikisi için de gerçek bir tonik olduğunu söylemek doğruydu. Florrie bütün akşam Ed'i neredeyse hiç düşünmemişti.

FORTY-TWO

O gecenin ilerleyen saatlerinde Florrie uyuyamadan yatağına uzandı. Hayatı kontrolden çıkmış, hangi yöne gideceğini bilmeden dönen bir madeni para gibi hissediyordu. Bugün baş döndürücü bir yükselişin - Jack Playforth gerçekten de evini ziyaret etmişti ve bu gerçek bir "çimdikle-beni-gerçek-olamaz" yükselişiydi - ve tamamen iç karartıcı bir alçalışın - Ed'in onunla konuşmadan gitmesi yelkenlerini tahmin ettiğinden çok daha fazla şişirmişti.

Onu zihninin en uzak noktasına itmeye karar verdi. Onu unutmanın zamanı gelmişti.

* * *

Ertesi sabah uykudan uyanan Florrie'nin zihni Ed'le doluydu - kararlılığı kısa sürmüştü. Kıpırdandı, bu hareket kuştüyü yorganının hışırdamasına neden oldu. Ed'in yakışıklı yüzü ona bakarken Florrie'nin ağzında tembel bir gülümseme belirdi; saçları seksi bir şekilde öne doğru savruluyor, o tanıdık rahat sırıtışı masmavi gözlerini dans ettiriyordu. Eski Micklewick'in Arnavut kaldırımlı sokaklarında yavaşça yürüyorlardı, güneşin sıcaklığı sırtını okşuyordu, adamın kolu kadının omuzlarına dolanmıştı, Şekerleme Evi'nin önünden geçerken tatlı şekerleme kokusu esintide sürükleniyordu. Yanağına bir öpücük kondurarak onu kendine çekti. Kadın mutlu bir şekilde iç çekti. Oh, ne mutluluk! Adam ona bir şeyler söylemeye başlamıştı.

Dudakları kıpırdadı ama tepesindeki martının kulak tırmalayan çığlıkları sözlerini bastırdı. "Ne dedin sen? Seni duyamıyor muyum?" diye sordu, onu duymak için kendini zorlayarak. "Tekrar söyle...

Uykunun ağırlaştırdığı gözlerini kırpıştırdı, uyku onu yavaşça serbest bıraktı. Bir süre kıpırdamadan yattı, zihninin odaklanmasına ve farkına varmasına izin verdi. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Rüya görüyordu. Ed'le birlikte değildi ve o iğrenç gürültü, kulübesinin bacasına tünemiş bir martıdan geliyordu. Ed'in kartpostalının görüntüsü zihninde belirdi, kalan mutluluk kırıntılarını yoldan çekerek hüznün içeri sızmasına ve yerini almasına izin verdi. O gitmişti. Micklewick Koyu'nu arkasına bile bakmadan terk etmiş, umutlarını ve hayallerini de yanında götürmüştü.

Florrie inleyerek yorganı başının üzerine çekti. Bunu düşünmeye dayanamıyordu.

* * *

Tosttan oluşan hızlı bir kahvaltının üzerine bir fincan çay içen Florrie kendi kendine sert bir konuşma yaparak Ed Harte'ı düşünerek bir saniye daha kaybetmeyeceğini hatırlattı. Onlar iş ortaklarıydı -en azından şimdilik- Ed Harte'ın bir gün kendisiyle temasa geçmesi gerekecekti, bu ister doğrudan onunla ister avukatları aracılığıyla olsun, nasıl olacağı umurunda değildi. Hâlâ halledilmesi gereken şeyler vardı ama eğer kitapçının işlerine karışmak istemiyorsa çok daha iyiydi; kendi başına idare etmekten mutluydu. Bay Cuthbert'ten onlar için bir tür çalışma anlaşması hazırlamasını isteyecek, her şeyin doğru ve su geçirmez olmasını sağlayacaktı. Eğer hissesini Stella'ya satmaktan memnun olursa, daha da iyi. Eğer Dodgy Dick'e satmakta ısrar ederse, o zaman... ughh! Sabahın bu erken saatinde bunun üzerinde durmak istemiyordu. Ed hayatına girmeden, o rahat ve sevimli tavırlarıyla onu altüst etmeden önce de hayatı güzeldi, şimdi de o gittiğine göre gayet güzel olacaktı. Sanki onunla hiç tanışmamış gibi hayatına devam edecekti.

Florrie çayını bitirdi ve gözlerini şarj olmakta olan cep telefonuna dikti. Fişini çekip önceki akşam kaçırdığı bir yığın mesajı kontrol etti. Annesinden onu geri aramasını isteyen bir mesaj, Jasmine'den onu kontrol eden neşeli bir mesaj ve Stella'dan Ed "Kalpsiz" ile ilgili son durumu soran bir mesaj vardı.

ona atıfta bulundu. Florrie buna kıkırdadı. Adamın kendisinden hiçbir haber yoktu ama ondan haber almayı da beklemiyordu.

Mesajlara hızlıca cevap verdi ve annesine sakin bir anı olduğunda arayacağını söyledi.

İşini bitirdiğinde, "İleriye ve yukarıya," dedi. Gerty şaşkınlıkla ona baktı. 'Günle yüzleşme zamanı, Gerty. Haydi, şu gösteriyi yola koyalım. Florrie hissettiğinden daha inandırıcı konuştuğunu umuyordu.

* * *

Annesi gülücükler ve pembe yanaklarla indiğinde saat neredeyse on bir buçuktu ve Florrie'nin göğsünde bir mutluluk dalgası başlatmıştı. Uzun ve yorucu bir sabah olmuştu ve aklı sürekli Ed ve Bay H'ye gidip geliyordu.

"Merhaba anne, seni görmek çok güzel.

"Merhaba tatlım, seni görmek de güzel. Paula onu temiz deniz havası ve tanıdık hafif çiçek parfümü kokan bir kucaklamanın içine çekti ve yanağına bir öpücük kondurdu. Bunu yaptıktan sonra bir adım geri çekildi, ellerini Florrie'nin omuzlarına koydu ve kaşlarını çatarak alnını buruşturdu. "Her şey yolunda mı? Pazar günü seni gördüğümüzden beri ışıltını biraz kaybetmiş gibisin,' dedi usulca, hızla etrafına bakınarak.

"Sorun yok, burada başka kimse yok. Florrie annesini görünce, önceki akşam kendisiyle yaptığı konuşmanın iskelesinin eğilip büküldüğünü hissetti.

"Ed yok mu? Paula kızının yüzünü aradı, annelik sezgisi tekmeliyordu içinde.

Florrie umutsuzca başını salladı.

"Ah, tatlım, ne oldu? Florrie'nin omuzlarını sıktı. "Şu anda ayrıntılara girmemeyi tercih ederim ama o gitti anne. Karar verdi kitapçının bir parçası olmak istemiyor. Sesinin titrediğini duyarak yutkundu.

Paula'nın ağzı açık kaldı. 'Peki ya ikinizin planları ne olacak? Kitapçı dükkânı için o kadar hevesliydi ki, bir gecede yok olup gitmiş olamaz.

"Görünüşe göre olabiliyor. Florrie omuz silkti, üzüntü boğazında bir yumru oluşturdu. Gözlerini devirdi ve kendine kızarak başını öfkeyle salladı

üzüldüğüm için. "Görünüşe göre çıkmak istiyor. Elini kaldırdı, sesini sabit tutmak için çenesini sıktı. "Lütfen anne, nazik olma, bana sempati gösterme; yıkılmak ve bir müşterinin gelip beni enkaz gibi görmesi riskini almak istemiyorum.

Paula başını salladı, yüzü endişeyle kazınmıştı. "Anlıyorum tatlım, seni sıkıca sarmak istesem de kendimi tutacağım. Durakladı ve Florrie onun söyleyecek doğru şeyi aradığını biliyordu. "Peki... baban ve ben yardım etmek için ne yapabiliriz?

Florrie derin bir nefes aldı. 'Bu sabah burası ölüm sessizliğindeydi, öğlen dükkânı yarım saatliğine kapatmayı düşünüyorum. Gerty'nin yürüyüşe ihtiyacı var ve benim de biraz temiz havaya ihtiyacım var. Bize katılırsan o zaman seni bilgilendirebilirim, tabii vaktin varsa? Annesinin evet diyeceğini umuyordu; onun durumla ilgili görüşlerini duymak istiyordu.

"Elbette zamanım var, aşkım. Sadece bankaya gidip baban için parayı ödemem gerekiyor, sonra da gazete bayiine uğramam lazım. İşimi bitirdiğimde öğle yemeği vakti gelmiş olacak. Kulağa hoş geliyor mu?'

"Kulağa hoş geliyor. İçini bir rahatlama dalgasının kapladığını hissetti. Annesi her zaman her şeyi daha iyi hissettirirdi.

Paula döndüğünde Florrie ceketini giymiş ve Gerty'nin tasmasını bağlamıştı. Labrador heyecandan inliyor, Florrie'ye bakıyor ve hevesle yola çıkmak üzere olduklarının işaretini bekliyordu.

"Gidip bunları senin için buzdolabına koyayım, tatlım. Jambon salatalı sandviç ve fırından kremalı çörek. Döndüğünde bir fincan çayla birlikte yiyebilirsin. Paula telaşla küçük mutfağa doğru ilerledi. 'Bu arada Jasmine'in selamı var. Çok tatlı bir kız.

"Teşekkürler anne. Gülümsedi. "Evet, Jazz harika.

Florrie kapıyı kilitledi ve annesiyle birlikte adım atarken anahtarı cebine koydu. Hafif, serin esinti teninde ferahlatıcı bir his uyandırıyordu. Pazar gününden bu yana olanları paylaşmadan önce ana caddelerden iyice uzaklaşmalarını bekledi.

Çok şaşırdım. Baban ve ben Ed evimize geldiğinde kesinlikle onun hakkında böyle bir izlenim edinmedik. Aslında tam tersine, ikimiz de onun çok samimi olduğunu düşündük. Baban ondan oldukça etkilenmişti, ona Graham'a olduğundan daha fazla ısınmıştı. Ben de öyle. Ama sanırım keder insanları komik şekillerde davranmaya itebiliyor.'

Florrie gözlerini kaldırıma dikerek, "Kederin bununla pek ilgisi olduğundan emin değilim, ama en azından onun tarafından kandırılan sadece ben değilim," dedi.

Paula konuşmadan önce birkaç dakika bekledi. "Hmm. Onu gördüğüm kadarıyla, kimseyi kandırmaya çalıştığını sanmıyorum, Florrie, tatlım. Her ne kadar seni üzmesinden hoşlanmasam ve seninle yüz yüze konuşmak yerine gideceğini kartpostalla bildirmeyi tercih ettiği için hayal kırıklığına uğramış olsam da, söylediklerini dinledikten sonra, büyük olasılıkla ailesinden dayak yiyor gibi görünüyor. Bu onun için kolay olmamalı.

Florrie bakışlarını annesine çevirdi, şeytanın avukatlığını yapmak tam ona göreydi. Florrie'nin annesinin fikirlerine değer vermesinin nedeni de buydu, bir durumu her yönüyle değerlendireceğini biliyordu. 'Ama bu onun böyle çekip gitmesine neden olur muydu? İçinde bulunduğu ikilemi açıklamadan? Bize bunu konuşmak için bir şans vermeden? Elbette anlayacağımı bilirdi.

"Kendinizi onun yerine koyun. Baban ve ben sana sürekli bir şeyler yapman için söylenip dursak, dırdır etsek, dırdır edip dursak ne yapardın? Bana bizim isteklerimizin, aynı fikirde olmasanız bile, vicdanınızda başkalarınınkinden daha ağır basmayacağını söyleyemezsiniz. Kitapların onu nasıl rahatsız ettiği hakkında söylediklerini de unutma. Üstüne bir de eski sevgilisiyle yaşadığı karmaşık ayrılık eklenince, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olmasına şaşmamalı. Florrie'ye döndü ve gözlerinin içine baktı. "Aslında delikanlı için üzülüyorum.

Florrie, Gerty'nin kuyruğunu havaya kaldırmış bir halde, dünyada hiçbir şeyi umursamadan ipin ucunda salınarak ilerleyişini izledi. Annesinin söyledikleri aklından geçiyor, Ed'in aldığı sayısız telefon görüşmesini hatırlıyordu. Annesinin ne demek istediğini anlayabiliyordu ama bu yine de Ed'in o şekilde gitmesini haklı çıkarmıyordu. "Büyükbabasını kaybetmenin ve onu strese sokan diğer tüm şeylerin üzerine bir de ailesinin baskı yapmasının korkunç bir şey olduğunu tamamen anlıyorum. Ama o yetişkin bir adam, küçük bir çocuk değil ve bu konuda benimle konuşabilirdi; ben bir canavar değilim ki. Ve eğer istediği bu değilse, ailesine karşı durabilir ve onlara satmayacağını söyleyebilirdi. Bir an durdu ve derin bir nefes aldı. "Aslında ailesinin ona baskı yapmasının ona mükemmel bir bahane verdiğini düşünüyorum.

Paula bir an düşündü. "Ed'in senin bir canavar olduğunu düşündüğünden çok şüpheliyim, sanırım bunu sana yüz yüze söylemeyi çok acı verici buldu. Ne de

Bence ailesini bahane olarak kullanıyor. Eğer gerçeği istiyorsan, tatlım, bence muhtemelen duygularından biraz korkuyordu.

Paula daha ayrıntılı bir açıklama yapamadan arkalarından gelen kaykay tekerleklerinin vınlaması dikkatlerini çekti. Florrie'nin kim olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu. Ando Taylor vızıldayarak yanlarından geçerken fısıltıyla, "Bu kişi gözden kaybolana kadar başka bir şey söyleme, anne," dedi.

"Hey, Florrie," dedi, sörf tahtasını döndürdü ve kaldırımdan atlamadan önce sıradan bir el salladı.

"Merhaba," dedi ve onun yolda kayboluşunu izledi.

Paula, "Her neyse, söylemek üzere olduğum şey, genç Ed'in duygularından biraz bunalmış olabileceğiydi," dedi.

"Ne demek istiyorsun?

'Bildiğin gibi baban ve ben senin işine burnumuzu sokmaktan hoşlanmıyoruz ama Pazar günü delikanlının sana nasıl baktığını görebiliyorduk. Yüzünden okunuyordu; aşık olmuş.'

Florrie itiraz edecek oldu ama Paula onun sözünü kesti. "Beni dinle, çiçeğim. Söylemek istediğim şu ki, baban ve ben ikinizin çok doğal bir şekilde birbirinize uyduğunuzu düşündük; birbirinize çok yakışıyorsunuz. Ve sen söylemeden önce, biz eşleştirmeye çalışmıyorduk, sadece ne gördüğümüzü biliyorduk. Onun yanındayken Graham'la birlikte olduğun tüm zamanlardan daha mutlu ve rahat görünüyordun.

Florrie yanaklarının yandığını hissetti; duygularını annesine inkar etmenin bir anlamı yoktu; bunu hemen anlayacaktı.

Paula elini Florrie'nin koluna koydu. 'İşler böyle geliştiği ve sen üzgün olduğun için üzgünüm. Ama ikimizin de her zaman söylediği gibi, işlerin kendi kendine yoluna girme gibi mutlu bir hüneri vardır. İçimden bir ses senin için de böyle olacağını söylüyor.

Florrie, işlerin "kendiliğinden yoluna girmesini" istemediğini söyleme isteğine direndi. İstediği şey eski, huzurlu hayatına geri dönmekti. Bir sabah uyandığında o günün onu nelerin beklediğini hemen hemen bildiği hayatı. Graham'la yaşadığı olaysız ilişkide bu kadar uzun süre kalmasının nedeni bu muydu? Büyük ihtimalle. Gerçi Graham'ın son zamanlardaki davranışları ayrılmanın çok doğru bir şey olduğunu doğrulamıştı.

Annesinin hastalığını öğrendiği ve korkunun uyanık olduğu saatlere hâkim olduğu, ancak Paula'ya her şeyin yolunda gittiğinin bildirilmesiyle korkunun pençesinden kurtulduğu günden beri Florrie, hayatının dengede olmasının tadını çıkarmaya başlamıştı. Değişim ve

çalkantı onun için stres ve üzüntü anlamına geliyordu. Bu, göle büyük bir çakıl taşı atmak gibiydi; o basit "sıçrama" geniş kapsamlı dalgalar ve istenmeyen sonuçlara yol açma potansiyeli yaratıyordu. Bay H'nin ölümü buna mükemmel bir örnekti, zavallı yaşlı ruh. Eğer bu olmasaydı, kendini asla Ed'in yanında bu kadar çok vakit geçirirken bulamazdı ve tüm çabalarına rağmen kendini ona aşık olurken bulamazdı.

Ve asla kalbinde bu korkunç acıyı hissetmezdi.

FORTY-THREE

Kitapçıya döndüklerinde Paula kızına, üzerine peynir ve soğan cipsi serpiştirilmiş bir sandviç ve onu yıkaması için dumanı tüten bir fincan çay verdi ve Florrie huzur içinde yemeğini yerken dükkâna göz kulak olacağını söyledi.

"Teşekkürler anne, sen bir yıldızsın.

'Bir şey değil, tatlım. Unutmadan, babanla konuştum; o ve ben işten sonra depoyu boyamana yardım etmek için buraya geliyoruz.

"Ama-

Paula elini kaldırdı. 'Tartışmaya gerek yok, üçümüz bu işi kısa sürede hallederiz. Dedikleri gibi çok el var'.

Florrie buna itiraz edemezdi. "Teşekkürler anne. Rahat bir nefes aldı. Endişelenecek bir şey daha azalmıştı.

Florrie sessizce oturmuş, annesiyle yaptığı konuşmayı düşünüyor, dalgın dalgın Paula'nın kendisi için hazırladığı dergiyi karıştırıyordu. Eğer Ed Paula'nın söylediği gibi geri dönerse, Florrie'nin onu hiçbir şey olmamış gibi karşılamasına imkân yoktu. Bay H'nin isteği olduğu için onun iş ortağı olmaya katlanabilirdi, ama olmaya hazır olduğu tek şey buydu. Daha fazlası değil. Kalbini uzunca bir süre kimseye açma riskini göze alamazdı, hele de tuhaf Ed'e. Sevgisi öngörülebilir bir gelecek için kilit altında kalacaktı; zahmete ihtiyacı yoktu.

Ağzındaki lokmayı çiğneyip yarım ağızla deniz kenarındaki bahçelerle ilgili bir makaleyi okurken, Florrie'nin burnu seğirdi, aniden tütsünün baş döndürücü kokusunun farkına vardı ve kulakları hafif, şıngırdayan bir ses algıladı.

Tanıdık, alçak sesle konuşan bir ses, 'Onlar için bir kuruş,' dedi.

Florrie başını kaldırdığında Lark'ın ona gülümsediğini gördü, altın sarısı saçlarının arkasında parlayan ışık ona meleksi bir görünüm veriyordu.

"Lark, seni görmek çok güzel. Florrie ayağa kalktı ve arkadaşına sarılmak için yanına gitti, hemen bir koku dalgasıyla sarıldı. "Seni buraya getiren nedir?" diye sordu, geri çekilerek.

"Mutsuz olduğun hissinden kurtulamadım ve gelip seni görmem gerekti," dedi Florrie'yi değerlendirirken, saçlarına örülmüş ince örgülerden birinin ucundaki bir boncukla oynuyordu. 'Ametisti yakınında mı tutuyorsun? Biliyorsun, onu sütyeninin içine bile sokabilirsin, bırak sihrini oradan yapsın; farkına bile varmazsın.

"Sütyenimin yeterince büyük olduğundan pek emin değilim," dedi Florrie kıkırdayarak ve pantolonunun cebini yoklayarak "Burada.

"Güzel. Lark yamalı çantasını omzundan indirdi ve içine uzandı, bilezikleri melodik bir şekilde kollarında aşağı yukarı kayıyordu. 'Sana bunu getirdim, banyona eklemek ya da difüzörde kullanmak için yatıştırıcı esansiyel yağlardan oluşan bir karışım. Kısa sürede sizi bulutların üzerine çıkaracak. Florrie'ye Lark'ın dükkânından geldiğini anladığı mavi cam bir şişe uzattı. Arkadaşı aromaterapinin gücü konusunda en az eski eşyalar kadar tutkuluydu.

Teşekkür ederim.' Florrie kapağı açtı ve şişeyi burnunun dibinde gezdirdi. "Mmm. Cennet gibi kokuyor.

Lark'ın gülümsemesi gözlerini aydınlattı. "Bu da geçen gün geldi; görür görmez aklıma sen geldin. Gök mavisi kağıt mendile sarılmış, soluk pembe bir kurdeleyle bağlanmış küçük, düz bir paket çıkardı. "Yıkanmış ve şimdiye kadar bir eşyadan aldığım en harika havaya sahip; çok rahatlatıcı.

Florrie hediyeyi aldı, dikkatle açtı ve krem beyazı bir zemin üzerine koyu yeşil yapraklı canlı kırmızı gelinciklerle basılmış bir kare ipek çıkardı. Nefes nefese kaldı. 'Oh, Lark, bu çok güzel. Emin misin?

"Elbette eminim. Lark gülümsedi. 'Başka birine gitmesi mümkün değil. Cesur renkleri sevdiğin için gardırobunun çoğuyla uyumlu olacağını düşündüm.

"Öyle olacak. Florrie eşarbı noktadan noktaya ikiye katladı ve boynuna bağladı, narin kumaş teninde lüks bir his uyandırdı. Kadın

Parmak uçlarında durdu ve çaydanlığın üzerinde asılı duran küçük aynaya baktı, gördükleri karşısında heyecanlandı. "Bayıldım, teşekkür ederim," dedi, arkadaşının yumuşak yanağına bir öpücük daha kondururken kalbi hafiflemişti.

Lark, Florrie'nin oturduğu yerin yanındaki koltuğa çöktü. "Peki, yolun karşısından neden böyle hüzünlü titreşimler aldığımı bana açıklayabilir misin?

Florrie ruh halinin çöktüğünü hissederek iç çekti. "Bir

fincan çay?" "Kulağa ciddi geliyor.

Florrie başını salladı. "Çok ilginçti.

"Bu durumda, eğer varsa bir papatya çayı alacağım.

Florrie Ed'le olanları anlatırken Lark bitki infüzyonunu yudumlayarak sessizce dinledi, Dodgy Dick'ten bahsedilince soluk yeşil gözleri büyüdü, Paula'nın durumu nasıl değerlendirdiğini duyunca yavaşça başını salladı. Paula sözlerini bitirdiğinde Florrie, Lark'ın da annesiyle aynı fikirde olduğunu duyunca şaşırmadı.

'Her şey yoluna girecek civciv, bunu hissedebiliyorum. Ve çok fazla beklemene gerek kalmayacak,' dedi öteki dünyadan gelen ses tonuyla.

'Pfft! Doğru gelmesinden rahatsız olduğum tek şey işle ilgili; onunla ya da tercihen Stella ile ortak olduğum sürece kitapçı planlarına devam etmekte sorun görmüyorum. Kesinlikle Dodgy Dick *değil*. Ed'e karşı hissettiklerime gelince, hepsi bu kadar. İlgilenmiyorum; daha başlamadan bitti, Tanrı'ya şükür. Kupasının üzerinden bakan Lark'a baktı, gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. "Ve sen de bana öyle bakmayı kesebilirsin," dedi Florrie, sesindeki kıkırdamayı engelleyemeyerek.

FORTY-FOUR

Jack Playforth yüzünde gülümsemeyle dükkâna girdiğinde Florrie yerel tarih kitaplarından oluşan bir koleksiyonu masanın üzerinde sergiliyordu.

"Şimdi Florrie, genç kız," dedi, her zaman yaptığı gibi düz kasketini çıkarıp cebine sokarken.

"Jack! Seni görmek ne güzel. Önceki akşam Florrie onun gülümsemesinin yüzünü, kara gök gürültüsü bulutlarının arkasından fırlayan güneş gibi, durgun ifadesinden tamamen değiştirdiğini fark etmişti.

'Dün akşamki okuma için bir tarih belirlemeyi unuttuğumuzdan uğrasam iyi olur diye düşündüm. O kadar eğleniyordum ki aklımdan çıkmış,' dedi ve gırtlaktan bir kahkaha attı.

"Ben de, gece bir anda geçti sanki, değil mi? Elindeki kitabı bıraktı ve tezgâha yöneldi.

'Evet, öyle oldu. Harika vakit geçirdim.'

"Oh, ben de. Florrie günlüğü almak için tezgâhın altına uzandı.

'Dürüst olmak gerekirse, kendimi yazmaya o kadar kaptırmıştım ki, başka bir şey yapmaya pek vaktim olmadı, bu yüzden hoş bir değişiklik oldu.

Florrie gülümsedi. 'Bunu duyduğuma sevindim; Micklewick Körfezi'nin size ilham kaynağı olmasına çok sevindim.

'Evet, öyle bir yer, beni çok etkiledi. O kadar ki, buradan ayrılmakta zorlanacağım.

Florrie, Ed'den bahsedilmemesini umarak, "Kasaba seni oldukça etkilemiş gibi görünüyor," dedi. "Peki, uygun bir tarih var mı?

Senin için daha mı iyi? Ve bir akşam uygun mu?'

'Akşam tam isabet. Gelecek çarşambaya ne dersin?'

Florrie sayfayı çevirdi. 'Gelecek Çarşamba mükemmel. Sence ne zaman? Daha tarih bile belirlenmeden bilet ayırtmış olan insanların listesinden, reklam yapmaya gerek kalmayacağını biliyordu.

"Yedi mi? Bu size kitapçı kapandıktan sonra organize olmak için yeterli zamanı verir mi?

"Çok fazla," dedi, bir kalem bulup en düzgün eliyle olayı yazarken ve iyi bir önlem için altını çizerken içinden bir heyecan dalgası geçti. Bunun gerçekleştiğine hâlâ tam olarak inanamıyordu.

FORTY-FIVE

Florrie ve anne babası üçü birlikte odanın boyasını çabucak bitirdi. Babası, "Yarın kapanış saatinden sonra gelip zemini cilalayacağım," dedi. Florrie bu teklife müteşekkirdi çünkü bu sayede Happy Hartes Kitabevi'nin yapılacaklar listesindeki bir sonraki iş olan sosyal medya hesapları açmak ve bir web sitesi düzenlemek için zaman kazanmıştı; Bay ve Bayan H, onları bunun iyi bir şey olduğuna ne kadar ikna etmeye çalışsa da bu konuda ayak diremişlerdi. Onlara göre internet ve temsil ettiği her şey sorundan başka bir şeye yol açmıyordu ve internetle bir alakaları olmasını kesinlikle reddediyorlardı. Yine de, bir şekilde ona onaylayarak bakacakları hissine kapılmıştı.

Ne Ed'den ne de Bay Cuthbert'ten hâlâ bir haber yoktu ama Ed'in katkısı olsa da olmasa da planlarına devam etmeye kararlıydı. Ama bu yine de Ed'le olan tüm bu durumun saatli bir bomba gibi hissetmesine engel olmuyordu.

* * *

Florrie ve Gerty o sabah sahil boyunca ilerlerken Perşembe günü baharın son coşkusuyla geldi. Yukarıda, turkuaz mavisi gökyüzü boş boş sürüklenen küçük bulut puflarıyla noktalanırken, deniz değirmen gölü sakinliğindeydi ve güneşin altın ışınları üzerine dökülüyordu. Sessiz ve heybetli Thorncliffe güneş ışığında daha da cesur ve gururlu görünüyordu,

Aynı anda hem güç hem de güzellik yayıyordu. Manzara Florrie'nin moralini yükseltiyor, endişelerini kovalıyordu. Tuzlu havadan derin bir nefes çekti; yaz çok uzakta değildi.

Bear erkenden geldi, dışarıdaki metal merdivenlerin takırtısı onu varlığından haberdar etti. Hemen işe koyuldu, dış ahşap işçiliğini hazırladı, zımparaladı ve astarladı. Florrie bitmiş sonucu görmek için sabırsızlanıyordu - yeni tabela boyandığında, web sitesi için başka bir fotoğraf fırsatı sunacaktı.

Sabahı dükkânın etrafında fotoğraflar çekerek, kitapları ustaca düzenleyerek ve fotoğraf çekerek, kitapçının sosyal medya sayfaları hazır olur olmaz yüklemeye hazır bir koleksiyon oluşturarak geçirmişti. Bu ona heyecan vermiş, ayrıca düşüncelerini Ed'den uzak tutma avantajını da sağlamıştı.

Bear'a bir fincan çay ve bir tabak bisküvi götürüyordu ki Nate'in Lark'ın dükkânından çıktığını ve ıslık çalarak sokağa doğru ilerlediğini gördü. "Bir tik, Bear, Nate'i yakalamam lazım," dedi kaldırımda koşturmadan önce. Ellerini ağzına götürmeden önce bir minibüsün geçmesini bekledi. "Nate! Söz konusu adam dönüp ona baktı ve o da dükkânı başıboş bırakmak istemediği için onu yanına çağırdı. "Bir dakikan var mı?

"Evet, elbette," dedi başını sallayarak ve gülümseyerek. Yolun karşısına geçerek ona doğru yürüdü. "Peki Florrie, senin için ne yapabilirim?" Neredeyse Ed kadar uzun boyluydu, nazik kahverengi gözleri ve rahat tavırları vardı.

"Sadece depodaki sandalyeleri sormak istemiştim. Eliyle gözlerini siper ederek gözlerini kısarak adama baktı.

"Ah, güzel, ben de seninle onlar hakkında konuşmak istiyordum. Ellerini kalçalarına dayayarak başını salladı. "Hepsini senin için temizledim, zımparaladım ve cilaladım.

"Bu harika," dedi, onun ilerlemesini duyunca heyecanlanmıştı. "Onları görmek için sabırsızlanıyorum.

"Onları ne zaman bırakabileceğime dair bir fikriniz var mı?

Sesini alçaltarak ona doğru eğildi. "Sanırım Lark size özel konuğumuzdan ve bizim için okumayı kabul ettiğinden bahsetmiştir?

"Evet, öyle. Her zaman olduğu gibi Lark'ın adı geçince gözleri parladı.

"Jack'e önümüzdeki Çarşamba için rezervasyon yaptırdım, o yüzden sandalyeleri Pazartesi'den önce alabilirsek sorun olur mu? Kadın yüzünü buruşturdu.

burun, aniden ne kadar çok sandalye olduğunu fark etti. "Minibüsü yüklemenize yardım etmekten mutluluk duyarım.

"Teklifin için teşekkürler ama Lark gönüllü olarak hizmet veriyor. Çocuksu yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Yirmi beş yaşındaydı ve arkadaşından yedi yaş daha gençti.

"Tamam. Her ne kadar yardım etmeye hevesli olsa da Florrie'nin bu ikisiyle oyun oynamak ve Nate'in Lark'la geçirdiği zamanı bölmek istemesine imkân yoktu. "Ama işler değişirse haber ver, tamam mı?

"Evet, öyle olacak. Başını salladı. 'Tamam, ben gideyim o zaman. Sonra görüşürüz, Florrie.'

"Hoşça kal Nate ve teşekkürler. Onun ıslık çalarak caddede ilerleyişini izledi. Lark'ın onu hâlâ kendisinden uzak tutması utanç vericiydi; onun yumuşak başlı doğası arkadaşınınkini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

* * *

Öğleden sonra Bayan Davenport'tan bir ziyaret geldi. Florrie onun gülümsediğini görmekten memnun oldu. Salı günü yanaklarına konan güller hâlâ oradaydı ve gözleri parlıyordu.

"Günaydın Bayan Davenport, dışarıda çok güzel bir gün var. Florrie ona gülümsedi.

Günaydın tatlım. Hava çok güzel; neredeyse yaz gibi. Bu hırkayı giydiğime pişman olmaya başladım, o kadar sıcak ki.

Florrie arkadaşının gül pembesi hırkasını ve dantel yakalı bembeyaz bluzuyla uyumlu eteğini inceledi. Sıkıcı görünümünü neşeli, yaz renkleriyle değiştirmişti ve bu renkler ona çok yakışmıştı.

"Bana taze bir nefes gibi görünüyorsun. Aradığına çok sevindim, Jack'in okumasıyla ilgili haberlerim var. Florrie midesinde bir heyecan dalgası hissetti.

"Ooh, bana her şeyi anlat.

Florrie ona ayrıntıları anlatırken yaşlı kadın mutlulukla ellerini çırptı.

"Ooh, ne kadar heyecan verici! Bay H yaptığınız her şey için çok mutlu olurdu. Bear da boya işinde harika bir iş çıkarıyor, çok hoş ve taze görünüyor. Ne yazık ki genç... Yani, şey, duyduğunuzu sanmıyorum.

"Genç Edward'dan bir şey duymadın, değil mi? Yüz hatlarını özür dileyen bir ifadeye büründürdü.

Florrie başını salladı, durdurmaya fırsat bulamadan dudaklarından gürültülü bir iç çekiş kaçtı; Bayan Davenport'un sorusunun kendisini rahatsız ettiğini düşünmesini istemiyordu. "Hayır. Tek bir kuş bile yok,' dedi ve gülümsedi. "Ama bu benim için kesinlikle sorun değil, işleri tam olarak istediğim gibi yapabileceğim anlamına geliyor.

Yaşlı kadın başını salladı, yüzü bir an için ciddileşti. "Yine de bunun utanç verici olduğunu düşünüyorum ve sizi böyle hayal kırıklığına uğrattığı için biraz hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Bernard yıkılırdı. Ama bu Edward'ın kaybı.

"Kesinlikle! Florrie kararlı bir şekilde konuştu ve sözlerini geniş bir gülümsemeyle destekledi. 'Ve yapacak çok işim var. İsteyeceğim son şey zamanımı onu düşünerek harcamak.

İkisi de bunun koca bir yalan olduğunu biliyordu.

FORTY-SIX

"Tanrım, şükürler olsun bugün Cuma, sizi uzun zamandır görmemiş gibiyim. Jasmine ağır ağır Stella'nın yanındaki koltuğa çöktü ve The Jolly Sailors'daki grubun geri kalanına katıldı. Güzel ve güneşli bir günün insanları sahile getirmesi sayesinde bar her zamankinden daha kalabalıktı, böylece hafta sonuna balık ve patates kızartması ve bira içerek erken başlayabiliyorlardı. 'Ve lütfen saçlarımın kusuruna bakmayın, geç kalmıştım ve yıkayacak zamanım olmadı. Melanie Day'in kayınvalidesi için pasta yaptığımdan beri hâlâ yapış yapış; Janice'in ellinci yaş günü. Erkek striptizci teması, inanabiliyor musun? Avucunun içiyle saçının tepesine dokundu. "Ughh!

Maggie kaşlarını kaldırarak kuru bir sesle,

"Zevkli," dedi. "Ne? Saçım mı, pasta mı?'

'*Pasta*, seni kaçık! Alay ediyordum.' Maggie kıkırdadı. "Ve saçın bana güzel görünüyor.

"Melanie'nin kayınvalidesinin pastası için bu temayı sipariş etmesine neyin sebep olduğunu sorabilir miyim? Lark'ın yüzü dehşete düşmüş bir şaşkınlığın resmiydi.

"Janice'le tanışmadığın belli," dedi Stella gülerek. 'Çok neşeli bir mizah anlayışı var ve Melanie boşandığından beri saçlarını gerçekten serbest bıraktığını söylüyor. Görünüşe göre, hepimize bir iki şey öğretebilir, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Abartılı bir şekilde göz kırptı.

Jasmine dirseğiyle arkadaşını dürterek, "Bunu sen söylüyorsun Stells," dedi.

"Haha. Hiç de tahmin edilebilir değil, Jazz.' Stella gülümseyerek onu sırtından dürttü.

"Melanie'nin kocasının pastadan haberi var mı?" diye sordu Lark. "Yani, annesine *böyle* bir pasta verilmesini sorun etmez mi sence?

"Hiçbir fikrim yok ve bu benim sorunum da değil; sadece verilen talimatı yerine getiriyorum. İlk kez erkek striptizcilerle bir tane yapıyorum, dikkatinizi çekerim; kalıbı özel olarak satın almak zorunda kaldım.

"Ne? Yani gerçekten erkek striptizcilerin kalıplarını satın alabiliyor musunuz?" diye sordu Lark inanamayarak ve bu da Jasmine'in kıkırdamasına ve Florrie'nin şarap kadehine homurdanmasına neden oldu.

'Tam olarak erkek striptizciler değil ama çıplak erkekler,' dedi Jasmine.

"Kıçı çıplak mı? Stella kaşlarını salladı ve bunu kahkaha sesleri izledi. "Kulağa hoş geliyor; hatırlat da sipariş vereyim, Jazz.

"*Ama* "yı tek "t″ ile söyledim, Stells, sen kendini kaptırmadan önce. Yine de, sanırım bir tür, evet, "kıçı çıplak" ama "*parçaları*" yok, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Şöyle söyleyeyim, kalıplara sıkışacak kadar küçük bir şey yok. Jasmine arsız bir kahkaha attı ve göstermek için küçük parmağını oynattı. Daha fazla gülüşme oldu. 'Ve her neyse, alçakgönüllülüklerini altın şeker hamurundan tangalarla kapattım; hepsi çok zevkli. Umarım Janice bunu dikkatli bir şekilde halleder. Jasmine sanki her gün karşılaşılan bir sorunmuş gibi konuşarak arkadaşlarını daha da eğlendirdi.

Istakoz Harry'nin tanıdık kahkahası tam zamanında barda çınlarken Lark, "Söylediklerinde o kadar çok yanlış var ki Jazz, düşünmeye nereden başlayacağımı bilemiyorum," dedi.

"Anlaşılan Istakoz Harry de aynı fikirde," dedi Maggie gülerek.

"Ve saçlarının neden pasta kreması yüzünden yapış yapış olduğunu sorabilir miyim? Stella parmağını Jasmine'in kırmızı dikenlerinin arasına soktu, burnu kırıştı. "Hmm, haklısın, yapış yapış.

Maggie, Jasmine'e bir bardak Pinot Grigio doldururken, "Onu bir tür sergiymiş gibi dürtme," dedi. "Al bakalım tatlım, bunu hak etmişsin gibi görünüyor.

"Teşekkürler, Mags. Jasmine şarabından bir yudum aldı. "Bu pudra şekeri tozu; ben kullanırken havada uçuşuyor. Saçlarım dahil her yere bulaşıyor.

"Doğru," dedi Stella, şaşkınlıkla.

"En azından bu hafta bebek bakıcısı geldi," dedi Maggie.

"Evet, bu sefer geç kalmamın tek sorumlusu benim. Bakışlarını Florrie'ye yöneltti. "Aradığında hazır olmadığım için üzgünüm, hatun.

"Hey, endişelenme, burada olmana sevindim. Florrie, Gerty'yle birlikte yavaş adımlarla bara doğru yürümüş ve kendisi de ancak

on dakika önce.

"Ee, aranız nasıl? Jasmine Florrie'ye bakarak sordu. "Bu gruptan topladığım parçalara bakılırsa, haftanızda benimkinden daha fazla dram yaşıyormuşsunuz gibi görünüyor.

Florrie son yedi günün anıları zihnine üşüşürken gözlerini devirdi. "Şimdi biraz sakinleşti ama çılgınca başladı. Hafta boyunca arkadaşlarıyla daha ince ayrıntılara girecek vakti olmadığından, en baştan başlayarak Ed'le ilgili olayları, ailesiyle ilgili endişelerini ve Dodgy Dick'le olası ilişkisini anlattı.

"Vay canına," dedi Jasmine. 'Sadece birkaç kapı ötede çalışıyor olabilirim ama tüm bu olup bitenlerden haberim yoktu.

Florrie, "Yine de her şey kötü değil, depo bitti ve Bear'ın boyama becerileri sayesinde dükkanın önü gibi harika görünüyor," dedi. İşlere olumlu bir yön vermeye kararlıydı.

"Evet, harika görünüyor," dedi Jasmine, tüm kalbiyle katılarak. "Peki gittiğinden beri Ed'den hiç haber almadın mı?

Florrie başını salladı, gözleri masaya kaydı. "Hayır, tek kelime bile etmedi. Duygularının yüzeye çıktığını hissetti ve gözyaşlarına dönüşmeden önce onları geri itti. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek başını kaldırdı. "Ki bu iyi bir şey.

Ona bakan yüzlerden kimseyi kandıramadığı anlaşılıyordu.

"Ben kendi adıma şaşkına döndüm. Jasmine diğerlerine göz gezdirdi. "Yani, sana karşı ne hissettiğini hepimiz görebiliyorduk; bu çok açıktı.

"Florrie'nin onu son kez gördüğünü sanmıyorum," dedi Lark.

'Huh! Bana kalırsa, Kalpsiz böyle davranacaksa, Florrie onsuz daha iyi,' dedi Stella kararlı bir şekilde. 'Sadece geçen hafta ona kolay bir zaman verdiğim için üzgünüm. Gelincik.

Florrie içten içe homurdandı; geçirdiği haftadan sonra bu gece onun üzerinde durmak yerine arkadaşlarıyla kafa dağıtmak istiyordu. *Konuyu değiştirme zamanı* gelmişti. 'Dinle, Ed konusunda kesinlikle iyiyim. Gerçekten iyiyim. Umarım yatılı ortak olmak ister ya da kitapçıdaki hissesini Stells'e satmaya razı olur, ki bu benim tercih ettiğim seçenek çünkü onu bir daha düşünmek ya da görmek zorunda kalmayacağım. Her neyse, sana Graham'dan bahsetmedim, değil mi? Söz konusu adamdan ya da Bethany'den hiçbir iz olmadığını görerek rahatlamış bir şekilde bara göz attı ve arkasına döndüğünde dört çift gözün üzerinde olduğunu gördü.

Jasmine diğerlerine dönerek, "Hayır, ama yüzünüzdeki ifadeye bakılırsa, ilginç ve ilginç bir şey," dedi. 'Hiç hayal ettiğim gibi değil

Bay Beige ve "ilginç" kelimesini aynı cümle içinde kullanmak.

Stella sırıtarak, 'Bu konuda "sulu" da değil,' dedi.

"Kaba olmayın, ikiniz de," diye nazikçe hatırlattı Lark. "Haydi, dökülün," dedi Stella, Lark'ı görmezden gelerek.

Florrie buna mecbur kaldı ve eski erkek arkadaşıyla son karşılaşmasını anlatırken yüz ifadelerinin şaşkınlıktan inanmazlığa dönüşmesini izledi.

"Geçen Cuma Bethany ile burada yaptığı zavallı PDA'dan sonra adamın yüzsüzlüğü. Stella'nın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bakıyordu.

'Umarım ona çiçeklerini kıçına sokmasını söylemişsindir-'

Jasmine'in sözleri masaya bir şişe Pinot Grigio koyan Immy tarafından kesildi. "Şimdi hanımlar, bu Ando Taylor'ın geçen haftaki küçük fiyaskosundan sonra bir özür mahiyetinde. Sesini alçalttı ve eğildi. "Aramızda kalsın ama sanırım kendisi getiremeyecek kadar utanıyor.

"Ah, çok nazik biri," dedi Lark.

'Vay canına! Mucizeler asla bitmeyecek,' dedi Jasmine. 'Ve lanet olası "nazik", Lark, geçen hafta hepimizi sırılsıklam etti. Uçurduğu bardaklarla birlikte neredeyse bir şişe dolusu içki ziyan oldu.

'Hmm. Umalım da bu hafta kendini bu kadar rezil etmesin,' dedi Maggie.

'Sanırım o kadar da kötü olamaz. Yani, Harte'ın ayakkabılarının üzerine kustuğu için ona biraz kredi vermeliyiz,' dedi Stella sırıtarak.

Florrie bara baktığında Ando'nun, sanki tepkilerini görmek istermiş gibi Istakoz Harry'nin etrafına baktığını gördü. Gülümsedi ve teşekkür etti. Ando da ona gülümseyerek karşılık verdi ve balıkçının arkasında kaybolmadan önce başını salladı. Belki de o kadar da kötü biri değildi.

* * *

Saat onu çeyrek geçe masada sadece Florrie ve Maggie oturuyor, ateşin korlarının yaydığı sıcaklığın tadını çıkarıyorlardı. Gerty ocağın yanına kıvrılmış, kulakları uykusunda seğiriyordu. Bar hâlâ hareketliydi ve halk müziği listesinin neşeli melodileri eşliğinde canlı sohbet ve şakalaşmalarla çınlıyordu. Diğerleri erkenden gitmişlerdi. Stella hafta sonu için hazırlaması gereken ağır bir dava olduğunu ve bunun için kafasını boşaltması gerektiğini söyledi. Jasmine'in annesi olan bakıcı için geri dönmesi gerekiyordu.

Lark sabah erkenden yola çıkacaktı; annesiyle birlikte bir tedarik gezisine çıkacaktı ve erken yatması gerekiyordu. Diğerleri homurdanırken Jasmine kendi şakasına gülümseyerek, "Lark tarlakuşlarıyla birlikte kalkıyor," dedi.

Florrie'nin yüzü ateşin sıcaklığı ve şarabın etkisiyle kızarmıştı. Maggie onun karşısına oturmak için hareket etmiş, koltuğunda arkasına yaslanmış ve rahatlamış görünüyordu. "Ee hatun, bana Ed hakkında neler hissettiğini dürüstçe anlatsana. Nazikçe gülümsedi. "Söylediğin kadar umursamaz hissetmediğini biliyorum.

Florrie yanaklarının daha da kızardığını hissetti. Maggie onu iyi tanıyordu; onu başından savmasına imkân yoktu.

Cevap vermeye fırsat bulamadan arkadaşı tekrar konuştu. "Sana ne düşündüğümü söyleyeyim mi?

Florrie başını salladı. "Tamam. İşlerin Maggie'nin bakış açısından nasıl göründüğünü duymak ilginç olacaktı ve ayrıca arkadaşının fikirlerine değer veriyordu, iyi bir yerden geleceğini biliyordu.

Maggie'nin gözleri kadehinde çevirdiği şaraba kaydı, şömine ışığı altın rengi sıvının üzerinde parlıyordu. "Şey," dedi, kelimelerini dikkatle seçerek, "bence Ed'den itiraf etmek istediğinden çok daha fazla hoşlanıyorsun - geçen hafta bize ona aşık olduğunu söylediğini biliyorum, ama bence duyguların belli ettiğinden daha derin ve bence aniden gitmesi seni gerçekten incitti. Sanırım gizliden gizliye onun burada kalmasını, aranızda bir ilişki filizlenmesini umuyordun - ki öyle olacağından hiç şüphem yok. İfadesi yumuşaktı, Florrie'ye baktı. "Bu kulağa doğru geliyor mu?

Florrie tırnaklarıyla oynamaya devam ederken bakışları parmaklarında sabit kaldı. Bunu inkâr etmenin faydasız olacağını biliyordu. İçini çekti ve başını salladı, gözünden bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı yuvarlandı. Bırakın başkasını, bunu ilk kez kendisine itiraf ediyordu. "Kulağa doğru geliyor, Mags.

"Ah, civciv. Maggie masanın öbür ucuna uzandı ve Florrie'nin kolunu rahatlatıcı bir elle aşağı yukarı ovuşturdu. 'Ne kadar berbat bir zaman geçiriyorsun. Elimde sihirli bir değnek olsa da senin için her şeyi yoluna koyabilsem, neler vermezdim.

Florrie sulu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Keşke sen de yapsaydın. *'Keşke senin için de bir tane olsaydı, o zaman evinde boş duran beşiğinde tekmeleyen, gülümseyen, tombul yanaklı bir bebeğe sihir yapardım.* "Dürüst olmak gerekirse, keşke hiç

gözleri onun üzerinde.' Dirseklerini masaya dayadı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Ahh! Bu kadar yanlış anladığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

'Yanlış anlamadın Florrie ve kesinlikle aptal değilsin. Ed senden gerçekten hoşlanıyor, hoşlanmaktan da öte; bunu geçen Cuma hepimiz gördük ve hepimiz yanılıyor olamayız, değil mi?

Florrie omuz silkti ve arkasına yaslanıp gözlüklerini çıkardı, bir anlık miyop sersemliğinin tadını çıkardı. "Sanırım değil, ama fark etmez; artık burada değil, benden hoşlansa da hoşlanmasa da. Şaraptan bir yudum aldı, tekrar yükselmeye başlayan duygularını süzdü ve bunu yaparken Maggie'nin incelemesinin ağırlığını hissetti.

'Dinle, çiçek, Bay H'yi kaybetmenin acısını hala hissediyorsun, bu yüzden gözyaşların yüzeyden uzak değil - Aşık Çocuk bunun için tüm övgüyü alamaz. Ve üzgün hissetmek, yas tutmak tamamen doğaldır. Sadece bu duyguları içinize atmadığınızdan emin olun, bu yapabileceğiniz en kötü şey olur. Güvenin bana, ben bu konuda uzmanım.

Florrie gözlüklerini tekrar taktı, suçluluk duygusu omzuna tünemişti. Maggie'nin sorunlarıyla kıyaslandığında kendi sorunları önemsiz kalıyordu. Bear'la birlikte umutsuzca aile kurmayı umut eden arkadaşının kalp kırıklıklarına tanık olduğu zamanların sayısını unutmuştu; Maggie'nin heyecanı her ay umutları arttıkça köpürüyor, ancak bunu ezici bir hayal kırıklığı izliyordu. Bu durum yıllarca sürmüştü ama Maggie her nasılsa iyimserliğini hiç kaybetmemişti. Florrie'nin kalbi arkadaşı için sıkıştı.

Bardaki pirinç çan yüksek sesle çaldı ve Mandy son siparişler için bağırdı. İki arkadaş başlarını çevirip yaygarayı ve yeniden doldurma çağrılarını izlediler.

"Yol için bir tane daha?" diye sordu Maggie, gülümsemesi geri dönmüştü. "Neden olmasın? Florrie de gülümseyerek karşılık verdi.

FORTY-SEVEN

"Git getir, Gerty! Florrie floresan sarısı bir tenis topunu kumsal boyunca fırlattı. Top sekti ve yuvarlandı, gelgitin kenarlarını sıyırdı. Labrador bir saniye bile kaybetmedi ve topun peşinden koştu, onu çenesiyle yakaladı ve yuvarlandı, bacaklarını baş döndürücü bir şekilde tekmeledi, kum ve deniz suyu her yere uçuştu. Florrie onun coşkusuna gülmekten kendini alamadı.

İkili o sabah kitapçıya giderken dolambaçlı bir yoldan gitmiş, sahil boyunca yürümek yerine sessizlikten faydalanarak sahilde bir bacak boyu uzanmayı tercih etmişti. Bugünkü gibi muhteşem güneşli günlerde bile, bir Pazar sabahı saat sekiz buçuk, günübirlikçilerin kasabaya inmesi, kumda yerlerini belirlemesi ve parlak renkli şezlonglarını ve rüzgâr kırıcılarını park etmesi için çok erkendi. Erken saat sadece bir avuç dolusu köpekli yürüyüşçüyü ve koşucuyu cezbetmişti ve ilk kez görünürde bir sörfçü yoktu. Gelgit, koyu renkli, ıslak kumdan geniş bir şerit bırakarak çekilirken, yumuşak, köpüklü dalgalar deniz yosunlarıyla kaplı ince çakıl hattına vuruyordu.

Florrie büyürken plaj harika bir oyun alanıydı. Ilık yaz günleri ve gökkuşağı renklerinde serpiştirilmiş dondurmalarla dolu bir sürü mutlu anısı vardı. Gülümseyerek, ılık kumların üzerinden denize doğru koşarken hissettiği mutlak terk edilmişlik duygusunu, gelgite doğru ilerlerken çıplak ayaklarının çıkardığı tokat seslerini, dalgalar bacaklarına sıçrarken çıkardığı çığlıkları, suyun acı verici soğukluğunu ve cildinin her yerinde tüylerinin diken diken olmasını tetiklediğini hatırladı. 'Burası Kuzey Denizi ve

Kuzey Denizi'nin asla sıcak olmadığını öğreneceksin, tatlı bezelye," demişti annesi, soğuktan neredeyse mosmor olmuş ve dişleri onar onar takırdayan kızının etrafına sıcak bir havlu atarak. Florrie babasıyla birlikte yaptığı kumdan kalelerin sayısını unutmuştu; onları deniz kabukları, martı tüyleri ve plastik yelkenleri rüzgârda vızıldadıkça ses çıkaran oyuncak yel değirmenleriyle süslemişlerdi. Çabaları, hendekler, surlar ve hatta dalgaların karaya attığı odunlardan yapılmış asma köprülerle tamamlanan ayrıntılı işlerdi.

Florrie Thorncliffe'e doğru baktı, manzarayı seyrederken saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Büyük uçurumun hemen altında bir araya toplanmış, gelgitten dolayı hâlâ parlak ve ıslak olan bir kaya kümesi bulunuyordu; bu kaya kümesi yavru kuşların, ringa martılarının ve karabatakların en sevdiği tünekti. Çıkıntılı taş çıkıntıları arasındaki boşluklar, Florrie çocukken keşfetmek için heyecan verici bir yer olan kaya havuzlarıyla doluydu. Elinde bir kova ve kürek, ayağında deniz suyuyla ıslanmış ayakkabılarıyla babasının yanına çömelir, suya bakar, babasının havuzları evleri haline getiren kireçtaşlarından keşiş yengeçlerine, canlı deniz anemonlarına, denizyıldızlarına ve en küçük karideslere kadar çok çeşitli deniz canlılarını göstermesiyle büyülenirdi. Her zaman, eve dönme vakti geldiğinde, onun ayakkabılarının içinde kaya havuzlarının kendisi kadar deniz suyu olduğu şakasını yapardı. Annesi ayaklarını sert bir havluyla kurulayıp parmak aralarındaki kumların tozunu alırken o da onları çıkarırdı. Ve annesi bir çift kuru çorabı hâlâ nemli olan ayaklarına geçirirken, soğuktan kıpkırmızı olmuş, ani sıcaklığa şükreden o mutluluk verici duygu. Florrie'nin battaniyeye sarılmasıyla birlikte kumsala geri dönerler, çakıl taşlarının üzerinde sendeleyerek alttaki balo merdivenlerine ulaşırlardı. Florrie'nin kovası her zaman deniz kabukları, deniz camı ve babasının "Şeytan Tırnağı" dediği koyu gri fosilleşmiş istiridye kabuklarıyla dolu olurdu.

En mutlu zamanlar.

"Aferin kızıma. Florrie, Gerty'nin ayaklarının dibine bıraktığı kumlu topu aldı. Labrador geriye doğru dans etti, hevesle ona baktı, kulakları dikilmişti, her an topu almaya hazırdı. "Yakala! Florrie tüm gücünü topu fırlatmak için harcadı, Gerty'nin topun peşinden koşmasını izledi ama köpek topu geri getirmek yerine sıçrayarak ilerledi, uzaktaki bir figüre ulaşana kadar devam etti ve coşkuyla onun etrafında zıpladı.

Gerty! Geri gel! Gerty! Buraya gel! Çığlıkları duymazdan gelinen Florrie eliyle gözlerini siper etti. Parlak güneş ışığında yabancının kim olduğunu anlamak zordu ama içtenlikle Gerty olmadığını umuyordu.

Gerçi yıllarca dükkânda vakit geçirdiği için Gerty köpek severleri o kadar da meraklı olmayanlardan ayırt etmeyi öğrenmiş ve sevgisini buna göre dağıtmıştı. "Gerty! Adam Labrador'la ilgilenmek için eğildiğinde gözlerini kısarak baktı. "Oh, lanet olsun. Farkına vardı ve Florrie'nin kalbi ayakkabılarına çarptı. Gerty'nin görmekten memnun olduğu kişi bir yabancı değildi. Ed Harte'tı. Florrie arkasını dönüp diğer tarafa yürümemek için kendini zor tuttu.

Kendine gel Florrie, bunu yapabilirsin. Ed Harte'ın seni etkilemesine izin verme, diğer tarafa dönmesi gereken kişi o, sen değilsin. Derin bir nefes aldı, omuzlarını geriye itti ve ona doğru yürüdü. Kalbi göğsüne çarpıyor olabilirdi ama onun kendisini şaşkın şaşkın bakarken görmeyeceğine kararlıydı.

"Ed, burada ne işin var? Gözlerine ulaşmadığından emin olduğu soğuk bir gülümsemeyle ona davrandı ve ona karşı hisleri canlanırken kalbindeki asi çırpınışı görmezden geldi.

"Florrie, seni görmek güzel. Püskülünü yüzünden geriye doğru itti. Gülümsemesi belirsiz olsa da gözleri onu gördüğüne memnun olduğunu belli ediyordu.

"Londra'da olduğunu sanıyordum. Ses tonunu nötr tuttu; bir santim bile vermeyecekti.

Utanmış görünme nezaketini gösterdi. "Evet, öyleydim ama benim dairemde değil; Dev'le kalıyordum.

Başını salladı, yüzü sertleşmişti. "Peki seni geri getiren nedir? Sanki sorması gerekiyormuş gibi; Dodgy Dick'e satışın devam edebilmesi için kitapçıdaki mal varlığından payına düşeni halletmeyi umuyordu şüphesiz. Kadın bu düşünceye öfkelendi. "Temelli gittiğin izlenimine kapılmıştım.

"Evet, bunun için üzgünüm," dedi sessizce. Yutkundu ve bakışlarını Thorncliffe'e odakladı. 'Her şey biraz fazla geldi. Kendimi bunalmış hissediyordum ve bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey olunca kafam allak bullak oldu. Kitapçıya ve Micklewick Körfezi'ne bağlı olma düşüncesi birden omuzlarımda büyük bir ağırlık gibi hissettirdi; boğucu geldi. Panikledim. Elini yüzüne sürdü. "Sanki tüm ailem bana ne yapmam gerektiğini söylüyor gibiydi: büyükbabamın vasiyeti bana buraya taşınıp kitapçıyı işletmekten başka seçenek bırakmıyordu, ailem bana hissemi satıp gelirini onlara vermem gerektiğini kesin bir dille söylüyordu. Bir de Luella vardı, Londra'ya dönmem ve ilişkimize bir şans daha vermem için beni zorluyordu. Bu çok fazlaydı; yapamazdım.

Nefes al. Uzaklaşmaya ihtiyacım vardı, yeniden ayarlanmaya ihtiyacım vardı, zihnimi boşaltmaya ihtiyacım vardı. Ona baktı, yüzünde bir acı gölgesi belirdi.

"Peki ne kadar süre buradasın? Sanki sorması gerekiyormuş gibi.

"Duruma göre değişir. Püskülünün altından kararsızca ona baktı. "Neye göre?

"Senden.

"*Ben* mi?" Kaşlarını çattı. 'Ama az önce bana kitapçının ve Micklewick Körfezi'nde olmanın omuzlarında büyük bir yük gibi hissettirdiğini söyledin. Bunu nasıl değiştirebileceğimi bilmiyorum. Ve demek istediğim... kitapçı söz konusu olduğunda, yarısını Dodgy Dick'e sattığınız izlenimine kapılmıştım, özellikle de Bay Cuthbert'in Stella'nın satın almak istediğine dair mesajlarına cevap vermediğiniz için.

"Dodgy Dick mi?" Mahcup görünüyordu. '*Ona* asla satmam! Böyle bir şey yapsaydım büyükbabam mezarında ters dönerdi. Kendi payımı satmanın aklımın ucundan bile geçmediğini inkar edecek değilim ama o sansar gibilere satmak gibi bir planım asla olmadı. Davranışlarımın aksini düşünmenize neden olduğu için üzgünüm; e-postalarımı kontrol etmem gerektiğini görebiliyorum. Yine de Stella ilk tercihim olurdu, ancak o sürüngenle pazarlık halinde olduğumu düşünmek sizi endişelendirmiş olmalı.

"Öyle de denebilir. Ona karşı soğukkanlı olma kararlılığında küçük çatlaklar oluştuğunu hissederek, umutsuzca onun Dodgy Dick hakkında doğruyu söylediğini umdu.

Ed'in gözleri onun yüzünü aradı. Bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçti. Bunun yerine, Gerty'nin ayaklarının dibine düşürdüğü topu almak için eğilmeden önce yanağını kaşıdı. "Git getir, Gerty-Kız," dedi ve topu sertçe fırlattıktan sonra ellerindeki kumun tozunu aldı. Florrie'ye döndü. "Kaçtığım için gerçekten özür dilerim. Doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir an durakladı. Florrie boşluğa atladı.

'Sebeplerin olduğunu görebiliyorum,' dedi soğuk bir sesle. *Şu surat asma numaralarını bırak Florrie!* "Özür dilemene gerek yok. *Bu daha iyi.* 'Ama nasıl hissettiğin hakkında benimle konuşabilirdin. Anlardım, özellikle de bana ailen hakkında anlattıklarından sonra. Sen gittiğinden beri Dodgy Dick'in kitapçıyı satın almasından endişe ediyorum. Öyle bir adamla çalışmamın imkanı yoktu; hissemi ona satmak zorunda kalırdım. Büyükbaban bundan nefret ederdi ve ben de onun isteklerine saygı göstermediğim için kendimi çok suçlu hissederdim.

"Evet, bunu anlıyorum ve gerçekten üzgünüm. İç çekti, gözleri hüzünle dolmuştu. "Sanırım bugün herhangi bir saatte sohbet etmek için müsait olmazsın, değil mi?" diye umutla sordu.

Şüpheliyim. Çok işim var. Eski depoyu Jack Playforth'un okuması için hazırlıyorum; Çarşamba akşamı. Onu o kadar kolay atlatamayacaktı. Gururu zedelenmişti ve hâlâ bunun acısını çekiyordu.

Ed'in gözleri parladı. 'Vay canına! Bu harika. Lütfen tablodan geriye kalanlar için yardım etmeme izin verin, en azından bunu yapabilirim.

"Resim tamamlandı. Zemin de cilalandı. Ailem yardım etti.'

"Ah, doğru. Başını salladı, gülümsemesi titriyordu.

'Lark ve Nate dün gece kitapçı kapandıktan sonra sandalyeleri getirdiler. Bugün her şeyi düzenleyeceğim, orada depolanan bazı eşyaları dekor olarak kullanacağım, Çarşamba gününe kadar odayı tam istediğim gibi hazırlayacağım. Sesini düz tutmakta zorlanıyordu ve ağzından çıktığı anda nasıl istediğini *söylediğine* pişman oldu. "Şimdi oraya gidiyorum. Sanki bunu kanıtlamak istercesine yürümeye başladı. Ed bir an sessiz kalarak onu takip etti.

"Resim konusunda çok geç kaldığımı biliyorum ama diğer konularda gerçekten yardım etmek isterim Florrie. Adam ona baktı ama Florrie, kararlılığını zayıflatma gücüne sahip olduğunu bildiği o derin mavi gözlerle buluşmayı reddetti. "Ve belki sana son birkaç günü açıklayabilirim?

Bakışları ayaklarına kaydı ve yanağının içini çiğnedi, onlar yürürken zihni dönüyordu, deniz kuşlarının ve dalgaların sesi düşüncelerini noktalıyordu. Son zamanlarda sergilediği gevşeklikten sonra, en son isteyeceği şey ona tekrar güvenmekti, ancak birkaç gün sonra hiçbir uyarıda bulunmadan sessizce şehirden uzaklaştığında hayal kırıklığına uğramaktı. Ama kitapçı dükkânı da onundu, diye düşündü ve görünüşe bakılırsa kendini bağlayacağı başka bir şey de yoktu. Bu düşünceyle kalbinde bir sızı hissetti. Ve onun da en az kendisi kadar orada olmaya hakkı vardı. Hatta daha fazla; o Bay H'nin etinden ve kanından biriydi. Ama zihnini tam bir kuyruk dönüşüne sokan şey, ona karşı filizlenmekte olan duygularının yeniden ortaya çıkmasıydı, bir daha asla gün ışığını görmeyeceklerine yemin ederek zorla bir kenara koyduğu duygularının ta kendisiydi. Her nasılsa, can sıkıcı bir şekilde kaçmayı başarmışlardı. Beş dakika önce ona baktığı anda serbest kaldıklarını hissetmiş ve hain dizlerini jöleye çevirmişti. Ve şimdi o lanet olası

her şey utanmazca vücudunun etrafında dolanıyor, onu dürtüyor ve ona yeniden sırılsıklam aşık olmaya teşvik ediyordu. Uh-oh, başın belada kızım, diye düşündü kafası kalbiyle savaşa girerken.

Sahil boyunca ilerlerken Florrie duygularıyla yiğitçe bir savaş verdi, soğukkanlı tavrını sürdürmeyi başardı ve onun kurnaz olmayan havasının bunu zorlaştırmasına rağmen mümkün olan her yerde tek heceli cevaplar verdi. The Jolly Sailors'a en yakın basamaklara kadar yürüdüler, Florrie eğilip ipini yakasına bağlarken Gerty itaatkâr bir şekilde durdu. "Hadi kızım, korkarım bunun zamanı geldi.

Tanıdık ıstakoz küplerinin yanından geçtiler, Labrador yanlarından geçerken onları hızlıca kokladı. Florrie, Ed'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti ama bakışlarına karşılık vermemek için direndi. Bu iş sandığı kadar kolay olmayacaktı.

FORTY-EIGHT

Ed, Florrie'yi dükkâna kadar takip etti. Florrie depoya doğru ilerlerken Ed'in varlığının sıcaklığını arkasında hissediyor, ara sıra ayaklarının altındaki döşeme tahtalarının gıcırtısını duyuyordu.

"Vay canına! Harika görünüyor. Genişçe gülümseyerek etrafına bakındı.

Florrie kalbinde bir telaş hissetti; odayı taze ve aydınlık görmeye ya da eski döşeme tahtalarının zengin patinasının duvarlardaki açık renkli boyayla mükemmel bir folyo oluşturmasına hâlâ alışamamıştı. Odayı boşaltırken buldukları baskılardan ve çerçeveli eski fotoğraflardan bazılarını ayırmıştı; onları asmadan önce hızlıca silmesi gerekiyordu.

"Eski kitaplardan bazılarını raflara geri koyacağım; orada iyi görüneceklerini ve dairede saklı kalmalarından daha iyi olacağını düşünüyorum. Ve burada bulunan diğer eski ıvır zıvırlardan bazıları da iyi bir şekilde kullanılabilir.

Ed başıyla onayladı. "Onları senin için aşağı indirebilirim; kendi başına yaparsan çok uzun sürer.

Florrie cevap vermedi; zihninde koşuşturan düşüncelerle çok meşguldü. Adamın gözlerini üzerinde hissediyordu ama onlarla karşılaşmamak için direndi.

Gerty susuzluğunu giderdikten sonra koşar adım içeri girdi. Florrie onun doğruca Ed'e gidip yanına oturmasını izledi. Ed eğilip elini Gerty'nin başına koydu ve Gerty gürültülü bir kahkaha atarak yere yığıldı.

'Bak Florrie, şu anda en sevdiğin kişi olmadığımı biliyorum ve bunu anlıyorum; hak ettiğimden fazlası değil. Benimle konuşmak istememeni de çok iyi anlıyorum ama en azından bu konuda sana yardımcı olmama izin ver lütfen.

Onun sözlerini düşündü. Haklıydı, tüm o kitapları tek başına aşağı indirmesi bir asır sürerdi ama günün büyük bir kısmında onunla burada mahsur kalma düşüncesi bir yığın çelişkili duyguyu tetiklemişti. Kalbi "Evet! Evet!" diyordu. Evet!" derken, kafası ona uyarı parmağını sallayarak, "İhtiyacın olan son şey Ed Harte ile yalnız zaman geçirmek. Derinin altına girecek ve sonra yine ortadan kaybolacak. Ama aklın sesi ve dinlemesi en kolay olanı, onun da kitapçının eşit sahibi olduğunu ve orada olmaya en az kendisi kadar hakkı olduğunu söylüyordu. Florrie bir iç çekti. "Tamam, teşekkürler.

"Harika!" Gülümsedi. "Önce ne yapmamı istersiniz?

* * *

"Sizi bilmem ama ben bir fincan çaya hazırım. Ed eski kitapların sonuncusunu da getirip sandalyelerden birinin üzerine bıraktı. Ayağa kalktı ve elinin tersiyle alnındaki boncuk boncuk terleri sildi. "Çaydanlığı koymama ne dersin?

Florrie başını salladı, kaydettikleri ilerlemeden memnundu. Ed'in yardımı, kendi başına yapsaydı harcayacağı zamandan saatler çalmıştı. 'Evet, tamam. Sen bunu yaparken ben de bunları kaldırayım. Adamın getirdiği kitaplardan birini aldı, sırtını okudu ve onunla göz teması kurmaktan kaçındı. İlk geldiklerinden beri ona karşı tavrı yumuşamış olabilirdi ama hâlâ temkinli hissediyordu.

Bütün sabah hiç durmamışlardı, Ed yorulmak bilmeden daireye çıkan merdivenleri inip çıkıyordu, kolları kitaplarla doluydu, pazuları dalgalanıyordu. Florrie kendini birden fazla kez kaçamak bakışlar atarken bulmuş, Ed onu bakarken yakaladığında gözlerini hızla kaçırmıştı.

O kadar yoğun çalışıyordu ki konuşmayı üstünkörü bir düzeyde tutmak onun için kolay olmuştu; Ed'in ortadan kaybolmasından önce paylaştıkları yakınlığı yeniden kurmaya hazır değildi. Ama bu durum, neredeyse onunla şakalaşmaya başlayacağı, kendini tam zamanında durdurduğu, görünmez bariyerin gıcırdayarak yoluna devam ettiği bir anlık atlamayı engellememişti

geri döndü. Ama bir fincan çay eşliğinde vakit geçirmek daha kişisel bir sohbet fırsatı anlamına geliyordu ve bu da onu huzursuz ediyordu. Ve daha iyi bir yargıya rağmen, onunla tekrar birlikte olmaktan hoşlanmasına yardımcı olmadı. Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Ed elinde çay tepsisiyle odaya geri döndüğünde son kitabı da yeni evine yerleştirmişti ki, asi kalbi istemsiz bir şekilde yerinden fırladı. Gözlerini hızla Ed'in arkasından gelen ve kuyruğunu mutlulukla sallayan Gerty'ye çevirdi. *Hmm. Sadakatinin nerede yattığı konusunda kimsenin şüphesi yok, değil mi Gerty?*

"Umarım sakıncası yoktur ama bize bir tabak bisküvi getirdim, bu kadar verimli bir sabahtan sonra bunları hak ettiğimizi düşündüm," dedi Ed.

Florrie kendini onun gülümsemesine karşılık verirken buldu. 'Bisküvi konusunda benden şikâyet almayacaksınız. Teşekkürler. Gerty umutla tabağa bakarken, Florrie adamın uzattığı kupayı aldı ve bir zencefilli bisküvi alıp koltuklardan birine oturdu. "Yardımınız için de teşekkürler; tek başıma uğraşsaydım bu kadar ilerlemiş olmamın imkânı yoktu. Ed bir sandalye kaptı ve yüzünü ona çevirdi. " Teşekküre gerek yok, sadece yardım etmem doğru olur. Bir süre sessizlik içinde oturdular, Ed bisküvisini çayına batırdı. Bisküviyi bir an fazla daldırdı ve alt yarısı şıpırdayarak içeceğinin içine düştü. "Lanet olsun!" dedi, bisküviyi silerek. kotundan sıçrıyor.

Florrie elini ağzına bastırdı, kıkırdamamak için kendini zor tutarken neredeyse kendi bisküvisi boğazına kaçacaktı. "Güzeldi.

Saçaklarının arasından ona baktı, yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir çay kaşığına uzanarak, "Balık tutmam gerekecek yoksa dibinde bir sürü bisküvi çamuruyla karşılaşacağım," dedi.

Bunu yaptıktan sonra bisküvisinin kalan yarısını yedi, Florrie merkezi ısıtmayla ilgili bir broşürle ilgileniyormuş gibi yaparken görünüşe göre düşüncelerinde kaybolmuştu.

Ed boğazını temizleyerek sessizliği bozdu. "Graham nasıl?" "Graham mı? Başını kaldırıp baktı, Ed'in sorusunun doğrudanlığı karşısında şaşırmıştı.

'Evet, sadece burası hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Eminim yaptığınız dönüşümden etkilenmiştir,' dedi odaya bakarak.

"Bilemem; ya nasıl olduğunu ya da burası hakkında ne düşündüğünü. Çayını yudumladı, Graham'ı neden sorduğunu ve neden burada olduğunu düşündüğünü merak ediyordu. "Ve umurumda olduğunu da söyleyemem.

"Ah, doğru. Sesi gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Buraya gelmedi; birlikte değiliz; size söyledim, birkaç hafta önce ayrıldık ve tekrar bir araya gelme şansımız yok.

Ed doğruldu, gözlerinde bir umut parıltısı vardı. 'Gerçekten mi? Ama ben düşündüm ki... Yani, ben gördüm...'

Florrie şaşkınlıkla dinledi. "Ne düşünüyorsun?

"Seni dükkanın dışında gördüm... durduğum yerden oldukça arkadaş canlısı görünüyordun.

Birdenbire ne demek istediğini anlayarak kekeledi. "Cidden yanlış anladın.

"Ama sen onun kollarındaydın, onu öpüyordun. Gün gibi açık gördüm.'

Pek sayılmaz. Öpüşmeyi yapan Graham'dı. Ben ne olduğunu anlamadan beni yakaladı; onu itmek için doğru bir mücadele verdim. Olanları kısaca anlattı, Ed'in gözleri dinledikçe büyüyordu. "Şaşkına dönmüştüm; birlikteyken hiç bu kadar düşüncesiz olmamıştı. Şu anda onun hakkında hissettiklerimde bir değişiklik yaratmadı. Hâlâ ayrılmanın yapılacak en doğru şey olduğuna inanıyorum. Başını kaldırdığında Ed'in kulaktan kulağa sırıttığını görünce şaşırdı.

"Gördün mü, haklıymışım; sana hâlâ aşık olduğunu söylemiştim.

Florrie yanaklarının kızardığını hissetti. "Bundan pek emin değilim. Daha çok Bethany'yle işler umduğu gibi gitmedi. Tek başına olmaktan nefret ediyor, bu yüzden benimle şansını deneyebileceğini düşündü; aşkta özellik olmaz.

"Kendini küçümsüyorsun Florrie," dedi yumuşak bir sesle.

Homurdandı. *Ed Harte, çok sinirlisin!* "Sözde iş ortağım ortadan kaybolduğunda ve bana tek kelime etmeden işteki payını kötü şöhretli bir dolandırıcıya satacağı izlenimini bıraktığında bu pek de şaşırtıcı değil, değil mi? Florrie öfkesinin yeniden dirildiğini ve içini yaktığını hissetti. "İnkâr etmeye kalkma, kasabadan ayrılmadan önce onunla derin bir sohbete dalmıştın. Ona Dodgy Dick'e satmak gibi bir niyeti olmadığını söylemiş olabilirdi ama Florrie hâlâ ona inanabileceğinden emin değildi.

Ed parmaklarını saçlarında gezdirdi, yüzü onunki kadar kızarmıştı. "Kitapçıyı işletmekte o kadar beceriklisin ki, bir an bile özleneceğimi düşünmedim; burayı uykunda bile işletebilirsin. Ve bana inanmalısın, Dodgy Dick'e satmak gibi bir niyetim yok. Öyle göründüyse gerçekten özür dilerim.'

Florrie ona bakarken kalbi çarpıyor, doğruyu söylemiyor olabileceğine dair en ufak bir ipucu bile arıyordu. Öfkesine rağmen, kendini tüm kalbiyle hiçbir şey bulamamayı umarken buldu.

Ed başını eğdi. "O son sabah bana karşı çok soğuk davranmıştın, gözlerimin içine bakmıyordun ve benimle sadece gerektiğinde konuşuyordun. Bunu anlayamadım, yakınlaştığımızı sanıyordum. Birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyordum, senin de hoşlandığını düşünüyordum. Sonra seni Graham'la gördüm ve soğukkanlılığının onunla yeniden birlikte olmandan kaynaklandığını düşündüm. Buraya taşınmayı ciddi ciddi düşünüyordum ama seni onunla görmek karar vermeme yardımcı oldu.

"Doğru. Florrie ayağa kalktı, buruşmuş alnına parmak uçlarıyla masaj yaptı; tüm baş ağrılarının anasının geldiğini hissedebiliyordu. Ona inanmayı ne kadar isterdi.

Gerty onu sessiz bir ilgiyle izledi.

"Micklewick Körfezi'nde kalmamın tek nedeni sendin," dedi Ed sessizce. 'Eğer beni burada istemiyorsan, o zaman buralarda takılmamın bir anlamı yoktu.

Gözlerini ona dikti, içinde dönüp duran duygu potasına onun yorumunu da ekleyince kalbi eridi ve nabzı yükseldi. Cevap vermedi, kelimeler aklına gelmiyordu ama aralarındaki çekimin bir kez daha güçlendiğini, onu kendisine çektiğini ve aniden savunmasız hissetmesine neden olduğunu hissedebiliyordu. Durdu ve çenesini sıktı. Sağlam durması gerekiyordu.

Onun yüz ifadesinin değişmesini izledi. "Böyle bir karışıklığa neden olduğum için gerçekten özür dilerim.

Florrie'nin aklı karmakarışıktı. 'Ama görmüyor musun, işler yolunda gitmez gitmez kaçmak çözüm değil? İşler zorlaştığında hepimiz ortadan kaybolursak hiçbir şey çözülemez. Ve daha önce de söylediğim gibi, en azından benimle konuşabilirdin. Kitapların etrafında olmak konusunda ne hissettiğini, burada kalıcı olarak kalacağından emin olmadığını zaten açıklamıştın. Bunu anlamıştım. Benimle Graham hakkında konuşmuş olsaydın çok daha kolay olurdu, görmüyor musun? Bunu yapmak bana açıklama şansı vermedi. Derin bir iç geçirdi. "Beni Dodgy Dick konusunda panik içinde bıraktın.

Ed irkildi. "Çok üzgünüm, gerçekten. Ve nereden geldiğini tamamen anlıyorum. Sadece nasıl hissettiğimi paylaşmaya alışık değilim, ailem beni bir şeyleri kendi başıma çözmem için bıraktı. Kimseyle bir şeyler tartışmaya alışık değilim; bu kırılması zor bir alışkanlık.

Kalbi sıkıştı. Ailesinin hesap vermesi gereken çok şey vardı.

'Ve Dodgy Dick'i, onun tehlikeli şirketini - ve bu konudaki diğer herkesi - gerçekten aklından çıkarman gerekiyor,' dedi sert bir şekilde. 'Gerçi bu onun denemediği bir şey değildi. İnatçı bir herif ve oldukça korkutucu olmaya başlamıştı ama bir gülümseme ve aşırı aşinalık kisvesi altında, biraz fazla sert bir el sıkışma. Dürüst olmak gerekirse oldukça uğursuz hissettirmeye başlamıştı.

Stella'nın adam ve ilişkili olduğu şirket hakkındaki uyarıları Florrie'nin zihninde canlandı ve istemsiz bir ürperti duydu. "Ama senin satmaya hevesli olduğunu düşündüren neydi?

"Büyükbabamın cenazesinde ailemle konuşmuş ve ilk reddetme hakkını istemiş. Onlara kartvizitini vermiş, iyi bir fiyat vereceğini ama elini çabuk tutmak istediğini söylemiş.

"Zevkli. Florrie'nin üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı.

"Ailem çok hevesliydi, ta ki vasiyetname planlarını bozana kadar.

Florrie tekrar koltuğuna yığıldı; bunun Ed için işleri nasıl zorlaştıracağını görebiliyordu.

"Dükkânın yarısını satmamın ve öldüklerinde bana miras kalacağını söyledikleri eve onlarla birlikte yatırım yapmamın ne kadar doğru olduğunu söyleyip durdular," dedi. Bu, ailenizle yapmak isteyeceğiniz türden bir konuşma değil.

"Hayır, değil!

Ona kaçamak bir bakış fırlattı. 'Ve seni de aynısını yapman için cesaretlendirmemi istediler. Görünüşe göre telefon numaramı Dodgy Dick'e vermişler ve aralarında bu konuda beni acımasızca takip etmişler.

"Eskiden yaptığın tüm o telefon görüşmeleri onlar mıydı?

Sertçe nefes verdi ve başını salladı. 'Bazıları da Luella'ydı. Büyükbabamın kitapçı dükkânını aileme bırakmama nedenlerini anlayabilsem de, bu konuda kendimi suçlu hissetmeme engel olmadı.

Florrie onun ne demek istediğini anlıyordu; suçluluk duygusu vicdanını düzenli olarak dürtüyor, kendisine verilen kitapçı dükkânının payının Ed'e gitmesi gerektiğini söylüyordu.

"Ama kendimi içinde bulduğum bu durum..." Ed bıkkın bir halde ellerini havaya kaldırdı. "Kimseye karşı kazanamıyor gibiyim.

Florrie birden onun için üzüldü. Her Şeyi hesaba kattığında, belki de Ed için baskıdan kaçmanın neden en cazip seçenek olduğunu anlayabiliyordu. Ama bu yine de Ed'in evi terk etme şeklini mazur göstermezdi.

bir açıklama yapmadan. Kartpostallarından biri büyükbabasını yatıştırmış olabilirdi ama onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

FORTY-NINE

"Sanırım Gerty'yi kısa bir yürüyüşe çıkaracağım," dedi Florrie, ayağa kalkıp fincanını tepsiye bırakırken. Ed'le konuştuktan sonra aralarında garip bir hava oluşmuştu ve biraz temiz hava alma ihtiyacı hissetmişti. Gerty en sevdiği sözcüklerden birini duyunca ayağa fırladı. Heyecanla Florrie'ye baktı.

"Ah, doğru ya. Size katılmamın sakıncası var mı?' Ed tepkisini sınamak istercesine ona baktı.

"Hayır, iyi. Florrie bunu beklemiyordu; bunu pansiyona ya da şu anda her nerede kalıyorsa oraya dönmek için bir işaret olarak kabul edeceğini düşünmüştü. "Ben ona yol göstereyim.

Görece bir sessizlik içinde yürüyor olsalar da Florrie'nin zihni düşüncelerle tıkır tıkır işliyordu, arada bir kolu kazara Ed'inkine değdiğinde bu düşüncelerden sıyrılıyor, içinde bir elektrik şimşeği çakıyordu. Bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ama Ed'in irkilmesinden onun da bunu hissettiğini anladı.

Sahilin en üst noktasından, plajın ziyaretçilerle dolup taştığını, bir grup sörfçünün dalgaların arasında salındığını görebiliyorlardı. Gelgit daha da geri gitmiş, geniş kum yayı güneşte altın renginde parlıyordu.

Florrie'nin gözleri aniden, sahibi denize bakan beyaz boyalı bir bankta oturan ve görünüşe göre bir kitaba dalmış olan, tuzlu ve biberli dalgalı saçlarıyla tanıdık bir başa takıldı. Florrie ona doğru ilerledi. "Merhaba,

Bayan Davenport,' dedi gülümseyerek. "Güneş ışığında kitap okumanın keyfini mi çıkarıyorsunuz? Arkadaşının gözlerinde üzüntüden eser olmadığını görünce rahatladı.

"Florrie, seni görmek ne güzel. Evet, öyleyim ve bu Julie Spelton romanını ne kadar sevdiğimi anlatamam; onu bana önerdiğin için çok memnunum. Yaşlı kadın kitap ayracını dikkatle sayfaya yerleştirdi ve kitabını kapatıp kucağına koydu. "Ve Ed, geri döndün. Kadın ona gülümsedi.

"Merhaba Bayan Davenport, evet, dün gece geri döndüm. Elleri ceplerinde, ona gülümsedi. "Nasılsınız?

'Çok iyi, teşekkür ederim. Burada ne kadar kalacaksınız?'

"Temelli olarak evdeyim... en azından öyle umuyorum. Florrie'yle göz göze geldi.

Eve mi? Temelli mi? Kalbi dans ederken poker suratını korumak için çok mücadele etti.

"Bu iyi bir haber. Bayan Davenport'un gülümsemesi genişledi. "Ve sanırım Florrie Jack'in okuması hakkında sizi bilgilendirmiştir?

Ed cevap veremeden tanıdık bir ses, "Sizinle burada karşılaşmak ne güzel," dedi.

Döndüklerinde Jack Playforth'un onlara sırıttığını gördüler, her zamanki paltosunu soluk yeşil bir gömlekle değiştirmiş, kollarını dirseğine kadar sıvamıştı.

"Jack! Ne tesadüf, biz de tam senden bahsediyorduk,' dedi Bayan Davenport.

"Evet, ben de pabuçlarımın yandığını sanıyordum," dedi kıkırdayarak. Ed'e döndü. 'Seni tekrar görmek çok güzel delikanlı, kaçıp gittiğini düşünmeye başlamıştım.

Ed gülümsedi, yanaklarına renk gelmişti. "Kısa bir ziyaret için Londra'ya geri dönmek zorunda kaldım ama şimdi geri döndüm ve okumanı dört gözle bekliyorum.

"Evet, bir insanın buradan uzun süre uzak kalabileceğini hayal etmek zor; insanın kalbini ele geçiriyor. Jack Florrie'ye döndü, koyu renk gözleri güneş ışığında kısılmıştı. 'Peki oda nasıl gidiyor? Mobilyaları yerleştirdin mi, yoksa yardıma ihtiyacın var mı?

'Neredeyse bitirdik, sadece daireden indirmemiz gereken bazı şeyler var ama iyi görünüyor' dedi.

"Aslında, bana yardım etmek isteyeceğini sanmıyorum, değil mi Jack? Ed sordu. 'Elden geçirebileceğim birkaç büyük parça var; tabii zamanın varsa.

Florrie, Ed'e hançer gibi baktı: "Yardım etmekten mutluluk duyarım; göründüğümden daha güçlüyüm, biliyorsun.

Jack kıkırdadı ve Ed'in sırtını sıvazladı. 'Evet, bunu sen söyledin, delikanlı. Yorkshire'lı bir kızla uğraşılmayacağını bildiğini sanıyordum. Yıllar önce zor yoldan öğrendiğim bir şeydi bu. Ve akılda tutmakta fayda var, küçükler en vahşi olanlardır. Florrie'ye göz kırptı.

Bayan Davenport yüzünde nazik bir gülümsemeyle Florrie'ye dönerek, "Doğru bir tavsiye, Jack," dedi. 'Gerçi bence Ed sadece centilmenlik yapıyordu.

Florrie içten içe lanetledi; ne zamandan beri bu kadar huysuz olmuştu? Arkadaşı haklıydı. "Özür dilerim, yardımın için minnettar oluruz Jack; odaya senin de katkıda bulunman iyi olur.

Bir dondurma minibüsünün melodik çanları havaya karıştı, araç yaklaşıp yol kenarındaki park yerine çekildikçe melodi daha da yükseldi. "İşte çağrışım yapan bir ses. Bana çocukken yaşadığım sokaklarda dolaşan minibüsü hatırlattı," dedi Jack, gözlerinde hüzünlü bir bakışla.

"Ah, evet, bu ses her zaman çocuklar arasında büyük bir heyecan yaratır," dedi Bayan Davenport neşeyle.

'Şaşırmadım, çocuklar dondurmaya bayılır. Düşündüm de, yetişkinler de sever, özellikle de bu. Jack sırıttı. "Pekâlâ millet, hadi, dondurmalar benden, kitapçıya giderken yiyebiliriz. Ellerini iş yapıyormuş gibi birbirine sürttü.

"Ooh, ne kadar güzel. Bayan Davenport kitabını çantasına attı, yüzünde ışıl ışıl bir gülümseme vardı. "En son ne zaman dondurma yediğimi hatırlamıyorum.

* * *

Adamların büyük mobilyaları alt kata getirmeleri uzun sürmedi. Bayan Davenport çerçeveli tabloları ve fotoğrafları asmaya hazır hale getirmiş, Florrie de resim kancalarını duvarlara çakmadan önce onları nasıl düzenleyeceğini düşünmekle meşguldü.

"Sanırım eski moda bir çalışma odası havası yaratmak istiyorsak birkaç sahne daha lazım. Florrie geri çekilip odayı değerlendirdi. "Kanatlı sandalyenin yanındaki masanın üzerine birkaç kitap yığarsak iyi olur. Söz konusu sandalyeye doğru elini salladı.

"Daireye götürdüğümüz kutulardan birinde bir çift eski tel çerçeveli gözlük gördüğüme eminim," dedi Ed, gözleri birden parlayarak. "Onları da ekleyebiliriz.

"Ooh, ne güzel bir fikir," dedi Bayan Davenport.

"Güzel fikirlerden bahsetmişken, kristal bir bardakta bol miktarda viskinin onlara eşlik etmesini çok isterim," dedi Jack. "Tabii ki sadece sergilemek için. Gözleri muzipçe parladı.

Bayan Davenport, "Bak ne diyeceğim, sen ve Ed bahsettiğin ıvır zıvırları getirirken ben de gidip çaydanlığı koyayım mı?" dedi. "Sizi bilmem ama ben bir fincan çaya bayılırım.

"Aklımı okudun Jean. Jack ona gülümseyerek yüzünün aydınlanmasını sağladı.

Bayan Davenport elinde kupalarla dolu bir tepsiyle odaya daldığında Florrie katlanmış yün battaniyeyi kanepeli koltuğun koluna yerleştirmekle meşguldü. Ed elleri eski eşyalarla dolu olarak döndüğünde tepsiyi yere bıraktı. Jack de aynı şekilde yüklü bir halde, mutlu bir şekilde ıslık çalarak arkasından geldi.

"Mükemmel zamanlama, Jean. Jack bulduklarını Ed'le birlikte daha önce aşağıya indirdikleri masanın üzerine bıraktı. Neyin seçildiğine bakarken Florrie'nin midesi sıkıştı ve Ed'e endişeli bir bakış fırlattı. Jack bunu nasıl bulmuştu? Gözden uzak bir yere saklandığından emindi. Ed umursamaz bir tavırla kaşlarını çattı. Florrie ona gözleriyle işaret etmeye çalıştı ama Ed şaşkınlıkla ona bakmaya devam etti.

"İyi misin Florrie, tatlım?" diye sordu Bayan Davenport, Ed'e çay fincanını uzatırken onunla Ed'in arasına bakarak.

"Oh, şey, evet, iyiyim, teşekkürler; sadece gözüme biraz toz kaçtı. Ed'in kendisini izlediğinin farkında olarak gözlerini hızla kırpıştırdı ve parmağını alt kapağının altında gezdirdi. Bayan Davenport ve Jack'in şüphelerini uyandırmaktan korktuğu için daha fazla işaret vermeye cesaret edemedi. "İşte, böylesi daha iyi. *Çabuk düşün, Florrie! Çabuk düşün!*

"Bunun için hazırım. Jack tepsiye doğru bir adım attı, eli kupaların üzerinde geziniyordu. "Hangisi benim Jean?

"Mavi ve beyaz çizgili olan; hiç şeker eklemedim. 'Şampiyon. Ben o şeylerle uğraşmam; yeterince tatlıyım,' dedi,

Kıkırdama.

Florrie şaşkınlıkla kendisine bakan Ed'e bir kez daha baktı. Ed omuzlarını hafifçe kaldırarak sorguladı. Gözlerini masanın üzerindeki tahta kutuya dikti. Ed'in bakışları da onu izledi, ağzı

düşerek açıldı. "Kahretsin," dedi kelimeyi ağzında geveleyerek. Jack kupasını alıp geriye doğru adım atarak masaya yaslanırken ona baktı.

"Hey, Ja-

Florrie'nin sözleri, tahta kutunun yere çarpıp kapağının açılması ve içindekilerin etrafa saçılmasıyla çıkan gürültüyle sustu. Jack farkında olmadan ağırlığını bir kitabın üzerine vermiş, bu da kutu dengesini kaybedip masanın kenarına devrilene kadar onu itmişti.

"Bu da ne... ah! Jack elindeki sıcak çayı silkeleyerek öne doğru sıçradı. Bardağını yere bıraktı ve etrafına dönerek hasarı inceledi. "Çok özür dilerim. Ne kadar sakarım.

Florrie çaresizce baktı, gözleri irileşmişti, kalbi göğsünde çılgınca çarparken konuşamıyordu.

FIFTY

Florrie yanında Bayan Davenport'un nefes nefese kaldığını duydu. Yana doğru hızlı bir bakış attı ve arkadaşının bir elini göğsüne götürdüğünü, yüzünün renginin solduğunu gördü.

Gerginlik havada asılı duruyordu, gerilmişti ve her an çözülmeye hazırdı.

Jack dağılan eşyalara doğru eğilerek, "Eyvah, bu da ne?" diye sordu.

Florrie'nin gözleri, her zamanki gülümsemesi yüzünden silinmiş olan Ed'e kaydı.

"Neden bunu yapmama izin vermiyorsun, Jack? Ed, kâğıtları bir araya toplamaya başlayan şairin yanına doğru yürüdü.

"İyisin, ben de tam..." Jack doğruldu ve dikkatle elindeki siyah beyaz fotoğrafa baktı.

Florrie'nin gözleri Jack'ten Bayan Davenport'a kaydı ve yaşlı kadının yüzündeki dehşet ifadesini gördü.

"Haydi millet, çay içmek için iyi bir zamanı boşa harcıyoruz," dedi Florrie, takındığı neşeli ses tonunun inandırıcı olmasını umarak. 'Bu konuda zahmet etmene gerek yok Jack, bunu Ed'le bana bırakabilirsin. Çayını sıcakken içsen iyi olur.

Ama Jack fotoğrafa daha yakından bakıyordu ve onu duymuş gibi görünmüyordu. "Daha iyi bilmesem, bu fotoğraftaki küçük delikanlının ben olduğumu söylerdim; annemle babamın bir fotoğraf albümünde buna benzer bir fotoğraf vardı. Neredeyse tıpatıp aynısı," dedi elini çenesine sürterek.

Adam fotoğrafı ters çevirirken Florrie'nin nabzı kulaklarında atmaya başladı.

Jack yüksek sesle okurken kaşlarını çattı. "Tommy. Dördüncü doğum günü. Beş Ağustos bin dokuz yüz altmış dokuz. Başını kaşıdı ve kendisine bakan üç şaşkın yüze baktı. "Aynı gün ben de dört yaşındaydım.

Florrie zihninin önünde gelişen olaylara yetişmeye çalıştığını hissedebiliyordu. Elini ağzına götüren Ed'e bir kez daha baktı; o da en az kendisi kadar şaşkın görünüyordu. Karşıdan Bayan Davenport'a baktı, eli hâlâ göğsündeydi, donmuş, heykel gibi duruyordu, nefes alış verişi sığ kesik kesik geliyordu.

Jack yutkundu. "Ve ne tuhaf, başka bir benzerlik daha var; öz annem de bana Tommy adını vermiş.

Birden sanki odanın havası çekilmiş gibi hissettim.

Florrie'nin ağzı bir karış açık kaldı, aklı Jack'in sözlerindeydi. *Öz anne mi?* Döndüğünde Bayan Davenport'un titrediğini, gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü gördü. "Oh, Bayan Davenport, ağlamayın. Koşarak arkadaşının yanına gitti ve neler olduğunu tam olarak anlayamadan ona sıkıca sarıldı. Bayan Davenport yürek burkan bir feryat kopardı, Florrie'nin üzerine kapanırken bacakları büküldü. Ed bir anda onun yanında bitiverdi.

"Gelin ve oturun Bayan Davenport, hiç iyi görünmüyorsunuz. Florrie'nin yardımıyla onu berjer koltuğa götürdü. Florrie ağır bir şekilde koltuğa yığıldı, hıçkırıklar vücudunu sararken başını eğerek oturdu. Jack şaşkınlıkla ona baktı, her zamanki kırmızı teni şimdi solgundu.

"Al bakalım. Florrie yaşlı kadının kucağına bir kutu mendil koydu. Onun yanına diz çöktü, elini tutup sıktı. Gerty koşarak geldi ve endişeli gözlerle ikisinin arasına baktı. Florrie nazikçe, "Her şey yolunda Gerty," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Bayan Davenport gözlerini silerken. "Yıllardır... bu anı... bekliyordum.

"Ne anı Jean?" diye sordu Jack, kafası tamamen karışmış görünüyordu.

Bayan Davenport'un alt dudağı titredi. "O an... o an... oğluma kavuşacağım an. Yeni gözyaşları dökülürken sesi dalgalandı.

"Oğlun mu? Florrie kendi gözyaşlarını bastırdı. Bay H, Johnny Jackson'ın Bayan Davenport'u belirsiz bir şekilde terk etmesinden birkaç ay sonra bir bebeğin doğacağından bahsettiğinde, bunun diğer çocuk olduğunu düşünmüştü.

Çocuğu doğuran kadın Elsie'ydi. Florrie, Ed'le birlikte mektup kutusunu bulana kadar bunun Bayan Davenport olduğunu aklının ucundan bile geçirmemişti.

Jack bir sandalyeye çöktü ve elini yüzünde gezdirdi. "Lanet olsun, bunu sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var.

'Çaya biraz şeker istemediğine emin misin, Jack? Şoka iyi geliyormuş,' dedi Ed yumuşak bir sesle.

'Evet, sanırım ihtiyacım var. Benim için oraya biraz koysan iyi olur, delikanlı. Aslında, hiç viskiniz olduğunu sanmıyorum, değil mi?" diye sordu, Ed içine şeker koyarken kupasını uzattı.

"Şeker yapabileceğimin en iyisi, korkarım. Ed küçük bir gülümseme verdi.

Jack bir lokma aldı ve boşluğa bakarak oturdu. Kimse konuşmadı, odadaki tek ses Bayan Davenport'un hafif hıçkırıklarıydı.

'Yani, doğru anlamış mıyım, bana sen... benim... benim öz annem olduğunu mu söylüyorsun? Doğru mu anladım?' Jean'e baktı, gözleri duygu doluydu.

Başını kaldırdı ve başını salladı, yüzü şişmiş, gözleri kızarmıştı. 'Evet, bunu doğru anladın Jack. Ben senin annenim... Ben senin öz annenim. Şu ana kadar hiçbir fikrim yoktu.

Jack yavaşça başını salladı. "Lanet olsun, bunların hiçbirini beklemiyordum.

Florrie aniden Ed'le birlikte bu en özel anlara izinsiz girdiklerinin farkına vardı. "Sizi yalnız konuşmanız için yalnız bırakmamızı ister misiniz? Anne ve oğluna baktı; bunun hangi yöne gideceğini söylemek zordu. Aklından Jack'in herkesçe bilinen öfkesi geçti. Kendisini ele verdiği için Bayan Davenport'a kızacak mıydı?

"Hayır, kalmanı istiyorum... eğer senin için de uygunsa, Jack?

"Evet, ikinizin de kalmasını istiyorum. Sesini sabit tutarak sordu: 'Peki öz babam kim? Hâlâ hayatta mı? Hâlâ Micklewick Körfezi'nde mi yaşıyor?

Odadaki hava duygu yüklüydü. Bayan Davenport elindeki kağıt mendili çekti. Sinirli bir şekilde dudaklarını yalayarak, "Baban Johnny Jackson adında bir adam ve korkarım hala hayatta olup olmadığını bilmiyorum. Seni beklediğimi öğrendiğim sırada kasabadan ayrıldı ve o zamandan beri kendisinden haber alamadım.

"Doğru. Jack tekrar konuşmadan önce bir an durdu. "Yani gitmesinin nedeni ben miydim?" diye sordu, sesi çatlayarak.

Bayan Davenport gözyaşlarını tutamayarak başını salladı. 'Hayır, Jack, değildin. Ona söylemeye fırsat bulamadan gitmişti. Eğer senin hakkında bir şeyler bilseydi, kalacağını biliyorum.

Florrie gözlerinde parlayan yaşları görmek için Ed'e bir bakış attı. Ed onun kendisini izlediğini fark etti ve boğazını temizleyerek parmaklarını hızla burnunun altına götürdü.

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu Jack.

Bayan Davenport başını salladı ve kendini düzeltti. "En azından bunu yapabilirim.

FIFTY-ONE

On sekiz yaşındaki Jean Davenport kendini bildi bileli Johnny Jackson'a büyük bir aşk besliyordu. Bu nedenle, on dokuz-altmış üç baharında ona kendisiyle "çıkıp çıkmayacağını" sorduğunda büyük bir sürpriz oldu. İlk başta bunun bir şaka ya da daha kötüsü bir meydan okuma olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa, yerel bir yakışıklı neden onun gibi küçük bir kitap kurduyla ilgilensin ki? O zamanki en iyi arkadaşı Elsie Norwood bile şaşkınlığını gizleyememişti. '*Sana* neden çıkma teklif etti? Yani, sen onun tipi değilsin. Jean arkadaşının sesindeki alaycı ifadeyi duymazdan gelmişti.

Arkaya taranmış saçları, jilet gibi keskin elmacık kemikleri ve göz kamaştırıcı mavi gözleriyle Johnny, onu her gördüğünde dizlerinin bağı çözülürdü. Siyah deri ceketi ve parlak motosikleti ona, kalbini yerinden fırlayacakmış gibi attıran, lezzetli ve tehlikeli bir hava katmıştı. Kendisinden üç yaş büyük olan bu adam çok çekici, sofistike ve dünyaca bilge görünüyordu. Ama kısa süre sonra en çok sevdiği şey, her Cumartesi gecesi yerel halk salonundaki dansta ona yakın durması, başını omzuna yaslaması, kulağına usulca fısıldarken kalbinin güçlü atışını hissetmesiydi: "Sen benim için tek kızsın. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Jean, Elsie'nin Johnny ile ilişkisi konusunda bu kadar seçici olmasına şaşırmıştı. Jean ona çıkma teklif ettiğini söylediği andan itibaren, Elsie onun kulağına zehir akıtmaktan başka bir şey yapmamış, onun kendisi için doğru kişi olmadığını, birbirlerine uygun olmadıklarını, uzun sürmeyeceğini söylemişti.

'Komiklik yapmıyorum Jean, ama sen de pek uygun değilsin, değil mi? Demek istediğim, o hemen hemen bir dünya adamı; *Londra'*ya gitti ve senin gittiğin en uzak yer kuzeninin çiftliğinde kalmak için *Scarborough*,' dedi alaycı bir şekilde.

Jean omuz silkti, Elsie'nin sözlerinin mutluluğunu gölgelemesine izin vermeyecek kadar aşıktı. 'Aşıkken böyle şeylerin önemli olduğunu sanmıyorum,' demişti hülyalı hülyalı. 'Ayrıca Scarborough'yu seviyorum, Johnny de öyle. Beni oraya motosikletiyle götürecek.

Elsie kıs kıs gülerek, '*Senin* motosiklete binmene hâlâ alışamadım,' dedi. 'Ve her neyse, bütün bunları sana anlatıyorum çünkü senin için en iyisini istiyorum. Gerçekten istiyorum Jean. Sadece incinmeni istemiyorum, hepsi bu. Ama seni aldatacak, tıpkı diğer kız arkadaşlarına yaptığı gibi. Yapacağını biliyorum, sözlerimi unutma.'

"Onunla motosiklete binmeyi seviyorum, harika bir his. Johnny ilk kez onunla motora binmesini istediğinde Jean dehşete kapılmıştı ama kısa süre sonra yollarda uçarlarken, kolları Johnny'nin beline sıkıca sarılmışken, rüzgâr yüzünü yalayıp geçerken korkusu heyecana dönüşmüştü.

Onun kendisini aldattığına dair herhangi bir söylenti duymamış olsa da, Elsie'nin sözleri içinde küçük bir kuşkuya yol açmıştı.

En azından arkadaşı Dinah Harte daha destekleyici olmuştu. 'Ona aldırma Jean, Elsie sadece kıskanıyor. Bence bu çok romantik. Birbirinize çok yakışıyorsunuz ve herhangi bir aptal bile onun sana vurulduğunu görebilir,' demişti Jean, Elsie'nin kuşkularını onunla paylaştığında. Dinah beş yaş büyük olduğu için Jean onun fikrine saygı duyuyordu.

Jean ve Johnny bir yıldır birlikteyken, çift birbirlerine her zamankinden daha çok aşıktı. Hatta Johnny, Jean'in gururla taktığı bir söz yüzüğüyle ona sürpriz bile yapmıştı. Elsie'nin ne kadar üzülse de yanıldığı kanıtlanmıştı.

Jean'in parmağındaki yüzüğü gördükten kısa bir süre sonra Elsie, Johnny'nin başka bir kızla uygunsuz bir pozisyonda görüldüğüne dair bir dedikodu dolaştığını söylemek için boynunu kırmıştı. "Çok güvenilir bir kaynaktan duydum," demişti, memnun gülümsemesini gizleme zahmetine girmeden, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ve anladığım kadarıyla birlikte yatmışlar.

Buna inanmıyorum! Bunu sana kim söylüyorsa, yalan söylüyor! Johnny beni aldatmaz! Yapmayacağını biliyorum. Jean gözyaşlarını zor tutuyordu.

Elsie baktı, gözleri kötü niyetle parlıyordu. "Eğer beni aldatıyorsa neden bana bu yüzüğü versin ki?

"Bazı erkekler hem pastalarını yemeyi hem de onu yemeyi severler. Elsie omuz silkti.

Bir haftadan kısa bir süre sonra Jean aynı derecede yıkıcı bir şey keşfedecekti.

Hamileydi.

Babasının bu konuda ne söyleyeceğini ya da Johnny'nin nasıl tepki vereceğini düşünmeye cesaret edemediği için endişeden kendini kaybetmişti. "Tanrım, ikisine de nasıl söyleyebilirim?" diye kendi kendine söylenirken, bir yandan da tırnaklarını kemiriyordu.

Jean'in babası Davenport evini demir bir çubukla yönetiyordu ve çizginin bir santim dışına çıkan herkesin vay haline. Onun rejimi altında hayat neşesizdi ve katı bir zaman çizelgesine göre işliyordu, ama bu Jean'in ailenin geri kalanı yatmaya gittiğinde gizlice dışarı çıkıp Johnny ile buluşmasını engellememişti. Parmak uçlarında sessizce arka bahçe yolundan aşağı iner, kalbi heyecan ve korku karışımıyla çarparak kapıdan içeri süzülür ve diğer tarafta bekleyen Johnny'ye sarılırdı. İşte bebekleri böyle bir çalıntı zevk akşamında dünyaya gelmişti.

"Ne yapacağım ben?" diye sormuştu Elsie'ye, bir bankta oturup denize bakarlarken ellerinin içine hıçkırarak

Elsie taş kesilmiş bir yüzle dinliyordu. 'Seni entrikacı küçük aptal! İkiniz asla uzun vadeli bir ilişki olmadınız! Hamile kalmanın onu seninle evlendireceğini mi sandın?'

Kadının sert sözleri Jean'ın gözyaşlarını durdurmuştu. 'Hayır! Bunu nasıl söylersin? Bunu bilerek yapmadım! Bir kazaydı.

'Sana şunu söyleyeyim, Johnny Jackson gibi erkekler senin gibi sıkıcı kızlarla evlenmez, Jean Davenport! Hamile ya da değil! Ve artık kimse seni istemeyecek! Sen kirli bir malsın! Arkasına bile bakmadan kaçıp gitmişti.

Sözde arkadaşının sözleri yüzüne inen bir tokat gibi gelmişti. Johnny böyle mi düşünürdü? Bunu onu tuzağa düşürmek için mi yapmıştı? "Hayatım bitti," demişti kendi kendine.

Ertesi gece, planlandığı gibi, Jean Johnny'yle buluşmak için gizlice evden çıkmıştı. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu ama yine de haberi ya da daha doğrusu bombayı onunla paylaşacak cesareti kendinde bulamamıştı. Elsie'nin tepkisinden sonra daha da korkmuştu. Bahçe kapısını arkasından kapattığında Johnny'yi karşısında görünce şaşırmıştı.

onu kollarına alıp öpücükler yağdırmaya hazır bir şekilde orada değildi. Bir saat boyunca gölgelerde saklanarak beklemişti, soğuk iliklerine kadar işlemişti, içeriye dönmeden önce bir hüzün b u l u t u içinde farkına varmıştı. Terk edilmişti. Elsie belli ki haklıydı. Jean kendini hiç bu kadar korkmuş ya da yalnız hissetmemişti.

Bir hafta sonra Jean, Dinah Harte'a rastladığında yüzü gözyaşlarıyla kaplı bir halde okulun en üst katında yürüyordu. "Neyin var Jean?" diye sormuş, Jean'i bir banka yönlendirmiş ve sırtına yatıştırıcı masajlar yapmıştı. Dinah'nın nezaketi çok fazlaydı ve Jean kendini sıkıntısının nedenini ağzından kaçırırken bulmuştu.

"Hey, hiçbir şey göründüğü kadar kötü değildir, güven bana," demişti Dinah nazikçe. 'Hadi, evime gidelim, bakalım ne bulabiliriz.

Bu konuşma Jean'in hayatında çok önemli bir dönüm noktası oldu.

FIFTY-TWO

"Peki ne oldu?" diye sordu Ed. 'Büyükannem ve büyükbabam ne önerdi? Yardımcı oldular mı?

Jean sert bir iç geçirdi. "Onlarla konuştuğum için kendimi kesinlikle çok daha iyi hissettim. Karşıdan ona baktı. "Büyükannen ve büyükbaban çok iyi insanlardı, dünyanın tuzu biberi. Ed başını salladı ve zorlukla yutkunarak gülümsedi. "O günlerde evlilik dışı hamile kalmak büyük bir skandaldı ama beni yargılamadan dinlediler. Dinah'nın aklına bir fikir geldiğini ama önce Bernard'la konuşması gerektiğini söyledi, ben de ertesi gün gelmemi tembihleyerek eve gittim. Bu noktada hala aileme söylememiştim. Bu düşünce çok korkutucuydu.

Florrie, konuşmayı başından beri sessizce dinleyen Jack'e bir göz attı. Ağır ağır nefes alıyordu ve yüzünde bir hüzün gölgesi vardı. En çok kimin için üzüldüğünü bilmiyordu, onun için mi, yoksa Bayan Davenport için mi?

"Böylece ertesi sabah neyle karşılaşacağımı bilmeden geri döndüm. Ilık çayından bir yudum alarak durakladı. "Harrogate yolunda arkadaşları vardı, yıllardır umutsuzca bebek sahibi olmaya çalışan ama şansları yaver gitmeyen bir çift. Görünüşe göre zaman tükeniyormuş. Bunu duyar duymaz işlerin nereye gittiğini anladım. Plan, kimse hamile olduğumu öğrenmeden, mümkün olan en kısa sürede şehri terk etmemdi - tabii ki anneme ne yaptığımı açıklamam gerekecekti. Bebek doğduktan sonra onu Bernard ve Dinah'a teslim edecektim, onlar da bebeği arkadaşlarına götüreceklerdi; bebeğimin yeni ailesine. Kadın, bebeği doğurmadan doğum yapmış gibi davranacaktı.

"Hamile olduğunu bilseydim, bebeğin doğum kaydını benim yerime onlar yapardı. Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve çayının içine düştü.

İçinde kabaran duygularla Florrie kendi gözyaşlarına karşı koydu. Böylesine yürek parçalayıcı bir seçimle karşı karşıya kalmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. Arkadaşının elini güven verici bir şekilde sıktı.

"Bana kararımı hemen vermememi, birkaç hafta düşünmemi söylediler; Harrogate'teki aile de böyle yapıyordu. Bu çok büyük, hayatımı değiştirecek bir karardı ve bir kez verildikten sonra geri dönüşü olmayacaktı. Bernard'ın doğum yapana kadar yanında kalabileceğim bir akrabası vardı. Kırlarda, kimsenin beni tanımayacağı bir yerdeydi. Aklım karmakarışıktı. Çok gençtim, evlenmemiştim ve babama söylemekten korkuyordum. Ama hangi karara varırsam varayım, kesinlikle emin olduğum bir şey vardı: Bu bebeği tüm kalbimle seviyordum.

Jack, sesi kalınlaşarak, "Peki beni vermeye karar vermene ne sebep oldu?" diye sordu.

Florrie, Bayan Davenport'un onun sözlerindeki açıklık karşısında gerildiğini hissetti. "Dinah ve Bernard'dan Harrogate'teki aile hakkında daha fazla bilgi istedim; değerli bebeğimi birine teslim edersem, sevileceği ve el üstünde tutulacağı bir eve gideceğinden emin olmak istedim. Derin bir nefes aldı. "Hamile olduğumu söylediğimde annemin verdiği tepki kararımı vermemi sağladı. İlk başta şok olmasını ve kızmasını, bir süre sonra sakinleşmesini ve destekleyici olmasını bekliyordum. Ama apoplektikti; onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Aileme utanç getirdiğimi, babamın beni asla affetmeyeceğini söyledi. Asla affetmeyeceğini. Yaptıklarımın hayatı onun için cehenneme çevireceğini söyledi. Uzaklara gitmemi, bebeği doğurmamı ve sonra da evlatlık vermemi söyledi. Ona göre tartışılacak bir şey yoktu. Bana bağırmayı bitirdiğinde hışımla evden çıktı ve yüzüme bakamayacağını söyledi. Dinah'yı aradım ve bana bir çanta hazırlayıp onlara gitmemi söyledi; planı devam ettirmeye hevesli olan aileden haber almışlardı. O anda tek düşünebildiğim, en azından bu şekilde bebeğimin sevgi dolu bir yuvaya gideceğini bilmekti. Jack'e baktı, gözleri affedilmek için yalvarıyordu. "O andan itibaren işler oldukça hızlı ilerledi.

"Nerede doğdum ben?" diye sordu.

"Lytell Stangdale adında bir köyün kenarındaki küçük kır evinde.

"Evet, çok iyi biliyorum," dedi Jack.

Bir televizyon programı için orada bir okuma yapacağından söz ettiği düşüncesi Florrie'nin aklından geçti. Ne tuhaf bir tesadüftü bu.

'Çok güzel bir yer ve sen çok güzel bir bebektin, çok mutluydun. Sana büyükbabamın adı olan Thomas adını vermiştim ve saatlerce seni seyrederdim. Bayan Davenport mendiliyle gözlerini sildi. "Dinah ve Bernard seni almaya gelmeden önce birkaç gün seni sakladım. Seni teslim etmek kalbimi kırdı ama kendime sürekli seni sevecek bir aileye gideceğini ve hiçbir şey istemeyeceğini söyledim. Büyükannen ve büyükbaban Ed aracılığıyla bana küçük oğlumun fotoğraflarını ve güncellemelerini göndereceklerdi, ancak ailenin kimliğini ne bana ne de onlara söylememenin en iyisi olacağı konusunda anlaşmaya varıldı. Dinah ve Bernard çok nazik bir şekilde mektupların onlarda kalmasına izin verdiler çünkü sen doğduktan birkaç hafta sonra ailemin yanına dönmüştüm ve onların bir şey bulma riskini göze alamazdım. Ve garip bir şekilde, geri döndüğümde ailem uzakta geçirdiğim zamandan ve bunun nedeninden hiç bahsetmedi; sanki hiç olmamış gibiydi. Başını iki yana salladı. "Her neyse, Bernard her şeyi resmileştirmek için imzalamam için bir tür resmi anlaşma bile hazırladı - hatırladığım kadarıyla, sanırım bir avukattan yardım almış olmalı, çok resmi görünüyordu. Yeni ailen yedinci doğum gününden sonra sana yazmayı bıraktı ve ben de seni yeniden kaybettiğimi hissettim. Bayan Davenport'un sesi yerini hıçkırıklara bıraktı. "Çok üzgünüm Jack, lütfen beni affet. Seni düşünmediğim bir gün bile olmadı.

Jack koşarak annesinin yanına gitti ve önünde çömeldi. Annesinin ellerini avuçlarının içine aldı, başparmaklarını parmaklarının üzerinde gezdirdi, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. 'Orada hiçbir şey için Bağışlayın. Ne? sen sadece paylaşılan yürek parçalayıcı derecede üzücü. Böylesine acı verici bir karara zorlanmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Evlat edinen ailem bana söylemediği için üzgünüm. Seni aramaya gelirdim ama ailem öldükten sonra öğrendim. "Evlatlık olduğunuzu bilmiyor muydunuz? Bayan Davenport başını kaldırıp Jack.

Başını iki yana salladı. "Hayır, ta ki geçen yıl evlerini düzenleyene kadar. Annemin gardırobunun arkasında eski bir ayakkabı kutusu buldum, içinde birkaç bebek eşyası, bir şal, küçük bir yün şapka vardı. Bir de

Bir bebeğin evlat edinilmesi ve ailemle ilgili olarak, belgede adı geçmese de çocuğun öz annesiyle asla temas kurmamaları gerektiğini belirten bir anlaşma. Zarfların üzerinde Micklewick Bay damgası olan bir grup mektup da vardı. Bebekten "Thomas" ve "Tommy" olarak bahsedildiği için ilk başta şaşırmıştım.

Bayan Davenport başını salladı. "Ben de benzer bir şey imzaladım.

Ed Florrie'yle göz göze geldi, ona tahta kutuda buldukları Bayan Davenport'un imzasını taşıyan belgeyi düşündüğünü söylemesine gerek yoktu.

Peki ya babam? Johnny mi? Ondan bir daha haber aldın mı?'

"Hayır, telefonlarıma hiç cevap vermedi ama sırrımı Elsie ile paylaştıktan bir hafta sonra onunla birlikte şehri terk ettiğini duydum. Söylentilere göre Elsie onun çocuğuna hamile olduğu için mümkün olan en kısa sürede evlenmişler; ne de olsa beni aldatıyordu.

"Ne? Florrie öfkesinin üzüntüsünü bir kenara ittiğini hissetti. 'Sana Johnny hakkında söylediği onca şeyden sonra mı? Ne tür bir arkadaş bunu yapar?'

"Peki nasıl bir çocuk kız arkadaşını onun en yakın arkadaşıyla aldatır?" diye sordu Ed, Jack'e bakmadan önce. "Özür dilerim.

'Özür dilemene gerek yok delikanlı, ben de aynı şeyi düşünüyordum. Birbirleri için yaratılmış bir çift gibi görünüyorlar.

"Kulağa korkunç geliyorlar!" dedi Florrie. "İkisi de olmasa daha iyiydi.

Bayan Davenport elini kaldırdı. "O zamanlar canımı yakmıştı ama en azından şehri terk etmişlerdi ve onlarla yüzleşmek ve her gün onları hatırlamak zorunda değildim. Ve eğer duyduklarım doğruysa, Elsie'nin hamile olmadığı ortaya çıktı; yanlış alarmmış.

'Uygun,' dedi Jack.

"Hmm," dedi Florrie. "Bana yanlış alarm gibi gelmedi." Kelimelerin etrafına parmakla tırnak işareti koydu. "Daha çok manipülasyon gibi.

* * *

Sonraki birkaç saat Bayan Davenport ve Jack'in kayıp yıllarını konuşmaları, mektupları ve evdeki eşyaları incelemeleri ile geçti.

kutu. Bayan Davenport, "Bernard ve Dinah'nın bunlardan yıllar önce kurtulduklarını sanıyordum," dedi.

Florrie ve Ed ikiliyi bir kez daha yalnız bırakmayı teklif etmişlerdi ama hem anne hem de oğul kalmaları için ısrar etmişlerdi. Her ne kadar çok sayıda gözyaşı dökülmüş olsa da, Jack küçük bir çocukken yaptığı yaramazlıkların hikâyelerini anlatırken kahkahalar da eksik olmamıştı.

Sonunda ikili günü sonlandırmaya ve yorgun ama mutlu bir şekilde eve dönmeye karar verdi. Jack, "Seni bulduğum için çok mutluyum ama biraz huzur ve sessizlik içinde her şeyi özümsemeye, kafamı toparlamaya ihtiyacım var," dedi.

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Sanırım gidip bahçede oturup bir fincan çay içeceğim ve bana anlattıklarınızı tekrar gözden geçireceğim. Bayan Davenport ona gülümsedi. "Bunca yıl sonra oğlumu bulduğum için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Elini onun yanağına bastırdı, gözleri taze yaşlarla dolmuştu. "Ve seninle çok gurur duyuyorum.

"Teşekkür ederim. Ben de seni bulduğum için çok mutluyum,' dedi Jack ona gülümseyerek. "Ve bunun burada olması çok uygun.

"Evet, haklısın.

"Bunları unutmayın, Bayan Davenport. Florrie, o günkü ifşaatların katalizörü olan kutuyu ona uzattı. "Sanırım artık bunları almanızda bir sakınca yok.

"Evet tatlım, sanırım öyle.

FIFTY-THREE

Bayan Davenport ve Jack gittikten sonra oda sessizleşti ve boşaldı, Florrie ve Ed arasındaki gariplik yeniden canlandı ve etraflarındaki boşluğu doldurdu.

'Ne gün ama. Bunların hiçbirini beklemiyordum. Ed başını kaşıdı ve Florrie'ye kararsız bir bakış fırlattı. 'Dairedeyken Jack'e daha yakından bakmalıydım, onu kutunun yolundan uzak tuttuğuma emin olmalıydım. Özür dilerim.

'Özür dilemene gerek yok, benim de aklımdan geçmemişti. Ve sonunda iyi de oldu; Bayan Davenport ve Jack çok heyecanlandılar. Olması gereken şeylerden biri daha. Omuzları çöktü, enerjisi aniden tükenmeye başladı. Yüzeyin altında fokurdayan ve dışarı çıkmak için bastıran duygularla başa çıkacak kadar güçlü hissetmiyordu. Ne olduğunu anlayamadan gözyaşları yanaklarından aşağı durmaksızın süzülmeye başladı. Elleriyle yüzünü kapadı ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. Bir anda Ed odanın öbür ucuna doğru yürüdü, kollarını ona doladı, onu kendine yakın tuttu, aralarındaki gariplik unutuldu. Kendisini sıcak ve güvende hissediyordu, kolları da şu anda kulağında gümbürdeyen kalp atışları kadar güçlü ve emindi.

Florrie gözyaşları nihayet dindiğinde onu ne kadar zamandır kucakladığını bilmiyordu. Kendini onun kucağından bıraktı ve aniden utanmış hissederek geri çekildi. "Bunun için üzgünüm," dedi burnunu çekerek ve adamın gözlerine bakamadı.

"Üzülme. Çok duygusal bir gün geçirdim.'

Başını salladı ve masanın üzerindeki kutudan bir mendil aldı. "Sadece birazcık. Bir sandalyeye doğru ilerledi ve üzerine yığıldı. Ed parmaklarını saçlarında g e z d i r e r e k volta atmaya başladı. Florrie onun bir ileri bir geri gidişini izledi, düşünceleriyle boğuşurken yüzünde parçalanmış bir ifade vardı. Gerty başını kaldırıp baktı; belli ki o da bunu hissetmişti. "Her şey yolunda mı? Florrie sordu. 'Bu akşam bir yerlerde bir şeyler atıştırmak istemez misin?

Akşam, değil mi?'

Sorusu Florrie'yi şaşırttı ve her ne kadar cazip gelse de -onun güçlü kollarında olmak tarif edilemez derecede güven vericiydi- Ed kuyruğunu kıstırıp Londra'ya gitmeden önce kaldıkları yerden devam etmeye hazır değildi; bahçede her şey güllük gülistanlıkmış gibi davranamazdı. Tıpkı Bayan Davenport ve Jack'in bugün öğrendiklerini sindirmek için zamana ihtiyaçları olduğu gibi Florrie'nin de vardı; Ed'in günün erken saatlerinde onunla paylaştığı her şeyi sindirmesi gerekiyordu. "Kulağa hoş geliyor ama sanırım Maggie'ye uğrayıp eve gideceğim ve erken yatacağım.

"Oh, tamam. Adamın yüzünde beliren hayal kırıklığı kadının göğsünde bir suçluluk duygusu uyandırdı. Volta atmaya devam etti, Florrie ve Gerty ilgiyle onu izliyordu.

"Başka bir şey mi oldu? Florrie kendini onun cevabına hazırladı.

Tanrım, bu olmadan da yapabilirim.

"Eğer şimdi söylemezsem, asla söyleyemem. Durdu, bilerek bir sandalye kaptı, tam önüne koydu ve oturdu.

Florrie'nin kalbi durdu; adam rahat edemeyeceği kadar yakın görünüyordu. Ve alışılmadık derecede ciddi görünüyordu. Acaba en çok korktuğu haberi mi vermek üzereydi? Ayak uyduramadı.

Florrie'nin gözlerinin içine bakmadan önce elini yüzünde gezdirdi. "Florrie, sana söyleyeceklerimin her kelimesine inanmanı istiyorum, tamam mı? *Uh-oh, işte başlıyoruz.* Göğsünde bir huzursuzluk hissi dalgalandı. "Tamam,

dedi, bocalayarak, ağzı aniden kuruyarak.

'Sen iyi bir insansın ve her şeyi düzgün yapıyorsun, bu yüzden benim bu şekilde ayrılmamın kötü bir şey olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama benim için aslında olumlu bir şey oldu - umarım bu mantıklıdır.

Pek sayılmaz. Florrie'nin kaşları çatıldı. *Bununla nereye varmaya çalışıyor?*

"Sadece beni dinle," dedi. "Duygularımı açıklamakta berbatımdır ama işte... Olay şu ki, uzakta olduğum birkaç gün boyunca kafamı dolduran tüm arka plan gürültüsünden ve dikkat dağıtıcı şeylerden kurtulmayı başardım,

Kendime düşünmek ve düşüncelerimin netleşmesi için zaman verdim. Ve hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez her şeyi kristal berraklığında görebiliyordum; hayatımda ne yapmak istediğimi, nerede olmak istediğimi, kiminle olmak istediğimi biliyordum.

"Oh?

Kaşları kalktı ve gözleri parladı. Ellerini Florrie'nin ellerinin arasına aldı, parmakları onunkileri okşuyordu. "Burada olmak istiyorum... seninle Florrie... Micklewick Koyu'nda yaşamak, kitapçıda çalışmak.

"Öyle mi?" Sözlerini özümserken gözleri büyüdü, ellerinin onun ellerinde sıcacık olduğunun farkındaydı. Doğru mu duymuştu? Halüsinasyon mu görüyordu?

"Beni bir yıldırım gibi çarptı. Uzaktayken düşünebildiğim tek şey sendin. Sana olan hislerim...' Yanaklarını üfledi ve kendi de inanamadığı için başını salladı. "Onları kelimelere dökemiyorum. Tek söyleyebileceğim, birbirimizi çok uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama hiç kimse için böyle hissetmemiştim.

Şaşkınlık içindeki Florrie'nin tek yapabildiği ona bakmaktı, itirafı zihninde dolanıyordu. Adamın gözlerinin onunkileri aradığının farkındaydı; sözleri ona karşı olan hislerini mükemmel bir şekilde açıklıyordu.

Ed devam etti. 'İlk başta beni korkuttu. Ama bunun aslında dünyadaki her şeyden daha çok istediğim şey olduğunu fark ettiğimde, sanki yoğun bir sis kalktı ve her şeyi net bir şekilde görmemi sağladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. İlk trenle dönmek zorundaydım; bir an bile kaybetmek istemedim.

Florrie gözlerini kırpıştırdı, ağzının açık kaldığının farkındaydı. "Ama nasıl... Yani..." Yutkundu, kelimeler kifayetsiz kalmıştı.

'Seninle olmak istiyorum, Florrie. Senin için savaşmak için geri dönerdim; seni asla mutlu edemeyeceğini bildiğim Graham'dan uzaklaştırmak için.

Florrie tekrar gözlerini kırpıştırdı. Doğru anlamış mıydı? 'Ama ben... burada olmak istemediğini düşünmüştüm... kitapların etrafında olmayı sevmiyorsun... Luella'dan sonra biriyle yakınlaşma fikrinden hoşlanmıyorsun... Yani...'

"O seninle tanışmadan önceydi," dedi usulca. Kadın afallamış bir halde oturuyordu, kalbi küt küt atıyordu.

"Büyükbabamın bizi bir araya getirerek, yukarıdan Aşk Tanrısı'nı oynayarak neden böyle bir şey yaptığını anlayabiliyorum. Gözlerini göğe doğru çevirdi.

"Yapabilir misin? Florrie'nin göğsü Bay H.'den söz edilince duyguyla

doldu. 'Evet, biz birbirimiz için mükemmeliz, Florrie.

Koltuğuna geri oturdu ve ellerini onun ellerinden kurtardı. Onunla aynı fikirde olmak dünyanın en kolay şeyi olabilirdi ama bir endişe pırıltısı kendini tutmasına neden oldu. Parmaklarını alnında ovuşturdu, neredeyse sersemlemiş hissediyordu. "Bunu kabul etmek çok zor.

"Bunu takdir ediyorum. Ed uzandı ve onun omzunu sıktı. "Sanırım bir yemek için bana katılman hâlâ söz konusu değil?" dedi çekingen bir tavırla. "Belki yemek yerken bu konuda sohbet etmek yardımcı olabilir.

Zihni, dikkat çekmek için birbiriyle yarışan düşüncelerle tıka basa doluydu. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," dedi. Onunla daha fazla konuşmadan önce az önce söylediği her şeyi sindirmesi gerekiyordu. Herhangi bir karar vermeden önce. Ona tekrar güvenmeden önce.

"Bunu anlayabiliyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Bu durumda en iyisi ben pansiyona döneyim, seni biraz yalnız bırakayım. Yarın gelip burada yapmamız gerekenleri bitirebilir miyim?

"Tabii ki.

* * *

"İçeri gel, civciv. Maggie geride durmuş, Clifftop Kır Evi'nin eski meşe kapısını açık tutuyordu, ev yapımı pastanın nefis kokusu kapının eşiğine yayılıyordu. Florrie'nin şiş gözlerini fark eder etmez gülümsemesi kayboldu. "Lanet olsun, çok yorulmuşa benziyorsun. Kapıyı kapattı, unlu ellerini önlüğüne sildikten sonra kollarını arkadaşına doladı. "Haydi, demlikte taze çay var ve biraz önce çörek pişirdim, soğuduklarında birer tane yiyebiliriz.

"Teşekkürler," dedi Florrie. Maggie ona bir fincan çay uzatırken yumuşacık bir sandalyeye oturmuş, ayaklarını altına kıvırmıştı. Gerty ateşin önündeki kilimin üzerinde oturduğu yerden gözlerini kısa bir süre için açtı. Alçak kirişli tavanı, neşeli mobilyaları ve kalın duvarlarıyla odanın rahat sıcaklığı yatıştırıcı bir etkiye sahipti ve Florrie neredeyse anında rahatladığını hissetti.

Maggie karşısındaki sandalyeye çöktü. "Görünüşe bakılırsa berbat bir gün geçirmişsin ve bunun tek nedeni kitapçıyı çarşambaya hazırlamak için canını dişine takmış olman değil. Çayının yüzeyini üflerken Florrie'ye baktı.

Florrie derin bir iç çekti. "Evet, doğru tahmin ettin. Olanların tamamını paylaşamazdı; Bayan Davenport ve Jack'in haberleri ona ait değildi ve henüz bunu halka açıklayıp açıklamamayı tartışmamışlardı.

"Ed?" diye sordu Maggie. "Geri döndü.

"Gerçekten mi? Arkadaşının yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Senden uzak duramayacağını biliyordum.

Florrie onunla yaptığı konuşmanın detaylarını anlatmaya başlamadan önce gözlerini devirdi, Maggie'nin gülümsemesi her geçen dakika daha da büyüyordu.

"Ama asıl soru şu: Bu konuda ne yapacaksınız? Maggie sordu.

Florrie tekrar içini çekerek başını sandalyesinin arkalığına yasladı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Söylediği her şeye rağmen hala temkinli hissediyorum; etrafta kalması için ona güvenmeye hazır olduğumdan emin değilim. Yani, ughh! Bilmiyorum işte. Ayrıca o kadar çok başka şey oluyor ki kafamı toparlamakta zorlanıyorum. Son zamanlarda hayatıma ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, tamamen alt üst oldu.

'Evet, kısa sürede çok şey yaşadın ama yakında her şey yoluna girecek, bundan eminim. Ve, ne olursa olsun, civciv, bence Ed konusunda içgüdülerini takip etmelisin; bu konuda çok fazla yanlış yapamazsın.

"Biliyorum, haklısın. Florrie içgüdüsünün sesini net bir şekilde duyabiliyordu ama korkuyordu - aslında dehşete düşmüştü. Bir kez karar verdi mi, artık geri dönüşü olmayacaktı. Ama bu kararı aceleyle vermeyecekti, acele etmeyecekti. Kendini daha fazla acıya maruz bırakmaya hazır değildi; bunu yapmadan önce Ed'in kitapçıya ve Micklewick Koyu'na olan bağlılığından kesinlikle emin olmak istiyordu. "Mesele şu ki Mags," dedi arkadaşının bakışlarını tutarak, "bana böyle hissettiren ilk erkek o. Onun yanındayken sanki kalbim mutluluktan şarkı söylüyor. Kulağa çok bayat geldiğini biliyorum ama bu doğru. Utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Biliyorum, civciv, o gece barda açıkça belliydi; ben ve diğer kızlar yardım edemedik ama fark ettik. Onun yanındayken kesinlikle parlıyordun ve o da gözlerini senden alamıyordu; bunu görmek çok güzeldi. Ve söylediklerin klişe değil; Bear'la ilk tanıştığımda ben de aynen böyle hissetmiştim. Aslında hâlâ öyle hissediyorum. Yumuşak bir şekilde kıkırdadı.

Florrie ağır bir iç çekti. 'Arghh! Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?

"Sanırım bazen, sizin onları yarattığınız kadar karmaşık olduklarını göreceksiniz. Maggie reçelli çörekten bir parça ağzına atarken ona esrarengiz bir gülümseme verdi.

FIFTY-FOUR

Çarşamba günü geldiğinde Florrie neredeyse rahat bir nefes alabileceğini hissetti. Tabelacı önceki gün gelmiş ve harika bir iş çıkarmıştı. "Mutlu Hartes Kitabevi" olduğunu ilan eden zengin altın el yazısı, öküz kanı boyayla çok iyi uyum sağlamıştı. Artık okuma için her şey yerli yerindeydi. Depo -ya da Florrie ve Ed tarafından yeniden adlandırıldığı şekliyle "okuma odası"- samimi ve rahat bir atmosfer yaratacak şekilde düzenlenmişti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kırk biletin tamamı herhangi bir reklama gerek kalmadan neredeyse anında tükenmişti; kulaktan kulağa yayılması yeterli olmuştu. Ve daha da iyisi, Jack daha sonraki bir tarihte imza günü için geri dönmeyi kabul etmişti.

Florrie Ed'e, "Yazar okumalarını ve imza günlerini burada düzenli hale getirmek harika olur," demişti, coşkusu geri dönmüştü.

"Bence bunu görevimiz haline getirmeliyiz. Ona şefkatle gülümseyerek kızarıklıklarının geri dönmesine neden oldu.

Ed'in geçen günkü açıklamasından bu yana Florrie işleri profesyonel düzeyde tutmak için bilinçli bir çaba sarf etmişti. Ed'in sözlerini düşünmek için zamana ihtiyacı vardı ve doğrusu, Ed'in aceleyle gidişinden dolayı hâlâ biraz kırgın hissediyordu, zihninde dolaşan küçük şüphe gölgesinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama bu konu üzerinde fazla zaman harcayamayacağı kadar çok başka şey oluyordu ve bunun için minnettardı.

Pazar gününden beri Bayan Davenport ve Jack birlikte dükkâna uğruyor, son birkaç günü birbirlerini tanıyarak geçirdikleri için gülümsüyorlardı.

ve kaybettikleri zamanı telafi etmeye çalışıyorlardı. Bayan Davenport Florrie'ye, "Haberlerimizi henüz yayınlamayacağız," dedi. 'Jack önce duruma alışmak istiyor, kabullenmesi gereken çok şey var.

"Bu anlaşılabilir bir şey," demişti Florrie, gerçi arkadaşının bunu seve seve çatılardan haykıracağını hissediyordu.

* * *

Jack odaya girdiğinde konuşmaların uğultusu kesildi. Deniz yeşili gömleği, koyu gri moleskin pantolonu ve tamamlayıcı tonlarda tüvit ceketiyle şık görünüyordu. Yerine otururken gözleri kafalar denizini taradı. "Hepinize iyi akşamlar, geldiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi. Ardından gelen bir alkış patlaması onu gülümsetti. Ceketinin iç cebinden bir çift okuma gözlüğü çıkardı ve taktı. "Pekala o zaman," dedi burnundan aşağıya bakarak, gözlerinde muzip bir parıltıyla, "umarım hepinizi sıkıp evde oturup televizyonun karşısında ayaklarınızı uzatıp çay içmeyi dilemenize neden olmam.

"Hiç şansınız yok, bizce harikasınız!" diye seslendi seyircilerden bir ses.

"Güzel saç kesimi, Jack!" dedi bir başkası, bu yorumu hemen bir kurt ıslığı izledi.

"Teşekkür ederim, sağ olun," dedi

kıkırdayarak. 'Bu yılın en önemli olayı!

"Vay canına, baskı yok o zaman. Şakayla karışık gözlerini devirdi. "Ve eğer düşündüğünüz buysa, sizin pek dışarı çıkmadığınızı söylemekten kaçınacağım.

Bayan Davenport odanın diğer ucundan gururla gülümsüyor, Florrie, Ed ve Hayley'nin yanında duruyordu; genç kız heyecandan köpürmeye hazır görünüyordu. 'Tanrım, buna inanamıyorum! Bu harika bir şey. Annem en güzel elbisesini giymiş ve pahalı parfümünü özel olarak sıkmış.

Florrie, Bayan Davenport'la göz göze geldi ve sırıttı.

Jack son kitabından seçtiği şiirleri okurken herkes büyülenmiş bir halde onu dinledi; zengin ve geniş aksanı Kuzey Yorkshire lehçesinin düz sesli harfleri için mükemmel bir enstrümandı. Bitirdiğinde salondaki atmosfer sanki askıya alınmış gibiydi, dinleyiciler toplu bir şekilde

"Encore!" çığlıkları eşliğinde coşkulu bir alkış kopmadan önce nefes alın. Encore! Encore!

Ed, Florrie'ye doğru eğilerek, "Bu inanılmazdı," dedi.

"Öyleydi ve burada olması senin sayende Ed, bunu yapıp yapmayacağını sorma cesaretini gösterdin. Kadın ona gülümsedi.

"Bazen dalmaya değer," dedi gözleri onunkileri bularak. İçinden bir ses onun sadece Jack Playforth'u kastetmediğini söylüyordu.

Jack'in sesi onu bu düşünceden uzaklaştırdı. "Çok teşekkür ederim," dedi Jack başını sallayarak, gözleri parlıyordu. Florrie onun ne kadar utangaç göründüğünü görünce şaşırdı. "Sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım, tabii kaçmaya hevesli değilseniz, ki beni sonsuza kadar dinledikten sonra bunun için sizi suçlayamam. Gözlüklerini çıkardı ve cebine geri koydu.

Bunu kahkahalar izledi ve Jack artık aşina olduğumuz kendini küçümseyen tarzıyla soruları yanıtlamaya başladı.

"Micklewick Körfezi'ne neden geldin Jack?" diye sordu arkadaki bir kadın.

'Ah, şey, bu oldukça ilginç bir hikâye,' dedi elini çenesine sürterek ve gözlerini Bayan Davenport'a dikerek. "Hmm. Acaba şimdi bunu paylaşmak için doğru zaman mı? Bayan Davenport başını salladı ve gülümsedi. "Tamam o zaman, bana yeşil ışık yakıldı, işte başlıyoruz; umarım elinizin altında bol miktarda mendil vardır, çünkü biraz ağlamaklı bir hikaye.

Sessiz gözyaşları, "ahh "lar ve bolca göz ovuşturmalar eşliğinde hikayesini paylaşmaya devam etti. "Gördüğünüz gibi," dedi kollarını açarak, "burası daha iyi adlandırılamazdı; burası gerçekten mutlu kalplerin kitapçısı.

Florrie, Ed'in kolunun omzuna dolandığını ve ardından salon bir kez daha alkışlarla dolarken kolunun üst kısmının sıkıldığını hissetti. Ed'e doğru bir bakış fırlattı ve onun kendisine baktığını gördü. Gözlerindeki bakış kalbini eritti.

* * *

'Sanırım bunun büyük bir başarı olduğunu söylemek yanlış olmaz. Bunu Cuma günü kutlamamız gerekecek. Stella Florrie'ye doğru yürüdü ve yanağına bir öpücük kondurdu. Onu Lark, Maggie ve Jasmine izledi, hepsi de Jack'le tanışmaktan duydukları memnuniyeti ifade eden kutlama sözleri söylediler.

"Gelebildiğime çok sevindim," dedi Jasmine gülümseyerek. 'Ama korkarım şimdi gitmem gerekecek - yine bebek bakıcısı sorunları.

'Sana sonra yetişirim, çiçek,' dedi Maggie. 'Cuma

günü görüşürüz, civciv,' dedi Stella.

"Akşamınızın geri kalanında iyi eğlenceler. Lark gülümseyerek gözlerini Florrie'den Ed'e kaydırdı ve kaşlarını zorlukla fark edilebilir bir şekilde kaldırdı. Florrie kızardı, ne demek istediğini açıkça anlamıştı.

'Teşekkürler kızlar, desteğiniz için gerçekten minnettarım. Cuma günü hepinizle Jolly'de görüşürüz. Florrie, Stella'nın Ed'e doğru eğildiğini, kulağına bir şeyler mırıldandığını ve yüzünde genellikle mahkeme salonuna özgü bir ifade olan "hiç bir bok almıyorum" ifadesini gördüğünde bir telaşla dikkati dağıldı. Söylediği her neyse, Ed'in irkilmesine ve avuçlarını sakinleştirici bir hareketle kaldırmasına neden olmuştu. Demek istediğini açıkça anlattığından emin olan Stella, saçını savurarak kapıya doğru ilerledi, üzerinde korkusuz bir güven havası vardı. Florrie'nin midesi sıkıştı. *Oh, lanet olsun.*

Seyirciler gittikten sonra dükkân garip bir şekilde sessizleşti. "Ne harika, ne harika bir akşam. Bayan Davenport araya girdi, yüzü gülümsemelerle doluydu, gözleri parlıyordu. Florrie onu hiç bu kadar canlı gördüğünü hatırlamıyordu.

"Ve henüz bitmedi," dedi Jack, "kutlama için Oscar'ın bistrosunda bir masa ayırttım; umarım herkese uyar?

'Oh, ne kadar güzel! Hatırlamak istemediğim kadar uzun bir süredir bir restorana gitmemiştim,' dedi Bayan Davenport.

"Harika," dedi Hayley. 'Anneme mesaj atıp geç kalacağımı haber veririm.

Florrie Ed'i mutfakta, bir bardağa su doldururken yakaladı. Stella konusunu en iyi nasıl açacağını düşünürken, kendini havada asılı kalmış gibi hissetti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Ona baktı, hâlâ mutlu göründüğünü görünce rahatladı. "Stella'nın seninle kısa bir konuşma yaptığını gördüm..." Meraklı gibi görünmeden başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Başını arkaya attı ve güldü. "Ahh, evet, bu. Ona baktı, gözleri neşeyle dans ediyordu. "Belli ki senin için dünyaları düşünüyor; aslında hepsi öyle. Tekrar güldü. "Kısacası bana, eğer seninle uğraşırsam, kendimi testislerimden ayrılmış bulacağımı ve onun deyimiyle "rahatsız edici maddelerin" derin yağda kızartılıp martılara yedirileceğini söyledi.

Florrie inleyerek elini alnına götürdü. "Yapmadı mı?

Ed gülümseyerek güven verici bir elini onun omzuna koydu, sıcaklık tenine sızarak omurgasında bir heyecan yarattı. 'Hey, sorun yok. Sadece sadık bir arkadaş gibi davranıyor. Ve sana söylüyorum, eğer bir gün bir avukata ihtiyacım olursa, Stella'yı tutacağımdan emin olabilirsin. Belli ki hiç tutsak almıyor.

"Fark ettin mi?

* * *

"Yeni başlangıçlara. Jack şampanya kadehini havaya kaldırdı ve diğerleri kadehlerini kadehe karşı tokuştururken gülümsedi.

"Yeni başlangıçlara," diye koro halinde sırıtarak, Jack'in kimliğini fark etmiş olan diğer lokantacıların ilgili bakışlarından ve fısıldaşmalarından habersiz, birbirlerine baktılar.

"Ve işte büyükbabamın şerefine," dedi Ed. 'Florrie'yi ve beni kitapçı dükkanında bırakmasaydı, bu yeni başlangıçların hiçbiri olmazdı.

"Evet, işlerin böyle sonuçlanması çok komik, değil mi?" dedi Jack. Herkes başını salladı.

"Bay H gerçekten harika bir insandı," dedi Florrie, duyguları boğazını tıkamıştı. "Bayan H. de öyleydi.

Bayan Davenport bardağını bir kez daha kaldırarak, "Bernard ve Dinah'ya, iki çok sevgili dostuma," dedi. "İkisini de çok özlüyorum.

Florrie, Jack'in kendisini izlediğini hissederek gözlerini hızla kırpıştırdı ama birkaç damla gözyaşının akmasına engel olamadı. Gözyaşlarını parmak uçlarıyla hızla sildi.

"Old Micklewick'te bir kır evi görmek için randevu aldığımı söylemiş miydim?" diyerek imdada yetişti ve havayı yeniden düzeltti. Bütün gözler ona döndü. 'Smugglers Row'daki küçük ev, oldukça sevimli bir şekilde "Contraband Cottage" olarak adlandırılmış, detaylara göre eski bir kaçakçılık bağlantısı nedeniyle böyle adlandırılmış. Biraz elden geçmesi gerekiyor ama ben bu işe hazırım.

Florrie başını sallayarak, "Onu biliyorum," dedi. Lark'ın evinden birkaç kapı ötedeydi ve birkaç yıldır boş duruyordu.

"Yani burada bir tatil evi mi satın alıyorsunuz?" diye sordu Bayan Davenport, gözleri beklentiyle parlayarak.

"Yani buraya kalıcı olarak taşınıyorum. Hiçbir yere bu kadar bağlılık hissetmemiştim; şehre ayak bastığım andan itibaren kendimi buraya ait hissediyorum. Bu fikri düşünüyordum ama şimdi buraya kök salmak için daha da fazla nedenim var. Annesine sıcak bir şekilde gülümsedi. 'İstersen etrafa bir göz atmak için bana katılabilirsin? Yarın öğleden sonra saat iki buçukta.

"Oh, çok isterim, Jack. Eliyle onun yüzüne dokundu. "Ve sen çok aitsin.

'Aww! Bu çok şirin!" dedi Hayley sırıtarak.

Florrie bakışlarının Ed'e çekildiğini hissetti, gülümsemelerini paylaşırken gözleri kilitlendi. Onunla ilgili kuşkularının son kırıntılarının da kaybolmaya hazır olduğunu hissedebiliyordu, eğer onlara izin verseydi. Ama bu gece onlarla ilgili değildi. Bu gece Jack ve Bayan Davenport'la ilgiliydi.

FIFTY-FIVE

"İşte, hepsi bitti. Başını kaldırdığında Ed'in ona doğru yürüdüğünü gördü, yakışıklı ve dağınık görünüyordu. Bütün sabah eşyalarını üst kattaki daireye taşımak ve önceki akşam kararlaştırdıkları gibi eşyalarını yerleştirmekle meşguldü. Londra'dan ayrıldığında dairesini temelli olarak boşaltmış ve ev sahibine ihtarnamesini vermişti. Florrie tüm dünyevi eşyalarının iki büyük bavuldan ibaret olduğunu görünce şaşırmıştı. Onları gördüğünde, bırakın giysilerini, kitaplarını bile koymaya yetmeyeceğini düşünmüştü.

"Nasıl bir his?" diye sordu.

"Şaşırtıcı derecede iyi. Ona gülümsedi. "Ne yapıyorsun?" Tezgâhın üzerindeki açık dizüstü bilgisayara baktı.

'Kitapçı için sosyal medya. Online görünürlüğümüzü artırmaya kararlıyım. Hazır ortalık sakinken neden size göstermiyorum? Bir web sitesi üzerinde de çalışıyorum ve sanırım ona bağlı bir blog olması oldukça güzel olur, bilirsiniz, insanları neler yaptığımızdan haberdar etmek, dostça, sohbet tarzında.

Yüzü bir an için asıldı. "Ah, evet, harika fikir. Adamın sesinin sözlerindeki inandırıcılıktan yoksun olduğunu duyunca hayal kırıklığına uğradı.

Uh-oh, işte başlıyoruz. Sakın bana Bay Sersem'in tekrar saldırdığını söylemeyin. Florrie hızlı bir nefes aldı. "Hevesli olmadığınızı hissediyorum," dedi, niyetinden daha sert bir şekilde. 'Ama bence kitapçının bu forumlarda yer alması çok önemli; bunları görmezden gelirsek boşa giden bir fırsat olur.

Dudaklarını birbirine vurarak başını salladı, gözleri kararsızdı.

"Bütün bunlarla uğraşmaktan çok mutluyum; bu tür şeylerden hoşlanıyorum," dedi, onun yüzünü dikkatle izleyerek.

Rahatladığı her halinden belliydi. 'Ah, doğru, bence kulağa harika geliyor. Kitapçı için bu tür bir şey kurmak için can attığını biliyorum. Yüzünü kısa süreliğine rahatsız eden gölge kayboldu ve gülümsemesi geri geldi.

Aynı anda hem suçluluk hem de rahatlama hissetti. Disleksisi! Florrie unuttuğu için kendini tekmeleyebilirdi.

"Evet, böyle şeyler yapmak bana göre. Bu tam olarak doğru değildi ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Bizi güncel tutmak ve müşterilerimizi yaklaşan etkinliklerimizden ve benzerlerinden haberdar etmek için ihtiyacımız olan şey bu.

'Evet, gerçekten harika bir fikir. Tüm sosyal medya sitelerine yüklemek için fotoğraflar çekebilirim, sadece benden yazı yazmamı beklemeyin yoksa pişman olabilirsiniz' dedi gülerek.

'Tüm görüntülerin sorumluluğunu kendi isteğimle devrediyorum. Fotoğraflarım hiçbir zaman umduğum gibi çıkmıyor. Şuna bir bakın, ne kadar saçma. Geçen gün çektiği bir kitap yığınını gösterdi. "Sanatsal ve şık görünmesi gerekiyordu, üç yaşındaki bir çocuğun kazara çektiği bir şey değil.

"O kadar da kötü değil," dedi Ed, bakarken kıkırdayarak.

"O zaman neden bu kadar çok gülüyorsun? Kendini tutamadı ama kıkırdadı.

Gözleri onunkilerle buluştu ve etraflarındaki havada elektrik çatırdarken Florrie kalbinin yerinden fırladığını hissetti. Adamın gözlerindeki ifade onun da bunu hissedebildiğini gösteriyordu.

* * *

"Seni bir dondurma için ayartabilir miyim? Ed sordu, gözleri umut doluydu. Hafif esinti saçlarını karıştırıyor, güneş altın sarısı tonlarını ortaya çıkarıyordu. Florrie onun ne kadar yakışıklı göründüğünü düşünmeden edemedi. Döndüğünden beri, Ed'in açıklamalarına rağmen kalbindeki özlemi görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu ama bu çok zordu.

Çift, kitapçıdaki işlerini o gün için bitirmiş ve Gerty ile birlikte sahile doğru yürümüştü.

sıcak bir akşamdı. Sahil hâlâ günübirlikçilerle doluydu ve dondurmacı da iş yapıyordu.

'Mmm. Aslında yapabilirsin,' dedi Florrie, her iki elinde de limon soslu dondurma olan bir kadın yürürken.

Dondurmaları satın aldıktan sonra balonun alt kısmından sahile inen birkaç basamağı inerken derin çakıl taşları arasında dikkatli bir şekilde ilerlediler. Florrie saçlarını yüzünden kazıyarak kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve külahtan aşağıya doğru süzülen dondurma damlasını yaladı. Deniz havası, dondurma barından bile daha yoğun olan yakındaki paket servisten gelen balık ve patates kızartmasının lezzetli aromasıyla doluydu. Martılar yukarıda dönüyor, tiz çığlıkları kıyıya vuran dalgaların sesine karışıyordu.

Çift rahat bir sessizlik içinde yemeklerini yiyerek yürürken, deniz birkaç metre öteden onlara doğru hızla yaklaşıyor, sonra da geri kaçıyordu. Her ikisi de bir gözleri dondurmalarda, bir yandan da çılgınca koşuşturan Gerty'yi izliyordu. Ed, Micklewick Körfezi'nden aceleyle ayrılışının nedenlerini açıkladığından beri Florrie ona karşı sert tavrını bıraktığı için memnundu; doğuştan ani ve soğuk davranmaya yatkın değildi ve bunu sürdürmek yorucuydu. Ve onunla tekrar vakit geçirmenin, yüzünü aydınlatan o tanıdık gülümsemeyi görmenin iyi geldiğini inkâr edemezdi. Yine de gardını tam olarak düşürme konusunda hâlâ isteksizdi; kendine temkinli olmasını, ona karşı hislerini kontrol altında tutmasını söylemişti. İçinden bir ses, serbest bırakılırsa duygularının çok kolay bir şekilde kendisiyle birlikte kaçıp gidebileceğini söylüyordu. Ve henüz buna hazır olduğunu düşünmüyordu.

Ed durdu ve bakışlarını denize odakladı. 'Geri dönmeyi gerçekten çok sevdim. Dev'in evinde geçirdiğim o birkaç gün burada olmayı hiç beklemediğim bir şekilde takdir etmemi sağladı. Tuzlu havayı bir ciğer dolusu çekti, yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. "Jack'in dediği gibi, insanın içine işliyor.

Florrie gülümsedi, bunun nereye varacağından emin değildi. "Evet, oldukça özel.

Ed'in gözleri onunkileri buldu. "Tek şey bu değil. Nazik gülümsemesi Florrie'nin nabzını hızlandırdı. "Sen de oldukça özelsin, Florrie.

"Ah, şey..." Boynuna doğru yükselen kızarıklığın sıcaklığını hissedebiliyordu ve gözlerini kaçırdı; bu konuşmaya hazır olduğundan emin değildi.

"Argghhh! Bir ringa martısı kulakları yırtan bir çığlık atarak kocaman kanatlarını gürültüyle çırparken Ed eğildi. Ne olduğunu anlayamadan dondurmasını elinden kapmıştı. "Ne oluyor be?

Ağzı açık bir şekilde, keskin, sarı gagasına sıkıştırılmış halde uçup gitmesini izledi.

"Oh, hayır! Sen iyi misin? Florrie kahkahalarla gülerek sordu. "Seni onlar hakkında uyarmak istemiştim, biraz baş belası oldular.

"Arsız lanet şey bir anda ortaya çıktı! Ed gökyüzünde dondurma hırsızını ararken, yankılanan bir "splat" sesi duyuldu. Elini ağzına kapatmış olan Florrie'ye baktı, parmaklarının arasından kahkahalar fışkırıyordu. Gözlerini omzuna indirdiğinde kolunun tüm uzunluğu boyunca ilerleyen büyük beyaz bir sıçrama gördü. "İçimde bunun dondurma olmadığına dair bir his var. Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Kornetimi çalmak yeterince kötü değilmiş gibi, alevli şey de yaraya tuz biber ekti.

"Çok daha kötüsü de olabilirdi," dedi Florrie kıkırdayarak.

"Öyle mi dersin?

Başını salladı, hâlâ kahkahalara boğulmuştu. "Ve unutmayın, bir martının üzerinize pislemesi şans getirir.

"*Şanslı mı*?

"Mm-hm.

"Sanırım bu da bir bakış açısı. Neşe yüzünde dans ederken başını arkaya attı ve kahkahalarla kükredi, kıkırdamaları bulaşıcı gibi görünüyordu. Onu duyan Gerty, bu eğlenceyi kaçırmak istemeyerek arkasından uçan ıslak kum parçalarına doğru sıçradı. Ed'e doğru sıçradı, pençeleri Ed'in göğsüne indi. Dengesini kaybedince gözleri büyüdü. 'Waargghhh! Gerty! Hayır!" Kendini kurtarmak için çabalarken kolları helikopter kanatları gibi çırpındı. Ama nafileydi ve büyük bir dalga onlara doğru yükselirken, Gerty'nin tepesinde, büyük bir gürültüyle geriye doğru düştü.

Deniz suyu ayakkabılarının üzerinden geçerken Florrie irkildi. Gelgitin yaklaşan kenarlarından hızla uzaklaşırken arkasını döndüğünde Ed'in dizlerinin üzerine çöktüğünü, Gerty'nin baş döndürücü bir şekilde sıçrayıp her yere su sıçratırken deniz suyunun ondan aktığını gördü.

Bir tuzlu su fışkırttı. "Şanslı olduğuyla ilgili ne diyordun?" diye sordu tam arkasında bir dalga yükselip omuzlarının üzerinden geçerken. Gözlerini sıkıca kapattı. "Şaka yapıyor olmalısın!

Ed sırılsıklam saçlarını iki eliyle yüzünden iterek ona doğru yürürken Florrie'nin yanakları gülmekten acıyordu. Durdu

önünde, elleri kalçalarında, yüzünde eğlenceli bir sırıtışla, Gerty bir gösteri midillisi gibi onun etrafında dolanırken.

"Çok özür dilerim, gülmeden duramıyorum. Kıkırdamalarını bastırmak için yoğun bir çaba sarf etse de bu zor oluyordu.

"Pek üzgün görünmüyorsun. Eğlenen bir gülümseme verdi.

"Sanırım yürüyüşümüzü kısa kesmemiz gerekebilir. Sesi, zapt etmeye çalıştığı kahkahası yüzünden boğuk çıkıyordu.

"Hmm. En iyi zamanın değil, Gerty.' Florrie'ye bir kaşını kaldırdı.

Bir an öylece durdular, ikisi de konuşmadı, gözleri kilitlenince kadının kahkahası azaldı. Bir çekim dalgası Florrie'nin nabzının vücudunda hızla atmasına neden oldu. Ne olduğunu anlayamadan Ed yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzı onunkinin üzerindeydi. Gözlerini kapatıp onun içinde erimesine izin verirken nefesini tuttuğunu duydu, dudakları şaşırtıcı derecede yumuşak ve sıcaktı, tuz tadıyla karıncalanıyordu. *Vay canına!* Sanki içinde binlerce havai fişek patlıyordu. Daha önce hiç böyle öpülmemişti. Graham'ın ıslak balık gagaları yanında soluk kalıyordu. Uzandı ve kollarını Ed'in boynuna doladı, öpüşmeleri derinleşti, duyguları alevlendi.

Nefes nefese birbirlerinden ayrıldılar. Ed alnını onunkine yasladı. "Seni ilk gördüğümden beri bunu yapmak istiyordum.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sordu, sesinde bir gülümsemeyle. İçinden bir ses ona güvenmesinin, ona bir şans vermesinin zamanının geldiğini söylerken, gardiyanı büyük bir takırtıyla yere düştü.

EPILOGUE

ONE MONTH LATER

Ed Florrie'yi kendine doğru çekerek başının üstüne bir öpücük bıraktı. Elini Ed'in tişörtünün altına soktuğunda Florrie'nin dudaklarından hoşnutsuz bir iç çekiş çıktı, Ed'in teni sıcacıktı. Çift, Samphire Cottage'ın arka bahçesindeki açık kanepede dinleniyor, günün son sıcaklığının tadını çıkarıyordu. Akşam ışığı hafif bir parıltıyla doluydu, hava kuş cıvıltılarıyla doluydu, ara sıra barbeküden esintiler geliyordu. Gerty yanlarına uzanmış, başı patilerinin üzerinde, kulakları seğiriyor, Ed'in hâlâ parlayan közlerin üzerine bir iki sosis daha atmaya meyilli olabileceğini umuyordu.

Mükemmel bir tembel Pazar günüydü, sadece ikisi ve Gerty birlikteydi, dikkatlerini çekmek için yarışan hiçbir taahhüt yoktu. Birlikte geçirdikleri ilk tam gündü; kitapçıda geçirdikleri onca zaman kaybından sonra hoş bir değişiklikti. Bir an bile umursamadıklarından değil, ama yine de...

Ed önceki akşam kulübede kalmış, o sabah Florrie'ye yatağında bir demlik çay ve kruvasanla sürpriz yapmıştı. Zihni bu olayı yeniden gözden geçirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Günaydın. Her zamanki sırıtışını takınan Ed kapıyı ayağıyla iterek açtı.

"Ooh, yatakta kahvaltı; buna alışabilirim," dedi, dirseklerinin üzerinde doğruldu ve uykulu bir şekilde gülümsedi, yanağı yastıktan kırışıklarla doluydu. Adamın tepsiye koyduğu gülü aldı.

ve tatlı, kremsi kokusunu içine çekti. "Mmm. Öne doğru eğildi ve onu derinden öptü, kalbinin erimiş bir su birikintisine dönüşmesine neden oldu.

"Hanımefendi çayının dökülmesini ister mi?" diye sordu alaycı ve etkilenmiş bir ses tonuyla.

"Korkarım beni böyle sallanmaya bırakamazsın," dedi, tişörtünü tuttu, onu kendine çekti ve tekrar öptü.

"Ah, öyle, değil mi? Yüzünde orantısız bir gülümsemeyle tepsiyi kaldırdı ve tekrar onun yanına yattı.

Florrie geri döndüğünde çay soğumuştu.

"Mükemmel bir gündü," dedi Ed, saçlarını parmaklarının etrafında kıvırarak onu şimdiki zamana geri getirdi.

"Öyle.

"En son ne zaman bu kadar rahat hissettiğim bir gün geçirdiğimi hatırlamıyorum.

"Mmm, burada da aynı. Sıkışık çiçek tarhındaki çiçeklerin arasında dans eden kelebekleri izlerken dalgınca gülümsedi.

Ed konuşana kadar birkaç dakika boyunca kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde sessizce oturdular. 'Eğer biri bana bir yıl önce tüm bunların olacağını söyleseydi, deli olduklarını söylerdim. Büyükbabamı kaybettiğim için çok üzgünüm ama beni buraya, size getirdiği için ona minnettarım. Birlikte olmamızı istediğini biliyorum.

"Buna itirazım yok. Bay H ile bunu ima eden pek çok konuşma yapmıştı.

"Bir de Jack ve Bayan Davenport var; hepimizin hayatı değişti. Eğer depoyu düzenleyip okuma odası olarak düzenlemeseydik, kutu devrilmeyecekti ve Jack annesini asla bulamayacak ve ona daha yakın olmak için kasabaya taşınacaktı' dedi.

Haklısınız. Bayan Davenport'u uzun süre tek başına kaldıktan sonra mutlu görmek çok güzel. Her seferinde bir gün yaşadıklarını biliyorum ama Jack'le birlikte kaybettikleri yılları telafi ettikleri için ne kadar mutlu olduklarını herkes görebiliyor.

Ed, "Evet, onu ilk kitap kulübü toplantısında kendi ortamında görmek güzeldi; ışıldıyordu," dedi.

Florrie sevgiyle gülümsedi. "Öyleydi.

Yeni adıyla okuma salonunda düzenlenen ilk Happy Hartes Kitap Kulübü toplantısı, Bayan Davenport'un dümende olduğu iyi bir destekle gerçekleşmişti,

ve herkesin hoş karşılandığını hissetmesini sağlamak.

"Ve bize gelince," Ed eliyle onun yanağını kavradı, başparmağını üzerinde gezdirdi ve gözlerinin derinliklerine baktı, "bilmeni isterim ki seni tüm kalbimle seviyorum Florrie. Hem de her bir parçasıyla. Daha önce hiç kimse için böyle hissetmemiştim ve umarım burada seninle olmaktan başka bir yerde olmak istemediğimi söylediğimde bana inanırsın. Bu işte uzun vadede varım.'

Elini onun elinin üzerine koydu, mutluluk göğsünü kapladı. Kendisine ve ona karşı dürüst olmanın zamanı gelmişti. 'Ben de daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Ben de seni tüm kalbimle seviyorum. Bu doğruydu ama bunu kendine itiraf edemeyecek kadar korkuyordu, eğer o da aynı şekilde hissetmezse kalbini reddedilmeye açmaktan korkuyordu.

Gerty ayağa fırladı, başını onların arasına soktu, kuyruğu mutlulukla sallanıyordu.

"Biz de seni seviyoruz Gerty-Girl. Ed onun kulaklarını karıştırarak güldü.

"Kesinlikle öyle. Florrie Ed'e daha da sokuldu ve kendisini bu yola soktuğu için Bay H'ye sessiz bir teşekkür gönderdi.

*

Eğer *Deniz Kıyısındaki Küçük Kitapçı'nın* büyüsüne kapıldıysanız *Clifftop Cottage'da Güneşli Günler'i çok* seveceksiniz. Micklewick Bay serisinin ikinci kitabı, kuzeni kalmaya geldiğinde sorunlarla karşılaşan dükkan sahibi Maggie ve kocası Bear'ın hikayesini anlatıyor.

Buradan alın!

CLİFFTOP COTTAGE'DA YAZ GÜNLERİ

1

Maggie Marsay'ın sabahı şimdiden memnuniyet verici bir şekilde verimli geçmişti. Saat yediyi çeyrek geçeden beri Clifftop Cottage'daki dikiş odasına kapanmış, yoğun bir şekilde dikiş dikiyor ve bir şeyler koparıyor, konsantrasyonu alnını kırıştırıyordu. Özellikle de *Coast and Countryside Crafters*'daki röportajında geri dönüştürülmüş lüks yünden yumuşak oyuncaklar yapan Micklewick Bear Company'yi sergilediğinden beri sipariş listesi endişe verici bir hızla büyüdüğü için çok rahatlamıştı - karakterli oyuncak ayılar özellikle popüler olmuştu. Talebi karşılayabilmek için saatlerce çalışmaya başlamıştı.

Maggie son karakterinin desen parçalarını dikiş masasının üzerine serdiği geri dönüştürülmüş kaşmir kareye iğnelemeyi bitirdiğinde renkli oda Haziran güneşinin ışıklarıyla aydınlanıyordu. Terzilik makasına uzandığında, gözünün üzerine koyu renk bir bukle düştü ve dalgınlıkla onu saçını arkaya bağlamak için kullandığı parlak renkli eşarbın içine soktu. Bunu yaptıktan sonra, kendi kendine hafifçe mırıldanarak, tüy kadar hafif kumaşı tatmin edici bir kesikle kesti.

Açık pencereden içeri süzülen hafif bir esinti, parçaları teker teker masanın üzerine düzgünce yerleştirirken ensesindeki açıkta kalan deriyi okşadı. Yepyeni bir karakter yaratmaya başladığında her zaman olduğu gibi tanıdık bir heyecan dalgalanıyordu içinde. Maggie bunu bir müşterisinin vaftiz kızı için hatıra olarak yapmak üzere görevlendirilmişti.

İnsanların ayılarını gerçekten bu amaçla satın aldıklarını anlamakta hâlâ güçlük çekiyordu ama itiraf etmeliydi ki bu, onları mükemmelleştirmek için harcadığı çabaya değdiğini hissettiriyordu.

Tam o sırada, bir ringa martısı odanın şöminesinin üzerindeki baca tenceresine kondu ve oradan acımasızca çığlık atmaya başladı, uzaktaki bir traktörün alçak gürültüsünü bastırdı ve çevredeki çiftlik arazisinin sakin havasını deldi. Ancak Maggie deniz kuşunun cırtlak sesini fark etmedi bile; bu ses ona neredeyse sadık dikiş makinesinin hafif vızıltısı kadar tanıdık geliyordu.

İğneleri desen parçalarından ustalıkla çıkardı, zihni sürüklenmeye başlarken elleri otomatik pilottaydı ve artık tanıdık olan rotasını, sabahın erken saatlerinde içinin heyecanla köpürüp dans etmesinin nedenine doğru çevirdi. Kalbi ani bir sıçrama yaptı. Son birkaç saattir hoplayıp zıplıyor, konsantrasyonunu bozuyor ve nabzını bir yarış atı gibi dörtnala koşturuyordu. Yıkıcı düşüncelerini bastırmak için elinden geleni yapmış, onları savuşturmuş ve kendini elindeki işe odaklanmaya zorlamıştı. Yapması gereken bir yığın iş vardı ve dikkatini dağıtacak şeylere, özellikle de sabahtan beri dikkatini dağıtmaya çalışan şeye ayıracak vakti olmadığını kendine sürekli hatırlatıyordu. Onu yavaşlatmak şöyle dursun, *bu dikkat* dağıtıcı şey işlerini durma noktasına getirecek güce sahipti.

Gerçekte, bununla yüzleşme konusundaki isteksizliği için iş yükünden daha fazlası suçlanabilirdi. Ama şimdi, elinin altında tamamlanmış bir ayı ve şekillenmekte olan yeni bir ayı varken, zihnini serbest bırakmak için boş bir anını riske atabilir miydi? *Cesaret edebilir* miydi...? Yapabilmeyi ne kadar çok isterdi... Mutlu bir çığlığı bastırdı, yüzü ısınmaya başladı. Küçük bir ses hemen devreye girerek her zamanki sert uyarısını yaptı - Maggie'nin düzenli olarak kendi kendine tekrarlamak zorunda kaldığını fark ettiği bir uyarıydı bu, her ne kadar dikkate almak zor olsa da.

"Daha çok erken," dedi ses. Umutları patlamış bir balon gibi söndü ve omuzları çöktü. Sesin haklı olduğunu biliyordu. Kaderi kışkırtmak istemiyordu; bunu yapmanın aptallık olacağını herkesten iyi biliyordu. Hayır, dedi kendi kendine, bu olasılık üzerinde çok fazla durmamalıydı, gerçekten yapmamalıydı, özellikle de son seferden sonra. Ama bunu yapmamak o kadar zordu ki.

Alt dudağını dişledi ve tüm gücüyle her şeyin yoluna girmesini umdu.

Kalbi tekrar çırpınmaya başladı ve ellerini yanaklarına bastırdı, şimdi ağzını çekiştiren gülümsemeye karşı koyamadı.

Lanet olası küçük ses hâlâ onu günden güne yükselen heyecan dalgasına kapılmamaya çağırıyordu. Ve bu ses hâlâ midesinde bir uyarı çalkantısı yaratıyor olsa da Maggie kendine engel olamıyordu. Nefes nefese kaldı. Biraz rahatlayabilmesi için çok uzun bir süre kalmamıştı; gerçi tam olarak rahatlayabilmesi için... o kadar ilerisini düşünme riskini almak istemiyordu.

Dikiş masasının alt çekmecesini açtı, uzandı ve bir yığın desen parçasının ve birkaç el işi dergisinin altına sakladığı takvimi çıkardı. Gözleri özenle işaretlenmiş günlerin üzerinde gezindi. Bu, şüpheleri doğrulandığından beri kendini birçok kez gizlice yaparken bulduğu bir şeydi, zaman acı verici bir şekilde yavaş i l e r l i y o r ve sabırsızlıkla biraz daha hızlı ilerleyebilmeyi diliyordu. *Çok uzun sürmedi.* Midesi dönüp duruyordu. *Ah günlerim!*

Ringa martısı ötmeyi kesti ve yol boyunca ilerleyen bir pikabın tanıdık gürültüsü onu bir başlangıçla ana geri çekti. Duvardaki saate baktı. Saat henüz on buçuğu geçiyordu; Bear onunla çay molası vermek için geri dönecekti. Takvimi saklandığı yere geri koyarken bu düşünce yüzündeki gülümsemenin daha da yayılmasına neden oldu. Sırrını kocasıyla paylaşacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu. Şimdiye kadar günaha nasıl teslim olmamıştı, gerçekten bilmiyordu. Ama son seferden sonra bunu ona yapamazdı. Beklemek zorundaydı.

Elleri içgüdüsel olarak karnına gitti ve onu koruyucu bir şekilde örttü. Başını eğerek, "Dayan biraz ufaklık" dedi. Harika gidiyorsun ve *çok*, *çok* kötü bir şekilde isteniyorsun. Sesi yumuşaktı, fısıltının biraz üzerindeydi. "Bunu yapabiliriz, sen ve ben, *gerçekten* yapabiliriz, sadece sıkı durman ve güçlü kalman gerekiyor. Gözyaşlarının sızısını hissederken alt dudağı titremeye başladı. Güçlendirici bir nefes aldı. *Lütfen, lütfen bu sefer her şey yoluna girsin.* Yutkundu, gözlerini hızla kırpıştırdı; Bear onu görmeden ve neyin yanlış olduğunu merak etmeye başlamadan önce kendini toparlaması gerekiyordu.

2

Maggie dikiş makinesini kapattı ve gözleri o sabah bitirdiği oyuncak ayıya takıldı. Bir damla gözyaşı yanağına düştü ve hızla gözyaşını sildi, sonra uzanıp pelüş oyuncağı eline aldı, vücudunun sağlam ve güven verici hissini duydu. Geri dönüştürülmüş Angora yününden yapılmıştı ve şekerli badem pembesinin en leziz tonundaydı; yumuşak, leylak rengi süet pati yastıkları, küçük el yapımı beresini ve aynı tonlardaki çiçekli paltosunu tamamlıyordu. "Amelie" Maggie'nin ona verdiği isimdi, çünkü o tüm oyuncaklarına bu ismi verirdi ve o bile oyuncak ayının nazik mavi gözleri ve tam olarak oturtmak için yıllarını verdiği utangaç gülümsemesiyle çok tatlı göründüğünü kabul etmek zorundaydı.

Görünüşe göre karaktere odaklanmak Maggie'nin zihnini bebek düşüncelerinden arındırmak ve Ayı'yla yüzleşmeye hazır olmak için ihtiyaç duyduğu tek şeydi. En azından şimdilik. Oyuncak ayıyı yere bıraktı ve alçak tavanlı oturma odasına, koridoru geçip mutfağa doğru yürüdü; kocasının kulübeye geri dönmesini beklerken bir hafiflik hissi kapladı içini.

Tam çaydanlığı Aga'nın ocağına koymuştu ki arka sundurmanın kapısının mandalı tıkırdadı ve siyah bir ışık yanından geçip gitti, her zaman yaptığı gibi pişmiş toprak zemindeki yemek kabına yöneldi, belki lezzetli bir lokma oraya düşmüştür diye. Bu Daphne'ydi, o yılın başlarında Bear'la birlikte kurtardıkları uzun bacaklı, kuyruğunu sallayan Labrador.

"Acelemiz mi var, Daph? Maggie eğlenerek sordu. Daphne ona hızlıca bir bakış fırlattı, kuyruğunu daha da sert sallayarak kasenin etrafındaki

Zemin.

"Daph yemek bulma şansı olduğunu düşündüğünde hep acele eder.

Maggie kapıya doğru bakınca Bear'ın 1.85 boyundaki gövdesini kapı aralığından içeri sokmak için eğildiğini, çene hizasındaki kestane rengi dalgalarının her zamanki gibi karmakarışık göründüğünü ve uçlarının güneşten sararmış olduğunu gördü. Kocasının nazik gözleri ve yumuşak huylu yapısı güçlü yapısıyla çelişiyordu. Gerçekten de "nazik dev" terimi onun için uydurulmuş olabilirdi.

Maggie onu gördüğünde her zaman hissettiği o tanıdık çekim gücünü hissetti. Solmuş kot pantolonu kaslı kalçalarını sararken, gök mavisi tişörtü geniş omuzlarını ve güçlü pazularını sıyırarak onları tüm avantajıyla sergiliyordu. Cildi, Micklewick Körfezi sakinlerinin keyfini çıkardığı son sıcak hava dalgasında dışarıda çalışmaktan bronzlaşmıştı.

"Öyle görünüyor ki," dedi, İtalyan babası Pepe'den miras kalan iri çikolata kahvesi gözleri, nabzı hızlanırken parlayarak ona baktı. 'Ve çay söz konusu olduğunda sen de bir o kadar kötüsün. Yani, iyi zamanlamadan bahsediyorum. Yemin ederim, ne zaman çay demleyeceğimi sana söyleyen bir altıncı hissin var.

Bear elini gür sakalında gezdirdi ve içten bir kahkaha attı. "Evet, sanırım haklısın kızım; bir fincan çay fırsatını kaçıramam, özellikle de muhteşem karımla birlikte olacaksam. Sırıtarak botlarını tekmeledi ve ellerini yıkamak için Belfast lavabosuna yöneldi.

Maggie mutluluktan göğsü kabarırken gülümsedi.

Kendisi için cazip artıklar bırakılmadığını görünce hayal kırıklığına uğrayan Daphne, dikkatini su kabına çevirdi ve su kabından gelen ses mutfağı doldurdu.

"Daph da sen ve arkadaşların gibi Cuma gecesi Jolly'de yemek yiyor. Bear kıkırdadı, el havlusunu Aga'nın rayına geri asarken ona muzip bir sırıtış attı.

"Hey, arsız! Maggie gülmekten kendini alamadı. "Aslında haksız değilsin. Arkadaş grubuyla her Cuma paylaştığı şarabın tadını çıkaramayalı uzun zaman olduğu düşüncesi bir an için aklından geçti.

"Gel buraya, o tatlı dudaklarından bir öpücük çalmayalı yıllar olmuş gibi geliyor. Bear, Maggie'nin dolaptan bir çift fincan topladığı yere doğru ilerlerken gülümsemesi daha da genişledi. Ayı, Maggie'nin yüzünü işle pürüzlendirdiği ellerinin arasına almadan önce onları masanın üzerine koydu,

Onu derinden öperken parlak mavi gözleri onunkilere baktı ve nabzının daha da hızlanmasına neden oldu.

"Mmm. Kollarını Bear'ın beline doladı ve ona baktı, güçlü gövdesinden yayılan rahatlatıcı sıcaklığın tadını çıkardı, burnu ter kokusu ve iş kıyafetlerine yapışan hafif tezek kokusuyla boğulmuş taze, tuzlu havanın tanıdık kokusuyla seğirdi. Dokuz yıldır evli olmalarına rağmen, Bear hâlâ onun üzerinde aşkın ilk zamanlarındaki etkiyi yaratıyordu.

"İyi bir sabah geçirdin mi?" diye sordu, başparmaklarını kızın yanaklarında gezdirerek, bakışlarını kızınkilerden ayırmaya isteksiz görünüyordu.

"Fena değil. Oyuncak ayıyı bitirdim.' Ona gülümsedi.

"Amelie" mi demek istiyorsun?

"Hey, iyi hatırladın. Onu sıktı. "Etkilendim.

"Elimden geleni yapıyorum. Güldü ve karısının burnunu okşadı. "Peki ondan memnun musun?" Karısının mükemmeliyetçi olduğunu çok iyi biliyordu, ancak yaptığı işin her ayrıntısı zihninde net bir şekilde belirlediği görüntüyle eşleştiğinde tatmin oluyordu. Maggie, kaşmirden Angora, Merinos ve Alpaka'ya kadar özenle tedarik ettiği geri dönüştürülmüş lüks yünlü giysi ve battaniyelerden yumuşak oyuncaklar üreten başarılı bir iş geliştirmişti. En başından beri standartlarını yüksek tutmuş, doldurulmuş karakterlerinin ayırt edici ve kaliteli olmakla eşanlamlı hale gelmesini ummuştu. Ancak *Coast and Countryside Crafters*'da yer almadan önce bile hızla ün kazanmaya başladığı şey, karakteristik yüzleriyle oyuncak ayı serisiydi. Farklı teknikleri denemek için harcadığı saatler, onların ifadelerini benzersiz hale getirmekte ustalaştığı anlamına geliyordu - buradaki küçük bir dikiş nazik bir gülümsemeyi arsız bir gülümsemeye dönüştürebilir, dikkatlice yerleştirilmiş bir kaş bilmiş bir bakış yaratabilir - her biri tek seferliktir.

Maggie başını salladı. 'Evet, aslında öyleyim. Tam da umduğum gibi bir ifadesi var, tatlı bir gülümseme ve biraz da utangaçlık; biraz uğraştım ama başardım.

'O zaman yüzündeki o kocaman sırıtışın sebebi de bu olmalı. Bana piyango falan kazandığımızı söyleyeceğini sanmıştım. Kıkırdadı, elleri kızın omuzlarına kaydı.

Keşke bilseydin! Maggie'nin midesi altüst oldu ve vücudunu bir heyecan kapladı. Ona söylemeli miydi? Bunu o kadar çok istiyordu ki; haberini paylaşma dürtüsüne karşı koymak giderek zorlaşıyordu. Ne olduğunu anlayamadan, içinden gelen o küçük sese kulaklarını tıkadı.

Her zamanki gibi sert bir uyarıda bulunarak, vaktin zaten geçmek üzere olduğunu söyledi. Kelimeler ağzında şekilleniyor, midesinde kelebekler uçuşuyordu. Derin bir nefes aldı ve konuşmaya hazır bir şekilde ağzını açtı. "Ayı, bir şeyim var-

Verandanın kapısının sertçe çalınması Maggie'nin yerinden sıçramasına neden olurken, sözcüklerini de içinde bir yerlere savurdu. Daphne yüksek sesle havlayarak kapıya doğru koşarken Maggie elini göğsüne bastırdı, kalbi parmaklarının altında çarpıyordu. "Lanet olsun! Kim o?'

Bear karısının tepkisi karşısında kıkırdadı. 'Sakin ol genç kız, bu kadar ürkek olmak sana göre değil. Sanırım postacı Allan yüzünden. Çiftliğin bahçesindeyken kamyonetinin tepeye doğru çıktığını gördüm. Senin için başka bir sipariş olduğunu söyleyebilirim. Hiç şüphem yok ki daha çok el işi yapacaksın. Kollarının üst kısmını sıktı.

"Tanrım, bugün çok iddialı bir vuruşu var.

"Haksız da sayılmazsın. Bear iki adımda kapının önündeydi, mandala uzanırken Daphne'nin yakasını tutuyordu. Eski meşe kapıyı açtığında kapının eşiğinde duran adamı gördü, elinde büyük bir paket vardı, alnında boncuk boncuk ter vardı. Üzerindeki şort ve kısa kollu gömlekten oluşan yazlık üniforma, postacıyı serin tutmakta pek etkili olmamış gibi görünüyordu.

'Haydi bakalım, Allan. Bugün büyük bir gün,' dedi Bear, Daphne postacının bacaklarını iyice koklarken gülümseyerek.

'Günaydın, Ayı, delikanlı, günaydın, Daphne. Turumu bitirip elimde oltamla iskelenin ucuna tünediğimde daha da güzel olacak. Sırıttı.

Bear güldü, merakını gideren Labrador'u bıraktı; koşar adımlarla içeri girdi. 'Evet, ne demek istediğini anlıyorum, tam bir kavurucu olmaya hazırlanıyor. İşte, bunu ben alayım,' dedi ve Allan'ı paketten kurtardı.

'Evet, dün gece televizyonda hava tahmincileri de öyle diyordu. Her neyse, burada da birkaç mektup var; bir çift Maggie'ye ve bir tane de sana,' dedi Allan, cebinden büyük bir mendil çıkarıp alnını kurulamadan önce postaları karton kutunun üstüne yerleştirdi. "Pekâlâ, siz iyi insanlarla sonra görüşürüz; tabii önce ben erimezsem. Elini sallayarak bahçe yolundan aşağı doğru yöneldi.

Bear teslimatları Maggie'nin çay doldurduğu eski çam masanın üzerine bıraktı ve sırrını paylaşmaya ne kadar yaklaştığını görmezden gelmeye çalıştı.

"Buyurun hanımefendi, bunlar sizin için," dedi Bear, iki zarfı ona doğru uzatarak. "Bu kocaman kutu da öyle.

Gözleri en üstteki mektuba takıldı, kaşları birbirine düğümlendi. Üzerinde lekeli bir posta damgası ve el yazısıyla yazılmış bir adres vardı. Mektupla ilgili bir şey, o daha kavrayamadan uçup giden bir anının titreşimini tetikledi. Her neyse, teninde bir huzursuzluk hissi uyandırdı. İçten içe ürperdi.

'Bak ne diyeceğim, neden bahçede mola verip güneşin tadını çıkarmıyoruz? Bunları sonra açarız," dedi kutunun üstünü okşayarak.

Maggie başını kaldırıp ona baktı, onun sözleri endişe duygularını bir anda uzaklaştırdı. Kaşlarının yerini bir gülümseme aldı. Paketi onun önünde açmadığı için gizliden gizliye memnundu; daha önce iki büyük kavanoz şerbetli limon siparişinin o gün teslim edileceğini bildiren bir e-posta bildirimi almıştı ve bunun için oldukça heyecanlı hissediyordu. Birkaç hafta önce bu tatlılara karşı doymak bilmez bir istek duymaya başlamıştı ve bir türlü doyamıyordu. O kadar kötüleşmişti ki, yerel dükkânlardan almaya devam ederse birilerinin farkına varacağından endişeleniyordu ve o kadar meşguldü ki, onlar için daha uzaklara gitmeye vakti olmamıştı, dolayısıyla siparişi verdi. Tatlıya düşkünlüğüyle nam salmış olsa da, Bear'ın kaç tane şerbetli limon yediğini öğrenirse sırrını hemen tahmin edeceğinden emindi. Bu şekilde toplu olarak satın alıp teslim ettirmenin mükemmel bir çözüm olduğunu düşündü. Ve şimdi bunu düşünmek için bir dakikası vardı, postacının ani gelişi onu baklayı ağzından çıkarmaktan alıkoyduğu için rahatlamıştı. Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman olacağını biliyordu. *Bu kadar bekledin, birkaç hafta daha ne ki?*

Maggie, "Güneş ışığı kulağa cazip geliyor," dedi, "yine de vaktin olduğundan emin misin? Mektupları topladı ve kutunun üstüne koydu.

Bear başıyla onayladı. 'Evet, Jean Davenport'a gitmeden önce yarım saat boş vaktim var; daha önce arayıp çatısına bir göz atıp atamayacağımı sordu. Görünüşe göre son yaşadığımız sert hava koşullarından bu yana birkaç kiremit yerinden çıkmış. Yemek odasındaki işi bitirmek için Jasmine'in kayınvalidesine gitmeden önce bir göz atmak için yeterli zamanım olacak. Unutmayın, on ikiye kadar orada olmamı istemiyorlar, bu da eve geç kalma ihtimalim olduğu anlamına geliyor. Orada bitirmeyi tercih ederim; başka bir gün geri dönmek zorunda kalmak ve onlara kötü bir bahane vermek istemiyorum-

İşi yarım bıraktığım için beni azarlıyorlar. Nasıl olduklarını bilirsin. Onlardan bahsedince yüz ifadesi karardı.

"Bir de bana sor. Gary ve Alice Forster çok seçiciydiler, eleştirmek için her fırsatı değerlendirirlerdi, özellikle de şikâyetlerinin gelinlerini bir şekilde üzeceğini biliyorlarsa. "Onlara Jazz'a saldırmak için bir bahane vermemize imkan yok.

Ben de öyle. Neyse, hanımefendi, bence Forster'ları şimdilik unutup dışarı çıkalım ve şu muhteşem güneşi biraz içimize çekelim. Bu harika bir gün ve o sefil çiftin bunu gölgelemesini istemeyiz. Sen çayı getir, ben de bunları alayım. Tezgahtan bisküvi kutusunu aldı. "Geliyor musun, Daph?

Labrador'un ikinci kez sormasına gerek yoktu. Zıpladı ve bir anda onun yanına geldi, hayranlıkla ona bakıyordu.

Bear gülerek ve tenekeyi sallayarak, "Bana sevginden mi yoksa bunun içinde ne olduğundan mı öyle baktığını söylemek istemem," dedi.

Maggie kupaları toplarken kıkırdayarak, "Sanırım başa baş bir mücadele olacak, ama bahse giren bir kadın olsaydım, çok küçük bir farkla senin önde olduğunu söylerdim," dedi.

"O kadar emin değilim.

Kapıyı aralık bırakarak göz kamaştırıcı güneş ışığına doğru yola çıktılar.

* * *

Maggie, Bear'ı ilk kez bir hafta sonu Micklewick Körfezi'ni ziyaret ederken görmüştü. York'ta üniversite öğrencisiydi ve en yakın arkadaşı Florrie Appleton'ın evinde kalmaya davet edilmişti. Diğer arkadaşı Jasmine ile birlikte yerel bir bar olan The Jolly Sailors'a uğramışlar ve Maggie onu barda ayakta dururken görmüştü; uzun boylu, iri yapılı, sert görünümlü ve ailesinin çiftliğinde çalıştığı günlerden kalma güneş öpücükleriyle doluydu. Gözleri birbirine kilitlenmişti ve Maggie içinden geçen güçlü bir çekim dalgasının neredeyse ayaklarını yerden keseceğini hissetmişti. Gerçekten de Bear daha sonra aynı şeyin onun için de geçerli olduğunu söylemişti.

'Aman Tanrım! Bu da *kim*? Maggie arkadaşlarına sormuştu. Dizlerinin titrediğinden, neredeyse kırılacaklarından emin olacak kadar telaşlanmıştı. Bunun da ötesinde, kalbi çılgınca bir şekilde

Göğsünde dans ediyor ve midesi taklalar atmayı bırakmıyordu. Baş döndürücü bir şeydi.

Florrie arkadaşının bakışlarını takip etti. 'Bu Bear Marsay. İyi çocuk, bizden birkaç yaş büyük, ailesinin çiftliğinde çalışıyor. Gerçek adı Robert ama yıllardır kimse ona bu şekilde hitap etmiyor, annesi ve babası bile.

"Ayı," demişti Maggie, lakabının ona çok yakıştığını düşünerek. "Muhteşem biri.

Florrie ikisinin arasına baktı ve sırıttı.

Jasmine pis bir kıkırdamayla, "Hey, Mags, kapanın ağzı böyle açıkken sinek avlıyor gibi görünüyorsun," dedi.

Maggie o anda onun tartışmasız bir şekilde "O Kişi" olduğunu anlamıştı ve konuşmaya başlamaları uzun sürmedi, bu da oldukça hızlı bir şekilde ateşli ve buharlı öpüşmelere dönüştü. Bütün akşamı birlikte geçirmişler ve Maggie'nin kalbini fethetmişlerdi.

O zamandan beri birbirlerinden ayrılmıyorlardı.

*

Burada okumaya devam edin!

EMAIL SIGNUP

Bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını öğrenmek istiyorsanız, aşağıdaki e-posta listeme kaydolun.

Buradan kaydolun!

E-posta adresinizi paylaşmayacağız ve istediğiniz zaman aboneliğinizi iptal edebilirsiniz.

ALSO BY ELIZA J SCOTT

Micklewick Bay Serisine Hoş Geldiniz

Clifftop Cottage'da Yaz Günleri

Micklewick Bay'de Aşkı Bulmak

Bozkırlarda Yaşam Serisi

Mektup - Kitty'nin Hikayesi

Tılsım - Molly'nin Hikayesi Sır - Violet'in Hikayesi

Bir Noel Öpücüğü

Şatoda Bir Noel Düğünü Kırsalda

Rahat Bir Noel

Güneşli Gökyüzü ve Yaz Öpücükleri

Köy Veterineri ile Sıcacık Bir Noel

Kalp Şeklinde Seri

Bunu Kalbime Söyle

A LETTER FROM THE AUTHOR

Deniz Kıyısındaki Küçük Kitapçı'yı almayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Umarım Florrie ve Ed'in yolculuğuna bağlanmışsınızdır. Yeni çıkan kitaplarımdan ve bonus içeriklerden haberdar olmak için diğer okurlara katılmak isterseniz, bültenime kaydolabilirsiniz!

Buradan kaydolun!

Bu kitabı beğendiyseniz ve birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakabilirseniz, bu çok makbule geçecektir. Uzun olması gerekmiyor, sadece birkaç kelime yeterli olacaktır, ancak biz yazarlar için bir okuyucunun kitaplarımı ilk kez keşfetmesini teşvik etmede büyük fark yaratabilir. Çok teşekkür ederim. Aşağıdaki bağlantıya tıklarsanız sizi doğrudan oraya götürecektir.

Burayı inceleyin!

Bu kitabı araştırmaktan gerçekten keyif aldım, özellikle de Kuzey Yorkshire Sahili boyunca uzanan güzel kasaba ve köylerden bazılarına çok sayıda gezi içerdiği için - kurgusal Micklewick Bay kasabam aslında bu yerlerin bir karışımı. Muhteşem Huntcliff'i unutmadan, panoramik sahil ve deniz manzarasına sahip büyük evleriyle Viktorya dönemi sahil kasabası Saltburn-by-the-Sea ile başlıyorum. Micklewick Körfezi'nin iskelesi ve füniküleri bu şirin kasaba sayesinde var ve eğer Saltburn'u bileniniz varsa, muhtemelen Huntcliff'in Thorncliffe'im için ilham kaynağı olduğunu tahmin etmişsinizdir. Staithes, Runswick Bay ve Robin Hood's Bay gibi şirin ve küçük balıkçı köyleri, Old Micklewick hakkında yazarken aklımda olan yerlerdi. Arnavut kaldırımlı sokaklarında dolaşırken, elimde dondurma, sinir bozucu martılara dikkat ederek çok mutlu saatler geçirdim! Hareketli liman kenti Whitby'den de bahsetmek gerekir, özellikle de lezzetli balık ve patates kızartmalarından dolayı.

Bu kitap için araştırma yapmak adına yukarıda bahsettiğim balık ve patates kızartmasından birçok porsiyon tüketildiğini ve dondurma yendiğini söylersem muhtemelen şaşırmazsınız. Zor bir hayat ama mücadele ettim! Ve söylemeliyim ki, hepsi çok lezzetliydi!

www.elizajscott.com

Bluesky: @elizajscott.bsky .social

FINDING LOVE IN MICKLEWICK BAY

AN UPLIFTING AND UTTERLY HEARTWARMING PAGE-TURNER TO ESCAPE WITH

"İlk sayfadan itibaren kalbimi fethetti. Heidi Swain, Sunday Times çoksatan yazarı

Mutlu yerine hoş geldin.

Kitapçı **Florrie Appleton** her sabah sahil kasabasının kordonu boyunca bisiklet sürerken, körfezdeki sörfçüleri izlerken, taze tuzlu havayı solurken kendini şanslı sayar. Denize bakan küçük ama mükemmel bir kulübesi, her zaman güvenebileceği bir grup arkadaşı ve en sevdiği kitapçıda hayallerinin işi vardır. Ancak trajedi baş gösterdiğinde, küçük cennet parçası sonsuza dek kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya kalır.

Florrie, kitapçıyı kapanmaktan kurtarmak için kendini yaşlı sahibinin yakışıklı torunu **Edward'**la birlikte bulur; **Edward**, Florrie'nin midesinde kelebekler uçuşturmayı alışkanlık haline getirmiştir. Ancak Florrie'nin zaman ayırabildiği tek romantizm, en sevdiği romanların sayfaları arasındadır ve içgüdüleri ona dikkatli olmasını söylemektedir. Edward'ın ondan sakladığı bir şey vardır ve bir kalp kırıklığıyla daha yüzleşemez.

Florrie depoda sararmış mektuplardan oluşan gizemli bir zulaya rastladığında, sırları olan tek kişinin Edward olmadığı anlaşılır. Eski kitapçı anlatılmayı bekleyen hikâyelerle doludur ve bunlar sadece kitaplarda değildir....

Heidi Swain, Jessica Redland, Jenny Colgan ve Phillipa Ashley hayranları için mükemmel bir canlandırıcı, iyi hissettiren okuma.

Buradan alın!

ACKNOWLEDGEMENTS

Şimdi benim için teşekkür etme zamanı. Öncelikle muhteşem editörüm Kate Gilby-Smith'e bana ve yazdıklarıma inandığı için kocaman bir teşekkür ederek başlayacağım. Kate'in pozitifliği ve coşkusu harika ve onunla Micklewick Körfezi'ne Hoş Geldiniz serisinin geri kalanı üzerinde çalışmayı dört gözle bekliyorum!

Sırada, Storm Ekibi'nin geri kalanına, özellikle de keskin gözü ve editoryal becerilerinin yanı sıra fazladan bir şeyler eklemek istediğimde gösterdiği sabır için Alex Holmes'a yürekten teşekkür etmek var. Tepedeki adama, Oliver Rhodes'a, böylesine harika, deneyimli ve süper arkadaş canlısı bir ekibi bir araya getirdiği için teşekkür ederim. Bu maceranın bir parçası olmak büyük bir keyif ve onur. Melanie Crawley'e anlatımı için çok teşekkürler. Melanie'nin *Deniz Kıyısındaki Küçük Kitapçı'nın* bir bölümünü o harika sıcak tonuyla okuduğunu duyar duymaz, Micklewick Körfezi'ne Hoş Geldiniz serisi için mükemmel olduğunu anladım. Rose Cooper'a da böylesine lezzetli ve canlı bir kitap kapağı tasarladığı için teşekkür etmeliyim! Bence Micklewick Koyu'nu mükemmel bir şekilde yansıtıyor.

Yukarıda isimlerini saydığım güzel mekânlara bana ilham kaynağı oldukları için, sakinlerine de dostane karşılamaları için kocaman bir teşekkür borçluyum.

Ayrıca iki harika yazar arkadaşım Jessica Redland ve Sharon Booth'a (kendisi aynı zamanda bir Stormy!) nazik destek ve cesaretlendirme sözleri ve beni dürttükleri için teşekkür etmeliyim. Bir dahaki sefere bir araya geldiğimizde pasta benden!

The Little Bookshop by the Sea'nin ilk baskısının yayına hazır hale getirilmesindeki yardımları için üç ilham verici kadına da yürekten teşekkür etmeliyim: Alison Williams, Berni Stevens ve Rachel Gilbey. Teşekkür ederim!

Son teşekkürüm ise kitabımı alıp okuma zahmetine katlandığınız için siz okuyuculara. Bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için çok teşekkür ederim.

Benimle birlikte olduğunuz için gerçekten çok minnettarım. Umarım iletişimde kalır ve Florrie'nin arkadaşlarının maceralarını takip edersiniz, sırada Maggie ve Bear'ın hikayesi var.

Sevgilerimle, Eliza xxx

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © Eliza J Scott, 2021, 2024

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz
veya telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde kullanılamaz.

İzin almak için rights@stormpublishing.co adresinden yayıncı ile iletişime geçin.

Ebook ISBN: 978-1-80508-538-6
Ciltsiz ISBN: 978-1-80508-539-3

Kapak tasarımı: Rose
Cooper Kapak görselleri:
Shutterstock

Storm Publishing tarafından
yayımlanmıştır. Daha fazla bilgi
için şu adresi ziyaret
edebilirsiniz:
www.stormpublishing.co

Bu dosya Z-Library projesinden indirilmiştir

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se singlelogin.re go-to-zlibrary.se single-login.ru

Resmi Telegram kanalı

Z-Erişim

https://wikipedia.org/wiki/Z-Library

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.